

De wonderen en de gelijkenissen van onze Heiland

Prekenserie uit het Evangelie van Johannes

door

C. H. Spurgeon

Predikant te Londen

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2003

INHOUD

1. Het gehoorzamen van Christus' bevelen

"Zijn moeder zei tot de dienaars: Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat." Johannes 2:5.

2. Het geloof van de koninklijke hoveling

"En er was een zeker koninklijk hoveling, wiens zoon krank was te Kapernaüm", enz. Johannes 4 : 46-53.

3. Een zonderlinge, maar nodige vraag

"Wilt gij gezond worden?" Johannes 5:6.

4. Jezus wist wat Hij doen zou

"Doch dit zeide Hij, hem beproevende, want Hij wist zelf wat Hij doen zou." Johannes 6: 6.

5. Gods werken geopenbaard

"Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd, noch zijn ouders; maar dit is geschied, opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden." Johannes 9:3.

6. De ogen van de blinde geopend, of het praktische christendom

"Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd, noch zijn ouders; maar dit is geschied, opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden", enz. Johannes 9: 3, 4.

7. De veiligheid van de gelovigen of: schapen, die niet verloren gaan

"Mijn schapen horen mijn stem, en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij", enz. Johannes 10 : 27-30.

8. Andere schapen en één kudde

"Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen; en zij zullen mijn stem horen; en het zal worden een kudde, en een herder." Johannes 10 : 16.

9. Het eeuwige leven

"En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit mijn hand rukken!" Johannes 10 : 28.

10. Geliefd, en toch bedroefd

"Heere! Zie, die Gij lief hebt, is krank." Johannes 11: 3.

11. Een mysterie. De heiligen treurende en Jezus blijde

"Toen zeide dan Jezus tot hen vrij uit: Lazarus is gestorven. En Ik ben blijde om uwentwil, dat Ik daar niet geweest ben, opdat u geloven mocht." Johannes 11: 14, 15.

12. Het ontbinden van Lazarus

"En als Hij dit gezegd had, riep Hij met grote stem: Lazarus, kom uit! Enz. Johannes 11:43, 44

13. De schapen en hun Herder

"Mijn schapen horen mijn stem, en Ik ken dezelve en zij volgen Mij." Johannes 10: 27.

14. Zonder Christus - niets

"Zonder Mij kunt u niets doen." Johannes 15 : 5.

1. Het gehoorzamen van Christus' bevelen

"Zijn moeder zei tot de dienaars: Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat." Johannes 2:5.

Er is geen sterke verbeelding voor nodig om zich Maria, de moeder des Heeren, voor te stellen, die waarschijnlijk omstreeks die tijd reeds weduwe was. Zij is vol liefde, en van nature van een vriendelijke, zachte geaardheid. Zij bevindt zich op een bruiloft, en schept er groot behagen in dat haar Zoon met het eerste groepje van Zijn discipelen daar ook is. De aanwezigheid van velen is oorzaak, dat er meer van het een en ander nodig is dan verwacht werd; de voorraad loopt ten einde. En daarom vat zij, met een bezorgdheid, die in zulk een moeder, van haar jaren en van haar zachte geest natuurlijk was, het voornemen op met haar Zoon te spreken en Hem te zeggen, dat er gebrek is; Alzo zegt zij dan tot Hem: "Zij hebben geen wijn."

Daar stak voorzeker weinig verkeers in; maar onze Heere, Die niet ziet gelijk de mens ziet, bemerkte, dat zij haar moederlijke betrekking op de voorgrond plaatste op een tijd, toen het nodig was, dat ze op de achtergrond moest blijven. Hoe nodig dit was, heeft de geschiedenis bewezen; want de afvallige kerk van Rome heeft in werkelijkheid van Maria een middelaars gemaakt. En er zijn gebeden tot haar opgezonden. Men heeft haar zelfs gevraagd haar moederlijk gezag bij haar Zoon te doen gelden. Het was goed, dat onze Zaligmaker alles wat er maar enigszins toe leidden kon om aanleiding te geven tot Maria-aanbidding, welke zoveel kwaads berokkend heeft, de kop indrukte. En het was nodig voor Hem tot Zijn moeder te spreken met enige meerdere scherpheid dan haar gedrag, op zich zelf alleen, misschien wel vereist had. Zo gevoelde haar verheven Zoon zich genoodzaakt tot haar te zeggen: "Vrouw, wat heb Ik in een zaak als deze met u te doen? Ik ben niet uw zoon als wonderwerker; Ik kan niet werken om u te behagen. Nee; als Ik een wonder verricht als de Zoon van God, kan het niet zijn als uw zoon; het moet van een ander karakter zijn. Wat heb Ik in deze zaak met u te doen?" En Hij geeft deze reden: "Mijn ure is nog niet gekomen."

Het was een zachte bestraffing, volstrekt nodig door de voorwetenschap van alles wat volgen zou. u kunt u gemakkelijk voorstellen, hoe Maria ze opnam. Zij kende Christus' zachtmoedigheid, Zijn oneindige liefde, hoe er dertig jaar lang niets van Hem was uitgegaan, dat haar geest bedroefd had. Zo dronk zij de berisping in en schrok zachtjes terug, veel meer denkende dan zij zei, want zij was een vrouw die deze dingen steeds bewaarde, overleggende die in haar hart. Zij zegt heel weinig, maar zij denkt zeer veel. En wij zien in haar verdere gedrag, in betrekking tot dit wonder, dat zij zeer veel nadacht over hetgeen Jezus tot haar gezegd had. Broeders, u en ik kunnen soms met de allerbeste bedoelingen ten aanzien van onze Heere dwalen. En als Hij dan op enigerlei wijze ons bestraft en achteruitzet, als Hij onze hoop terugstelt, als Hij onze eerezuchtige voornemens niet laat gedijen, laat ons het dan van Hem aannemen gelijk Maria het van Jezus aannam. Laat ons gevoelen, dat het zo goed moet zijn. En laat ons in stilheid ons zelf beheersen voor Zijn aangezicht.

Merkt dan op de stilheid van deze heilige vrouw, hoe zij geen woord meer zei en het alles in dronk. En let vervolgens op haar wijze raadgevingen aan de dienaars, die daar waren om op het feest te bedienen. Na dat zij voor Hem uitgelopen was, wilde zij, dat zij achter Hem zouden volgen. En zeer wijs en vriendelijk zegt zij tot hen: "Wat Hij tot ulieden zegt, doet dat. Gaat niet naar Hem toe om aanmerkingen te maken. Tracht niet Hem voort te doen gaan. Spoort Hem niet aan. Hij weet het beter dan wij. Gaat

achteraan staan en wacht tot Hij spreekt. En wees er dan haastig bij om ieder woord dat Hij uit, te gehoorzamen."

Geliefden, ik wens dat wanneer wij een les geleerd hebben, wij ook zullen trachten die aan anderen te leren. Soms geeft onze Meester ons een scherp woord geheel voor ons zelf. En wij zouden aan niemand anders willen openbaren wat Hij gezegd heeft. In onze persoonlijke omgang met Hem spreekt Hij tot onze consciëntie en tot ons hart. En wij behoeven niet heengaan en dat te herhalen. Dat deed Maria ook niet. Maar wanneer wij een goede les gehad hebben, laat ons dan tot onze naaste vriend zeggen: "Dwaal niet zoals ik gedaan heb. Vermijd de rots, waarop ik kort geleden schipbreuk geleden heb. Ik vrees, dat ik mijn Heere bedroefd heb. Mijn zuster, ik zou niet willen, dat u Hem bedroeft; mijn broeder, ik zou wel eens willen trachten u te zeggen wat u doen moet, opdat u Hem in alle dingen welhehaaglijk mocht zijn." Denkt u niet dat wij aan de wederzijdse opbouw werkzaam zijn als wij zo handelen? Laat ons, in plaats van de fouten van anderen te vertellen, het wezen zoeken van de ontdekkingen, welke wij doen in betrekking tot onze eigen dwalingen. En dit dan als een weldadig medicijn toedienen aan degenen, die rondom ons zijn.

Deze heilige vrouw moet met heel wat macht gesproken hebben. Haar toon van spreken moet in bijzondere mate krachtig geweest zijn, en haar wijze van doen moet een grote indruk op de dienaars gemaakt hebben, want u merkt op, dat zij nauwkeurig deden wat zij tot hen zei. Ieder dienaar neemt daar geen genoegen mee, dat er een gast in huis komt, die bevelen uitdeelt; maar hier was het dan toch wel zo, toen zij op een diepe, ernstige toon tot de dienaars sprak, als een vrouw, die iets geleerd had dat zij niet kon zeggen, maar die toch uit die ervaring een les getrokken had voor anderen. Zij moet met een wonderlijke, vertederende kracht gesproken hebben toen zij tot hen zei: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat." En nadat zij gesproken had, zagen zij allen met ontzag toe, haar boodschap aan hen indrinkende, gelijk zij de boodschap van de Heere ingedronken had.

Nu wens ik hedenavond te trachten, die les aan mij zelf en aan u te leren. Ik denk, dat onze ondervinding ons wel heeft doen zien, dat onze hoogste wijsheid, onze grootste voorspoed daarin gelegen is, dat wij behoedzaam achter Christus aankomen. En nooit voor Hem uitlopen, nooit om Zijn hand dwingen, Hem nooit verzoeken, gelijk zij deden, die God in de woestijn verzochten, Hem voorschrijvende om dit of dat te doen: maar in heilige, nederige gehoorzaamheid van nu aan deze woorden tot ons levensmotto te nemen: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat." Ik zal mijn tekst op de volgende wijze behandelen:

- Ten eerste, *wat?*
- ten tweede, *waarom?*
- ten derde, *wat dan?*

I.

WAT WORDT ONS HIER GEZEGD DAT WIJ MOETEN DOEN?

In één woord, het is te *gehoorzamen*. Gij, die Christus toebehoort en Zijn discipelen zijt, let op dit woord der vermaning: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat."

Ik wens u in de allereerste plaats op te merken, dat deze woorden gesproken werden, niet tot de discipelen van Christus, maar tot de dienaars, die in het Grieks hier *diakonois* genoemd worden, personen, wier werk het was aan tafel behulpzaam te zijn

en de gasten te bedienen. Ik weet niet of het betaalde dienaars waren, dan wel of het vrienden waren, die vriendschappelijk hun diensten vrijwillig hadden aangeboden; maar het waren in ieder geval mensen, die bij het feest bedienden. Er werd niet tot hen gezegd, dat zij hun meester moesten verlaten; er werd hun niet bevolen, dat zij hun betrekking als bedienden moesten prijsgeven. Het waren dienaars en het moesten dienaars blijven; maar toch moesten zij met dat al Christus als hun Meester erkennen, zonder de gehoorzaamheid aan de huismeester op te zeggen. Maria zegt niet tot deze lieden: "Zet die kruiken neer, houdt op met het dragen van die schotels;" maar terwijl zij voortgaan datgene te doen, waaraan zij bezig waren, zegt zij tot hen: ",Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat." Mij dunkt, dat punt is onze aandacht wel waard, dit namelijk, dat deze dienaars, ofschoon blijvende wat zij waren, nochtans gehoorzaamheid aan Christus moesten betonen.

1. Die gehoorzaamheid moet, in de eerste plaats, *toebereide gehoorzaamheid* zijn. Maria ging hun hart bereid maken om te doen wat Christus hun zeggen zou. Niemand gehoorzaamt Christus zo ineens of houdt vol met dit te doen. Er moet een overwegen, een overdenken zijn. Er moet een bedachtzame, nauwkeurige kennis zijn van wat Zijn wil is. En een bereidheid van het hart om, welke ook die wil mocht zijn, deze te volbrengen gelijk hij gekend wordt. In het eerst deden deze dienaars niets. De gasten hadden wijn nodig, maar de dienaars gingen niet naar Jezus om te zeggen: "Meester, er moet wijn wezen." Nee, maar zij wachtten, totdat Hij hun beval de watervaten met water te vullen. Toen vulden zij die tot de rand. Maar zij deden niets voor Hij hun iets gebod. Een groot deel van de gehoorzaamheid ligt in het niet doen. Ik geloof, dat in de angst van menig bevend hart het allerbeste geloof gezien zal worden in het niet doen van enig ding. Wanneer u niet weet, wat u doen zult, doe dan niets. En niets te doen, mijn broeders, zal soms het allerzwaarste werk blijken te zijn. u weet, dat de aandrang bestaat bij een man van zaken, die in moeilijkheden geraakt is, of bij een zuster, die een ziek kind of een zieke man heeft, om het een of ander te doen. Al is het dan niet het eerste wat maar voor de hand komt, toch gevoelen wij, dat er iets moet gedaan worden. En menigeen heeft zijn leed verzwaard door iets te doen, waar het oneindig beter voor hem zou geweest zijn, als hij de zaak maar gerust had laten begaan en ze gelovig in Gods hand gesteld had. "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat." Maar doet niet wat de eerste de beste gril of nuk van uw arm brein u voorschrijft. Loopt niet voor u uitgezonden wordt. Zij, die voor de wolk van God aanlopen, zullen weer moeten terugkomen. En zeer gelukkig zullen zij zijn, indien zij de terugweg weer kunnen vinden. Waar de Schrift zwijgt, wees u daar stil. Indien er een gebod bestaat, is het beter, dat u wacht tot u iets vindt, dat u tot leiding kan zijn. Spoedt u niet voort met een onverstandige en dwaze angst, opdat u niet in de sloot terechtkomt. Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat; maar zit stil tot zolang dat Hij spreekt. Mijn ziel, wees geduldig voor het aangezicht van God. En wacht totdat u weet wat Zijn wil is.

2. Deze toebereide gehoorzaamheid moest *de gehoorzaamheid van de geest* zijn, want de gehoorzaamheid ligt hoofdzakelijk daar. De ware gehoorzaamheid wordt niet altijd gezien in hetgeen wij doen of niet doen; maar zij wordt openbaar in de volmaakte onderwerping aan de wil van God. En het krachtige besluit, hetwelk zich geheel en al van de geest meester maakt, dat wat Hij ons gebiedt, wij dat zullen doen.

3. Laat uw gehoorzaamheid in de volgende plaats *volmaakte gehoorzaamheid* zijn. "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat." Het is ongehoorzaamheid en geen

gehoorzaamheid, die ons aanzet om uit de geboden van Christus de zodanige te kiezen, in welke wij wel lust hebben om ze te gehoorzamen. Indien u zegt: "Ik wil doen wat Christus mij gebiedt, voor zover ik dat verkies," hebt u in werkelijkheid gezegd: "Ik wil niet doen wat Christus mij gebiedt, maar ik wil doen wat mij behaagt." Die gehoorzaamheid is niet de ware, welke zich niet over alles uitstrekt. Stelt u een soldaat in het leger voor, die in plaats van ieder bevel van zijn kapitein te gehoorzamen, het een en ander nalaat en zegt, dat hij het niet helpen kan, of dat hij zelfs met opzet sommige dingen achterwege laat. Geliefden, waakt er voor, dat u geen voorschrift van uw Heere op de mesthoop werpt. Ieder woord, dat Hij tot u heeft gesproken, is kostelijker dan een diamant. Stelt het op prijs, bewaart het, draagt het, laat het uw sieraad en schoonheid zijn. "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat," hetzij het betrekking heeft op de kerk van God en haar ordinantiën, of op uw wandel onder uw medemenssen, of op familiebetrekking, of op uw eigen persoonlijk dienen van de Heere. "Zo wat Hij ulieden zal zeggen." Ziet, er worden hier geen uitzonderingen gemaakt. Er wordt niet het een en ander afgesneden dat er niet bij behoort: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat." Slaakt deze bede op het tegenwoordige ogenblik en zegt: "Heere, help mij om te doen al wat u gezegd hebt. Dat ik geen keuze mocht hebben, dat mijn eigen wil nooit tussenbeide mocht treden om mijn invloed te doen gelden; maar als u mij iets geboden hebt te doen, stel mij dan ook in staat het te doen, wat het ook mocht zijn."

4. Deze gehoorzaamheid, welke alzo toebereid en volmaakt is, moet ook *praktische gehoorzaamheid* zijn: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat." Denkt er niet over, vooral niet een zeer lange tijd, om te wachten tot u meer onder de indruk verkeert of tot er gelegener tijd is: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, *doet dat*" Een van de grote euvelen van de tegenwoordige tijd is dat van het beraadslagen over een duidelijk bevel van Christus en het vragen: "Wat zal de uitkomst daarvan zijn?" Wat hebt u met de uitkomsten van node?" "Maar als ik Christus in alle dingen volg, dan kan het wel gebeuren, dat ik mijn positie verlies." Wat hebt u daarmee te maken? Wanneer een soldaat gelast wordt, op te trekken tegen de mond van het kanon, is het zeer waarschijnlijk, dat hij zijn "positie" en nog wel wat meer verliest; maar hij is verplicht het te doen. Maar ik zou de gelegenheden kunnen verliezen om nuttig te zijn." Wat bedoelt u nu? Dat u het kwade zult gaan doen, opdat het goede daaruit voortkomt? Want daar komt het toch op neer. Wilt u werkelijk, voor het aanschijn van God, die zaak onder de ogen zien? "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat." Doet dat, wat er ook van komt, welk gevaar u daarbij ook loopt. Ik heb sommigen wel eens horen zeggen: "Ik houd er niet van om de dingen zo overhaast te doen." Alles goed en wel, maar wat zegt David? "Ik heb gehaast en niet vertraagd Uw geboden te onderhouden." Bedenkt wel, dat wij zondigen ieder ogenblik dat wij uitstellen om iets te doen, hetwelk door Christus geboden is. Of ieder ogenblik van uitstel een nieuwe zonde is, dat kan ik niet zeggen. Maar als wij enig gebod van hem veronachtzamen, leven wij in een toestand van voortdurend tegen Hem te zondigen. En dat is geen begeerlijke staat voor een van Christus' discipelen om daarin te verkeren. Geliefden, "zo wat Hij ulieden zal zeggen, *doet dat*". Redeneert er niet tegen en tracht niet, redenen te vinden om er van af te komen. Ik heb gelovigen gekend, die er niet van hielden, dat sommige gedeelten van de Schrift bij de huiselijke godsdienstoefening gelezen werden, omdat hun consciëntie dan meer of min verontrust werd. Indien er iets in de Bijbel staat, waar u mee overhoop ligt, is het ongelijk bij u, niet bij de Bijbel. Zorgt, dat u daarmee dadelijk op voet van vrede komt. En de enige voorwaarde zal zijn gehoorzaamheid, het gehoorzamen van 's Heeren wil. Ik houd u dit niet voor als een weg ter zaligheid: u

weet, dat ik aan zo iets nooit zou denken. Ik ben thans bezig mij te richten tot degenen onder u, die gered zijn. u bent Christus' dienaars, die door Hem behouden zijt. En nu bent u gekomen tot de heilige tuchtregel van Zijn huis, welke aldus luidt: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat" Doet dat praktisch. Hebben wij te veel gesproken over hetgeen door onze vrienden gedaan moet worden, of opgemerkt, wat anderen niet doen? O dat de geest des Heeren op ons mocht komen, opdat onze eigen wandel nabij God mocht zijn, onze eigen gehoorzaamheid stipt en nauwgezet zij, onze eigen liefde tot Christus blijkt door ons voortdurend volgen in Zijn voetstappen. Dat een praktische gehoorzaamheid ons deel zij.

5. Het moet ook *persoonlijke gehoorzaamheid* zijn: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat." u weet hoeveel er tegenwoordig per procuratie, bij volmacht, gedaan wordt. De weldadigheid wordt op de volgende wijze beoefend. A is in grote nood, B hoort er van en trekt zich dat zeer aan en daarom gaat hij naar C toe of die hem helpen wil. En dan gaat hij naar bed met het gevoel, dat hij een goede daad verricht heeft. Of anders, wanneer A zijn geschiedenis aan B medegedeeld heeft, ziet B er naar om of er geen vereniging is, die hem hulp kan bieden, ofschoon hij in het geheel niet voor die vereniging bijdraagt, omdat hij daar nog nooit aan gedacht heeft. Zijn werk is alleen om A aan C of aan de vereniging over te doen. En wanneer hij dat maar gedaan heeft, gevoelt hij zich voldaan. Wenst u dan, dat de Zaligmaker in de laatste grote dag zeggen zal: "Ik ben dorstig geweest en u hebt Mij naar de stadspomp verwezen om te drinken?" Niets van die aard. Wij moeten persoonlijk iets voor Christus doen. Zo is het ook in de zaak van de pogingen om zielen voor Christus te winnen. Er gaat niets boven het persoonlijk spreken tot de mensen, ze als het ware bij het knoops gat vast te grijpen, ze goed in het gezicht te zien, uw eigen persoonlijke ervaring met hen te bespreken, en bij hen aan te dringen om tot Christus de toevlucht te nemen. Persoonlijke gehoorzaamheid, dat is het wat er nodig is. Indien een van de personen, die bedienen moesten, gezegd had, toen het bevel van Christus kwam om de watervaten te vullen: "Jan, ga u heen en doe dit, en Willem ga u heen en doe dat," zou hij Maria's bevel niet hebben opgevolgd: "Zo wat Hij *ulieden* zal zeggen, doet dat." Raak ik de consciëntie van iemand, die hier tegenwoordig is? Indien dit het geval mocht zijn, houdt dan van dit ogenblik af op een dienaar van God te zijn bij volmacht, opdat u niet behouden wordt bij volmacht, want behouden te worden bij volmacht zal zijn verloren te gaan. Maar vertrouw u Christus voor u zelf, en dien Hem dan voor u zelf, door Zijn eigen machtige genade: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen: doet dat."

6. Het moet ook *haastige gehoorzaamheid* zijn. Doet het dadelijk; uitstel ontnemt het liefelijke aan de gehoorzaamheid. "Zo wat Hij ulieden zal zeggen," wees gereed om het te gehoorzamen. Op het ogenblik dat het commando "mars" door de soldaat gehoord wordt, marcheert hij voorwaarts. Op het ogenblik dat er een bevel tot uw hart komt en u ziet dat het werkelijk in het Woord van God staat, doet het. O die op zij gezette besluiten die bij menigten in het leven van de meeste mensen te vinden zijn! Wat zouden zij wat gedaan hebben, wat konden zij wat gedaan hebben, als zij het maar gedaan hadden; maar zij hebben zich luchtkastelen gebouwd en zich een leven voorgesteld zoals zij het gaarne zouden leiden, in plaats van in werkelijkheid de geboden van Christus te volbrengen. O welk een kostelijke zaak, zulk een haastig, persoonlijk, praktisch dienen van de Heere Jezus Christus!

7. En in ons geval moet het zijn een *voortdurende gehoorzaamheid*. Maria zei tot deze bedienden: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen: doet dat." "Houdt vol met dat te doen; niet

slechts het eerste wat Hij zegt, maar alles wat Hij zegt. Zolang dit feest duurt en Hij hier is, doet wat mijn Zoon gebiedt." Moge alzo, geliefden, zolang wij in deze wereld zijn, tot onze jongste snik, de Heilige Geest ons in staat stellen om juist te doen, wat Jezus ons zegt dat wij moeten doen. Kunt u zeggen, broeders en zusters: Jezus, Ik heb mijn kruis genomen, opdat ik U volgen zou?

Is het uw wens, dat gij, totdat u in Zijn rust ingaat, altijd Zijn juk draagt en Zijn voetstappen volgt? Tijdelijke Christenen zijn geen Christenen. Zij, die om verlof vragen uit deze Goddelijke dienst, zijn nog nooit in dienst getreden. Wij hebben ons uniform aangetrokken om het nimmer weer af te leggen. Gelijk oudtijds sommige ridders in die tijd van oorlog in hun wapenrusting sliepen en de lans en het schild altijd onmiddellijk bij de hand hadden, zo moet het ook bij de Christen zijn, nu en steeds. Aan ons de taak om niet te redeneren waarom, niet uit te stellen, wanneer het bevel komt; maar zolang er adem in ons lichaam en leven in onze geest is, Hem dienen, Die ons gekocht heeft met zijn dierbaar bloed.

Aldus heb ik in zwakheid u voorgehouden, wat het is waartoe wij geroepen worden, namelijk tot het gehoorzamen van Christus' bevelen.

II.

Laten wij ons nu enige minuten bezighouden met de vraag: WAAROM MOET DIT GESCHIEDEN?

Geliefden, waarom moesten die mensen doen wat Jezus hun gebod? Laat ons dat omzetten in de vraag: Waarom moeten u en ik doen wat Jezus ons gebiedt?

1. In de eerste plaats: *Christus is van nature onze gehoorzaamheid waardig*. Ik reken het een eer Christus te dienen. O wat is Hij niet? Volmaakt Mens, Zich statig boven ons allen verheffende; Volmaakt God, oneindig majestueus in Zijn twee naturen. Het schijnt mij zelfs toe, alsof het ons een liefdewerk behoort te zijn Zijn geboden te volbrengen. En wij er naar moeten verlangen om naar Zijn evenbeeld vernieuwd te worden. Hier is de rust voor onze gejaagde geest. Hier zijn de heerlijkheid en de eer en de onsterfelijkheid, waarnaar wij hijgend uitzien. Bij de heerlijkheid van Christus, Die u ongezien aanbidt: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat."

2. Daarenboven, *Christus is onze enige hoop*. Al onze uitzichten voor de toekomst hangen van Hem af. Verheerlijkt zij Zijn gezegende naam! Er is niemand aan Hem gelijk. Indien Hij van ons gegaan was en wij op Hem niet konden vertrouwen, zo zou het leven een eindeloze duisternis, een afgrond van ellende zijn. Bij al de glorie van Zijn natuur, bij alles wat wij aan Hem verschuldigd zijn, bij alles wat wij van Hem verwachten, wek ik u op, geliefde vrienden: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat."

3. Meer dan dat, *Hij is al wijs en alzo geschikt om te leiden*. Wie anders dan Hij kon deze mensen op het feest uit hun moeilijkheden redden, toen het hun aan wijn ontbrak? Hij wist volkomen de weg om daaruit te geraken, een weg, die Zijn eigen heerlijkheid zou openbaren, Zijn discipelen in Hem zou doen geloven en ieder in de omgeving gelukkig zou maken. Maar als Hij die weg niet aanwees, kon niemand zulks doen. Laat ons Hem dan gehoorzamen, want Zijn bevelen zijn zo wijs. Hij heeft nog nooit een vergissing begaan, en dat zal dan ook nooit gebeuren. Laat ons onze weg in Zijn hand stellen en zo wat Hij ons zal zeggen, laat ons dat doen.

4. Bovendien geliefden, *Christus heeft tot nu toe onze gehoorzaamheid beloond*. Hebt u ooit op de rechte wijze gehandeld, en tenslotte bemerkt, dat u uzelf vergist had? Sommigen van ons hebben in ons leven al zeer smartelijke dingen moeten doen, die

geheel en al tegen het vlees waren. Zouden wij ze zeer willen doen? Zeker en gewis, al kostten ze ook nog tienmaal zooveel! Niemand zal het ooit, wanneer hij terugziet, betreuren, dat hij de stem der consciëntie en de uitspraken van Gods Woord volgde; hij zal dit zelfs niet doen, al moest hij ook om Christus' wil gevangenisstraf en de dood ondergaan. Het is mogelijk, dat u *om* Christus verliezen lijdt, maar u zult nooit verliezen lijden *door* Christus. Wanneer alles opgeteld wordt, zult u bij het ogenschijnlijk verlies des te groter winst verkregen hebben. Hij heeft u nooit bedrogen, en nooit misleid. Gehoorzaamheid aan Hem heeft u altijd een wezenlijke, ware vrede bezorgd. Daarom, "zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat."

5. En tenslotte, *Christus is onze Meester en wij moeten Hem gehoorzamen*. Ik hoop, geliefden, dat er hier niemand onder ons is, die Hem wel Meester wil noemen, maar niet doen de dingen, die Hij zegt. Wij spreken niet over Hem als over iemand, die eens groot was, maar die heengegaan is, en wiens invloed nu aan het tanen is, omdat hij niet op de hoogte is van "den geest der eeuw." Nee, maar Hij leeft nog, en wij houden nog gemeenschap met Hem. Hij is onze Heere en Meester. Toen wij in Zijn dood gedoopt werden, was dat geen zaak bloot voor de vorm; maar wij waren dood voor de wereld, en wij leefden voor Hem. Toen wij naar Zijn heiligen naam ons noemden en Christenen genaamd werden, was dat geen ijdele vertoning; het was onze mening, dat Hij Veldheer, Koning en Meester over onze geest zou zijn. Hij is geen *Baäli*, dat is, heerschappij over ons voerende; maar Hij is *Ishi*, onze Man, onze Echtvriend; en in Zijn betrekking als Echtvriend is Hij Heere en Gebieder over iedere gedachte en iedere beweging van onze natuur. Jezus, Jezus, Uw juk is zacht en Uw last is licht! Het is een lichte en een aangename zaak ze te dragen. U daarvan te onthouden, zou niets dan ellende teweeg brengen; en dat is een van de redenen waarom ik hedenavond tot u zeg: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat," omdat, zo u het niet doet, u uw verbondenheid aan Hem van u werpt. En wat zult u dan uitvoeren? Tot wie zult u gaan, indien u uzelf van Hem afwendt? Ieder mens moet een meester hebben. Wilt u uw eigen meester zijn? u kunt geen groter tiran hebben. Wilt gij, dat de wereld uw meester zij? Is het er u om te doen om een dienaar te zijn van "de gemeenschap?" Er zijn geen erger slaven dan deze. Wilt u leven voor aardse schatten, voor eer, voor "uw plezier" zoals men dat noemt? Ach, dan zou u even goed terstond kunnen afgaan naar Egypte, naar de ijzeren oven. Tot wie kunnen wij gaan? Jezus, tot wie kunnen wij gaan, als wij weggaan van U? u hebt de woorden van het eeuwige leven. "Bindt het offer met touwen tot aan de hoornen van het altaar." Werp een nieuwe band der liefde om mij heen, een nieuw koord van zoete dwang. En laat mij er zelfs nooit aan denken om van U te scheiden. Laat de wereld mij gekruisigd zijn, en ik der wereld. Stijgt er uit uw hart niet een dusdanig gebed op? O, welk een zaligheid, geheel en al, volkomen en voor eeuwig, het eigendom van Christus te zijn! Ja, o ja, wij willen luisteren naar het gebod: "Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat." Ik heb u nu de reden opgegeven, waarom wij de geboden van Christus moeten gehoorzamen.

III.

En laat mij nu, geliefden, tenslotte nog een zeer korte tijd besteden aan het beantwoorden van de vraag: WAT ZAL UIT DEZE GEHOORZAAMHEID VOORTVLOEIEN? Verondersteld, dat wij doen wat Christus ons gebiedt, wat dan? Ik zal u zeggen, wat er dan geschiedt.

1. Het eerste is, dat u uzelf *van de verantwoordelijkheid ontslagen* zult gevoelen. De dienaar, die gedaan heeft wat zijn meester hem heeft geboden, mocht in zijn eigen gemoed vrezen, dat er op de een of andere wijze vreselijke gevolgen uit

voortvloeien, maar hij zegt tot zich zelf: "Het is mijn schuld niet. Ik deed hetgeen mij bevolen was." Nu geliefden, indien u van de ganse last des levens wenst bevrijd te worden, doet dan door het geloof al wat Christus u gebiedt. Al zou het dan ook schijnen, dat de hemel zo zou instorten, u zou er niet mee nodig hebben om hem te onderschragen. u behoeft Gods werk niet te verbeteren en in het rechte spoor te houden. Ik herinner mij wat John Wesley tot zijn predikers zeide: "Nu broeders, ik verlang niet van u, dat u mijn regels verbetert. Ik verlang, dat u ze gehoorzaamt." Dat is nog al sterk van John Wesley. Maar van onze Heere Jezus Christus past het zo volkomen mogelijk. Hij verlangt niet van ons, dat wij aan het veranderen en verbeteren en bijwerken gaan, ook niet, dat wij op de gevolgen zien. Nee; doet nauwkeurig wat Hij u zegt en u hebt niets met de gevolgen te maken. Het is mogelijk, dat u ze zult hebben te dragen, maar daarvoor zal Hij u genade schenken. En het zal u een vreugde zijn alle kwade gevolgen te dragen, die uit een standvastige gehoorzaamheid aan Christus voortvloeien. Deze soort van leer past niet voor het jaar 1889. Als u noordwaarts gaat naar Schotland, en ziet waar de graven der Covenanters zijn, zal ieder, die in overeenstemming met de geest van deze eeuw denkt, zeggen, dat zij een echt stel dwazen waren om zo onbuigzaam en zo nauwgezet te zijn omtrent de leer, dat zij daarvoor in de dood wilden gaan. Maar zie, in de nieuwe wijsbegeerte is in waarheid niet het minste of geringste, dat waard is om er voor te sterven! Het zou mij verwonderen of er enig leerstuk is, met de moderne geest doortrokken, dat het leven van een kat waard is. Naar hetgeen door de hogere wetenschap geleerd wordt, kan het gebeuren, dat wat vandaag voor waar moet worden gehouden, morgen weer niet waar is. En dat is toch niet waard om daarvoor te sterven. Wij kunnen even goed het sterven uitstellen, totdat de zaak weer anders voorgesteld wordt. En als wij dan een maand wachten, zal het wel al zo ver zijn. En zo kunt u dan ten laatste uw oude geloof nog wel weerkrijgen. De Heere zendt het, Hij zendt ons ook nog een geslacht van mensen, die gehoorzamen wat Hij hun gebiedt, doen wat Hij hun zegt, en geloven wat Hij hun leert; mensen, die hun eigen wil verzaken in volkomen gehoorzaamheid aan hun Heere en meester! Zulk een volk zal zich vrij gevoelen van de verantwoordelijkheid.

2. Vervolgens zult u *een zoete stroom van liefde tot Christus gevoelen*. Het ongehoorzame kind, nu ja, dat wordt niet uit het huis verdreven omdat het niet wil wat vader en moeder zeggen; maar toch heeft het, indien het zich niet wil onderwerpen aan de regels van het huis, een zeer moeilijk leven. En dat behoort ook zo. Die kus in de avond, ze is niet zo warm als ze anders zou geweest zijn; die begroeting van de morgen, na langdurige ongehoorzaamheid, ze brengt geen gevoel van geluk. En inderdaad, hoe vriendelijker vader en moeder zijn, hoe ongelukkiger het kind is. En de zoete liefde van Christus is zodanig, dat ze ons in tijden van ongehoorzaamheid ongelukkig maakt. u kunt niet wandelen tegengesteld aan de geboden van Christus, en u toch in de gemeenschap met Hem verblijden. En hoe dierbaarder en hoe meer nabij Hij Zich jegens u betoont, des te wijder schijnt de kloof te gapen, wanneer u niet doet wat Hij u gebiedt.
3. Daarenboven *kan het geloof niet uitblinken*, wanneer u niet doet gelijk Hij u beveelt. Dat geloof, hetwelk slechts in een geschreven belijdenis of in een vroom boekje ligt, heeft niet veel waarde. Het geloof doet wat Christus het beveelt te doen. En het schept daarin zijn behagen. Het verheugt er zich in zich aan gevaren bloot te stellen, het schept er vermaak in van wal te steken en het ruime sop te

kiezen. Het offert zich met blijdschap op, wanneer Jezus dit eist, omdat het geloof niet voldaan kan zijn zonder vruchten te dragen. En de vrucht van het geloof is gehoorzaamheid aan Hem, in Wie wij geloven.

4. Geliefden, ik ben bovendien van gevoelen, dat, zo wij Christus gehoorzamen in hetgeen Hij zegt, *wij zullen leren anderen te leiden*. Wellington placht te zeggen, dat niemand geschikt is om te bevelen, die niet geleerd heeft te gehoorzamen. En ik ben er zeker van dat dit waar is. Wij zullen nooit een geslacht zien van mensen van de eerste rang, wanneer onze jongens en meisjes er in hun jeugd niet toe gebracht worden om hun ouders te gehoorzamen. De wezenlijke glorie van de mannelijkheid gaat verloren, wanneer de ongehoorzaamheid geduld wordt; en voorwaar, in de kerk van God laat de Heere Zijn dienaren, die met de leiding belast zijn, zeer gestrengte proeven doormaken. De beste plaats voor de boeken van een evangeliedienaar is niet zijn boekenkast, maar zeer dikwijls een ziekbed. De beproeving is onze leerschool. En voor wij ons met anderen kunnen bemoeien, moet God zich bemoeien met ons. Indien u niet wilt gehoorzamen, zult u geen plaats ontvangen om te bevelen.
5. En tenslotte: ik geloof, dat het leren gehoorzamen *een van de voorbereidingsmiddelen is voor de genietingen van de hemel*. In de hemel heeft men geen andere wil dan Gods wil. De wil van de gezaligden is Hem te dienen en zich in Hem te verblijden. En indien u en ik hier beneden niet leren wat gehoorzaamheid aan God is en ze niet beoefenen en ten uitvoer brengen, hoe zouden wij dan kunnen hopen gelukkig te zijn te midden van gehoorzame geesten? Waarde toehoorders, indien u nimmer geleerd had Christus te vertrouwen en Hem te gehoorzamen, hoe zou u dan naar de hemel kunnen gaan? u zou daar zo ongelukkig zijn, dat u God zou vragen u naar de hel te laten lopen om daar uw toevlucht te zoeken. Want niets zou u meer tot een afschuw wezen dan te midden van volmaakt heilig volk te verkeren, dat zijn vermaak vindt in de dienst van God. Moge de Heere ons brengen tot deze volmaakte gehoorzaamheid aan Christus Dan zal deze aarde een hellend vlak zijn, of een ladder gelijk Jakob zag, waarlangs wij met heilige blijdschap omhoog zullen trippelen tot wij boven komen en onze hemel vinden in volmaakte gehoorzaamheid aan God.

Het is Maria niet, die hedenavond tot u spreekt, maar het is de kerk van God, de moeder van allen, die Christus waarlijk lief hebben. En zij zegt tot u: "Zo wat Hij tot lieden zal zeggen, doet dat." En als u het doet, zal Hij het water voor u in wijn veranderen. Hij zal uw liefde met meer blijdschap en geluk gepaard doen gaan dan ooit het geval zou geweest zijn zonder de gehoorzaamheid aan Hem. En Hij zal voor u zorgen. Gehoorzaamt Hem en Hij zal u troosten. Gehoorzaamt Hem en Hij zal u volmaken. Wees bij Hem in de wegen van uw plicht en u zult bij Hem zijn in het huis der heerlijkheid.

De Heere schenkt dit door Zijn oneindige genade. Hij doe ons de wil van Christus verstaan en werkt daarna in ons het willen en het werken naar Zijn welbehagen. AMEN.

Overgenomen uit het boek: "De wonderen van de Heiland"

2. Het geloof van de koninklijke hoveling

"En er was een zeker koninklijk hoveling, wiens zoon krank was te Kapernaüm. Deze, gehoord hebbende, dat Jezus uit Judea in Galilea kwam, ging tot Hem, en bad Hem, dat Hij afkwam, en zijn zoon gezond maakte; want hij lag op zijn sterven. Jezus dan zeide tot hem: Tenzij dat gijlieden tekenen en wonderen ziet, zo zult u niet geloven. De koninklijke hoveling zeide tot Hem: Heere, kom af, eer mijn kind sterft. Jezus zeide tot hem: Ga heen, uw zoon leeft. En de mens geloofde het woord dat Jezus tot hem zeide, en ging heen. En als hij nu afging, kwamen zijne dienstknechten hem tegemoet, en boodschapten, zeggende: "Uw kind leeft! Zo vraagde hij dan van hen de ure, in welke het beter met hem geworden was. En zij zeiden tot hem: Gisteren te zeven uur verliet hem de koorts. De vader bekende dan, dat het in dezelfde ure was in dewelke Jezus tot hem gezegd had: Uw zoon leeft. En hij geloofde zelf, en zijn gehele huis." Johannes 4 : 46-53.

Dit verhaal beschrijft de opkomst en de voortgang van het geloof in de ziel. Terwijl ik tracht daarover te spreken, is het mijn bede, dat wij proefondervindelijk het spoor mogen volgen, met de begeerte, dat een zodanig geloof ontspringe in ons hart, voortgang hebbe in onze geest, en zelfs sterker in ons worde dan het was in deze koninklijke hoveling. De zaak, broeders, is niet slechts dat wij van deze dingen horen, maar dat zij zich herhalen in onze ziel. Het een en ander moet voor ons werkelijkheid worden, de zaken Gods moeten wezenlijke feiten worden voor ons: wij moeten niet slechts horen aangaande deze koninklijke hoveling van Kapernaüm, of aangaande iemand anders, maar in onze eigen ziel hetzelfde werk der genade gewrocht zien als in hem. Dezelfde levende Christus is hier, en Zijn hulp hebben wij in even grote mate nodig als deze koninklijke hoveling. Dat wij ze mogen zoeken gelijk hij ze zocht en ze mogen vinden, gelijk hij ze vond! Aldus zal het blijken, dat de Heilige Geest, die het voor ons liggende verhaal ingaf, het nogmaals overschrijft, niet op de bladzijden van een boek, maar op de vlezen tafelen van onze harten.

Merkt dan bij het begin op, *dat in de allereerste plaats onrust deze hoveling tot Jezus leidde.* Was hij zonder beproeving geweest, mogelijk had hij dan niet aan zijn God en Zaligmaker gedacht; maar er kwam ellende over zijn huis, en dat was de engel Gods, maar vermomd. Het kan zijn, waarde vriend, dat u deze morgen in onrust verkeert, en als dit zo is, is het mijn bede, dat de droefenis het zwarte paard moge zijn, waarop de genade naar uw deur rijdt. Het is een treurige, een diep treurige zaak bij sommige mensen, dat, hoe beter God in Zijn voorzienigheid met hen wandelt, hoe slechter vergelding zij Hem toebrengen. Aan de andere kant zijn er harten, die zich tot de Heere wenden wanneer Hij hen slaat. Wanneer zij door diepe wateren gaan, wanneer zij nauwelijks brood kunnen vinden voor hun levensonderhoud, wanneer hun lichaam door ziekte wordt aangetast, en vooral wanneer zij in hun kinderen worden getroffen, dan beginnen zij aan God en betere dingen te denken. Gezegend is de discipel van de grote Vader in zulk een geval. Het is heilzaam voor de verontrusten, wanneer hun hart door de beroering verbrijzeld en tot boetvaardigheid gebracht wordt en de boetvaardigheid hen er toe leidt om de schuldvergiffenis te zoeken en te vinden. De bijzondere beproeving, waardoor deze koninklijke hoveling bezocht werd, was de ziekte van zijn kind. Hij had een zoon, die hij innig lief had, en deze lag in een gevaarlijke koorts. Het schijnt, dat de vader van nature een vriendelijk en hartelijk man was. Zijn dienaars stelden klaarblijkelijk levendig belang in hem, en in de huiselijke bezoeking, die hem zozeer aangreep; want u kunt het merken, dat zij met

een grote opgewondenheid hem tegemoet gingen om hem van het herstel van zijn kind in kennis te stellen.

Het hart van de vader was zwaar gewond, omdat zijn lieve jongen de dood nabij was. Het lijdt geen twijfel of hij had al de geneesmiddelen van die tijden beproefd en om iedere geneesheer gezonden, die mijlen ver rondom Kapernaüm te vinden was; en waar hij nu heeft gehoord van een zekere Jezus van Nazareth, Die te Kana water in wijn had veranderd en te Jeruzalem veel machtige werken had gewrocht, neemt hij met vurige smeking en met hoop in het hart tot Hem zijn toevlucht. Mogelijk had hij er nooit aan gedacht om Jezus te zoeken als het niet was geweest om die dierbare stervende knaap. Hoe vaak gebeurt het, dat kinderen, ofschoon het geen engelen zijn, nochtans gebruikt worden om beter werk te doen dan engelen zouden kunnen volbrengen; want zij leiden op zoete wijze hun ouders tot God in de hemel. Zij slingeren zich om ons hart, en als wij dan zien dat zij ziek worden, en hun pijnen merken, wordt ons medegevoelend hart door angst en benauwdheid aangegrepen, en wij roepen uit: "O God, spaart u mijn kind! Heere, ontferm U over mijn kleine lieveling!" De eerste gebeden die uit menig hart voortkomen, worden, onder Gods bestel, ontlokt door de smart over teer beminde kleine kinderen. Staat er niet geschreven: "En een klein jongskens zal ze drijven?" Zo was het bij deze man; hij werd door de onrust, door de angst om een kind, tot Jezus gebracht. Op dit ogenblik ligt de gedachte mij sterk bij, dat ik tot sommige personen het woord richt, die niet bekeerd zijn, maar hier zijn gekomen, omdat zij in grote benauwdheid verkeren; mogelijk wel, dat één van hun geliefde kleinen wegwijnt, en hun hart roept tot God, dat, zo het mogelijk is, het dierbare leven gespaard moge blijven. In het huis des gebeds gevoelen zij zich enigermate verlicht, hun hart is anders op het punt om te breken vanwege het verlies, dat zij zozeer duchten. Hoezeer bid ik onze Heere, dat Hij deze onrust moge gebruiken als een middel der genade!

De beproeving vormde de gelegenheid, die inleidde tot het werk der Goddelijke genade. Wij willen nu verder gaan om onze blik te vestigen op het zaligmakende deel daarvan, namelijk, het geloof, hetwelk er ontstond in het hart van deze koninklijke hoveling. Wij willen eerst letten op

1. *de sprank des geloofs*;
2. dan op *het smeulende vuur des geloofs*, in zeer ruime mate overdekt en onder de as, zodat het meer op rook lijkt dan op vuur.
3. Daarna willen wij, in de derde plaats, onze blikken richten op *de vlam des geloofs*, of het geloof dat zich tenslotte op duidelijke wijze openbaart;
4. en in de vierde plaats, op *de vuurgloed des geloofs*, toen het geloof in het laatst in de man oploeiende, zijn gehele natuur in lichterlaaie zette en zich verspreidde over zijn gehele huis."

Wederom zeg ik, laat ons trachten te volgen zowel metterdaad als in overpeinzing.

I. Ik wens, dat u zorgvuldig let op DE SPRANK DES GELOOFS, en daarbij steeds tot uzelf zegt: Ik zal zien of ik bij mijzelf zulk een sprank des geloofs kan bespeuren; en als ik dit vind, zal ik het hogelijk op prijs stellen en de Heilige Geest bidden om er zachtjes op te blazen, opdat het zich verheffe tot iets meer blijvends en krachtigs.

1. Het geloof van deze koninklijke hoveling *rustte in het eerst geheel op het zeggen van anderen*. Hij woonde te Kapernaüm, daar ginds bij de zee; en de nieuws rondbrengers hadden er de mond vol van, dat een groot profeet was opgestaan, die grote wonderen verrichtte. Hij zelf had Jezus nooit gezien, noch Hem horen spreken;

maar hij geloofde het zeggen van anderen. En daar deed hij goed aan, want het waren geloofwaardige personen. Ongetwijfeld bevinden velen zich op de eerste trappen van het geloof: zij hebben vrienden horen zeggen, dat de Heere Jezus de zondaars aanneemt; dat Hij de zonde weg doet; dat Hij de consciëntie tot rust brengt; dat Hij de natuur verandert; dat Hij het gebed hoort; dat Hij Zijn volk onder zwaarigheden geborgen ondersteunt: al deze dingen hebben zij gehoord van personen, die goed ter naam en faam bekend staan, en voor wie zij achting hebben; en daarom geloven zij hen ook. Vriend, zegt u tot uzelf: "Ik twijfel er niet aan of het is alles waar; het zal mij verwonderen of het ooit waar zal zijn voor mij. Ik verkeer deze morgen in onrust: zal de Heere Jezus mij helpen? Ik gevoel mij voor het heden zeer bezwaard van geest: zal het gebed tot Hem mij verlichting schenken?" u kunt niet zeggen, dat u weet, door iets dat u ooit van Hem gezien hebt, dat Jezus u aldus zou willen zegenen; maar uit hetgeen vrienden u vertellen leidt u af, dat Hij zulks doen zal. Welaan, het geloof begint dikwijls op deze manier. De mensen geloven het verslag, dat tot hen komt door welbekende personen, die de macht der Goddelijke liefde ervaren; en zo gaat het hun dus in het eerst gelijk het ging met de Samaritanen, die geloofden op het zeggen van de vrouw. In de toekomst zullen zij er toe komen om voor zichzelf te geloven, omdat zij gehoord, en gezien, en gesmaakt, en met de handen getast hebben; maar het begin is goed. Dit geloof, hetwelk komt door het zeggen van anderen, is een sprank van het echte vuur. Draagt daar zorg voor. Moge God u de genade verlenen, daaromtrent zo te bidden, dat die sprank aangroeit tot een vlam.

2. Merkt op, dat dit geloof zulk een klein geloof was, *dat het slechts betrekking had op het genezen van het zieke kind*. De koninklijke hoveling wist niet, dat zijn eigen hart genezing van node had; hij bemerkte zijn eigen onkunde aangaande Jezus en zijn blindheid ten opzichte van de Messias, niet; wellicht was het hem onbekend, dat hij behoefte had aan de wedergeboorte; en evenmin verstond hij het, dat de Zaligmaker hem geestelijk leven en licht kon schenken. Hij had weinig kennis van de geestelijke macht van de Zaligmaker, en aldus was zijn geloof zeer beperkt van omvang. Wat hij geloofde was, dat de Heere Jezus, als Hij tot zijn huis wilde komen, zijn kind kon behoeden voor het sterven aan de koorts. Zover was het met hem; en het geloof dat hij bezat, wendde hij terstond aan tot een praktisch gebruik.

Vriend, u weet nu nog niet hoe groot mijn Heere is, en wat wonderlijke dingen Hij doet voor hen, die hun vertrouwen op Hem stellen, maar u zegt in uw hart: "Voorzeker, Hij zou mij deze morgen kunnen helpen in mijn tegenwoordige bezoeking, Hij zou mij uit mijn tegenwoordige moeilijkheden kunnen redden." Alles wel tot zover. Gebruikt het geloof dat u hebt. Brengt de beproeving van dit uur voor de Heere. Laat mij u aanmoedigen dit te doen. Indien u niet tot Hem kunt komen om de hemelse goederen, moogt gij, voor het tegenwoordige, beginnen met de smarten en beproevingen der aarde; indien u niet tot Hem kunt komen om een eeuwige zegen, moogt u tot Hem gaan om een voorbijgaand gunstbewijs, en Hij is bereid u te horen. Al gaat uw gebed dan ook alleen over wereldse dingen, en al is het ook niets meer dan een bloot natuurlijk gebed, zendt het nochtans op; want "Hij hoort de jonge raven wanneer zij roepen," en daar ben ik zeker van, dat die geen geestelijke gebeden opzenden. Alles waar de raven om kunnen vragen, bestaat uit wormen en muggen, en toch hoort Hij hen, en voedt Hij hen; en gij, die een mens zijt, al moogt u op dit ogenblik dan ook slechts bidden om een zeer alledaags gunstbetoon, één van de geringer zegeningen, u moogt nochtans met vertrouwen naderen, indien u enig geloof bezit in de genadige Heere. Al is dat geloof dan ook slechts een sprank en niet meer, ik zou het niet willen uitblazen; en de Heere Jezus doet dat ook niet, want Hij heeft

gezegd, dat Hij de rokende vlaswiek niet zal uitblussen. Indien u enigerlei begeerte hebt naar Hem, en enig geloof, al is het in nog zo geringe mate, in Hem, laat het leven, en laat het u aan de voeten van de dierbare Meester leiden.

3. Het geloof van de koninklijke hoveling was zo zwak, *dat hij de macht van Jezus beperkte tot Zijn plaatselijke tegenwoordigheid*. Vandaar dat zijn bede luidde: "Heere, kom af eer mijn kind sterft." Indien hij de Heere Jezus er maar toe kon brengen om het vertrek binnen te treden waar het zieke kind lag, geloofde hij, dat Hij tot de koorts zou spreken en dat de koorts zou zakken; maar hij had er geen gedachte over, dat de Heere Jezus Christus kon werken op een afstand van vijf en twintig mijlen; hij had er geen denkbeeld van, dat het woord des Heeren zijn werking kon uitoefenen buiten Zijn tegenwoordigheid. Maar het was dan toch beter dat beperkte geloof dan in het geheel geen geloof te bezitten. Gij, kinderen Gods, wanneer u er mee begint om de Heilige Israëls te beperken, maakt u schuldig aan grove zonde; maar als zij, die de Heere zoeken, door onkunde en zwakheid des geloofs, Hem blijken te beperken, is dat in hen veel meer verschoonbaar. De Heere Jezus behandelt zulks genadiglijk en neemt het weg door een zwakke bestraffing. Het is niet hetzelfde voor een pasbeginnende om zwak in het geloof te zijn als voor u, die een langdurige ondervinding van Gods goedheid hebt gesmaakt, om zover af te vallen, dat u Hem mistrouwt. Daarom zeg ik tot u, in wie de Heere is begonnen te werken, als u niet meer geloof hebt dan alleen om te zeggen: "De Heere Jezus zou mij kunnen genezen als Hij hier was", is het toch beter zulk een geloof te hebben dan ongelovig te zijn. Uw enghartig geloof beperkt Hem ontzettend en sluit Hem in een zeer nauwe plaats op; en daarom kunt u niet verwachten, dat Hij veel machtige werken voor u doen zal; maar toch zal Hij naar de mate van uw geloof met u gaan en u zegenen. Als een zaak van niet beloofde, soevereine genade kan het zelfs gebeuren, dat Hij meer dan overvloedig doet boven hetgeen u denkt of vraagt. Daarom zou ik met uw geloof willen handelen gelijk met een klein kind: ik zou het willen voedsteren totdat het alleen kan staan, en mijn vinger uitsteken om het te helpen tot zijn wankel schreden vast worden. Wij maken een klein kind er geen verwijt van, dat het nog niet lopen of springen kan, maar wij koesteren het, en zetten het aan tot groter krachtsinspanning, en dan zal het ook wel te rechter tijd tot meerder kracht komen. Onze Heere Jezus Christus verdient het uitgebreidste geloof van een iegelijk onzer. Bedroeft Hem niet door een wantrouwen aangaande Zijn bekwaamheid. Schenkt Hem het geloof, dat u hebt, en vraagt om meer.

4. Zijn geloof in de Heere Jezus Christus, ofschoon het slechts een sprank was, *oefende nochtans invloed uit op deze koninklijke hoveling*. Het bracht hem er toe om een aanmerkelijke reis te ondernemen om onze Heere te vinden. Van Kapernaüm ging hij de heuvelen op naar Kana, opdat hij bij Jezus zou kunnen pleiten. En hij ging persoonlijk. Dit is des te opmerkelijker, omdat hij een man van aanzien en van hoge positie was. Ik weet niet of het Chûsas, de rentmeester van Herodes was. Het zou mij niet verwonderen of die was het, omdat wij niet van een andere familie van hoge geboorte horen als aan de zijde van Christus te staan; van de vrouw van Chûsas, de rentmeester van Herodes, horen wij evenwel als onder degenen, die de Heere dienden van hare goederen. Wij horen ook van Manahen, een voedsterbroeder van Herodes. Het kan wel één van dezen geweest zijn; we weten het niet; koninklijke hovelingen waren witte raven in de kerk in die dagen, gelijk het tegenwoordig nog is. Het is dus natuurlijk, dat wij verwachten van zulk een persoon als deze nogmaals te horen; en daar wij een eervolle vermelding hebben van deze twee, maken wij ons niet aan grote

lichtvaardigheid schuldig, wanneer wij het vermoeden uitspreken, dat deze koninklijke hoveling één van hen zal geweest zijn. Hovelingen nu krijgen het in de regel niet in het hoofd om zelf op reis te gaan, terwijl zij zoveel bedienden tot hun beschikking hebben; maar deze koninklijke hoveling kwam zelf tot Christus; en smeekte Hem persoonlijk, dat Hij zoude afkomen en zijn zoon genezen. Indien uw geloof in sommige opzichten zwak is, en in anderen nochtans sterk genoeg om u persoonlijk tot Christus uit te drijven, persoonlijk tot Hem te bidden, dan is het geloof van een aannemelijke aard. Indien het u er toe leidt om met uw gehele hart tot de Heere uw gebed op te zenden en Hem met smeking aan te lopen, dan is uw geloof van de echte stempel. Indien het er u toe leidt om Christus te smeken, dat Hij u genadig zij, is dat het geloof hetwelk de ziel zalig maakt. Het moge klein zijn als een korreltje mosterdzaad, maar zijn aanhoudend vermogen toont, dat er pit in is; het is echte mosterd.

Mijn waarde, begint u om deze tijd te bidden vanwege smart en droefenis? Roep in de stilte uwer ziel: "O God, red mij heden! Ik ben naar Londen gekomen om andere dingen te zien en ik ben hier deze morgen ingelopen; o, dat deze dag de dag moge zijn, in welke ik mijn onrust verlies, en ik gered word?" Indien uw geloof u tot het gebed brengt, is dat het erkende kind der genade; want het echte geloof verheft zijn stem. Indien uw geloof u van dienst is om met een vastberaden greep beslag te leggen op Jezus, zeggende: "Ik wil U niet laten gaan, tenzij u mij zegent", moge het een klein geloof zijn, maar het is het ware geloof. Het is in uw ziel gewerkt door de Geest van God en het zal een zegen meebrengen. u zult door dit geloof behouden worden, tot heerlijkheid des Heeren en tot uw eigen vertroosting.

5. Ik merk op, *dat het geloof van deze man hem leerde om in de rechte stijl te bidden.* Let op de drangreden, die hij gebruikt. Hij smeekte Jezus om af te komen en zijn zoon te genezen, want deze lag op zijn sterven. Hij stelde geen verdienstelijkheid op de voorgrond, maar bepleitte het diep treurige van het geval. Hij wees er niet op, dat de knaap van aanzienlijke geboorte was - dat zou een zeer slecht pleiten bij Jezus geweest zijn; ook stelde hij niet op de voorgrond, dat het een beminnelijk kind was - dat zou al een onbeduidende drangreden geweest zijn. Nee, hij pleitte, dat hij op zijn sterven lag. Dat hij in zijn uiterste lag, dat was de reden voor de aandrang; het kind was aan de poort des doods, daarom smeekt de vader, dat de deur der genade moge worden geopend. Wanneer gij, mijn vriend, door genade geleerd hebt om op de rechte wijze te bidden, zult u die feiten op de voorgrond plaatsen, welke uw eigen nood en gevaar openbaren, en niet die, welke u rijk en rechtvaardig zouden doen schijnen. Bedenk hoe David bad. "Heere", zede hij, "vergeef mijn ongerechtigheid, want zij is groot." Dat is een evangelisch pleiten. De meeste mensen zouden gezegd hebben: "Heere, vergeef mijn onrechtmatigheid, want zij was verschoonbaar en reikte op verre na niet tot de afschuwelijkheid van mijn medemensen." David wist het beter. Zijn geroep luidt: "Vergeef mijn ongerechtigheid, want zij is groot." Bepleit bij God, arme zondaar, de grootheid van uw nood, het ellendige van uw toestand; zeg, dat u op uw sterven ligt; zeg, dat de zaak, waaromtrent u pleit, een zaak van leven of dood is; dit zal een drangreden zijn, die er op berekend is om het hart, dat met oneindig mededogen vervuld is, te bewegen. Iedere tint van goedheid, welke uw trots in verzoeking mocht brengen op de schilderij te werpen, zou ze bederven: leg de zwarte kleuren er maar dik en driedubbel op. Pleit bij God, terwijl u uzelf beroept op Zijn genade; want genade is het enige, waarop u met hoop u gronden kunt in uw toenadering tot Hem, gij, die een zondaar zijt, welke nog geen vergiffenis heeft ontvangen. u kunt de Heere niet vragen u te zegenen vanwege enigerlei verdienste of

waardigheid, die u bezit, want er is geen spoor van zoiets bij u aanwezig; maar u zult wijs handelen, wanneer u uw noden voordraagt. Roep: "o God, wees mij genadig, want ik heb Uw genade van node!" Leg het geval met uw kind bloot en zeg: "Want hij ligt op zijn sterven." Dit is de sleutel, die de deur der genade opent. Volgt u mij, waarde toehoorders, gij, die niet bekeerd zijt? Is er in ieder geval in u een begeerte om tot de Heere Jezus Christus te komen, al is het dan ook alleen, omdat een tijdelijk leed u zwaar terneer drukt? Een paard heeft geen dozijn sporen nodig om het vooruit te krijgen. Die, welke nu uw zijde wonden, zijn scherp genoeg, en zij worden zo diep ingedrukt, dat u het wel moet gevoelen. Luistert er naar, opdat er niet een zweep zowel als sporen nodig zijn om u in beweging te krijgen. Indien u tot het uitverkoren volk des Heeren behoort, zult u moeten komen, en hoe bereidwilliger u dit doet, des te beter zal het voor u zijn. Komt terstond. Wees niet gelijk een paard, of gelijk een muilezel, hetwelk geen verstand heeft; maar komt tot Jezus, terwijl Hij zachtjes trekt. Al is het ook met zulk een zwak geloof, dat u vreest dat het eerder ongeloof dan geloof is, nadert nochtans tot Hem. Komt juist zoals u zijt, en ziet biddend naar Jezus op; want in dat bidden zal de hoop, ja de zekerheid der bevrijding liggen. Het grote hart van Jezus zal uw gebed gevoelen en zeggen: "Gaat heen in vrede."

II.

Aldus hebben wij het geloof in de sprank gezien; wij willen nu zien naar HET VUUR DES GELOOFS, worstelende om zich te handhaven en langzamerhand toenemende. Laat ons zien hoe het vuur smeult en de hoop begint te roken, waardoor het inwendige vuur zich openbaart.

1. *Het geloof van deze man was waarachtig zover als het ging.* Het is een zaak van betekenis, zo iets te kunnen zeggen. Hij stond voor de Zaligmaker, vastbesloten niet van Hem weg te gaan; zijn enige hoop voor het leven van zijn kind lag in die grote Profeet van Nazareth en daarom was het zijn plan Hem niet te verlaten, totdat zijn verzoek was toegestaan. Hij ontvangt in het eerst niet het antwoord, dat hij verlangt, maar hij houdt vol en blijft pleiten. Dit toonde, dat er een hart en levenskracht in zijn geloof zat. Het was geen gril, geen plotselinge ingeving, maar een werkelijke overtuiging van de macht van Jezus om te genezen. Welk een genade bevrijdt te zijn van alle schijngeloof. Beter weinig geloof te hebben, en dat geloof het echte, dan in het bezit te zijn van een grote belijdenis, en de Heere Jezus geen hartelijk vertrouwen te schenken. Zeg mij, mijn hoorder, hebt u enig wezenlijk praktisch geloof in de Heere Jezus?

2. *Zijn geloof was waarachtig zover als het ging; maar het had een beletsel door de begeerte naar tekenen en wonderen.* Onze Heere diende hem daarom een zachte berisping toe, zeggende: "Tenzij dat gijlieden tekenen en wonderen ziet, zo zult u geloven." Nu weet ik, dat velen van u geloven, dat de Heere Jezus kan zaligmaken, maar u zit in uw gemoed vast aan de weg, langs welke Hij dit doen moet. u hebt enkele godsdienstige levensbeschrijvingen gelezen en het is u gebleken, dat een zekere persoon tot wanhoop gedreven werd, afgrijpselijke gedachten had, en zo voort: daarom zet zich de gedachte in uw gemoed vast, dat u soortgelijke ijselijkheden moet ondervinden, of anders verloren gaat. u maakt er een programma van, dat u op die manier behouden moet worden, of in het geheel niet. Is dat verstandig? Meent u dan, dat u de Heere voorschriften kunt geven? Misschien hebt u gelezen of gehoord, dat zekere personen werden bekeerd door zonderlinge dromen, of door merkwaardige ingevingen der voorzienigheid, en u zegt tot uzelf: "Iets bijzonders van dergelijke aard moet er ook bij mij gebeuren, of ik wil niet in de Heere Jezus geloven." In deze zaak

dwaalt gij, gelijk ook de koninklijke hoveling. Hij verwachtte, dat de Zaligmaker zou afkomen naar zijn huis en de een of andere handeling zou verrichten, die tot het eigenaardige van Zijn profetisch ambt behoorde. In werkelijkheid is deze koninklijke hoveling de Nieuwtestamentische herleving van Naäman in het Oude Testament. u herinnert u hoe Naäman zeide: "Zie, ik zeide bij mijzelf: Hij zal zekerlijk uitkomen, en staan, en de naam des Heeren Zijns Gods aan- roepen, en zijne hand over de plaats strijken, en de melaatse ontledigen." Naäman had dit alles bij zich zelf goed overlegd; hij had zonder twijfel een zeer geschikte en kunstmatige bewerking uitgedacht; en toen de profeet nu eenvoudig tot hem zeide: "Ga heen, en was u zevenmaal in de Jordaan", kon hij zulk een eenvoudig en kaal evangelie niet aannemen; het was te alledaags, te vrij van formaliteiten. Veel mensen zouden door hun verstandelijke vooroordelen de Heere der genade wel willen binden aan een bepaalde weg om hen te behouden; maar onze Heere wil Zich niet aldus onder bedwang laten brengen; waarom zoude Hij dat ook doen? Hij wil behouden die Hij wil, en Hij wil redden zoals Hij wil. Zijn evangelie is niet: "Gij moet zo en zoveel verschrikkingen en wanhoop ondergaan, en u zult leven", maar "Geloof in de Heere Jezus Christus, en u zult zalig worden." Hij komt tot velen en roept hen met kracht door het zacht gefluister van Zijn liefde; zij stellen slechts hun vertrouwen op Hem en genieten onmiddellijk rust. Met weinig treffend gevoel, hetzij van verschrikkelijke, hetzij van opwindende aard, oefenen zij met een kalm gemoed een kinderlijk vertrouwen op hun gekruisigde Heere, en zij vinden het eeuwige leven. Waarom zou het met u niet zo zijn? Waarom zou u uzelf buiten alle troost sluiten door een programma op te stellen en te vragen, dat de vrije Geest Zich daaraan houdt? Laat Hem u behouden gelijk Hij wil. Weg met dwaze vooroordelen!

3. Doch dit moet van het geloof van de koninklijke hoveling gezegd worden: *Het kon een tegenstand verdragen*. Denkt er slechts aan, hoe de Meester tot deze arme, beangstigde vader zeide: "Tenzij dat gijlieden tekenen en wonderen ziet, zo zult u niet geloven." Dit was een maar al te treurige waarheid, maar ze klonk eerlijk en scherp. O die dierbare lippen van Jezus, ze zijn steeds gelijk aan leliën, van welke welriekende mirre afdruppelt! Mirre, zoals u weet, is beter voor de smaak, en ogenschijnlijk lag er iets bitters in deze woorden tot de koninklijke hoveling; doch de vader gaf zijn aanzoek niet op, hij draaide zich niet om met de woorden: "Hij behandelt mij hard." Hij zeide bij zichzelf: "Tot wie zoude ik gaan?" en daarom ging hij niet heen. Hij was gelijk aan die vrouw, voor welke er van de lippen des Heeren veel scherper mirre druppelde, toen Hij zeide: "Het is niet betamelijk het brood der kinderkens te nemen en het de hondekens voor te werpen." Nochtans vond zij een zoete geur in die mirre en liet haar bedde daarmee doortrekken, waar zij zeide: "Ja, Heere, doch ook de hondekens eten van de kruimels, die daar vallen van de tafel huns heren." Deze man beantwoordde onze Heere door sterker bij Hem aan te houden. Heengaan wilde hij niet. O mijn waarde, dat u een zodanig geloof in Christus moogt hebben, dat gij, al mocht Hij u ook een bestraffing toedienen, u Hem toch niet wilt verlaten! Jezus is uw enige hoop, wend u daarom niet van Hem af. Volg Bunyan na, toen hij de woorden sprak als de volgende: "Ik werd zo in de engte gedreven, dat ik van nood tot Jezus moest gaan; en als Hij mij ontmoet was met een uitgetrokken zwaard in de hand, zou ik mij liever op de scherpe kant van Zijn zwaard geworpen hebben dan van Hem heen te gaan; want ik wist, dat Hij mijn laatste toevlucht was." O ziel, klem u aan de Heere vast, wat er ook van komt!

4. Ziet vervolgens, *hoe hartstochtelijk deze man pleitte*. Hij riep: "Heere, kom af, eer mijn kind sterft"; zoveel alsof hij gezegd had: "Heere, ondervraag mij nu toch niet omtrent mijn geloof. O mijn Heere, ik bid U, denk toch in het geheel niet aan mij, maar genees mijn lief kind, anders zal het sterven. Het lag al op sterven, toen ik mijn huis verliet, ach, haast U toch af te komen en het te redden." Hij schijnt het noodzakelijk te achten dat onze Heere een reis van Kapernaüm deed om de genezing tot stand te brengen; maar merk op, hoe dringend, hoe vurig, hoe aanhoudend zijn pleiten was. Al schoot zijn geloof dan ook in de breedte te kort, het muntte uit in kracht. Waarde, beangstigde vriend, houdt u nauw aan het voorbeeld, dat ons hier wordt gegeven. Bid, bid herhaaldelijk, houd aan en houd vol; roep steeds, roep aanhoudend; houd niet op, totdat de Heere der liefde u een antwoord geeft, dat van vrede spreekt.

III.

Wij komen tot een hogere trap en bezien DE VLAM DES GELOOFS. De sprank nam toe als een smeulend vuur, en nu openbaart het vuur zich in een vlam. Merkt het op, dat Jezus tot de smekeling zeide: "Ga heen, uw zoon leeft." En de man geloofde waarlijk en ging zijns weegs.

1. Let er hier op, *dat hij het woord van Jezus geloofde over het hoofd van al zijn vroegere vooroordelen heen*. Hij had gedacht, dat Christus alleen kon genezen, als Hij afkwam naar Kapernaüm; maar nu gelooft hij, ofschoon Jezus blijft waar Hij is en slechts een woord spreekt. Vriend, wilt u op dit ogenblik de Heere Jezus Christus louter op Zijn woord geloven? Wilt u Hem vertrouwen zonder een enkele regel aan te geven aangaande de wijze, waarop Hij u zal behouden? u hebt zware overtuigingen, of levendige dromen, of vreemde gewaarwordingen voorgeschreven; u wilt afstand doen van zulk een dwaasheid? Wilt u geloven in Jezus Christus gelijk Hij in de Schriften is geopenbaard? Wilt u geloven, dat Hij u nu kan en wil zaligmaken enkel op uw vertrouwen? Hebt u niet gehoord van Zijn lijden en sterven aan het kruis voor de schuldigen? Hebt u het niet horen zeggen, dat allerlei zonde en ongerechtigheid de mensen vergeven zal worden, indien zij in Hem geloven? Weet u niet, dat wie in Hem gelooft het eeuwige leven heeft? Wilt u wel een einde maken aan uw onzin aangaande het "Kom af en red mij," of "Doe mij dit of dat gevoelen, en ik wil U geloven?" Wilt u nu in Hem geloven, niettegenstaande al uw vroegere gedachten, en aanspraken, en begeerten, en slechts zeggen: "Ik wil mijn ziel aan Christus toevertrouwen, gelovende dat Hij mij kan zaligmaken?" u zult behouden worden zo zeker als u op dusdanige wijze op Hem uw vertrouwen stelt.

2. Wat deze man vervolgens deed om het bewijs te leveren van de oprechtheid van zijn geloof was, *dat hij terstond Christus gehoorzaamde*. Jezus zeide tot hem: "Ga heen" - dat is: ga naar uw huis - "uw zoon leeft." Indien de man het woord niet geloofd had, zou hij daar getoefd hebben, met pleiten voortgegaan zijn en naar gunstige tekenen uitgezien hebben; maar waar hij gelooft, is hij voldaan met het woord des Heeren, en gaat zijns weegs zonder iets meer te zeggen. "Uw zoon leeft," dat is genoeg voor hem. Velen van u hebben gezegd, bij het horen prediken van het evangelie: u zegt ons, dat wij in Christus moeten geloven; maar wij willen voortgaan met bidden." Dat is niet wat het evangelie u beveelt. Hoor ik niet zeggen: "Ik zal voortgaan met mijn Bijbel te lezen en de middelen der genade te gebruiken?" Dat is het voorschrift van de Zaligmaker niet. Bent u niet voldaan met Zijn woord? Wilt u dat woord niet aannemen en uws weegs gaan? Indien u in Hem gelooft, zult u in vrede uw weg bewandelen; u zult geloven, dat Hij u heeft behouden, en handelen alsof u van

de waarheid zeker waard. u zult u verblijden en verheugen in het feit, dat u gered zijt. u zult u niet met haarkloverij ophouden, geen twijfel opwerpen, geen navraag doen naar allerlei godsdienstige ervaringen en gevoelswerkzaamheden; maar u zult uitroepen: Hij zegt mij, dat ik Hem moet geloven, en ik geloof Hem. Hij zegt: "Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven," en ik geloof in Hem, en daarom heb ik het eeuwige leven. Het moge waar zijn, dat ik niet weet van enigerlei bijzondere gemoedsaandoening, maar ik ben het eeuwige deelachtig. Hetzij ik een gezicht heb van mijn zaligheid of niet, ik ben gered. Er staat geschreven: "Wendt u naar Mij toe, en wordt behouden, o alle u einden der aarde." Heere, ik heb mij tot u gewend en ik ben behouden. De reden, waarom ik zulks geloof, is, dat u het gezegd hebt. Ik heb gedaan gelijk u mij bevolen hebt, en u zult Uw belofte houden." - De wijze van redenering past ten aanzien van de Heere Jezus. Hij verdient het, dat men Hem bij Zijn woord vat en in alle ernst vertrouwt. Nu is het geloof van de koninklijke hoveling inderdaad tot een vlam aangewakkerd. Hij gelooft niet bloot op het zeggen van anderen, maar op het woord van Jezus. Hij wacht niet op een teken, maar hij hoort het woord, en op dat woord vestigt hij zijn vertrouwen. Jezus zeide: "Uw zoon leeft, ga heen"; en hij gaat heen, opdat hij zijn zoon levend moge vinden. O, zoekende ziel, moge God de Heilige Geest u terstond tot die staat brengen, dat u zegt: "O Heere, ik wil niet langer wachten op enigerlei gevoel of genadeblijk, of teken; maar op het woord, dat met Uw bloed is bezegeld, wil ik mijn volkomen vertrouwen stellen; want ik neem nu Uw belofte aan en aangezien ik die geloof, wil ik mijn weg in vrede bewandelen."

3. Met dat al ben ik verplicht te zeggen, aangaande het geloof van deze man op die trap, *dat het nog niet volkomen beantwoordde aan hetgeen er van verwacht kon worden.* Het was voor hem een grote zaak zover te zijn gekomen; maar hij moest nog verder. Hij verwachtte minder dan hij kon verwacht hebben en daarom vroeg hij zijn bedienden, zodra hij deze zag, wanneer het geliefde kind was beginnen te beteren. Hij was meer dan verheugd, toen zij met levendigheid zeiden: "Hij is in het geheel niet begonnen te beteren; de koorts heeft hem zo maar verlaten; om zeven uur was hij hersteld." u ziet, hij verwachtte een langzame herstelling. Hij zag uit naar de gewone loop van de natuur; maar hier had een wonderwerk plaats. Hij ontving veel meer dan waarop hij rekende. Hoe weinig weten wij van Christus, en hoe weinig geloven wij in Hem, zelfs wanneer Hij ons vertrouwen heeft! Wij meten Zijn oneindige schatten naar onze magere beurzen af. Doch het geloof, hetwelk ons zalig maakt, is niet altijd volwassen: er is ruimte voor ons om van onze gezegende Heere meer te geloven en meer te verwachten. O, dat wij het mochten doen! Maar op één ding moet ik hier wijzen, ofschoon ik het niet volkomen versta; misschien kunt u het u verklaren.

4. *De vader reisde op zijn gemak, het gemak, dat het vertrouwen geeft.* Het was omstreeks vijf en twintig of dertig mijlen naar Kapernaüm, en ik twijfel er niet aan of de goede man reisde af direct toen de Meester tot hem zeide: "Ga heen". Er is geen twijfel aan of hij ging terstond heen in gehoorzaamheid aan zulk een bevel, en begaf zich op weg naar zijn huis. Maar wij lezen, dat zijn dienstknechten hem tegemoet kwamen. Gingen zij op weg, zodra het kind genezen was? Was dit het geval, dan konden zij hem halverwege of daaromtrent ontmoet hebben. Zij moesten stijgen, laten wij dus aannemen dat zij tien mijlen aflegden, en dat er een reis van vijftien of zelfs van twintig mijlen voor de koninklijke hoveling overbleef. De dienstknechten zeiden: Gisteren op het zevende uur verliet hem de koorts." Het zevende uur was omstreeks één uur overdag, en die dag was "gisteren". Ik weet, dat de dag ten einde liep met het

ondergaan van de zon, maar men zou toch moeilijk kunnen spreken van "gisteren" als er geen nacht tussenbeide was. Had hij vijftien of zestien uur nodig voor dat deel der reis? Zo ja, dan heeft hij de weg niet met buitengewone spoed afgelegd. Het is waar, dat vijf en twintig mijlen een goede dagreis was voor een kameel, want in het oosten zijn de wegen hobbelig, maar het wil mij toch toeschijnen, dat de gelukkige vader zich voortbewoog met het gemak en de bedaardheid van een gelovige, eerder dan met de haast en gejaagdheid van een ernstig ouderhart. Een koninklijke hoveling trok doorgaans maar langzaam door de dorpen voorwaarts, en hij versnelde zijn gewone pas niet, omdat hij zelfs de schijn niet wilde aannemen van zich te haasten, nu zijn gemoed gelovig tot rust was gekomen. Hij gevoelde er zich volkomen zeker van, dat het alles goed was met zijn zoon, en daarom verliet de koorts van angst de vader, evenals de koorts het kind verlaten had. Angstige gemoederen, zelfs wanneer zij geloven, hebben haast om te zien; maar deze man was zo zeker van zijn zaak, dat hij zijn ouderliefde niet wilde laten handelen alsof er nog een schijn of schaduw van twijfel overbleef. "Die gelooft zal niet haasten," en in hem werd dit letterlijk vervuld. Hij reisde voort op zulk een wijze als van een persoon behorende tot het koninklijke hof, vergezeld van een passend gevolg, verwacht kon worden, en zo konden allen zien, dat zijn gemoed ten aanzien van zijn zoon tot rust gekomen was. Ik houd wel van zulk een voorname kalmte, ze past bij een standvastig geloof. Het is mijn wens, dat u allen, wanneer u in Jezus Christus gelooft, in alle delen en volkomen gelooft. Geeft Hem niet een half geloof, maar een geheel geloof; hetzij omtrent een kind of één omtrent uzelf, gelooft in alle ernst. Zegt: "Laat God waarachtig, maar ieder mens een leugenaar zijn. Bloot op Zijn woord verlaat zich mijn ziel. Ik wil rusten in de Heere en Hem geduldig verbeiden. Wat betekent het, dat ik niet door een verrukking van blijdschap wordt aangegrepen? God heeft gezegd: "Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven"; en daarom heb ik het eeuwige leven. Wat heeft het te betekenen, dat ik niet oprijs en van blijdschap opspring? Ik zal nochtans stil zijn en in mij zelf zingen, omdat de Heere Zijn gelovige dienstknecht heeft bezocht. Ik zal wachten, totdat een hooggestemde blijdschap mijn ziel vervult, maar ondertussen zal ik blijven vertrouwen en niet bevreesd zijn. Waarde hoorder, stemt u in dit alles met mij in? Bent u bereid om op deze wijze een vast, een rustig vertrouwen op Jezus te stellen?

IV.

Tot zover is het geloof van de koninklijken hoveling vermeerderd; maar nu zullen wij zien, dat het DE VUURGLOED DES GELOOFS wordt.

Toen hij huiswaarts ging, ontmoetten zijn dienstknechten hem met een goede tijding. In de stille rust van zijn geloof was hij bovenmate verblijd, toen zij zeiden: "Uw zoon leeft." De boodschap kwam tot hem als een echo op het woord van Jezus. "Ik ben dat," zeide hij, "gisteren op hetzelfde uur gewaar geworden; want toen heeft Jezus gezegd: uw zoon leeft." De volgende dag is gekomen, en ziet mijn dienstknechten begroeten mij met hetzelfde woord: "Uw zoon leeft." De herhaling moest hem verbaasd hebben. Ik merk dikwijls op aangaande de prediking van het woord, hoe de volzinnen u treffen tot de woorden toe, wanneer God Zijn zegen daarover gebiedt. Het gebeurt, dat de mensen tot mij zeggen: "Mijnheer, u hebt ons hetzelfde gezegd als waar wij onderweg over spraken; u hebt ons het geval beschreven tot aan onze gedachten toe, en u hebt enkele uitdrukkingen gebruikt, welke wij in ons gesprek gebezigd hadden; voorzeker, God heeft door u gesproken." Ja, zo geschiedt het dikwijls; Christus eigen woord vindt menigmaal zijn echo in de mond van Zijn dienaren, die van Hem een opdracht ontvangen hebben. De voorzienigheid des Heeren gaat over woorden zowel als over daden, en doet de mensen de rechte woorden zeggen, zonder dat zij weten waarom zij

die zeggen. God is zo genadig alom tegenwoordig, dat alle dingen Hem openbaren wanneer wij zulks in last hebben. Nu wordt het geloof van de koninklijke hoveling bevestigd door het antwoord op zijn gebeden. De bevinding is gekomen om het geloof tot hulp te zijn. Hij gelooft in een meer verzekerde zin dan te voren. Hij heeft de waarheid van des Heeren woord ondervonden, en daarom weet hij en is hij er van overtuigd, dat Hij Heere en God is. Het geloof van een zondaar, die tot Christus komt is iets anders, dan het geloof van een mens, die tot Christus gekomen is en de zegen heeft gekregen; het laatste is sterker. Het eerste geloof, het eenvoudiger geloof is dat, hetwelk zalig maakt; maar het verdere geloof is dat, hetwelk troost brengt, en blijdschap, en sterkte, en geest. "Mijn gebed is verhoord", zeide hij; Daarna sprak hij tot zijn dienstknechten, en *na het onderzoek werd zijn geloof door iedere bijzonderheid versterkt*. Hij riep: Zeg mij alles, wanneer gebeurde het? Toen zij antwoordden: "Op het zevende uur verliet hem de koorts", herinnerde hij zich, dat op datzelfde ogenblik daarginds boven op de heuvelen te Kana de Heere Jezus gezegd had: "Ga heen, uw zoon leeft."

Hoe meer hij het geval overdacht, des te wonderlijker werd het voor hem. De bijzonderheden waren op zonderlinge wijze in overeenstemming met zijn vertrouwen, en door middel daarvan steeg hij op tot een helderder en vaster geloof. Broeders, hoeveel van zulke bevestigingen hebben sommigen van ons gehad! Twijfelaars trachten met ons te redetwisten omtrent de eenvoudigheid van het evangelie; en zij wensen met ons te strijden op hun eigen grond van bloot bespiegelende redenering. Waarde tegenstander, dat is niet zoals het behoort. Onze grond is van een geheel andere aard. Wij zijn geen vreemdelingen ten aanzien van de beoefening des geloofs, maar dan toch beginnelingen; en nu dient u iets over te laten voor onze persoonlijke ervaringen van de getrouwheid van de Heere onzen God. Wij hebben duizenderlei herinneringen van gelukkige bijzonderheden, dierbare schatten voor ons, welke wij u niet kunnen mededelen. Wij noemen u geen zwijnen, maar wij durven u toch onze paarden niet vóórwerpen. Wij hebben een schat van dingen voor ons opgelegd, maar wij kunnen ze niet opnoemen, want voor ons zijn ze te heilig; wij zijn alzo niet in staat om die reden te bezigen, welke voor ons eigen hart de meest overtuigende zijn. Wij hebben andere bewijsgronden dan wij in openbare rechtszittingen verkiezen voor de dag te brengen. Verwondert u niet als wij halsstarrig schijnen; u weet het niet hoe volkomen zeker wij zijn. U kunt met al uw redeneren ons innerlijk bewustzijn niet ontnemen; u zou evengoed kunnen beproeven door uw redeningen onze ogen uit hun kassen te krijgen. Wij weten en zijn verzekerd; want wij hebben gezien, en gehoord, en gesmaakt en met de handen getast van het goede woord des Heeren. Sommige dingen zijn met ons leven samen geweven, dat wij daardoor voor anker liggen. "Een samenloop van omstandigheden", zegt gij. Het is wel, zeg wat u wilt; voor ons zijn ze iets anders dan voor u. Onze ziel is, keer op keer, tot de uitroep gebracht: "Dit is Gods vinger!" Een mens, die uit zeer grote benauwdheid gered is, KAN zijn bevrijder niet vergeten. Antwoordt gij, dat het geluk ons er uit heeft geholpen? Een dusdanige, koelbloedige opmerking heeft op ons geen vat. Indien u waart geweest waar ik geweest ben, en ondervonden had, wat ik heb ondervonden, zou u erkennen, dat de Heere Zijn hand uitstreckte en Zijn dienstknecht redde; u zou dezelfde plechtige overtuiging hebben, die ik heb, dat God aldaar was om de zaligheid uit te werken. Ik weet, dat ik die overtuigingen in u niet teweeg kan brengen door u mijn geschiedenis mede te delen. Als u vastbesloten zijt om niet te geloven, zult u mijn getuigenis niet aannemen, maar de gedachte van mij koesteren, dat ik een misleid persoon ben, ofschoon ik niet meer kans heb om misleid te worden dan gij. Hoe dan

ook, hetzij u geneigd zijt om te geloven of om niet te geloven, bij mij bestaat geheel geen aarzeling. Ik ben gedwongen om te geloven, want hoe nauwkeuriger ik mijn leven naga, des te meer wordt ik overtuigd, dat God met mij en voor mij aan het werk moet zijn geweest. Op hetzelfde ogenblik: "Uw zoon leeft", leefde de zoon van de koninklijke hoveling ook; hetzelfde woord, dat Jezus gebruikte tot de vader, werd ook gebruikt door de dienstknechten, die dertig mijlen verwijderd waren geweest; en daarom gevoelde de vader, dat iets meer dan menselijks zijn pad had gekruist. Verwondert u uzelf daarover? Daarenboven, die geliefde zoon, die hij gezond en wel wedervond, was een machtig bewijs. u had door redenering de gelukkige vader niet van zijn geloof kunnen beroven, hetwelk hem zulk een vreugde had aangebracht. Het kind lag op zijn sterven, totdat het geloof het woord van de Heere Jezus ontving; en toen vlood de koorts. De vader móet wel geloven; zou u willen, dat hij twijfelde?

Door zijn bevinding in zijn geloof gesterkt, nadat hij het woord van Jezus geloofd had, ziet de goede man dat woord nu vervuld, en *hij gelooft in Jezus in de ruimste zin*; hij gelooft in betrekking tot alle dingen; voor zijn lichaam, voor zijn ziel, voor alles wat hij is, en voor alles wat hij heeft. Van die dag af werd hij een discipel van de Heere Jezus. Hij volgt Hem, niet als Heelmeester slechts, ook niet alleen als Profeet, zelfs niet eens uitsluitend als Zaligmaker, maar als zijn Heere en zijn God. Zijn hoop, zijn verwachting en zijn vertrouwen zijn gevestigd op Jezus als de ware Messias. Wat volgt is zo natuurlijk, en toch zo verblijdend, dat het mijn bede is dat het voor u allen waar moge worden: zijn huisgenoten geloven ook. Nu hij naar huis gaat, ontmoet zijn gade hem. O welk een verrukking spiegelt zich af in de ogen van die vrouw! "De lieve jongen is weer beter", zegt zij, "hij is weer net zo gezond als hij altijd geweest is. En hij heeft geen weken achtereen te bed moeten blijven om zijn krachten weer te verkrijgen, na de verzwakking die er door de koorts ontstaan is; Nee, de koorts is zo maar weggegaan en de jongen is weer beter. O mijn lieve man, wat een wondervol Wezen moet Hij zijn, die uw beden verhoord en op zulk een grote afstand ons kind gezond gesproken heeft! Ik geloof in Hem, man; ik geloof in Hem." Ik ben er zeker van, dat zij in die geest heeft gesproken. Dezelfde opklimming, die er bij haar man had plaats gehad, had bij haar ook plaats gegrepen. Denkt nu eens aan de kleine jongen. Daar komt hij aan, zo gelukkig en zo vrolijk; en zijn vader vertelt hem alles, aangaande zijn koorts en zijn heengaan om die wondervolle Profeet te Kana op te zoeken, en hoe deze zeide: "Uw zoon leeft." De kleine jongen roept: "Vader, ik geloof in Jezus. Hij is de Zoon van God." Niemand twijfelt aan het geloof van het lieve kind; hij was niet te jong om genezen te worden, en hij is niet te jong om te geloven. Hij had een bijzondere ervaring genoten, meer persoonlijk dan zelfs die van zijn vader en zijn moeder. Hij had de macht van Jezus gevoeld; en het was niet te verwonderen, dat hij geloofde. Ondertussen verheugt zich de vader, nu hij bevindt, dat hij niet alleen staat met zijn geloof, maar dat zijn vrouw en zijn kind ook van hun geloof belijdenis doen. Maar we zijn nog niet aan 't einde, want de dienstboden daaromheen roepen uit: "Meester, wij moeten ook wel in Jezus geloven; want wij hebben het kind opgepast, en gezien, dat het weer beter werd. De macht, waardoor de genezing plaats had, kan niet anders dan Goddelijk geweest zijn." Eén van zin wedijveren ze met hun meester wat aangaat hun geloof in Jezus. "Ik heb bij de lieve jongen opgezeten", zegt de oude oppasster, "aan slapen kon ik niet denken, want ik was er van overtuigd, dat als ik ging slapen, het wel gebeuren kon, dat ik hem dood vond als ik weer wakker werd. Ik heb hem nauwkeurig gadeslagen, en net op het zevende uur zag ik, dat er een wonderlijke verandering bij hem plaats had: de koorts ging zomaar weg". "Lof en ere zij Jezus!" schreeuwde de oude vrouw, "ik heb nog nooit zo iets gehoord of gezien,

het is de vinger Gods!" Al de andere dienstbaren waren van hetzelfde gevoelen. Gelukkige huishouding! Er had, kort daarna, een grote doopplechtigheid plaats, toen zij allen hun geloof in Jezus beleden. Niet slechts was het kind genezen, maar de gehele huishouding was genezen. De vader wist niet, toen hij heenging om te pleiten voor het leven van zijn zoon, dat hijzelf gered moest worden; de moeder dacht waarschijnlijk ook alleen maar aan haar zoon; maar nu is de zaligheid tot het gehele huisgezin gekomen, en de koorts van zonde en ongeloof is weggegaan met de andere koorts. Moge de Heere een zodanig wonder werken in al onze huisgezinnen! Indien iemand van u zucht onder een last van smart, vertrouw ik, dat u zodanig verlost zult worden, dat wanneer u uw vrouw daarvan vertelt, zij ook in Jezus zal geloven. Moge het dierbare kind van uw zorgen in Jezus geloven terwijl het nog een kind is; en mogen allen, die tot uw huiselijke kring behoren, ook behoren tot de Heere uw God! Schenk, o Heere Jezus, uw dienaar de begeerten zijns harten, om de eer van Uw naam! AMEN.

3. Een zonderlinge, maar nodige vraag

"Wilt gij gezond worden?" Johannes 5:6.

Jezus sprak tot de zieke, die acht en dertig jaren op genezing gewacht had en vroeg hem: "Wilt gij gezond worden?" Dit schijnt wel een zeer vreemde vraag. Wie zou niet gezond willen worden? Zou de arme man bij het badwater gelegen hebben als hij niet met smachtend verlangen naar genezing had uitgezien? Moet er niet in de blik van zijn ogen, terwijl hij op de Zaligmaker staarde, een antwoord op die vraag zijn geweest, hetwelk alle noodzaak om ze te stellen als overbodig kenmerkte? Doch daar onze Heere geen overtollige woorden sprak, is het mogelijk, dat Hij had bemerkt, dat de verlamming van 's mans lichaam op zeer smartelijke wijze ook zijn geest verdoofd had en als het ware ook een verlamming in zijn wil had teweeggebracht. Hij had gehoopt, totdat zijn hart mat werd; hij had gewacht, totdat de moedeloosheid zijn geest van alle kracht had beroofd; en nu was het bijna zover gekomen, dat hij zich er nauwelijks om bekommerde of hij gezond werd of niet. De boog was zo lang gespannen geweest, dat al zijn veerkracht vergaan was. Hij had gehongerd, totdat de eetlust zelf was verdwenen. Hij was nu lusteloos en zat vanwege al de teleurstellingen, die hij had ondervonden, in doffe onverschilligheid neder, geheel versuft en zonder enige hoop voor de toekomst. De Zaligmaker raakte een snaar aan, welke nodig in trilling moest worden gebracht, toen Hij hem vroeg naar zijn wil. Hij wekte door die vraag een slapend vermogen op, welks krachtige werking misschien een van de eerste behoeften voor de genezing was. "Wilt gij gezond worden?" was de vraag van een diepgaand onderzoek, de wetenschappelijke proef van een uiterst bekwaam geneesheer, de opwekking uit het graf van één der voornaamste vermogens van onze ziel.

Nu kan het thans voor mij, in de zaak van de prediking van het evangelie, ook wel bijna de schijn hebben, dat ik u een onbeschaamde vraag ga doen, wanneer ik tot ieder uwer, hier vergaderd, voor zover u nog niet gered zijt, het woord richt: "Wilt gij gezond worden?" "Zeker," zult u antwoorden, "iedereen begeert de zaligheid." Gelooft mij, ik ben nog niet zo zeker van de waarheid van hetgeen u daar zo stellig verzekert als gij. "Maar dat wij hier zijn," zegt er iemand, "dat wij hier al zo lang gegaan hebben, dat wij zo opmerkzaam naar het evangelie luisteren, dat alles is bewijs genoeg, dat het er ons om te doen is gezond te worden, als wij maar tot de ontdekking kunnen komen waar de genezing is te vinden en welke die balsem van Gilead is, waarvan zoveel gezegd wordt." En toch zou het mij niet verwonderen, zo hier velen zijn, die door het lange wachten verlamd beginnen te worden in hun eenmaal zo ernstige begeerten; en anderen, die, doordien ze hier al zo lang gegaan hebben en nooit bijzonder angstig geweest zijn, in het laatst in een toestand zijn gekomen, dat zij deze kerkbanken bloot uit gewoonte bezetten en geen hartelijke begeerte hebben naar de gezondheid der ziel, welke de goede Geneesmeester altijd bereid is te geven aan hen, die Zijn hulp zoeken.

Ik ben er van overtuigd, dat de vraag, in plaats van niet noodzakelijk te zijn, in iedere gemeente één van de eerste is, waarop de aandacht van de hoorders met nadruk moet worden gevestigd. Een antwoord naar waarheid uit het binnenste van de ziel van iedere hoorder op deze vraag te krijgen, is voor het heden mijn doel; terwijl ik daarbij geloof, dat dit een zeer heilzame zaak voor u zal zijn, al is het ook, dat gij, eerlijk gesproken, genoodzaakt zult zijn een ontkennend antwoord te geven. Dit toch zal ten minste de toestand van het hart voor zichzelf blootleggen en zulks kan leiden tot iets

beters. Met Gods hulp zal ik u deze morgen met grote ernst deze vraag voorhouden, o u onbekeerde man of vrouw: *"Wilt gij gezond worden?"*

I.

1. Het is nodig, dat deze vraag gedaan wordt, in de eerste plaats, OMDAT HET EEN VRAAG IS DIE NIET ALTIJD VERSTAAN WORDT. Het is niet hetzelfde als de hier volgende: "Wilt u gered worden van de hel?" Iedereen geeft daarop een bevestigend antwoord. "Wilt u gered worden, zodat u naar de hemel gaat?" Terstond zegt daarop ieder, zonder enige aarzeling: "Ja." Naar de gouden harpen, naar de liederen der gezaligden, naar de eeuwigheid van onsterfelijkheid gaat het hart, gaat de innige begeerte van een iegelijk van ons uit; maar dat is hier de vraag niet, zoals u ziet. De hemel en zijn genietingen vloeien voort uit hetgeen in onze vraag wordt voorgesteld als een gevolg, als de uitkomst; maar daarover gaat het thans niet. Wij zeggen nu niet tot de dief: "Wilt u van de gevangenisstraf ontheven worden?" Wij houden hem de vraag voor in een andere vorm: "Wilt u een eerlijk man worden?" Wij zeggen nu niet tot de moordenaar: "Hebt u ook begeerte om aan de galg te ontkomen?" dan weten wij zijn antwoord wel; de vraag, die wij tot hem richten, is: "Wilt u rechtvaardig, oprecht, vriendelijk, vergevingsgezind worden en van al uw boze stukken afstand doen? Het is niet: "Bent u gewillig om aan te zitten aan het feestmaal der genade en te eten en te drinken als degenen, die gezond zijn?" maar: "Bent u zelf gewillig om geestelijk gezond te worden, om die Goddelijke bewerkingen te ondergaan, waardoor de onreine kwaal der zonde kan worden uitgedreven en de gezondheid der geheiligde mensheid u kan worden weergegeven?"

Laat mij u herinneren, om u behulpzaam te zijn tot recht verstand van hetgeen de vraag inhoudt, dat er nooit meer dan twee mensen zijn geweest, die gezond, volmaakt gezond waren; en deze kunnen de twee Adams worden genoemd, de eerste en de tweede Adam. Deze twee tonen ons in hun persoon, wat een mens zou zijn, als hij gezond was.

- De eerste Adam in de hof - wij zouden allen gaarne met hem in het paradijs zijn; wij zouden er allen ons vermaak in vinden onder die nimmer verdorrende takken te wandelen, en zonder moeite, zonder lijden, zonder kwalen, zonder de dood, die altijd heerlijke vruchten te plukken. Wij allen zouden er ons ten zeerste in verheugen, indien de blijdschap van het oorspronkelijk Eden kon terugkeren; maar dat is de vraag niet; zij is deze: "Zouden wij naar verstand en hart willen zijn wat Adam was, vóór zijn zonde het tegendeel van gezondheid over het mensdom bracht?" En wat was Adam? Hij was een man, die zijn God kende; hij kende en wist wel veel dingen bovendien, maar hij kende toch in de eerste en voornaamste plaats zijn God; het was zijn vermaak met God te wandelen, met Hem gemeenschap te hebben, met Hem te spreken, gelijk een mens spreekt met zijn vriend. Tot aan zijn val was hij iemand, wiens wil onderworpen was aan de wil van zijn Schepper, vol zorg en bekommernis om die wil niet te schenden, maar in alle dingen te doen wat zijn Heere hem gebood. Hij werd in de hof geplaatst om de grond te bewerken, om de hof te onderhouden en te verzorgen, en dat alles deed hij met blijdschap. Hij was een gezond man; zijn ganse genieting bestond in zijn God; het was zijn enig doel als een levend schepsel de wil te doen van Hem, door Wie hij geschapen was. Hij wist niets van brasserij en dronkenschap. Voor hem bestonden geen onkuise liederen of ontuchtige handelingen. De bekoorlijkheid van een ongebonden leven en de schittering van weelde en overdaad waren verre van hem. Hij was rein, oprecht, kuis, gehoorzaam. Hoe komt het u voor, zondaar, om

aan hem gelijk te worden; gij, die uw eigen wil doet; gij, die veel vonden hebt gezocht; gij, die uw geluk vindt in deze zonde en die onreinheid, zou u gewillig zijn om terug te komen, uw geluk te vinden in uw God en van nu voortaan Hem en Hem alleen te dienen? Ach, misschien zegt u blindelings: "Ja," en het is mogelijk dat u niet weet wat u zegt. Indien de waarheid u duidelijker voor ogen stond zou u hardnekkig weigeren gezond te worden. Het leven zou onder zodanige omstandigheden u saai, vreugdeloos, slaafs toeschijnen. Zonder het vuur van de wellust, de prikkel van de drank, de lach der dwaasheid en de praal der hoovaardij, wat zou het bestaan voor velen zijn? Voor hen is ons ideaal van een gezonde mensheid slechts een andere naam voor slavernij en een ellendig leven.

- Neem nu het andere voorbeeld van een mens, die gezond was; het was Jezus, de tweede Adam. Hier onder de mensenkinderen wonende, niet in een paradijs, maar te midden van verachting, smaad en lijden, was Hij nochtans een gezond mens. Krankheden nam Hij op zich, wat aangaat zijn lichaam, en onze zonden werden Hem als onze plaatsbekleder toegerekend; maar in Hem was geen zonde: de overste dezer wereld doorzocht Hem zo scherp mogelijk, maar kon in Hem niets ontdekken, dat niet gezond was. De volmaaktheid van de mensheid van onze Zaligmaker bestond hierin, dat Hij was "heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren." Hij was heilig, dat is, in zijn wortel, hetzelfde als gezond; Hij was een volkomen, volmaakte, van niets te beschuldigen, vlekkeloze mens. Hij was gezond tegenover zijn God. Het was Zijn spijs en drank om de wil van God te doen. Die Hem gezonden had. Jezus als mens was mens zoals God de mens hebben wil, volmaakt in overeenstemming met zijn juiste verhouding. Hij was gelijk Hij kwam van des Makers hand, zonder vlek, zonder rimpel, zonder een uitwas van het kwade en zonder de afwezigheid van iets, dat goed moet worden genoemd; Hij was gezond en heilig. Van hier was Hij ook onnozel en bracht Hij nimmer met woorden of daden iemand enig leed toe; onbesmet, nimmer zodanig aangetast door de invloeden, die Hem omgaven, dat Hij onoprecht werd tegenover zijn God of onvriendelijk tegenover de mens; onbesmet, ofschoon godslastering door of voorbij zijn oor ging, zo bezoedelde ze nochtans nimmer zijn hart; ofschoon Hij de lusten en de boosheid van de mensen tot de grootste hoogte zag opgevoerd, zo schudde Hij zelfs nochtans de adder van zich af in het vuur en bleef onberispelijk en zonder enige smet. Hij was ook afgescheiden van de zondaren, geen kring om zich heen trekkend van farizeeërs en zeggend: "Wijk van Mij, want Ik ben heiliger dan gij," maar met hen etende en nochtans van hen afgescheiden; en nooit meer afgescheiden dan wanneer zijn zegenende hand hen aanraakte en Hij innerlijk met ontferming over hen in hun ellende bewogen werd. Hij was afgescheiden door zijn verstandelijke verhevenheid, zijn zedelijke meerderheid en zijn geestelijke grootheid. Nu dan, zou u wensen aan Jezus gelijk te zijn? Dat is de vraag. Misschien, zo u aan Hem gelijk waart, zou dit voor u veel van de ervaring meebrengen, welke Hij heeft opgedaan: u zou uitgelachen worden, men zou u met smaad en hoon overladen, ook u zou vervolging hebben te ondergaan, en tenzij de Voorzienigheid uw vijand intoomde, zou het kunnen gebeuren, dat u eveneens ter dood werd gebracht. Het is dus de vraag of u genegen zijt om Christus te nemen zoals Hij is, en in alles aan Hem gelijk gemaakt wilt worden; of u wilt, dat veel verkeerd, hetwelk u nu bewondert, bij u wordt uitgeroeid en veel goeds, hetwelk u mogelijk op dit ogenblik niet op prijs stelt, in u wordt ingeplant. zou u nu dan wel gezond willen worden? Ik kan mij voorstellen, dat u zegt: "Ik wens aan Jezus gelijk te zijn, ik begeer het ernstig." En toch moet u mij veroorloven u zachtjes en

welmenend in te fluisteren, dat als u wist wat ik bedoelde, als u wist wat Jezus was, ik er niet zo zeker van ben, dat uw wil met kracht naar die zijde zou zijn heen gebogen. Ik vrees, dat er zeer veel verzet en zeer veel tegenkanting in uw hart zou oprijzen, indien dat werk in u werd begonnen en voortgezet, hetwelk ten doel heeft u gezond te maken gelijk Jezus Christus gezond was.

2. Laat mij u voorts herinneren om u nog verder de betekenis op te helderen van de vraag: "Wilt gij gezond worden?" dat wanneer een mens gezond en volkomen is, geheel zoals hij behoort te zijn, er zekere boze hebbelijkheden zijn, welke zijn uitgedreven, en zekere zedelijke eigenschappen, welke hij moet bezitten. Bij voorbeeld, wanneer een mens gezond wordt tegenover God, wordt hij eerlijk tegenover de mensen. Niemand kan gezegd worden gezond te zijn, wanneer hij zich schuldig maakt aan onrecht in zijn bedrijf!, in zijn denken!, in zijn spreken! of in zijn handelingen tegenover zijn naasten.

Zondaar, u bent gewoon in uw zaken dingen te doen, die het onderzoek van Gods alziend oog niet kunnen doorstaan. u zegt dikwijls in uw handelingen dingen, die niet waar zijn en verontschuldigt ze met te zeggen, dat anderen hetzelfde doen. Ik sta hier niet om naar uw verontschuldiging te luisteren, maar ik vraag u ernstig: "Wilt gij gezond worden?" Is het uw begeerte om van nu af aan een volkomen, strikt, nauwgezet eerlijk man te zijn? Geen leugenachtige bluf meer, geen overdrijving en opschroefing meer, geen overmatige winst meer; kom aan, hoe denkt u daarover? Wel, er zijn sommigen, die op die manier hun zaak niet zouden kunnen voortzetten; "de handel is bedorven," zo redeneren zij, "en als wij met de praktijken, die in zwang zijn, niet meedoen, kunt u er geen bestaan in vinden; het staat tegenwoordig zo, dat de bedriegers de beste zaken maken en als wij volmaakt eerlijk willen zijn, zouden wij onze winkel wel kunnen sluiten." "Wel," roept een ander, "ze zouden mij levend opeten in deze tijd van concurrentie. Ik kan niet geloven, dat het onze plicht is om zo buitengewoon nauwgezet te zijn." Ik zie wel hoe het staat: u verlangt niet gezond te worden.

Hij, die geheel gezond is, wordt in alle opzichten een matig mens. Niet datgene, hetwelk de mond ingaat, verontreinigt de mens; maar wat de mond uitgaat, dat verontreinigt hem; en het koninkrijk Gods bestaat niet in spijs en in drank; maar toch wordt er veel gezondigd in het gebruik van spijs en drank, en voornamelijk in de zonde van de dronkenschap. Nu veronderstel ik, dat er geen enkele dronkaard is, die niet in nuchtere toestand, ernstig begeert behouden te worden. Maar, dronkaard, versta de vraag goed; ze luidt niet: "Wilt u ten hemel gaan?" Maar: "Wilt u van uw dronkemansgewoonten afstand doen en niet langer uw vermaak zoeken in de beker der onmatigheid?" Nu, wat zegt gij? Bent u bereid om vanaf dit ogenblik af te zien van al die liederlijkheid en gemeenheid en die voorgoed vaarwel te zeggen? Misschien zullen sommigen in de morgenstond, wanneer de ogen rood en de treurige gevolgen der onmatigheid voelbaar zijn, "Ja" zeggen; maar hoe staat het er mee in de avondtijd, wanneer het vrolijk gezelschap de man omringt en de wijn in het glas fonkelt, wil hij dan ook gezond worden en afstand doen van datgene, hetwelk zijn lichaam en zijn ziel ten verderve voert? Nee, gewis niet. Velen zeggen: "Ach, ik zou zo gaarne gezond willen worden?" maar zij menen het niet en keren met de hond terug tot zijn uitbraaksel en met de gewassen zeug tot de wenteling in het slijk.

Gezond te worden brengt voor een mens ook mee algemene waarheidsliefde. Er zijn mensen, die er niet toe kunnen komen om de waarheid te spreken. Altijd moeten zij van de waarheid afwijken; in hun oog zijn de fouten van anderen misdaden en de deugden van hun medemensen, uitgezonderd hun bijzondere gunstelingen, altijd met

ondeugd besmet; van nature hebben zij een boosaardig vonnis over anderen gereed; zij zijn afgunstig op alles wat hun medemens tot eer strekt. Nu, vriend, wat zegt gij? Bent u gewillig om gezond te worden en van dit uur af niets dan de waarheid te spreken tegenover God en tegenover de mensen? Ik vrees er wel voor, dat menige tong, die nu glad genoeg is, weinig te zeggen zou hebben, als zij niets dan de waarheid mocht spreken; en dat menigeen, als hij maar eerlijk genoeg was om het te zeggen, niets zou willen weten van de zegen, die er in gelegen is om volkomen waarheidlievend te zijn.

Zo ook in de zaak van de schuldvergeving. Iemand, die gezond geworden is, kan vergeven tot zeventigmaal zevenmaal toe. Wanneer u een belediging niet kunt vergeven, komt dit, omdat uw ziel ziek is! Wanneer een verongelijking sterk wordt gevoeld, bent u voor het ogenblik ziek; wanneer er aanhoudend tegen te keer wordt gegaan, hebt u een slepende kwaal. Bij sommige lieden is het er zover vandaan, dat zij vergevingsgezind zouden zijn, dat zij bijna zouden bidden om te mogen leven en sterven ten einde aan de hartstocht der wraak te kunnen voldoen; zij zouden de man, die hun een belediging heeft aangedaan, willen volgen door deze wereld en de toekomstige en met hem willen verdoemd worden, ten einde maar de voldoening te kunnen smaken hem te midden van de vlammen te zien. Zoet is de wraak voor veel mensen en het is een ijdele zaak voor een mens om te zeggen: "Ik wil gezond worden," waar hij zoveel boosaardigheid koestert en met kwaadwilligheid tegenover zijn medemens vervuld is.

Ik zou zo verder kunnen gaan en de ene deugd en ondeugd na de andere kunnen nagaan, om aan te tonen, dat mijn tekst wel beschouwd niet zulk een eenvoudige vraag bevat als sommige lieden denken. Er zijn ook sommige mensen, die bezocht zijn met een schraperige, vrekkege geaardheid. Als zij gezond waren, zouden zij milddadig zijn; zij zouden vriendelijk zijn voor de armen, zij zouden bereid zijn om van hun bezit te geven voor het werk des Heeren. Maar zouden zij gezond willen worden, indien het dezen morgen aan hun keuze overgelaten werd? O nee. Zij beschouwen mildheid als zwakheid, en liefdadigheid als pure dwaasheid. "Wat baat het, dat u geld hebt, als u het weggeeft?" zeggen zij. "Wat voor baat vindt u er bij, dat u geld krijgt, als u het niet houdt? Dat is een verstandig man, die het geld het best kan vasthouden en er zo weinig van uitgeeft als maar mogelijk is." Het is de man er niet om te doen gezond te worden. Hij beschouwt zijn verstijfde hand en zijn versteende hart als de tekenen van gezondheid. Hij rekent zichzelf voor de enige verstandelijk gezonde man, die er rond loopt, al zijn ook zijn enghartigheid en zijn kleinzieligheid zichtbaar voor iedereen. Hij is niet meer dan een geraamte, een toonbeeld van krankheid; en toch beschouwt hij zichzelf als blakende van gezondheid. Degenen, die hun gebreken bewonderen, hebben klaarblijkelijk geen begeerte om daarvan bevrijd te worden. "Wat een mooie staar heb ik in mijn oog," zegt er een; "wat prachtige puisten tooien mijn ledematen," zegt een ander; "wat een heerlijke kromming zit er in mijn been," zegt een derde, "wat een bevallige verhevenheid versiert mijn rug," zegt een vierde. Nee, zo spreken de mensen niet ten aanzien van hun lichaamsgebreken; als zij het deden zouden wij hen voor krankzinnig houden; maar wel roemen zij menigmaal in hun schande en verheffen zij zich op hun ongerechtigheden. Wanneer u een man ontmoet, die een gebrek heeft, hetwelk hij langs een verstandelijke weg tot een deugd opvijzelt, hebt u met iemand te doen, die niet gezond wenst te worden; en van de geneesheer, zo deze bij zijn deur aanklopte, niets zou willen weten. En zulke mensen wonen er in alle straten.

Laat mij ook opmerken, dat als een mens gezond wordt, er niet alleen zedelijke deugden zijn, die in hem zullen uitblinken, maar ook geestelijke genadegaven; want een mens, die gezond is, is gezond van geest zowel als in zijn uitwendig karakter. Wat zal er dan met een mens gebeuren, als hij gezond wordt van geest? In antwoord daarop verwijs ik u naar de Farizeër. u ziet hem daar staan, God dankende, dat hij zo goed is als het maar behoort en heel wat beter dan de meeste mensen. Nu dan, als die man ooit gezond wordt, zal hij zeggen: "O God, wees mij zondaar genadig!" Maar als ik hem nu eens ging vragen of hij wel genegen zou zijn om met de tollenaar van plaats te verwisselen, zou hij antwoorden: "Waarom zou ik dat doen? Hij is een diepgezonken en verachtelijke ellendeling; de taal, die hij laat horen, past hem zeer goed en ik ben blij, dat ik die te horen krijg; maar voor mij zou het zeer vernederend zijn dezelfde belijdenis af te leggen als hij doet; en ik heb ook geen plan om dat te doen." De man heeft er geen behoefte aan gezond te worden; hij denkt, dat hij al gezond is. Hij, die gezond wordt, wordt iemand, die van zichzelf afziet. Paulus was gezond toen hij zeide: "Niet hebbende mijn eigen gerechtigheid, die uit de wet is, maar die uit het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is, door het geloof." Toen hij zijn eigen gerechtigheid als drek achtte, opdat hij Christus mocht gewinnen en in Hem gevonden worden, was hij een gezond man. Zieke mensen oordelen hun eigen gerechtigheid goed genoeg en wikkelen zich daarin: daarop hechten zij tot versiering een zeker vertoon van ceremoniën en uitwendige vormen daaraan, en besluiten dan, dat zij recht genoeg zijn voor de hemel. Zij bevinden zich in zulk een koorts van hoogmoed, dat zij raaskallen omtrent hun gewaande goedheid, terwijl zij de wezenlijke goedheid huichelarij en geveinsdheid noemen.

Die geestelijk gezond is, is een man van het aanhoudend gebed; zijn hart is in de regel met dankbaarheid vervuld en alzo gewoon om gedurig lofzangen op te zenden; hij is een man van voortdurende toewijding; wat hij doet, doet hij Gode, zoekende God daarin te verheerlijken. Zijn gedachten zijn gevestigd op de ongeziene en eeuwige dingen; zijn hart is niet verslaafd aan de dingen, die gezien worden; want hij weet, dat zij ijdelheid zijn. Veronderstel nu, dat wij ons tot de schare gingen wenden met de woorden: "Zou u wel eens gezond willen worden? zou u van dit uur af wel een man des gebeds willen worden, een man des lofs, een heilig man, een God dienend man?" Ik geloof, dat wanneer de mensen ten volle wisten wat wij daarmee bedoelden, zelfs de grote massa van onze gemeenten, als zij eerlijk voor de dag kwamen, zouden zeggen: "Nee, wij begeren niet gezond te worden; wij zouden wel naar de hemel willen gaan, maar zoiets begeren wij toch niet; het is onze begeerte om aan de hel te ontkomen, maar wij wensen niet al die Puriteinse nauwgezetheid in acht te nemen, die u heiligheid noemt. Nee, wij willen ons eerst met de zondaars vermaken en later met de heiligen naar de hemel gaan. Het vergif is te zoet om er van af te zien, maar op zijn tijd willen wij het tegengif ook innemen. Wij zouden wel graag met de duivel willen ontbijten en met Christus het avondmaal willen gebruiken. Wij hebben in het geheel geen haast om gezuiverd te worden, onze genegenheden voeren ons voor het tegenwoordige in een andere richting.

II.

Na aldus de vraag te hebben verklaard, ga ik in de tweede plaats, als de kracht mij niet ontbreekt, verder met op te merken, DAT DEZE VRAAG EEN GROOT AANTAL ANTWOORDEN TOELAAT, en er daarom des te meer behoefte aan bestaat, dat zij gedaan en beantwoord wordt.

1. In de eerste plaats zijn hier sommigen, wier enig antwoord op deze vraag kan genoemd worden *in het geheel geen antwoord*, dat wil zeggen, zij wensen niets van dien aard te horen of te overwegen. "Wilt gij gezond worden?" "Och ja, Nee - wij weten haast niet wat wij moeten zeggen; wij hebben er niet mee op, dat men ons met zo iets lastig valt; wij zijn jonge mensen en er is nog tijd genoeg om over dergelijke dingen na te denken; wij zijn lui van zaken, wij hebben wel wat anders te doen dan onze hersenen te kwellen met een godsdienst; wij zijn vermogende lieden en nu moet men werkelijk niet gaan denken, dat wij ons met zulke dingen afgeven, gelijk arme, geringe en onbeschaafde personen van ons schijnen te eisen." Of: "Wij zijn ziekelijk; en nu moet er werkelijk al te veel tijd gewijd worden aan de middelen tot herstel van gezondheid, dan dat wij ons ook nog met theologische moeilijkheden zouden kunnen ophouden." Alles, zoals u ziet, om het éne nodige uit uw gedachten te bannen. De arme ziel is het allerkostelijkste en wordt nochtans het minst geacht. O wat maken sommigen uwer toch een beuzelachtige zaak van uw ziel; wat speelt u toch met uw eeuwige belangen! Ik zelf heb het ook gedaan, maar als tranen van bloed mijn spijt deswege konden uitdrukken, zou ik ze gaarne wenen; want het tijdverlies, dat er plaats heeft door een langdurige zorgeloosheid met betrekking tot de belangen onzer ziel is iets zeer ernstigs; een tijdverlies, hetwelk zelfs de Goddelijke ontferming ons niet kan vergoeden, dat zelfs de genade Gods niet kan teruggeven. Ik zou wensen, jongelieden, dat deze dingen u zwaar op het hart wogen. O hoe ernstig wens ik, dat deze vragen door u werden aangemerkt als belangrijk, ja dringend en van overweldigend gewicht voor u; zodat u van een godsdienstig onderzoek u niet zoudt kunnen ontslaan, noch de liefdevolle aandrang van de Heilige Geest tot uw opwekking en aansporing van de hand zou kunnen wijzen. Gave God, dat u wijs genoeg waart om de heerlijkste ontwikkeling van het geestelijk leven en de vernietiging van alles wat voor u hoogste welvaart nadelig kan zijn, te begeren. Denk ernstig na, bid ik u, over de eerste en voornaamste vraag. Zegt niet, dat ze maar voorbij moet gaan. Uw sterfuur kan veel dichterbij zijn dan u denkt; het kan gebeuren, dat de morgen, waarvan u spreekt als de tijd, waarin u eens over deze dingen hoopt na te denken, NIMMER aanbreekt! Nogmaals dring ik er bij u op aan: als er dan iets moet worden uitgesteld, laat het dan iets zijn, dat gerust kan wachten; laat het uitstel toch geen betrekking hebben op hetgeen geestelijk en eeuwig is, maar "zoekt eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid."

Nu zijn er ook mensen die zeer veel godsdienstige overtuiging hebben gehad en zich daarvan ook niet hebben ontdaan; en toch is hun antwoord op de vraag: "Wilt gij gezond worden?" niet bijzonder ernstig. Jaren geleden schrikten zij op; bij het aanhoren van een predikatie bewaarden zij zorgvuldig ieder woord; hun gebeden waren aanhoudend en hun begeerten waren ernstig en vurig; maar zij hebben het bevel niet opgevolgd, hetwelk luidt: "Geloof in Christus en u zult leven"; zij zijn gewend geraakt aan een toestand van jammer en ellende tengevolge van hun ongeloof, aan een voortdurend gebukt gaan onder de last der zonde, welke zij willen blijven dragen, niettegenstaande er een dierbare Zaligmaker is, Die er op wacht om hen van hun last te bevrijden; en nu is tegenwoordig hun antwoord op de vraag noch het een, noch het ander. Met een zwakke stem zuchten zij: "Ik zou wensen, dat ik het wenste: ik zou graag willen, dat ik het wilde; maar o! mijn hart is zo hard; wat ik nog gevoel is pijn, daar ik bevind, dat ik geen gevoel heb; ik zou het zo gaarne willen, maar durf ook haast niet zeggen, dat ik het wil." Ziet nu toch eens tot welk een staat u uzelf gebracht hebt! God moge u helpen om nu eens een wanhopige poging te doen met dien wil van u; dat Zijn levendmakende Geest dit welmenende woord aan uw hart zegene, opdat u moogt zeggen: "O ja, uit mijn diepe wanhoop, uit de kuil waarin geen water is, roep ik

tot U, mijn God; uit de buik der hel roep ik om bevrijding. Ik wil gered, ik wil behouden worden, o geef mij genade, dat ik gezond moge worden." Dat niemand uwer moge voortgaan te behoren tot het getal van hen, die niet met nadruk een antwoord op de vraag geven. Versta dit goed, u bekommerde zielen!!!!

2. En in de tweede plaats zijn er maar al te velen, die zeer *ontwijkende antwoorden* op de vraag geven. Tot hen moet ik nu het woord richten. Wilt gij gezond worden? Waarde hoorders, met grote belangstelling doe ik deze vraag aan iedere onbekeerde; maar reeds van te voren voorzie ik, dat ik van velen geen beslist antwoord zal ontvangen.

- Ik zal er één horen zeggen: "Hoe kan ik weten of ik één van Gods uitverkorenen ben al of niet?" Geliefden, dit is de vraag niet; die vraag kan nu niet beantwoord worden, wij zullen die straks wel behandelen. Ondertussen, wat heeft het nodig om nu dat onderwerp te berde te brengen als het niet is om uw ogen te verblinden voor het ernstig onderzoek waartoe de tekst opwekt? Wilt u of wilt u niet gezond worden? Komaan, ONTWIJK de vraag NIET; plaats er u recht tegenover en zie ze onder ogen gelijk het een man betaamt. Is het uw wens en begeerte om met God verzoend te worden, om Hem gehoorzaam te zijn, al of niet? Antwoord met ja of nee, en spreekt u nu eens uit! Als het uw wil is een vijand van God te zijn, de zonde en de ongerechtigheid lief te hebben, zeg het dan; u zult dan eerlijk zijn tegenover uzelf en u zelf in het rechte licht zien; maar als het er u inderdaad om te doen is van de zonde gereinigd en heilig te worden, zeg het dan ook. Het heeft in ieder geval niet zoveel te betekenen om zoiets te zeggen, niets ten minste om er zich op te beroemen; het is niets anders dan een wens, en dat is toch niet iets om er roem op te dragen.
- "Och," zegt een ander, "ik heb de macht niet om op te houden van de zonde." Wederom zeg ik, dat is de vraag niet. Er moet altijd een grenslijn getrokken worden tussen de wil en het vermogen. God zal het vermogen geven, wees daarvan verzekerd, in dezelfde verhouding als Hij de wil geeft. Het is maar, dat de wil er bij ons niet is, daarom is het vermogen er ook niet. Als er een zwakke wil is, is er ook een zwak vermogen; maar als de wil krachtig wordt, dan wordt het vermogen ook krachtig. Die twee rijzen en dalen met elkaar. Maar daar wordt hier ook niet naar gevraagd. Ik zeg niet: "Wat kunt u doen?" maar: "Wat zou u willen zijn?" zou u heilig willen zijn? Zoudt gij, eerlijk gesproken, met ernst begeren om op deze dag vrijgemaakt te worden van de macht der zonde? Dat is de vraag, en ik smeed u, om uwer ziele zaligheid, onderzoekt uw hart en beantwoord deze vraag als in de tegenwoordigheid van God.
- "Maar ik heb mij in het verleden zozeer schuldig gemaakt," zegt er een, "mijn vroegere zonden verontrusten mij." Ook nu weer, ofschoon ik blij ben, dat u een gevoel hebt van uw zonde, moet ik u herinneren, dat dit niet de vraag is; het is niet hoe ziek u bent maar of het uw begeerte is om gezond te worden. Ik weet, dat u een zondaar zijt en een veel groter zondaar dan u uzelf waant te zijn; hoe zwart uw zonde ook is voor uw eigen oog, zo is ze toch voor het oog van de almachtige God nog wel tienmaal zo zwart, en van nature bent u een ten enenmale veroordeeld en verloren zondaar. Maar de vraag is nu: "Wilt gij gezond worden?" Zij luid niet: "Wilt gij, dat u het verleden vergeven en u van de straf daarvoor bevrijd wordt?" Natuurlijk wilt u dat wel; maar wilt u ook worden vrijgemaakt van de lusten, die uw vermaak zijn geweest; van de zonden, die u hebt gekoesterd? Wilt u verlost

worden van de begeerten van uw vlees en van uw gemoed, van de dingen, waarnaar uw hart hongert? zou u wel zo willen wezen als de heiligen zijn, als God is, heilig, geheel vrij van de zonde? Is dat de innige begeerte van uw geest, of is het dat niet?

3. Nu ga ik verder en merk op, dat er zeer veel mensen zijn, die op deze vraag *praktisch met "Nee" antwoorden*. Zij ontwijken de vraag niet, maar zij zeggen eerlijk weg: "Nee." Eindelijk moest ik het woord terugnemen; het staat nog wel te betwijfelen of zij wel eerlijk "Neen" zeggen, maar met hun daden spreken zij dan toch een krachtig: "Nee" uit. "Ik zou wel gezond willen worden," zegt er een; en als de godsdienstoefening voorbij is, gaat hij weer naar de zonde terug. Zeker iemand zegt, dat hij gaarne genezen zou zijn van zijn kwaal en toch geeft hij zich bij vernieuwing over aan datgene, hetwelk de kwaal heeft veroorzaakt; wat is hij nu: onwaar of krankzinnig? Het eten van een zekere spijs kan de oorzaak zijn van een ongesteldheid - de dokter heeft het tot de patiënt gezegd - deze zegt, dat hij begeert genezen te worden, en toch valt hij terstond op dezelfde schotel aan, die de oorzaak van zijn ziekte is geweest. Is die man nu geen leugenaar? En hij, die zegt, dat hij wel gaarne gezond zou willen worden, en niettegenstaande dat hij zijn oude zonden aan de hand houdt, liegt die niet tegenover zichzelf en tegenover zijn God? Wanneer een mens gezond wenst te worden, bezoekt hij de plaatsen, waar genezing te vinden is; toch zijn er sommigen, die zeer zelden opgaan naar het huis van God, die er misschien maar eenmaal op de zondag komen, die alleen maar nu en dan het evangelie horen, of die plaatsen bezoeken, omdat het plaatsen van godsdienstige samenkomst genoemd worden, waar het evangelie niet wordt gepredikt, waar de consciëntie nooit verontrust wordt, waar nooit de nadruk gelegd wordt op de eisen van Gods wet en de beloften van Gods evangelie. Toch voelden zij zich volkomen bevredigd, als zij daar maar geweest zijn, en menen, dat zij daar goed aan gedaan hebben; evenals een mens, die ziek is en niet naar de dokter gaat, die verstand heeft van zijn kwaal, maar de eerste de beste kwakzalver inroept, die er zich voor uitgeeft, dat hij genezingen tot stand kan brengen, ofschoon nog nooit iemand baat bij hem gevonden heeft. Zo iemand koestert niet de wens gezond te willen worden; als hij dat deed, zou hij niet zo handelen.

Hoe velen ook horen het evangelie, maar niet met opmerkzaamheid! Een telegram op de beurs, dat verslinden ze met beide ogen - wat komt er, een rijzing of een val? Een artikel, waaruit zij enigermate kunnen afleiden hoe het licht in een bepaalde tak van de handel lopen zal, dat lezen ze met de grootste aandacht; zij verdiepen zich in de betekenis en nemen dan hun maatregelen dienovereenkomstig. Een predikatie wordt aangehoord, en ziet, de dienaar wordt beoordeeld wat aangaat zijn voordracht - alsof iemand, bij het lezen van een telegram er ook aanmerking op zou maken, dat de hoofdletter niet duidelijk genoeg was of dat er een puntje boven de i was vergeten; alsof iemand, die een artikel leest over een handelszaak, niets meer zou doen dan kritiek uitoefenen over de stijl van het stuk, in plaats van te trachten in de betekenis daarvan door te dringen en daarnaar te handelen. O wat kunnen de mensen scherp luisteren om het maar eens heel verstandig te kunnen zeggen of er over de preek een goed- of een afkeurend oordeel moet worden uitgesproken! Alsof de van God gezonden prediker zich er ook maar het allerminste om zou bekommeren of zijn prediking u aanstaat, al of niet; aangezien het zijn taak niet is uw smaak te strelen, maar uw ziel te redden; niet uw goedkeuring en lof te oogsten, maar uw hart voor Jezus te winnen en u te brengen tot een verzoening met God. Van behagen en bevallen kan in deze zaak moeilijk sprake zijn: de patiënt heeft doorgaans ook geen bijzondere

liefde voor het scherpe lancet van de wondheler. De wondheler, die het aangestoken vlees zorgvuldig verwijdt, of zijn maatregelen neemt, dat de wonde niet te gauw dichtgaat, moet ook niet op bewondering wegens het gebruik van zijn mes rekenen, zolang de lijder het gevoelt; en evenmin verwacht de prediker, die de waarheid getrouw verkondigt, dat de mensen hem zullen toejuichen en wat hij zegt naar hun smaak zal zijn; als hun consciëntie hem maar gelijk geeft, dan is het genoeg. Ach, mijn hoorders, wij hebben aan u een lusteloos gehoor, een beoordelend gehoor, alles behalve een praktisch gehoor; en dit alles strekt ten bewijze, dat gij, niettegenstaande u onze bedehuizen vult, niet gezond wenst te worden. Maar al te velen maken hetzelfde gebruik van het evangelie als een weetgierig man van een boek over de geneeskunde; hij neemt het op, slaat het hier en daar eens open en leest er over na welke geneesmiddelen er zo al voor de verschillende kwalen zijn; maar het is er hem niet om te doen om een middel te vinden voor een kwaal, waaraan hij zelf lijdt. Zo doet u met de Bijbel; u leest hem als een heilig boek, maar niet als betrekking hebbende op uw hoogste belangen. Hoe weinig weet u van een sterk en innig verlangen des harten om Jezus te vinden, om met God verzoend te worden, om verlost te worden van de toekomstige toorn! Er zijn mensen, die zowel door hun niet horen, als door hun horen, zeggen: "Wij willen niet gezond worden."

Velen zijn er ook, wier begeerte het niet is, gezond te worden, omdat zulks het verlies van hun tegenwoordige positie in de maatschappij met zich zou brengen; zij hebben geen lust om van hun onrechtvaardig gewin of van hun goddeloze metgezellen te scheiden. De godsdienst zou een zekere mate van vervolging over hen brengen; zij houden er niet van om als Methodist of als Presbyteriaan veracht en bespot te worden; zij kunnen er niet toe komen om de weg naar de hemel in te slaan, als die een weinig hobbelig is; zij willen dan maar liever naar de hel, waar de weg derwaarts zo vlak en effen is. Zij achten het beter verloren te gaan onder de toejuiching der dwazen, dan behouden te worden onder de bespottung van de goddelozen. Zij vinden het lastig, het pad des levens te bewandelen; terugstotend, vroom zijn; schadelijk voor de goede naam, godzalig te leven; dwaas het zo al te nauw te nemen. Zij zouden wel gaarne de kroon zonder strijd, het loon zonder de dienst willen hebben. Zij zouden het zoete van de gezondheid der ziel wel willen genieten, maar de voordelen van de omgang met de melaatsen en onreinen niet willen verliezen. Helaas! u arme dwazen.

4. Dank zij God zijn er ook sommigen, die kunnen zeggen: "Ja, o ja, ik wens gezond te worden;" en over hen ga ik nu in de volgende plaats handelen.

III.

WAAR MET EEN EERLIJK GEMOED EEN BEVESTIGEND ANTWOORD OP DEZE VRAAG WORDT GEGEVEN, MOGEN WIJ BESLUITEN, DAT ER EEN WERK DER GENADE IN DE ZIEL IS BEGONNEN

Indien iemand van mijn hoorders in oprechtheid kan zeggen: "Ja, het is mijn innig verlangen om van de zonde te worden vrijgemaakt," mijn waarde vriend, dan acht ik mij driewerf gelukkig het voorrecht te hebben deze morgen tot u te spreken. Ten minste als u kunt zeggen: "Het is geen vrees voor straf, de zonde is straf genoeg voor mij; als ik in de hemel kon wezen en toch een zondaar zijn zoals ik ben, zou het voor mij geen hemel zijn. Het is mijn begeerte bevrijd te zijn van ieder gebrek in gedachten, woorden en daden, en als ik volmaakt kon zijn, zou ik volmaakt gelukkig wezen, al was ik ook ziek en arm." Welaan, als de Heere u een verlangen naar heiligheid heeft ingestort, is er in uw hart reeds de kiem der genade, het zaad des

eeuwigen levens. Het zal niet lang meer duren of u zult juichen, dat u bent wedergeboren, dat u bent overgegaan van de dood in het leven. "O," zegt gij, "ik zou wensen, dat ik dat kon zien, ik zou wensen, dat ik het kon gevoelen!" Ik geloof niet, dat iemand, die geheel en al van de genade ontbloot is, ooit een hartelijk innig, sterk verlangen naar heiligheid, om haar zelfs wil, zou kunnen hebben. Indien u nu de blijdschap en de vrede wilt genieten, die hieruit moet voortvloeien, heb ik u zo ongeveer hetzelfde te zeggen wat Jezus zeide tot de zieke man te Bethesda. De Heere zeide: "Neem uw beddeken op en wandel." Zo ook gij, waar u deze morgen het woord des Heeren hoort: gelooft heden, terstond, in het volbrachte werk van Jezus Christus, Die als plaatsbekleder voor uw schuld werd gestraft; vertrouwt u aan Hem toe en u zult een verblijde, als wel een geredde ziel zijn.

"Heb ik de macht om in Christus te geloven?" zegt er een. Ik antwoord: "Ja, u hebt de macht." Ik zou niet tot iedereen zeggen: "Gij hebt de macht om het geloof te beoefenen," want het gemis van de wil is de dood voor de zedelijke macht; maar als u gewillig zijt, hebt u het recht, hebt u het voorrecht, hebt u de macht om te geloven, dat Jezus voor u stierf; dat God, Die een verlangen naar heiligheid in u heeft gewerkt, ook heiligheid voor u heeft bereid; en het instrument nu, waardoor die wil zulks in u bewerkt, is uw geloof. Dezelfde Geest, Die in u het willen werkt, werkt in u om in u te doen naar Zijn eigen welbehagen. Ziet dan naar Christus en wordt behouden. Het is mijn bede, dat sommigen uwer deze morgen tot volmaakte vrede mogen geraken, door naar Christus te zien. "Ik heb behoefte aan heiligheid," zegt gij. Ja, en het moge vreemd schijnen, maar waar is het, dat zolang u in u zelf naar heiligheid zoekt, u ze nooit zult deelachtig worden, maar als u van u zelf af, en naar Christus ziet, dan zal de heiligheid u toevloeien. Ook nu is die begeerte u van Hem toegekomen, ze is het begin van de nieuwe geboorte in uw ziel. Ziet, bid ik u, af, ziet geheel en al af zelfs van uw beste begeerten, naar Christus aan het kruis, en deze dag zal zijn de dag van uw behoudenis.

Het moge iets zeer gerings schijnen een begeerte te hebben; maar toch, zulk een begeerte als ik heb beschreven, is geen geringe zaak; het is meer dan de menselijke natuur uit zich zelf ooit voortbracht; en alleen God de eeuwige Geest kan deze begeerte inplanten. Ik ben overtuigd, dat ze altijd een levend zaligmakend geloof met zich brengt, hetwelk vroeger of later aan de oppervlakte komt en blijdschap en vrede teweegbrengt.

IV.

Doch nu moet ik u in de vierde en laatste plaats herinneren, DAT WAAR DEZE VRAAG ONTKENNEND WORDT BEANTWOORD, ZULKS EEN ALLERVRESELIJKSTE ZONDE IN ZICH SLUIT.

Ik zou wensen, dat ik over deze laatste zaak niet behoefde te preken, maar ik moet, hoe pijnlijk het ook is. Er zijn sommigen hier, er zijn velen elders, die niet gezond willen worden. Gij, mijn onbekeerde broeders, zijt zo onwillig. Bedenkt nu eens wat u eigenlijk doet, bid ik u, zoals u wel spoedig zult moeten bedenken. Wat u doet, is dit: u verkiest uzelf boven God, u verkiest uzelf te behagen meer dan Hem te behagen, u verkiest de zonde boven de heiligheid. Beschouwt dat van nabij en onbevangen. De zonde is uw keuze, met beslistheid uw eigen vrijwillige keuze; u doet die keuze nu, u hebt ze dikwijls gedaan, en zult, naar ik vrees, voortgaan ze te doen, als de genade Gods het niet verhoedt. Ziet die zaak goed onder ogen, want spoedig, op uw sterfbed, zult u dat alles aanschouwen in het licht der eeuwigheid; u zult dan ontdekken, dat u de genietingen van dit leven boven de hemel hebt verkozen; dat u de voorkeur hebt gegeven aan de gemakelijkheden, de vrolijkheid, de eigengerechtigheid, de hovaardij

en de eigenwilligheid van enige daarheen snellende jaren boven de heerlijkheid en de zaligheid van een volmaakte gehoorzaamheid aan Christus; en het zich voor altijd bevinden in Zijn tegenwoordigheid. O! wanneer u komt te sterven, en voorzeker wanneer u bent overgegaan in een andere staat, zult u uzelf vervloeken, dat u zulk een keuze gedaan hebt. Wanneer u stervende nederligt zonder gered te zijn, zult u aldus tot uzelf spreken: "Dat ik hier lig zonder gered te zijn, ligt geheel aan mijzelf; ik wilde niet gezond worden, ik wilde niet tot de gelovigen behoren, ik wilde toch in mijn onboetvaardigheid volharden; ik hoorde het evangelie, het werd mij voorgesteld, maar ik verlangde met beslistheid, dat het achterwaarts zou wijken; ik wilde blijven wat ik was, en nu sterf ik zonder vergeving te hebben ontvangen, als een onheilige, en dat door mijn eigen vrije keuze." Bedenk het wel, geen geestelijk ongezonde kan de hemel binnengaan. Hij moet gezond gemaakt worden, of buiten de heerlijkheid worden gesloten. Wij kunnen niet staan in het heilige der heiligen, tenzij wij volmaakt zijn. u dan, o ongenezen ziel, zult, wanneer u blijft zoals u zijt, nimmer staan in de tegenwoordigheid van God; en u verkiest, u verkiest met beslistheid nimmer te worden toegelaten in de dreven van het hemelse paradijs.

Verder, en o! in hoe korte tijd zal dit uw deel worden, (hoe kort weet ik niet, en u evenmin) daar er voor u geen toegang is in de hemel, dewijl u bij uzelf hebt vastgesteld, de hemel niet te willen binnengaan, zal er voor u maar één zaak overblijven, namelijk, dat u van Gods aangezicht verdreven en verwezen wordt naar de plaats, waar Zijn toorn eeuwig brandt. Dit voorzeker zal één van de martelingen van de hel zijn, dat u uit eigen, vrije keuze verloren gaat. Hoe zult u roepen: "Ik verkoos het! ik verkoos het! Dwaas die ik was, ik wilde het." Want wat is de hel? Het is de zonde in haar volle rijpheid. De zonde is het kwaad in de ontvangenis, de hel is de zonde in haar ontwikkeling. Wat zullen uw gedachten zijn in de hel? "Ik koos datgene, hetwelk mij in een ellende heeft gedompeld, waaruit nimmer ontkoming mogelijk is; in een doodsstaat, waaruit geen bevrijding kan plaatshebben. Ik moet sterven aan God, aan de heiligheid, aan het geluk, en voor altijd in die eeuwig durende dood, die eeuwige straf mij bevinden; en dat alles, omdat ik het zo wilde hebben, en als gevolg van mijn eigen vrije wil." Ziet dat toch goed onder de ogen, bid ik u. Het schijnt mij toe het verschrikkelijkste element te zijn van het geheel in betrekking tot de staat van een verloren zondaar. Als ik, in de hel geworpen zijnde, zou kunnen zeggen: "Ik ben hier tengevolge van Gods besluit, en om geen andere reden, dan zou ik nog iets kunnen vinden om daarmee mijn geest te verharden tot het verduren van de ellende van mijn verloren toestand; maar als ik in de hel gedwongen ben te gevoelen, dat mijn ondergang geheel en alleen het werk van mij zelf is; dat ik omkom om mijn eigen zonde, mijn persoonlijke verwerping van Christus, dan is de hel inderdaad een hel. De vlammen, heb ik die niet zelf doen opstijgen? Dat gevangenhuis, is het niet door mijzelf gebouwd? Die zo vast gesloten, nimmer te openen deur, heb ik die niet zelf dichtgegrendeld? Dan is het laatste overschot van vertroosting voor altijd van de ziel weggenomen. Maar, waarde hoorder, ik hoop, dat u zegt: "Het is mijn oprechte begeerte gezond te worden." Laat mij u dan nogmaals herinneren, dat de plaats om de vervulling van die begeerte te verlangen, aan de voet van het kruis is. Neem daar plaats en hoop op de grote Verlosser; er is reeds enig leven in u aanwezig, de stervende Zaligmaker wil het doen toenemen; plaats u aan de voet van het kruis, waar de dierbare druppelen bloeds neervallen, aanschouw het vloeien van Zijn zielbevrijdend bloed, en hoop, ja geloof, dat Hij dat bloed voor u gestort heeft, en u bent gered. Ga heen, u die gezond wilt worden, want Jezus zegt: "Ik wil, wordt gereinigd." Amen.

Overgenomen uit: *De Wonderen van de Heiland.*

*Klem vast aan de Rots u, 't gevaar dreigt altoos;
Klem vast u aan Jezus, die 't kruis voor u koos.
Zijn liefd' is uwe sterkte; wat Hij heeft volbracht,
Geeft vreed' u en blijdschap, welk kruis u ook wacht.
Klem vast aan de Rots u, wat stormweder woedt.
't Is veilig waar Jezus Gods kind'ren behoedt.*

4. Jezus wist wat Hij doen zou

"Doch dit zeide Hij, hem beproevende, want Hij wist zelf wat Hij doen zou."
Johannes 6: 6.

Merk op, waarde vrienden, hoe zorgvuldig de Heilige Geest er voor waakt, dat wij aangaande onze Heere Jezus Christus niet op een dwaalspoor geraten. Hij wist, dat de mens er vatbaar voor is om te lage gedachten van de eeuwig gezegende Zoon van God te koesteren. En dat sommigen die zich christenen noemen, desondanks de Godheid van Christus loochenen. En steeds gereed staan om uit alles wat Zijn macht of Zijn kennis schijnt te beperken een bewijsgrond tegen de wezenlijke en werkelijke Godheid van de Zaligmaker te smeden. Wij hebben hier een voorbeeld van de zorg van de Geest om te verhinderen, dat wij tot een geheel verkeerde gevolgtrekking vervallen. Onze Heere houdt raad met Filippus. En zegt tot deze discipel: "Van waar zullen wij broden kopen, opdat dezen eten mogen?" Nu zou het kunnen zijn, dat sommigen hieruit gingen afleiden, dat Jezus niet wist wat Hij doen zou. En Zich in verlegenheid bevond. Hieruit zouden zij dan verder de gevolgtrekkingen kunnen maken, dat Jezus niet de almachtige God kan zijn, aangezien onweerlegbaar verlegenheid met almacht niet bestaanbaar is. Waarom zou Jezus Filippus raadplegen, zo Hij alle dingen weet? Nu wil de Heilige Geest er ons voor behoeden om tot lage gedachten van onze grote Heere en Verlosser te komen. En voornamelijk er voor waken dat wij toch niet zover van de waarheid afwijken om te denken dat Hij geen God is. Daarom zegt Hij nadrukkelijk: "Doch dit zei Hij, hem (Filippus) beproevende. Want Hij wist zelf wat Hij doen zou." Jezus was dus niet bezig bij Filippus inlichtingen in te winnen of hem om raad te vragen, omdat Hij in twijfel stond aangaande de gedragslijn die Hij zou volgen. Of omdat Hij de hulp van Zijn discipel nodig had. Het was er Hem niet om te doen, dat Filippus het brood zou vermenigvuldigen. Hij begeerde echter de vermenigvuldiging van Filippus' geloof. Wees dus wel op uw hoede, waarde vrienden, dat u nooit geringe gedachten aangaande de Zaligmaker koestert. Of een van Zijn handelingen toeschrijft aan beweegredenen die aan Zijn eer te kort zouden doen.

Leert hieruit meteen, hoe wij er dagelijks behoefte aan hebben dat de Geest Gods ons ten opzichte van Christus onderricht, aangezien wij zo bijzonder vatbaar zijn voor dwalingen aangaande Christus. Jezus doet eenvoudig aan Filippus de vraag: "Van waar zullen wij broden kopen?" En wij zijn terstond in gevaar om een verkeerd besluit te trekken. Daarom is het, dat de Heilige Geest ons meer aangaande Christus meedeelt, opdat wij aan dit gevaar zouden ontkomen. Doordat Hij ons een beter inzicht geeft in de beweegredenen van onze Heere, verhoedt Hij dat wij Zijn handelingen verkeerd beoordelen. De Geest Gods moet bij ons zijn, of wij zullen Christus zelf niet kennen. Alleen door haar eigen licht zien we de zon. Evenzo zien wij Jezus alleen door Zijn eigen Geest. Heeft Hij niet zelf gezegd: "Hij zal het uit het mijn nemen en zal het u verkondigen?" Niemand kan Jezus de Heere noemen dan door de Heilige Geest. De Geest moet tot ieder persoonlijk komen. En de Zoon van God aan hem en in hem openbaren. Laat ons daarom niet de Bijbel opnemen en van de gedachte uitgaan, dat wij die terstond zullen verstaan gelijk het geval is met een ander boek. Laat ons integendeel de bede opzenden dat de grote Auteur van zijn inhoud ons de genade schenkt om in de geest daarvan door te dringen, zodat wij de betekenis er van leren verstaan en de kracht er van gevoelen. Zelfs met het onfeilbare

woord vóór u zult u de weg niet kunnen vinden en in schromelijke dwalingen vervallen, tenzij u van God geleerd zijt. Welk een genade, dat er geschreven staat: "Al uw kinderen zullen van de Heere geleerd zijn." En wederom: "Gij hebt de zalving van de Heilige. En gij weet alle dingen." Zonder die zalving en buiten dat Goddelijk onderwijs blijven wij van alle kennis ontbloot. Welk een afhankelijke schepselen zijn wij, dat wij zelfs omtrent Jezus Christus zelf op een dwaalspoor geraken, tenzij het de Geest van God behaagt ons aangaande Hem te onderrichten! Wil u ons steeds geleiden, o Licht van God!

Een andere zaak die wij uit onze tekst leren voor wij daarin dieper afdalen, is, dat onze Goddelijke Heere steeds een reden heeft voor alles wat Hij doet. Zelfs de reden voor het doen van een vraag kan bij Hem worden nagespoord. Of, zo wij die niet kunnen ontdekken, kunnen wij er toch volkomen zeker van zijn, dat er reden van betekenis voor bestaat. Die reden in het geval met Filippus lag voorzeker niet in gebrek aan kennis bij Hem. Een reden was er echter toch wel: "Doch dit zeide Hij, hem beproevende." Nu dan, indien er een reden is voor alles wat Jezus vraagt, zo is er nog veel meer een reden voor alles wat Hij doet. Wij kunnen de reden van de uitverkiezing niet aangeven. Wij kunnen niet zeggen waarom deze of die mens uitverkoren is. Er is echter een reden, aangezien God nooit onredelijk handelt. Ofschoon Zijn redenen niet altijd geopenbaard worden. En zo zij al geopenbaard werden, toch mogelijk door ons niet zouden worden verstaan. De soevereiniteit is absoluut, doch er ligt nooit iets tegenstrijdigs in. Er bestaat steeds voor alles wat God in het rijk der genade doet een verklarende oorzaak, ofschoon die oorzaak niet de verdienste is van de persoon die Hij begenadigt. Want verdienste is er niet. In de zaak van uw tegenwoordige moeite en beproeving, waarde vriend, hebt u getracht het oogmerk van de Almachtige uit te vorsen, zonder echter tot de gewenste uitkomst te geraken. Weet u niet, dat Zijn wegen onnaspeurlijk zijn? Naar alle waarschijnlijkheid zult u aan deze zijde van de eeuwigheid nimmer Gods bedoeling met uw tegenwoordige beproeving ontdekken. Dat Hij een bedoeling heeft, is zeker. En die bedoeling is wijs en goed. Zij is een zodanige, dat u er u zelf in zou verlustigen, indien u in staat waart om ze te doorgronden. Indien u gedachten kon hebben gelijk aan die van God, dan zou u handelen gelijk God doet, ook in deze zaak, welke u verontrust. Uw gedachten zijn verre beneden Gods gedachten. En daarom dwaalt gij, wanneer u Zijn wegen naar uw maatstaf tracht af te meten. Indien u met uw hemelse Vader omtrent een zeker verlies of een ziekte twist, zo verootmoedig u en maak vol schaamte aan die twist terstond een einde. O, u die niet meer dan een kind bent, als het ooit tot de vraag komt, wie er gelijk heeft: een arm, onwetend, onervaren jeugdig wezen. Of een grote, goede, wijze Vader? Dan behoeven wij geen ogenblik in twijfel te staan. De wil van de Vader moet beter voor het kind zijn dan zijn eigen wil. Onderwerp u aan de Vader der geesten en leef. Geloof in uw Heere en wees stil. Jezus weet wat Hij doet. En waarom Hij het doet. Voor het verlies van uw gezondheid bestaat een reden. Voor die pijnen van het lichaam. Voor die zwaarmoedigheid. Voor dat gemis van voorspoed in uw zaken. Zelfs voor de toelating van de wrede lastertong om u wonden toe te brengen, bestaat een reden. En het is wel mogelijk, dat die reden gelegen is in de woorden van onze tekst: "Dit deed Hij om hem te beproeven." u moet op de proef worden gesteld. God geeft geen geloof, of liefde, of hoop, of enigerlei genadegave, zonder dat Hij de bedoeling heeft ze te beproeven. Als er een spoorwegbrug gebouwd wordt, zo geschiedt dit, opdat er locomotieven over heen zouden gaan, opdat alzo haar draagkracht wordt beproefd. Als er een weg wordt aangelegd, geschiedt dit, opdat het verkeer daarover plaats vindt. Ieder deel daarvan wordt door wielen en hoeven

beproefd. Al is het maar, dat er een naald gemaakt wordt, zo moet deze toch beproefd worden door het werk dat er mee kan worden gedaan. Toen de pilaren welke thans deze galerijen ondersteunen, vervaardigd werden, werden zij gemaakt met het doel om een groot gewicht te dragen. En zij hebben nu al twintig jaar uitstekend aan de druk weerstand geboden. Het zou echter een dwaze zaak geweest zijn ze op te richten zonder er een gewicht op te plaatsen. Zo ook was het Gods bedoeling, mijn broeder toen Hij u sterk maakte in de Heere, om alle delen van uw sterkte te beproeven. Want datgene, hetwelk God maakte, heeft een doel. En Hij beproeft het, om te zien of het aan dit doel beantwoordt. Ik geloof niet, dat er een enkel korreltje geloof buiten het vuur lijft. Al het kostelijke erts moet in de smeltkroes om op de proef te worden gesteld. De grote Maker van de gelovigen beproeft al degenen die door Hem in Zijn werkplaats der genade gemaakt worden. Met zware lasten van beproeving. En alleen zij die de proef kunnen doorstaan, ontvangen Zijn merkteken. Wanneer er geen andere verklaring van een Goddelijke beschikking kan worden gevonden kunt u altijd wel weer teruggaan tot het geloof. Dat Hij dit zei en dat Hij dit deed om u te beproeven.

Laten wij ons terstond wenden tot de tekst welke mij toeschijnt veel troost te bevatten. Moge de Heilige Geest er ons inleiden.

- In de eerste plaats is hier *een vraag voor Filippus*. "Van waar zullen wij broden kopen, opdat dezen eten mogen?" Een vraag met een bedoeling.
- Maar in de tweede plaats is er *geen vraag bij de Meester*. Want Hij wist zelf wat Hij doen zou.
- En als wij in de derde plaats in de geest van de Meester doordringen, zal er *bij ons een eind aan de vragen* komen. Want wij zullen er volkomen over voldaan zijn. Dat Hij weet wat Hij zal gaan doen.

I.

In de eerste plaats dan, HIER IS EEN VRAAG VOOR FILIPPUS, gelijk er veel vragen geweest zijn voor ons. Jezus stelde deze vraag aan Filippus *met het doel om hem te beproeven*, en wel in verschillende opzichten.

1. Hij wilde aldus zijn *geloof* beproeven. Gelijk iemand terecht gezegd heeft: "Hij verlangde geen spijze van Filippus, maar geloof." De Meester vraagt: "Van waar zullen wij broden kopen, opdat dezen eten mogen?" Wat zal Filippus zeggen? Indien Filippus een sterk geloof bezit, zal hij antwoorden: "Grote Meester, het is niet nodig om broden te kopen. u bent groter dan Mozes. En in Mozes' tijd werd het volk in de woestijn met manna gespijzigd. u hebt slechts een woord te spreken en rondom het leger zal het broden regenen. Waarmee zij zich zullen kunnen verzadigen." Indien Filippus een groot geloof bezeten had, zou hij hebben kunnen antwoorden: "Gij zijt groter dan Elisa, en Elisa nam enige broden en korenaren. En voedde daarmee de zonen van de profeten. O, wonderdoende Heere! u kunt hetzelfde doen." Indien Filippus een nog groter geloof aan den dag had gelegd, had hij kunnen zeggen: "Heere, ik weet niet waar broden te koop zijn. Er staat echter geschreven: de mens zal bij brood alleen niet leven." u kunt zonder zichtbaar brood deze lieden verkwikken. u kunt hun honger stillen en hen volop verzadigen, zonder dat zij een enkele bete tot zich nemen. Want er staat geschreven: "De mens zal leven bij alle woord dat uit de mond van God uitgaat." Spreek slechts een woord. En zij zullen terstond verzadigd worden. Deze vraag werd derhalve gesteld om het geloof van Filippus te beproeven. Zij beproefde het werkelijk. En het bleek zeer klein te zijn want hij begon zijn muntstukjes te tellen: "Een, twee, drie, vier." Nee; ik zal het niet tot tweehonderd

brengen, maar op die manier handelde Filippus wel. Hij begon de geldstukken na te tellen, in plaats van tot de Almacht op te zien.

Hebt u ook wel eens zo gehandeld, waarde vriend, wanneer u onder de beproeving verkeerde? Bent u ook wel eens aan het rekenen en aan het natellen van uw geld gegaan, in plaats van tot de eeuwige God op te zien en uw vertrouwen op Hem te stellen? Ik vrees, dat weinigen van ons kunnen betuigen dat zij van deze misrekening vrij gebleven zijn. In aanmerking genomen, dat zelfs Mozes zich eens aan ongelovige berekeningen overgaf. "En Mozes zeide: zeshonderd duizend te voet is dit volk, in welks midden ik ben. En u hebt gezegd: Ik zal hun vlees geven, en zij zullen een gehele maand eten! Zullen dan voor hen schapen en runderen geslacht worden, dat voor hen genoeg zij? Zullen al de vissen der zee voor hen verzameld worden dat voor hen genoeg zij?" Let op het antwoord van God aan zijn bezorgde dienstknecht: "Maar de Heere zeide tot Mozes: zou dan des Heeren hand verkort zijn? u zult nu zien, of Mijn woord u wedervaren zal, of niet?" Zo ook zullen wij de getrouwheid Gods aanschouwen. Indien wij echter ongelovig zijn kan het gebeuren dat wij ze zien op een wijze welke ons met een gevoel van grote smart bepaalt bij onze zonde, daarin, dat wij onze Heere gewantrouwd hebben.

2. De bedoeling van de vraag was ongetwijfeld ook om de *liefde* van Filippus te beproeven. En deze proef kon hij beter doorstaan dan de andere. Want hij had Jezus lief, al was het ook, dat hij traag van hart was om te geloven. In veel oprechte harten is meer stille liefde dan werkzaam geloof. Het doet mij leed als er weinig geloof is. Ik acht het echter toch een oorzaak tot dank, zo er meer liefde gevonden wordt. De Zaligmaker scheen te zeggen: "Filippus, Ik verlang dat deze mensen verzadigd worden. Wilt u Mij in deze zaak uw hulp verlenen? Van waar zullen *wij* broden kopen? Ik ben van plan u voor dit doel met Mij te laten samenwerken. Welaan dan, hoe zullen *wij* dat werk doen?" Filippus heeft zijn Meester lief en daarom is hij terstond gereed de zaak te overwegen. En ten minste voor dit doel aan het rekenen te gaan. Hij zegt: "Heere, voor tweehonderd penningen brood is voor deze niet genoeg." Zijn Meester vroeg Hem niet wat niet, maar wat wel genoeg was. Filippus evenwel begint met zijn berekening van de verkeerde kant. En ik vrees dat u en ik ook menigmaal in hetzelfde euvel zijn vervallen. Zelfs wanneer ieder van de grote schare maar een weinig zou ontvangen, dan was er toch nog minstens tweehonderd penningen nodig. Is het niet duidelijk, dat onze hulpbronnen ontoereikend zijn? Het is altijd een moedbenemende en onpraktische zaak, zich in een zodanig vraagstuk te verdiepen. De arme Filippus rekent na wat voor allen *niet* voldoende zou zijn, latende de al genoegzame Heere buiten rekening. En toch toonde hij, ook in die berekening, zijn liefde tot zijn Meester. Indien hij niet vol liefde en achting ten opzichte van Jezus was geweest, zou hij gezegd hebben: "Heere, het is een ijdele zaak aan zoiets te gaan denken. Wij zijn een armoedig gezelschap. Zo nu en dan krijgen wij wel een kleinigheid, maar ik weet niet eens hoe het er op dit ogenblik bij staat, misschien weet Judas dat wel. Hiervan ben ik echter wel verzekerd, dat er niet genoeg in de beurs is om deze scharen te spijzigen. Al waren er ook bakkerswinkels in de buurt, waar wij broden zouden kunnen kopen." Maar Filippus gaf zulk een antwoord niet. Nee; hij had te veel eerbied en te veel liefde voor Jezus om zoiets te doen. Hij schoot te kort in zijn geloof, maar niet in zijn liefde. Het past ons onze Heere zodanig lief te hebben, dat wij nooit van Zijn genadige voornemens spreken als van hersenschimmen, noch oordelen, dat zij onmogelijk te volvoeren zijn. Jezus stelt nooit onuitvoerbare plannen voor. Wij moeten dan ook nooit aan zulk een gedachte plaats geven. Zelfs de verovering van de

wereld voor de waarheid en de gerechtigheid mag niet als een droom worden beschouwd, maar moet door ons met een praktische blik worden gezien.

3. De vraag stelde ook de *gevoeligheid* van Filippus op de proef. Jezus bewoog door de woorden die Hij sprak, het hart van Filippus tot zorg voor de schare. De andere discipelen zeiden: "Laat de scharen van U, opdat zij heengaan in de vlekken, en zich zelf spijze kopen." Jezus, waarschijnlijk wat meer tederheid in Filippus opmerkende dan in de anderen, zei tot Filippus: "Van waar zullen wij broden kopen?" Er werd aan Filippus een grote eer bewezen, om dat Jezus hem met Zich verbond. Naar alle gedachten zag Hij in hem een gevoelige ziel. En Christus houdt er van om te werken met gevoelige werktuigen. Eén ding valt wel op te merken, namelijk, dat God zelden iets groots tot stand brengt door een man die een hard of een koud hart heeft. Warmte bij ons kan alleen warmte bij anderen opwekken. Wij moeten de mensen liefhebben, anders kunnen wij niet tot hun redding werkzaam zijn. Een bedienaar van het evangelie moet een sterke begeerte hebben dat zijn gemeente behouden wordt. En tot dat einde, vol ijver met Jezus samenwerken. Anders zal Jezus van hem geen gebruik maken. Onze Heere zocht alzo de gevoeligheid van Filippus op te wekken. Kom, Filippus, wat zullen wij, u en Ik, doen? Van waar zullen *wij* broden kopen, om hun te eten te geven? "Ik denk niet, dat Filippus in deze zaak al te zeer te kort schoot. Hij had gewis niet een zodanige lust om met zijn Meester samen te werken als het wel behoorde, echter in zekere mate was die toch aanwezig. Ik vertrouw, dat onze God ons ook een zekere gemeenschap met Zijn lieve Zoon heeft gegeven in Zijn liefde tot de zielen van de mensen. Zo komt deze vraag dan ook tot ons om ons op de proef te stellen.

Laat het bij ons niet ontbreken aan geloof, aan liefde, en aan gevoeligheid. God geve dat wij in dit alles overvloedig mogen zijn door de krachtadige werking van Zijn Heilige Geest. Dan zullen wij geschikt bevonden worden om medearbeiders met Hem te zijn.

Maar waarom werd deze vraag gedaan *aan Filippus*? Waarom wordt er aan een bepaald persoon onder ulieden een bijzondere vraag gedaan, of een bijzondere beproeving gezonden? Zij werd gedaan, wordt er gezegd, om hem te beproeven. Waarom echter juist tot beproeving *van Filippus*?

1. Het is mijn gedachte, dat de Zaligmaker tot Filippus sprak, omdat Filippus van Bethsaïda was. Zij waren in de nabijheid van Bethsaïda. En nu zei Jezus tot Filippus: "Van waar zullen wij broden kopen?" Iedereen behoort het meest te denken aan de plaats, waar hij woont. Van Jezus gaat tot sommigen van u de vraag uit: "Wat zullen wij voor Londen doen?" Omdat velen van u ingezetenen van Londen zijn, misschien wel in het hartje van de stad zijn geboren, en daar altijd hebben gewoond. u behoort tot de vier miljoen van deze grote provincie, Nee, van deze grote natie, die een stad genaamd wordt. En het brengt een grote verantwoordelijkheid met zich burger te zijn van de grootste stad der wereld. Indien de Heere de belangen van Londen op het hart van sommigen legt, is het natuurlijk, dat Hij die legt op het hart van hen die daarin wonen. Juist zo als Hij tot Filippus zei: "Van waar zullen wij broden kopen?" Indien Hij iemand met Zich verbindt in de evangelisatie van een dorp of een stad, zal het natuurlijk een persoon zijn, die daar geboren of woonachtig is. Ik weet wel dat het oude spreekwoord zegt dat de vrouw van de schoenmaker barrevoets loopt. En somtijds zet iemand zijn hart op mensen, die duizenden mijlen verwijderd zijn, zonder dat hij op zijn eigen huis of zijn eigen buurt acht geeft. Dat is echter niet zoals het behoort. Want het is tot Filippus, de man uit Bethsaïda, dat de boodschap komt

omtrent de lieden, wanneer zij in de nabijheid van Bethsaïda zijn: "Van waar zullen wij broden kopen?" Dit wordt gezegd om hem te beproeven. En tot u, broeder die inwoner van Londen woont, worden vragen omtrent deze grote stad gezonden om u te beproeven.

2. Waarschijnlijk is het ook, dat het tot de werkzaamheden van Filippus behoorde, zorg te dragen voor de levensbehoeften van het kleine gezelschap der twaalfen en hun Leidsman. Judas was de schatmeester en, als wij ons niet zeer vergissen, Filippus was de proviandmeester. Het was Filippus' taak, toe te zien, dat zij brood in voorraad hadden. Het was zijn werk, er voor te zorgen, dat het hun niet aan het nodige ontbrak, wanneer de kleine schare van de discipelen naar eenzame oorden ging. Evenzo zijn er ook hier broeders tegenwoordig, welks ambtelijk werk het is, voor de zielen van de mensen zorg te dragen. Onder hen zijn evangeliedienaren, zendelingen, Zondagsschoolonderwijzers, diakenen, ouderlingen, huisbezoekers, Bijbelvrouwen en dergelijke. Zo de Heere al niet tot anderen zegt: "Wat zullen wij voor Londen doen?" Hij zegt het zeker tot ons. De vraag wordt gezonden om ons te beproeven, of wij geschikt zijn voor ons ambt, dan wel, of wij een taak op ons hebben genomen, waarvoor wij niet berekend zijn, omdat wij er geen hart voor hebben. Christus vraagt *ons* voornamelijk. Echter naar mijn gevoelen vraagt Hij ook al degenen, die Hij Gode tot priesters en koningen heeft gemaakt. "Van waar zullen wij broden kopen? Hoe zullen wij deze grote stad spijzigen?" De vraag komt tot ons om ons te beproeven, omdat deze last op onze schouders behoort te rusten.

3. En wellicht kwam ook hierom de vraag tot Filippus, omdat hij in de school der genade niet zulke grote vorderingen gemaakt had als sommigen. Filippus maakte geen zeer verstandige opmerking, toen hij zei: "Toon ons de vader, en het is ons genoeg." Want onze Heere antwoordde: "Ben Ik zo lange tijd bij u geweest, Filippus, en hebt u Mij niet gekend?" Hij was klaarblijkelijk traag in het leren. Ik wil niet beweren, dat Filippus de onbevattelijkste was van het twaalfstal, maar hij was voorzeker de schranderste ook niet. Jakobus en Johannes en Petrus waren in de voorste rij; Andreas en Thomas volgden onmiddellijk op hen. En dan kwam waarschijnlijk Filippus achter deze beiden aan. Misschien was Filippus alzo nummer zes, zeker weet ik dat ook niet. De Zaligmaker heeft hem echter gewis uitgekozen als niet de laagste van de klas. En toch ook niet een van de hoogste, daar Hij tot Hem zei: "Van waar zullen wij broden kopen?" Die mensen van de middelste rang hebben grote behoefte aan beproeving, tot hun eigen voldoening. De laagste klasse van christenen zijn zo zwak, dat zij de beproeving ternauwernood kunnen verdragen. Zulke arme zielen hebben eerder behoefte aan aanmoediging dan dat zij op de proef worden gesteld. En daarom wordt het hun niet dikwijls met de grootste vraagstukken moeilijk gemaakt. Aan de andere zijde hebben de christenen van de hoogste rang niet zo zeer nodig op de proef te worden gesteld, aangezien zij hun roeping en verkiezing vast maken. De middelsoort heeft de meeste behoefte aan beproeving. En ik vrees wel, dat zij de grootste hoop uitmaken van de gelederen die het heirleger Gods vormen. Hoe velen zijn er niet, die beschreven kunnen worden als half onderwezen en half verlicht. En tot hen richt de Heere de vraag; "Van waar zullen wij broden kopen?" Dit zegt Hij om hen te beproeven.

Merkt wel op, *dat de vraag welke de Zaligmaker aan Filippus deed om hem te beproeven, aan haar doel beantwoordde.* Hij werd er door beproefd. Hoe hij er door beproefd werd, heb ik u alreeds aangetoond. Zij beantwoordde aan haar doel, omdat

zij zijn onbekwaamheid aan het licht bracht. "Van waar zullen wij broden kopen?" Filippus geeft het op. Hij heeft een berekening gemaakt aangaande hetgeen *niet* genoeg zou zijn, zelfs om aan ieder van hen een kleine verkwikking te geven. Een dat is zijn gehele bijdrage tot het werk. Hij heeft niet eens een brood of een visje, waarmee hij voor den dag kan komen om althans een begin te maken. Filippus is verslagen. Wat meer zegt, zijn geloof hetwelk beproefd is, ook dat is verslagen. "O goede Meester," zo schijnt hij te zeggen, "de mensen kunnen niet door ons gespijzigd worden. *Wij* kunnen geen broden kopen, wij, zelfs u en ik niet. u bent de Heere. En u kunt grote dingen doen. Maar mijn geloof is niet sterk genoeg om te geloven, dat *wij* broden genoeg zouden kunnen kopen voor al die duizenden mensen." Alzo beantwoordde de vraag aan haar doel. Zij stelde het geloof van Filippus op de proef. En dit geloof bleek zeer zwak te zijn, zeer weifelend, zeer enghartig. Is het goed, dat zoiets aan het licht komt? Ja, broeders, het is goed, dat wij onze geestelijke armoede leren kennen. Velen onder ons hebben een grote mate van geloof, zoals wij menen. Echter als de Heere het eens mocht willen beproeven, zou het niet nodig zijn, dat Hij het *in* het vuur ging werpen om het te smelten. Hij zou het slechts *op* het vuur behoeven te werpen. En het meeste er van zou verdampen. Onder een zeer gewone beproeving verdwijnt veel geloof, gelijk de morgendauw, wanneer de zon er op schijnt. Wat heeft een mens een ontzaglijke mate van geloof wanneer hij gezond is! Maar draai de schroef nu eens aan, zodat hij lijdende wordt. Ziet hoe veel van dat geloof verdwijnt. Hoeveel mensen hebben geloof, wanneer zij een prachtig inkomen hebben hetgeen op geregelde tijden betaald wordt. Wanneer zij echter moeten vragen: "Waar zal de eerstvolgende maaltijd vandaan komen?" Hebben zij dan ook nog geloof? Helaas, dan worden zij met angst en kammernis vervuld. Het is een heilzame zaak dat ons te zien wordt gegeven welke zwakkelingen wij zijn. Want wanneer wij bevinden dat veel van ons geloof niet iets wezenlijks is, drijft ons zulks uit om naar meer waarachtig geloof te zoeken. En wij roepen uit: "Heere, vermeerder ons het geloof!" Filippus werd nauw aan zijn Meester verbonden. En het is van grote betekenis, van ons zelf te worden uitgedreven tot de Heere, zodat wij het gevoelen: *"Heere, ik kan het niet. Maar ik verlang er naar te zien hoe u Uw voornemen ten uitvoer zult brengen. Ik kan zelfs niet in U geloven, zoals ik behoorde te geloven, tenzij u mij het geloof schenkt. Zodat ik voor meer geloof tot U alleen moet komen. Met geheel ledige handen moet ik komen en alles van U ontvangen."*

Dan is het, dat wij volkomen en sterk worden. u zult zo aanstonds zien, dat Filippus het brood breekt en de scharen spijzigt, juist omdat Christus de handen van Filippus heeft ledig gemaakt. Hij kan onze handen niet eerder vullen, vóór Hij ze geledigd heeft. Opdat de gedachte niet zou worden opgewekt, dat wij ook ons aandeel hadden in de voorziening. "Dit zei Hij, hem beproevende," om hem zijn zwakheid te doen zien. Want daardoor zou hij met des Meesters kracht vervuld worden.

Deze vraag had een goede uitwerking, want *daarin lag de bedoeling, niet slechts om Filippus, maar ook om de andere discipelen te beproeven*. Zij kwamen bijeen en voerden samen een gesprek over dit onderwerp. In ieder geval zien wij twee van hen bezig met elkaar over deze zaak te handelen. Filippus zegt: "voor tweehonderd penningen brood is voor dezen niet genoeg." Andreas zegt: "Wel Nee, gewis niet; maar hier is een jongskens dat vijf gerstebroden heeft. En twee visjes." Zij bekoort mij, die broederlijke samenspraak van mensen, die hetzelfde doel voor ogen hebben. En met belangstelling merk ik op hoe zij in hun denkbeelden verschillen. Filippus is gezind van wal te steken, als hij een flink begin kan krijgen. Hij moet zien dat er voor minstens tweehonderd penningen brood aanwezig is. En dan is hij bereid op het

denkbeeld in te gaan. Andréas, van zijn kant, is geneigd om met een klein kapitaal te beginnen. Enige broden en vissen zullen hem in staat stellen een aanvang te maken. Maar hij maakt de opmerking: "Maar wat zijn deze onder zo velen?" Wanneer de heiligen met elkaar besprekingen houden, zijn zij elkaar behulpzaam. En wat de een niet ziet, ontdekt lichtelijk een ander. Filippus telde de onmogelijke penningen en kon de mogelijke broden niet zien. Maar Andréas kon zien waar Filippus over heen zag. Zijn oog werd het jongskens gewaar met een mandje vol gepakt met broden en vissen. Het was niet veel. Andréas had geen geloof genoeg om spijs voor de duizenden in die kleine korf te zien. Echter toch, hij zag wat hij zag. En hij sprak daarover tot de Meester. Zo maakten zij een begin door elkander te raadplegen. Misschien zouden wij ook wel een begin kunnen krijgen door elkaar van raad te dienen. Wanneer er mensen zijn, die geheel bezig gehouden worden door de vraag: "Wat zullen wij voor Londen doen?" Wanneer zulks christenmensen er toe leidt om bij elkaar te komen en de zaak te bespreken. En er dan bij iemand de verzuchting over de lippen komt: "Hoeveel duizenden zullen er wel niet nodig zijn om kerkgebouwen te zetten. En predikers aan te stellen, en zendelingen te onderhouden." Dan ligt er al iets wat hoop geeft in die berekening. Goed zo, Filippus, het verblijdt mij, dat u het uwe er van gezegd hebt. En het moeilijke van de zaak hebt aangetoond. En dan vind ik er verder behagen in, dat Andréas oprijst en zegt: "Het is een zeer moeilijke taak, maar toch, wij moeten doen wat wij kunnen. En daar wij hier vijf broden en twee visjes hebben, moeten wij ten minste deze de Heere voorleggen. En het aan Hem overlaten wat er gedaan moet worden." Dit alles is beter dan de vraag geheel en al te ontwijken en de scharen van gebrek te laten omkomen.

De zielsvermogens van Filippus waren geoefend. Christus beproefde zijn rekenkunde. Hij beproefde het gezicht van zijn ogen. Hij beproefde zijn gezindheid en zijn gemoed. En dit was voor hem een voorbereiding om straks te gaan dienen bij het reusachtig feestmaal dat volgen zou. Een mens doet een zaak nooit eerder goed voor hij er over heeft nagedacht. En als Filippus er niet over had nagedacht hoe de scharen zouden kunnen worden gespijzigd, zou hij geen geschikt persoon geweest zijn om zich daarmee bezig te houden. Hij werd daardoor ook voorbereid om zijn Meester na het feestmaal te aanbidden. Want Filippus zou, nadat de maaltijd geëindigd was, gaan zeggen: "De Meester vroeg mij hoe zoiets geschieden kon, maar ik kon het Hem niet zeggen. En ofschoon ik ook mijn aandeel in de werkzaamheden gehad heb, moet en zal Hij nu al de eer ontvangen. Hij vermenigvuldigde de visjes en vermeerderde de broden. Mijn armzalig geloof kan zich geen glorie toe-eigenen. Hij deed het, Hij deed het alles." Misschien, mijn broeder, komt ook tot u wel een vraag omtrent het werk des Heeren: "Hoe kan het geschieden? Hoe kan Engeland geëvangeliiseerd worden? Hoe kunnen de massa's worden bereikt? Hoe kan de wereld er toe worden gebracht om het evangelie te horen?" Ongeacht de vraag die zich aan u opdringt, het is een vraag, met opzet gezonden, u ten goede. Tot heil voor uw ziel, om u er toe te leiden de Heere des te meer groot te maken, wanneer het wonder der genade geschied is.

II.

Nu kom ik tot het tweede deel van ons onderwerp hetwelk is, DAT ER GEEN VRAAG BIJ JEZUS WAS. De vraag was bij Filippus, maar Christus had geen vraag. Maar dit zei Hij, hem beproevende; want Hij wist zelf wat Hij doen zou."

Laat ons deze woorden nemen en ze in het kort ontleden. "*Hij wist!*" Hij weet het altijd. "Ach," zegt er iemand, "ik weet waarlijk niet wat ik doen zal." Nee, waarde vriend; en dan hebt u toch zeker elders om raad gevraagd? Dat is een voortreffelijke

manier om geheel in de war te komen. Ik hoor u in verbijstering uitroepen: "Ik weet het niet. Ik ben bij iedereen geweest, en ik weet niet wat ik doen zal." Dat is een doorgaande toestand bij ons, wanneer wij onze arme hersenen afmatten. Jezus wist echter wat Hij doen zou. Dit is een zoete troost: Jezus weet het. Hij weet er altijd alles van. Hij wist hoeveel mensen er waren. Hij wist hoeveel brood er nodig zou zijn. Hij wist hoeveel vis Hij nodig zou hebben. Hij wist op welke wijze Hij de scharen zou spijzigen. Zo, dat zij allen verkwikt huiswaarts gingen. Hij wist alles voordat het gebeurd was.

Beproefde broeder, Jezus weet alles omtrent *uw* geval en hoe Hij van plan is u er door te helpen. Meen niet, dat u Hem omtrent iets op de hoogte kunt brengen. "Want uw hemelse Vader weet, wat u van node hebt, eer gij Hem bidt." De bedoeling van het gebed is niet om de Heere met iets in kennis te stellen. De vraag wordt u niet gedaan, opdat u Hem onderricht zou geven, maar opdat Hij u onderrichte. Hij maakte de hemelen en de aarde zonder u. Met wie heeft Hij raad gehouden? Wie heeft Hem onderricht? En Hij zal in deze tegenwoordige beproeving u er door helpen zonder dat het nodig is dat u uw armzalige wijsheid bij Zijn oneindige kennis voegt. Hij weet het. Jezus *wist, wat Hij doen zou*. Het was Zijn bedoeling, iets te doen. Hij was volkomen bereid, dit te doen. En Hij wist, wat Hij zo aanstonds doen zou. Wij brengen ons zelf in de verlegenheid met te zeggen: er moet iets gedaan worden, maar ik weet niet wie het doen moet." De Zaligmaker wist, dat er iets gedaan moest worden. En Hij wist ook, dat Hij op het punt was dit zelf te doen. Hij had volstrekt geen haast, dat is nooit met Hem het geval. Hij is nooit voor Zijn tijd, Hij is ook nooit te laat. Onze gezegende Meester doet alles heerlijk op Zijn gemak, omdat Hij altijd stipt is. Mensen, die zich verachteren, hebben haast. Aangezien Hij Zich echter nooit veracht, haast Hij Zich ook nooit. Hij doet alles kalm en op een verheven, waardige wijze, omdat Hij voorziet wat Hij doen zal. Jezus weet, waarde vriend, u aangaande, niet alleen wat u zult doen, maar ook wat *Hij* doen zal. Dat is de zaak, waar het op aankomt. En het ligt in Zijn bedoeling iets groots voor u tot stand te brengen en u hulp te bieden. Het is er Hem ook om te doen deze stad en deze natie aan Zijn voeten te brengen. Het is er Hem om te doen, dat alle knie zich voor Hem buigt. En dat de ganse aarde met Zijn heerlijkheid vervuld wordt. Hij weet wat Hij van plan is te doen.

Hij wist daarenboven, *hoe Hij van plan was het te doen*. Hij wist nauwkeurig de wijze en de manier, volgens welke Hij voornemens was te werk te gaan. Hij had, lang voordat Andréas daarover tot Hem sprak, opgemerkt dat er ergens te midden van de scharen een jongskens met vijf gerstebroden was. Ik kan er geen verklaring voor geven, wat dat jongskens er toe bracht, toen het die morgen van huis ging, vijf gerstebroden en visjes mee te nemen, terwijl het zich onder de schare begaf. Tenzij dan dat in zijn hartje de stem van de Meester gehoord was: "Jongskens, zorg dat u een goed maal bij u hebt. Doe die gerstebroden in de korf en vergeet de visjes ook niet. u weet niet hoe lang u soms van huis kunt zijn." De natuur dreef hem aan om voor de benodigdheden te zorgen, maar wij moeten daarbij niet uit het oog verliezen, dat de natuur de stem van God is, wanneer Hij verkiest ze dit te doen zijn. Hij was een hongerige, opschietende knaap met een flinke eetlust. En het was er hem om te doen om goed voorzien te zijn. Zou hij nu wel ooit bij zich zelf gedacht hebben dat die broden welke door de voorzienigheid Gods zulk een wonderbare bestemming hadden, zich zodanig zouden vermenigvuldigen dat die gehele mensenmassa daarmee gevoed werd? Waar is de mens die de grote schare van het nodige zal voorzien? Waar is het hoofd van de commissie voor de spijziging? Het is die jeugdige knaap. En daar ziet u zijn gehele voorraad. Hij draagt een magazijn van etenswaren op zijn rug - in die korf. De

Zaligmaker wist dat. En Hij weet nauwkeurig, waarde vriend, van waarin het uur van uw moeite en bekommring uw hulp komen zal. u weet het niet, maar Hij wel. Hij weet, waar de dienaren van het evangelie vandaan zullen komen die deze grote wereldstad zullen doen ontwaken. Hij weet ook, op welke wijze en langs welke weg zij zullen komen. En hoe zij zich tot de massa's zullen wenden. Wanneer ieder ander in verslagenheid neerzit en ten einde raad is, is Hij van Zijn zaak volkomen zeker. Hij wist dat die broden en visjes ter rechter tijd voor den dag zouden komen om de grondslag voor een feestmaaltijd uit te maken. Hij wist, dat Hij ze zou zegenen, ze zou breken, ze zou vermenigvuldigen. En ze aan de discipelen zou geven, opdat die discipelen ze zouden voorleggen aan de schare. Dat alles was in Zijn geest pasklaar gemaakt. En stond zo vast als het opgaan van de zon.

Wat meer zegt, *Hij deed zulks als iemand die weet wat hij straks zal gaan doen*. Hoe handelt een mens, wanneer hij weet wat hij straks zal gaan doen? Wel, hij gaat gewoonlijk *op de natuurlijkste wijze* te werk. Hij weet dat hij zo meteen aan het werk zal gaan. Hij doet alzo eenvoudigweg wat hij zich voorgenomen heeft. Kunt u het u voorstellen, dat er ooit een wonder op een meer natuurlijke wijze verricht werd? Indien het een Rooms-katholiek wonder geweest was, zou men de broden in de lucht omhoog geworpen hebben. En ze zouden op een geheimzinnige wijze van gedaante veranderd en duizendvoudig vermenigvuldigd weer naar beneden gekomen zijn. Alle Roomse wonderen, als u er goed op let, hebben een groot vertoon, iets schouwburgachtigs in zich. Zij zijn geheel en al onderscheiden van de wonderen van Christus. Hij doet dit wonder op de natuurlijkste wijze van de wereld, omdat het in het wezen der zaak hetzelfde wonder is, hetwelk Christus ieder jaar verricht.

Wij nemen een zekere hoeveelheid tarwe of gerst en leggen dat in de grond. En op de lange duur is dit het einde er van dat het zaaikoren zich tot broden vermenigvuldigt. In de zee bevinden zich zekere vissen, en zij vermeerderen zich tot grote scholen. Het gezaaide ondergaat dezelfde werking in de grond in dezelfde handen - in de handen van God. En het komt als broden te voorschijn. Dat nu is precies hetzelfde wat er door de handeling van onze Heere tot stand kwam. Hij nam een weinig in zijn gezegende handen en brak het. En het hield niet op zich te vermenigvuldigen in Zijn handen en in de handen van Zijn discipelen, totdat zij allen verzadigd waren.

Hij wist wat Hij doen zou. En zo deed Hij dit op een natuurlijke en ook op een *ordelijke* wijze. Zo gaat het niet wanneer een mens niet weet, hoe ver hij zijn zorgen moet uitstrekken. Wij hebben een grote samenkomst. En er is voor de thee gezorgd. Nu komen er echter driemaal zoveel als waarop u gerekend hebt. Wat een drukte! Wat een gewoel! Wat een geloop heen en weer! Jezus doet Zijn zaken nooit op die wijze. Hij wist wat Hij zo meteen zou gaan doen. En daarom liet Hij de mensen op het gras neerzitten en daar zaten ze alsof het kinderen waren. Markus deelt ons mee, dat zij neder zaten in gedeelten, bij honderd te samen, en bij vijftig te samen. Het werd als het ware zo geschikt, alsof ieder zich zijn bord zag aangewezen, met zijn naam er bij. Bovendien was er veel gras in die plaats, zodat de vloer van de eetzaal bekleed was op een wijze, zoals geen firma in Londen dat had kunnen doen. Het feest had zulk een ordelijk verloop alsof er zeven dagen tevoren al een kennisgeving was rondgezonden. En een aannemer voor de benodigde voorraad gezorgd had. Niets had op een betere manier kunnen geschieden. En dat alles, omdat Jezus wist wat Hij doen zou.

Daarenboven deed Hij het *vol blijdschap*. Hij nam het brood en zegende het. Hij deed dat werk met groot welgevalen. Ik had wel gaarne Zijn aangezicht willen

aanschouwen, waar Hij op die arme, hongerende lieden neerzag, onderwijl zij verzadigd werden. Als een goed gastheer vervrolijkte Hij hen met Zijn glimlach, terwijl Hij hen zegende met de spijs.

En dan deed Hij het ook zo *overvloedig*, want Hij wist wat Hij doen zou. Alzo kwam Hij niet met een halve voorraad. En werd hun deel hen niet karig toegemeten, zodat ieder van hen slechts "een weinig" nam. Nee, Hij wist wat Hij doen zou. En Hij toonde bekend te zijn met de juiste maat van hun eetlust. Een moeilijke zaak, wanneer u een aantal hongerige mensen hebt te spijzen. Hij voorzag hen van alles wat zij nodig hadden. En na afloop was er nog voorraad overgebleven voor de voornaamste bedienden, zodat ieder van hen een mand vol voor zich zelf ontving. Want de brokken werden opgenomen en er waren twaalf manden vol, één voor ieder van de voornaamste personen die aan de bediening hadden deelgenomen.

Onze Heere Jezus Christus, in de zaak van het inbrengen van Zijn uitverkorenen, gaat daarbij te werk, daar ben ik volkomen zeker van, in de wetenschap wat Hij zal gaan doen. En wanneer u en ik het einde zien van het grote feestmaal der genade zullen wij zeggen: gezegend zij de Heere! Wij waren in grote bekommernis. Wij zaten volop in de moeite. Onze Heere heeft het gemakkelijk en onberispelijk gedaan. Het was geen warboel, geen gedrang, ook werd niemand overgeslagen. Geloofd zij Zijn Naam! Hij heeft het niet gedaan bij toeval, of door gelukkige omstandigheden. Hij wist echter wat Hij doen zou. En Hij heeft het gehele plan van het begin tot het einde klaar gemaakt op zulk een wijze dat de overheden en de machten in de hemel voor eeuwig zullen zingen van de genade. En de liefde, en de wijsheid, en de macht, en het beleid. Waarin Hij jegens Zijn volk overvloedig is geweest. Maar als wij het einde zowel als het begin konden zien, zouden wij reeds nu beginnen de Naam van Jezus onze Zaligmaker groot te maken. Die al Zijn werk van tevoren kent en nimmer van Zijn plan afwijkt.

III.

Ik besluit met te zeggen, dat, aangezien er geen vraag bij Christus is, ofschoon Hij ons vragen doet, ER GEEN VRAAG VAN EEN TWIJFELACHTIG KARAKTER LANGER BIJ ONS BEHOORT TE ZIJN. Laat mij melding maken van drie vragen en daarmee eindigen.

1. De eerste vraag die zeer veel mensen verontrust, is: "*Hoe zal ik mijn tegenwoordige last dragen?* Hoe zal ik dit lijden verduren? Hoe zal ik in mijn levensonderhoud voorzien?" Deze vraag wordt u toegezonden om u te beproeven. Maar bedenkt dat er geen vraag bij Christus is, hoe u er door zult komen, want u zult kracht naar kruis ontvangen. En Hij zal Zijn heiligen tot aan het einde toe bewaren. Laat er daarom geen vraag bij u zijn, want Jezus zelf weet wat Hij doen zal. u bent hier heden avond zeer bedrukt gekomen. En u hebt gezegd: "Ik zou wensen dat ik een woord te horen kreeg waardoor mij werd aangewezen wat ik doen moet." u zult volstrekt geen woord te horen krijgen aangaande hetgeen u te doen hebt, maar u zult een woord van een geheel andere aard vernemen. Jezus weet wat Hij doen zal. En wat Hij doen zal, is oneindig beter dan iets, dat u doen kunt. Uw sterkte, mijn vriend, ligt in het stilzitten. Wentel uw last op de Heere. Doet het weinige, dat u doen kunt. En laat de rest over aan uw hemelse Vader. Dit is het antwoord van de Urim en de Thummim voor u: Jezus weet wat Hij doen zal.

2. Dan hebben wij nog een andere vraag welke ik alreeds heb aangeroerd: *wat moet er voor deze grote stad gedaan worden?* Ik had gisteren na de middag het grote voorrecht in staat te worden gesteld in een van onze oostelijke voorsteden te prediken. En nadat ik vroeg in de morgen van huis gegaan was, moest ik al maar doorrijden, van het ene spoor op het andere. Totdat ik, naar het mij voorkomt, het volle drie en een half uur had gereisd, voordat ik van het ene einde van Londen tot het andere gekomen was. Welk een stad en welke ontzaglijke afstanden! Het schijnt wel of de bouwmeesters geen groene boom meer willen laten staan, of zij iedere grazige weide in lelijke straten moeten veranderen. "Vervult de aarde." Hoe? Zij is vervuld. De dode aarde is begraven onder de woningen van levende mensen. Schepselen van ons geslacht wat zijn ze er niet bij duizenden zonder tal. En wanneer u dan met een vriend en broeder door de straten wandelt, hoort u hem zeggen: "Hier moet nodig een kerkgebouw wezen." Of: "Wij hebben hier een kleine kapel, maar niet een van de vijftig mensen gaat naar een plaats, waar God gediend wordt." Dan komt u weer in een ander deel van een van de voorsteden. En u hoort uit de mond van uw gids: "Hier zijn de mensen begerig naar het evangelie, Maar er is niemand om het hun te brengen." Ik was gisteren zwaar terneer gedrukt. En in mijn hart rees de vraag op: "Wat zullen wij doen?" Ik dacht verder: "Gij moest u met die vraag maar niet ophouden, want u kunt daar toch geen antwoord op geven. En u wordt er maar door gekweld." En toch kwam ze al weer bij mij op: "Hoe zullen wij broden voor deze menigte kopen?" Mijn Heere en Meester zou zeggen: "*Wij.*" In mijn hart was de begeerte om mij er buiten te laten, Maar daar kon niets van komen. Hij kon ook niet zeggen: "Hoe zal *Ik* broden kopen?" Omdat Hij zulks weet. Hij stelde mij echter die vraag. En ik gevoelde dat ik mij zelf in de weg stond om er een vraag van te maken, want Hij maakt er alleen een vraag van aan mij om mijnentwil. O dat wij mannen en geld hadden om dienaren uit te zenden en gebouwen voor hen neer te zetten om daarin te prediken. Wij hebben predikers, die klaar zijn, in onze opleidingsschool. Ik heb echter geen middelen om gebouwen voor de godsdienst oefeningen te laten neerzetten. Voorzeker, velen van u moeten de ontzaglijke grootte van deze stad wel als een last hebben voelen drukken. Echter och, dit is nog niet meer dan een druppel in een zware regenbui vergeleken met de gehele wereld die in het boze ligt. Hoe moet deze wereld verlicht worden? Dit is geen vraag bij Jezus. En daarom behoort dit ook nooit een ongelovige vraag te zijn bij ons. "Kunnen deze dorre doodsbeenderen leven?" Laten wij antwoorden: "Heere, u weet het." Daar moeten wij het laten berusten. Hij kan overvloediglijk doen boven wat wij bidden of denken. En wij kunnen er op rekenen, dat naardien Hij bij Zich zelf gezworen heeft dat alle knie zich voor Hem zal buigen en alle tong Hem zal belijden, dit ook geschieden zal. En Hij de eer zal ontvangen.
3. Nog één andere vraag moet vermeld worden. Heeft de Heere in het hart van een onbekeerde de vraag gelegd: "*Wat moet ik doen om zalig te worden?*" Zijn er onder u die door die vraag worden verontrust? Het verblijdt mij dat dit zo is. Nu hoop ik echter dat u uzelf om een antwoord tot de rechte plaats zult wenden. Ik hoop dat u de vraag doet: "Heere, wat wilt u dat *ik* doen zal?" Weet u waarom u die vraag gedaan wordt? Het is om u te beproeven. En om u te vernederen. De bedoeling daarvan is om u de onmogelijkheid te doen gevoelen van uw behoudenis door uw eigen werken. Opdat u uzelf aan de gerechtigheid van God onderwerpt. En door het geloof in Christus Jezus behouden wordt. Bedenkt, dat er geen vraag is bij Christus aangaande de wijze waarop u zalig moet worden. In der

waarheid, die vraag werd beslist - wanneer? Wat moet ik zeggen? Werd zij beslist toen Hij stierf? Nee, lang tevoren. Zij werd beslist in de eeuwige raad, voordat de morgenster haar plaats kende of de planeten haar banen bewandelden. God had toen het oog op Zijn Zoon als het Lam Gods, geslacht vóór de grondlegging der wereld. En die wereld staat nog tot op het huidig ogenblik: "Ziet het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt." Ziet naar Hem en wordt behouden. Er is geen vraag omtrent de mogelijkheid van uw behoud, of omtrent Christus' bekwaamheid om u zalig te maken. De vraag in uw hart: "Wat moet ik doen om zalig te worden?" Is daar gelegd om u te beproeven. Maar Jezus zelf weet wat Hij doen zal. Welk een gezegend woord is dat! Hij weet, hoe Hij u vergiffenis zal schenken, hoe Hij u troosten, wederbaren, onderrichten en geleiden zal. Hij weet, hoe Hij u tot het einde toe zal bewaren door Zijn onveranderlijke genade. Hij weet, hoe Hij u zal behoeden, u zal heiligen, u zal gebruiken. Zijn Naam door u zal verheerlijken en u zal opnemen in de hemel, om u te zetten op Zijn troon. Zodat al de engelen zich zullen verwonderen en aanbidden, wanneer zij zien wat Hij doen zal. God zegene u om Jezus wil. AMEN.

Overgenomen uit het boek: "De wonderen van de Heiland"

5. Gods werken geopenbaard

"Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd, noch zijn ouders; maar dit is geschied, opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden." Johannes 9:3.

Schrijft nooit een bijzonder leed, waaronder een mens gebukt gaat, direct aan een bijzondere zonde toe. Er bestaat een neiging om de gedachte te koesteren, dat zij, op wie de toren van Siloam viel, zondaars moeten geweest zijn boven alle mensen, die in Jeruzalem woonden. En als iemand door een zeer plotselinge dood getroffen wordt, gaan wij zo licht veronderstellen, dat hij in buitengewone mate schuldig moet zijn geweest; maar zo is het niet. Het is gebeurd, dat zeer godzalige mensen in een trein door de vlammen zijn omgekomen; ik herinner mij iemand, die op zulk een verschrikkelijke wijze aan zijn einde gekomen is. Ook is het meermalen voorgekomen, dat heilige mannen, die als boden van hun Meester in een schip over de zee voeren, hun graf in de golven hebben gevonden. Enkelen van de godziligste mensen, die ik ooit ontmoet heb, zijn dood neergevallen, zonder dat iemand er een ogenblik van te voren op verdacht was. u kunt niet over de staat van een mens tegenover God oordelen naar hetgeen hem overkomt volgens het bestel van de Voorzienigheid. En het is zeer onvriendelijk, en onedelmoedig en bijna onmenselijk te gaan neerzitten, gelijk de vrienden van Job en te veronderstellen dat Job, omdat hij zware beproevingen ondergaat, zich aan buitengewone zonden moet hebben schuldig gemaakt. Zo is het niet. Niet alle smarten en ellenden zijn kastijdingen voor de zonde. Er zijn er, die een geheel ander doel en oogmerk hebben. Zij worden gezonden om te louteren, als een heilige tucht, als geheiligde plaatsbereiders, om meer ruimte in het hart te maken voor Christus en Zijn liefde. u weet, dat er geschreven staat: "Zo velen als Ik teer liefheb, die bestraf en kastijd Ik." En "Die de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijk zoon, die Hij aanneemt."

Het was daarom in hoge mate ongerijmd te veronderstellen, dat als een mens blind geboren werd, dit een straf was voor de zonde van zijn ouders, of wel een straf van te voren gezonden voor de ene of andere zonde, welke hij later bedrijven zou. Onze Zaligmaker nodigt ons uit er een heel andere kant mee uit te gaan en krankheden en lichaamsgebreken te beschouwen als gezonden om gelegenheid aan te bieden voor de openbaring van Gods macht en genade. Dit was in niet geringe mate het geval in dit bijzondere voorbeeld; ja, ik ga nog verder en beweer, dat juist de zonde zelf, gelijk die overal bestaat, gelijk die vooral in sommigen voorkomt, ruimte kan verschaffen voor de genade van God en inderdaad een kansel kan worden, vanwaar de wondervolle macht, het geduld en de soevereiniteit van de Goddelijke genade in het licht gesteld kan worden.

Dat zal het onderwerp zijn, waarover wij deze avond zullen handelen, hoe God de ellenden en de zonden van de mensen te baat neemt om Zijn eigen werken tot Zijn eigen eer te openbaren. Gelijk deze man blind geboren werd, opdat door zijn blindheid de macht Gods, in het verlenen van het gezicht aan hem, zou worden gezien. Zo zijn er naar mijn gedachten velen, in wie de macht van God zeer geredelijk kan worden gezien en de werken van God zeer klaarlijk worden geopenbaard.

- Laat ons in de eerste plaats onderzoeken welke deze werken zijn. **WELKE WERKEN van GOD WORDEN ER GEZIEN IN DE BEHOUDENIS VAN DE MENS?**
- Ten tweede: **HOE WORDEN DEZE WERKEN MEER IN HET BIJZONDER IN SOMMIGE MENSEN GEOPENBAARD?**
- Ten derde: **HOE KUNNEN GODS WERKEN IN ONS GEOPENBAARD WORDEN?**

Ginds aanschouwen wij een mens, met wie het geheel en al verkeerd staat; er is niets aan hem, dat recht is. Hij is een man, bij wie alles als het ware onderste boven gekeerd is; zijn hart bemint datgene hetwelk hem te gronde richt en het heeft niet lief wat voor hem tot een zegen zou zijn. Zijn verstand is verduisterd; hij rekent het bittere voor zoet en het zoete voor bitterheid. Zijn wil is zeer overheersend geworden en heeft zich een macht aangematigd, welke hij nimmer diende te bezitten. Als u hem goed nagaat, zult u niet veel met hem op hebben. Hij is geheel buiten 't spoor, evenals een machine, waarin de raderen niet naar behoren werken. Om hem kort met een enkel woord te beschrijven, zou ik zeggen, dat het bij hem een ware chaos is. Alles is in verwarring en disorde, alles door elkaar heen. "Wel," zegt er iemand, "dat is het geval met mij, zo ben ik tegenwoordig."

1. Nu is het eerste werk van God, waarvan wij in de Bijbel lezen, het werk van de *schepping*: "In den beginne schiep God de hemel en de aarde." Toen de volheid van de tijd gekomen was voor het in orde brengen van de wereld, welke gebeurtenis wij doorgaans schepping noemen, ofschoon het in werkelijkheid de voorbereiding was van datgene, hetwelk alreeds geschapen was, toen kwam de Heere te voorschijn. En de Geest van God broedde met uitgespreide vleugels over die chaos en schiep orde uit wanorde. O, dat de geest des Heeren hedenavond mocht komen en broeden over de verwarde en wanordelijke geest van die mens, waar alles in woeste disorde door elkaar heen is! Hij kan niet zeggen waarom hij geboren is. En ook niet tot welk einde hij leeft. Hij schijnt geen doel in het leven te hebben; hij wordt heen en weer geworpen als een stuk hout op de oceaan. Zijn hartstochten vliegen van de ene ijdelheid tot de andere. En u kunt geen ordentelijk persoon van hem maken. Zijn moeder heeft het beproefd. Maar het leek er niet naar, dat hij zich aan de banden van haar boezelaar wilde laten vastbinden. Veel vrienden hebben het naderhand beproefd. Maar het is dan nu zo ver, dat hij het gebit in de mond genomen heeft en er van door holt en naar geen teugels meer luistert. O God, als u deze avond wilt komen en hem tot een nieuw schepsel maken in Christus Jezus, zal Uw scheppingswerk in hem geopenbaard worden. Als u hem wilt kneden, vormen en fatsoeneren, totdat hij een vat is, geschikt voor Uw gebruik, dan zal het werk Gods in hem geopenbaard beginnen te worden. O, dat het also mocht zijn! Hier zijn sommigen onder ons, die er getuigenis van kunnen afleggen, dat God een grote Schepper is, want Hij heeft alles in ons nieuw gemaakt. En wat te voren een chaos, een wildernis was, veranderd in een wereld van schoonheid en genot, waarin Hij met welgevallen woont.

2. Nadat de wereld geschapen was, was het eerste werk van God *het maken van licht*. De aarde was geschapen, maar zij was door duisternis omhuld. "Duisternis was op de afgrond." Geen zon, geen maan, geen sterren waren er nog verschenen; geen licht was er nog op de aarde gevallen; misschien wel uit oorzaak van dichte dampen, die het licht buitensloten. God deed niets anders dan dat Hij zei: "Daar zij licht," en er was licht.

Welnu dan, hedenavond is hier iemand ingekomen, die niet alleen zonder vorm en ledig is, die niet slechts vreselijk op en neer geworpen wordt, maar die zelf duister en in de duisternis is. Hij heeft licht nodig, maar het is er niet. Hij kent de weg ten leven niet; hij ziet geen straal van hoop, dat hij ooit de weg zal vinden. Hij schijnt opgesloten te zijn in een donkere, zwarte, Egyptische nacht. En wat misschien nog wel het ergste van alles is, zijn ware toestand kent hij niet, maar hij noemt de duisternis licht, en beroemt zich er op, dat hij kan zien, waar hij in werkelijkheid in het geheel niets zien kan. Heere, spreek een woord en zeg: "Daar zij licht," en de mens zal het licht zien, hij zal het terstond zien! Ik ben er volkomen zeker van, dat hetzij ik al of niet met macht kan spreken, God met macht spreken kan. En hier staande is het voor mijn hart een zoete troost, dat Hij op dit ogenblik in dit gebouw de meest verduisterde zondaar, ergens zittend of staand, kan vinden en dat het licht in zijn ziel kan doordringen in minder tijd dan ik er voor nodig heb om de woorden uit te spreken. Tot zijn eigen verbazing zal dan de duisternis rondom hem licht zijn. En de Egyptische nacht zal veranderd worden in de middag van oneindige liefde en genade. Broeders, bidt God, dat het alsoo moge geschieden. Zendt een stil gebed hemelwaarts, want dit schenken van het licht, deze verlichting, is een bijzonder werk van God; en er zijn velen, die nu in het duister rondtasten, in wie het mogelijk is dat dit werk van God zal worden geopenbaard.

3. Nadat deze twee werken van God volbracht zijn, nadat de schepping en het aanbrengen van licht heeft plaats gevonden, heerst nog de dood. En bestaat er behoefte aan het Goddelijk werk van de *opwekking*. Wat baat een schoon gefatsoeneerde vorm, als hij onder de heerschappij van de dood is. En welk nut steekt er in het licht, met al zijn schittering, als het een dood lichaam beschijnt? Toch zijn er hedenavond in dit huis van het gebed sommigen, die dood zijn in de zonden en misdaden. Zij gevoelen het gewicht van de zonde niet; en toch is deze voor een levend mens een ondraaglijke last. Zij zijn niet gewond door het tweesnijdend scherp zwaard van de Heere, ofschoon een levend mens daardoor spoedig getroffen en verslagen wordt. Zij horen zelfs niet eens de blijde tonen van vrije genade en liefde tot de dood. Ofschoon deze luid als van een zilveren bel weerklinken, die dode zondaars schenken aan die zoete muziek geen aandacht. Het is het werk van God de mensen levend te maken. Er zal een dag komen, misschien eerder dan wij denken, wanneer al de myriaden der lichamen, die op onze kerkhoven en begraafplaatsen liggen, uit het graf zullen oprijzen om opnieuw te leven. Dat zal een openbaring van de Goddelijke macht zijn. Maar het zal geen grotere openbaring van de Goddelijke macht wezen dan wanneer een dood hart, een dode consciëntie, een dode wil zodanig worden bewerkt, dat zij een Goddelijk leven leiden. O, dat God dit machtig wonder der genade deze avond mocht werken! Bidt, dat het alsoo mocht geschieden, geliefde broeders en zusters in Christus. De doden zullen om deze opstanding niet bidden. Laat ons daarom voor hen er om bidden. Maar als er iemand is, die er om bidt, iemand, die roept: "Heere, maak mij levend!" zo is dit een bewijs, dat een straal van leven hem reeds doortrilt, anders zou hij die levende begeerte niet koesteren.

4. Broeders, ik zou aldus kunnen voortgaan met mij in geregelde volgorde te bewegen langs de lijn van de geschiedenis van de schepping en van de voorbereiding van de wereld; maar ik zal dat niet doen; u kunt het doen voor u zelf. Ik wens nu eerst tot u te spreken omtrent het Goddelijke werk van de *reinigmaking*. Er bevindt zich deze avond in deze vergaderplaats een man, die zwart is van onreinheid. Hij heeft alles

gedaan wat hij maar kon doen om tegen God te rebelleren. Misschien is hij wel gelijk aan John Newton, die zich zelf ongeveer aldus beschrijft:

"Ik was in veel opzichten aan de apostel Paulus gelijk. Ik was een godslasteraar, een vervolger, een snoodaard; maar er was maar een ding, in hetwelk ik verder ging dan de apostel Paulus, want hij deed het onwetend, maar ik zondigde tegen licht en beter weten in." Spreek ik hier tot sommigen, die bij hun zondigen zeer gruwelijk hebben overtreden, daar zij gedaan hebben wat zij wisten dat verkeerd was. En er in volhard hebben zulks te doen tegen de kloppingen van het geweten in en tegen de waarschuwingen van een beter verlangen, hetwelk zij nog niet geheel en al hebben kunnen uitroeien? Ik heb mij wel eens verbaasd, wanneer ik in gesprek was met zulke personen, wier leven bijna tot het alleruiterste van de ongerechtigheid had gereikt, maar die desniettemin al die tijd een zekere inwendige breidel hebben gehad, die hen verhinderde om ook nog dat kleine eindje verder te gaan, waardoor zij zich buiten alle hoop zouden hebben geplaatst. Er was altijd een zeker iets, waarvoor zij nog ontzag koesterden, zelfs wanneer zij voorgaven nergens geloof aan te hechten en alles te lasteren. Er bestond nog steeds een invloed ten goede, die op hen bleef werken, alsof God een haak aan een lijn in de kaken van de leviathan had bevestigd. En nu mocht hij zo ver uitlopen in de geweldige diepte van de zonde, dat men niet kon zeggen waar hij gebleven was. Toch moest hij tenslotte nog wel weer terug. God verricht nog wonderen van barmhartigheid en genade.

Veronderstel nu, dat die zwarte zondaar, met al zijn jaren van zonde, hedenavond volkomen vergiffenis ontvangt. Veronderstel, dat die ganse vijftig of zestig jaren van zonde deze avond eens en voor altijd verdwijnen. Veronderstel, dat God dat alles vergeeft, beter nog, dat Hij het vergeet. Veronderstel dat Hij met één ontzaglijke zwaai van Zijn almachtige arm de ganse massa van de zonde van die zondaar gaat nemen en ze gaat werpen in de diepte der zee - welk een wonder van genade zou dat zijn! Dat is het wat God wil doen voor een iegelijk, die zijn vertrouwen op Jezus stelt. Indien u wilt komen en u aan Zijn voeten neerwerpen; indien u wilt opzien tot de gekruisigde Jezus, bloedende in uw plaats en de woorden geloven van de profeet Jesaja: "De Heere heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen", of de woorden van de apostel Petrus: "Die zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout." Indien u op Jezus vertrouwt, de grote Zondedragers, zal Hij u witter maken dan sneeuw. En dan zullen in u de werken Gods geopenbaard worden. Want niemand anders dan de almachtige God kan scharlakenrode zondaars wit maken. En Hij kan het in een ogenblik doen. Heere, doe het nu!

Veronderstel, dat er iets anders gebeurt, dat een man alhier, of een vrouw, die het er met alle macht op gezet heeft om kwaad te doen, deze avond omgezet wordt in een geheel tegenovergestelde richting, dan zou dit de openbaring zijn van een Goddelijk werk, van *het veranderen van de ganse richting van het leven*.

Ik heb de Niagara-waterval nooit gezien en ik denk ook niet, dat ik hem ooit te zien zal krijgen, maar hier zijn er dan toch wel enigen, die hem wel eens gezien hebben. Met een geweldig gedruis komt de machtige waterstroom van boven. Onophoudelijk spoedt hij zich met grote sprongen nederwaarts. Zou u niet wanen, dat hij God was, die in een ogenblik kon maken, dat die waterval naar boven in plaats van naar beneden sprong, en even onstuimig de hoogten zocht als hij nu in de diepten snelt?

Welnu, de Heere kan zoiets hier deze zelfde avond met zulk een op de Niagara-waterval gelijkende zondaar doen. u hebt u voorgenomen u hedenavond in slecht gezelschap te begeven en een afschuwelijke zonde te bedrijven; u hebt u voorgenomen morgen de beker van de dronkaard aan te grijpen en niet voldaan te zijn, voordat u

uzelf zelf hebt verlaagd tot beneden een dier. u hebt u voorgenomen in uw slechte gewoonten te willen volharden, hetzij in het spelen om geld of wat het dan ook moge zijn. En toch, als mijn Heere dezen avond te voorschijn treedt, vast besloten om u te redden, zal Hij u wel een andere toon doen aanslaan.

"Maar ik zou toch nooit een Methodist willen worden," zegt er iemand. Ik weet niet wat er nog van u worden zal. "Nu" zegt een ander, "ik weet dan wel, dat u mij niet tot bekering krijgt." Ik zeg ook niet, dat ik dat kan; maar de Heere kan van u maken wat u denkt dat u nooit worden zult. Er bevinden zich hier sommigen, die als zij tien jaar geleden zich zelf hadden kunnen zien zoals ze hier thans neerzitten en smaak vinden in het Woord, gezegd zouden hebben: "Nee, nee, Charly, nee mijn jongen, dat ben je niet," of: "nee, Marie, nee meisje, dat ben je niet; je zult daar nooit komen, daar behoeft men niet bang voor te wezen." En toch bent u hier, ziet ge. En wat de vrije genade voor sommigen van ons heeft gedaan, kan zij ook doen voor anderen. Heere, doe zulks, naar de werking van de sterkte Uwer macht die u betoond hebt in Christus, toen u Hem uit de doden hebt opgewekt. Werk op dezelfde wijze in het hart van de goddelozen en bekeer hen van de dwaling huns wegs, opdat zij even begerig U mogen nalopen als zij nu met onstuimig geweld zich van U afkeren.

Ik heb in dit deel van mijn rede nog één zaak te vermelden. Naar mijn gedachte worden de werken Gods somtijds in de mensen geopenbaard *door hun grote vreugde te schenken*. Hedenavond is hier iemand, die overtuigd is van zonde. Zijn geweten klaagt hem aan. Het geweten of de consciëntie, dat kent ge wel. Het houdt er een karwats op na. Als het verlof bekomt om aan 't werk te gaan en het een zondaar goed te pakken krijgt die er lange tijd in geslaagd is het onder bedwang te houden, zegt het: "Nu is het mijn beurt." En dan laat het u dat goed weten ook, geloof dat van mij. Wanneer een mens eenmaal met de karwats van de consciëntie kennis gemaakt heeft, dan zal hij dat nooit weer vergeten. Ieder slag schijnt een stuk van zijn huiverend vlees mee te nemen. Zie hoe de negen riemen bij het neervallen diepe voren ploegen. "Gij spreekt," zegt er iemand, "als een man, die er alles van weet." Het weten? Ik heb er jaren geleden, toen ik nog een kind was, kennis mee gemaakt. En nacht noch dag kon ik aan de pijnen van die vreselijke geselslagen ontkomen. O, wat heeft de consciëntie mij gepijnigd, en nergens kon ik rust vinden, totdat ik op zekere tijd de Goddelijke stem hoorde, die zei: "Wend u naar Mij toe en wordt behouden, alle gij einden der aarde." En toen borg de consciëntie haar karwats op, mijn wonden werden verzacht met hemelse balsem, zodat zij ophielden pijn te veroorzaken. En ik was blij. O, hoe mijn hart uitriep: "Halleluja!" Waar ik Jezus aan het kruis zag! Toen verstond ik het, dat God de volle wraak voor mijn zonde op Zijn geliefde Zoon had doen neerdalen. Die Zijn rug voor de striemen had ontbloot en op Zich had genomen de straf voor mijn zonde te dragen. Toen sprong mijn hart op van vreugde.

U merkt op, dat ik steeds de leer van de plaatsbekleding predik. Dat kan ik niet nalaten, omdat het de enige waarheid is, die mij troost verschaft. Ik zou nooit uit de kerker van de wanhoop geraakt zijn, zo die grote waarheid van de plaatsbekleding niet bestaan had. Ik hoop, dat deze week geen enkele jonge dame mij zal vragen om in haar album te schrijven. Zulk een verzoek wordt, ik weet niet hoeveel dagen in de week, tot mij gericht. En ik schrijf in ieder album altijd dit versje:

*Sedert door het geloof, ik de stroom heb aanschouwd,
Die Uw dierbare wonden doen vloeien,
Zal Uw reddende liefde tot 's mensen behoud
Tot mijn dood mijn gedachten steeds boeien.*

Als u eens de kracht van dat zalige onderwerp kent, dan zult u zien, dat het een werk Gods is om ons de as weg te vagen en de olie van de vreugde te schenken, ons van onze rouwkleren te ontdoen en ons de klederen van het heil aan te trekken, een nieuw lied in onze mond te leggen en al onze gangen te richten. Dat in u allen dit gezegende werk van God mocht worden gewrocht, tot prijs van de heerlijkheid van Zijn genade!

II.

Het tweede deel van mijn onderwerp is: HOE WORDEN DEZE WERKEN MEER IN HET BIJZONDER IN SOMMIGE MENSEN GEOPENBAARD?

Wij zullen een voorbeeld nemen aan deze blinde en in het kort zijn leven nagaan. In de eerste plaats, *hij was totaal blind*. Er was niets voorgewend ten opzichte van zijn blindheid: hij kon geen enkele lichtstraal zien; hij was geheel en al blind; hij wist niets van het licht af. Is hier iemand, die in een geestelijke zin volslagen blind is? u kunt in het geheel niets zien, mijn arme vriend. u hebt geen enkele goede begeerte; u hebt zelfs geen enkele goede gedachte gekoesterd. Ach, u weet nog niet wat voor soort van mensen wij al niet in deze stad hebben; wij komen in aanraking met lieden, wier brein, jaren terug, geen enkele goede gedachte naar het schijnt doorkruist heeft; en als iemand anders tot de zodanigen ging spreken over hetgeen goed, of ook zelfs maar welvoeglijk is, zou hij voor hen geheel en al onverstaaenbaar zijn. Zij begrijpen er niets van. Wij hebben hele scharen van die soort in onze achterbuurten, en in het Westeinde zijn zij ook al niet beter. Wanneer nu de Heere in Zijn oneindige barmhartigheid tot deze mensen komt, die totaal blind zijn, en Hij ze ziende maakt, is er plaats voor Zijn alvermogen om daar te werken, want iedereen zegt: "Wat een wonderlijke zaak, dat zo iemand als die man tot bekering gekomen is! Ik herinner mij nog zeer goed een man, met wie ik dikwijls in zeer zoete gemeenschap samen gebeden heb. Het was een vreemde vogel, toen ik hem voor het eerst leerde kennen, ofschoon hij naderhand een heel goede man was. Hij was zo afwijkend van het gewone en alledaagse, zo zonderling, als ik ooit iemand ontmoet heb; ik ben anders zelf ook zonderling genoeg; maar het was een dode wereldling. Zijn zondagen - och, hij wist in het geheel geen onderscheid tussen zondag en maandag, behalve dat hij 's zondags niet helemaal zo lang in het bierhuis kon zitten. Hij vertelde: "Op zekere zondagmorgen ging ik er eens op uit om aan een paar eenden te komen. En ik deed er een in ieder zak van mijn jas. Toen ik daar nu zo langs de straat liep, zag ik de mensen naar een plaats gaan, waar ze godsdienst hebben. En ik dacht: kom, laat ik daar ook eens gaan kijken. Ik had wel eens gehoord, dat het er daar van binnen heel fatsoenlijk uitzag." Hij ging, de Heere ontmoette hem en op die dag werden de eenden niet gebraden. Ze moesten tot maandag wachten; maar hij zelf werd die dag gevangen en tot een dienaar van Christus gemaakt. Een volslagen verandering had er bij hem plaats. Hij werd terstond een ijverig christen, terwijl hij tevoren totaal nooit met zijn gedachten op godsdienstig gebied was geweest, hetzij in de zin van vreze of van hoop. Dat was een geval, waarbij de werken Gods in bijzondere mate geopenbaard werden. Die man is nu in de hemel. Ik herinner mij hem nog goed en heb God vurig voor zijn bekering gedankt.

Maar de man, in onze tekst vermeld, was *blind geboren*. Nu, zo zijn er velen; inderdaad, alle mensen zijn blind geboren. Het is de erfzonde, waaraan wij allen lijden. De zonde is een smet van het bloed. Wij zijn blind geboren. Er zijn sommigen, die, langs een geheel bijzondere weg geboren en grootgebracht zijn in een gezin, dat ten enenmale van alle godsdienst ontbloot was; bij hun opgroeien leerden zij de godsdienst verachten, of wel, zij bevonden zich te midden van het bijgeloof en leerden

een zinledig gebed voor een crucifix van hout of van steen op te zeggen. Kunnen deze lieden, die zo opgevoed worden, Christus vinden? En zij vinden Christus toch, of liever Christus vindt hen. Zij horen het evangelie, en dit beveelt zich terstond bij hen aan. Ik zou wel denken, dat niemand ooit meer bijgelovig was dan Maarten Luther. Ik heb die trap in Rome gezien, welke Maarten Luther op zijn knieën opklom; er wordt beweerd, dat het de trap is, welke onze Heere afgang, toen Hij uit het paleis van Pilatus kwam. Ik heb de lieden op hun knieën op en neer zien gaan. Stel u voor, dat deed Luther ook; en daar kwamen, terwijl hij op zijn knieën de trappen opging, deze woorden tot hem: "De rechtvaardige zal uit het geloof leven," en hij stond terstond op en kroop niet verder op zijn knieën. O, dat God op die wijze aan sommigen van u mocht verschijnen!

Deze blinde werd *genezen door een bijzonder middel*. Dat was ook een openbaring van de werken Gods. De Zaligmaker spoo, bukte neer en werkte met Zijn vinger dat speeksel met zand dooreen, totdat Hij slijk gemaakt had. Dit daarna opnemende, begon Hij het over de ogen van de man te strijken. Ik geloof, dat God grotelijks verheerlijkt wordt door de zaliging van de zondaar door middel van de eenvoudige prediking van het evangelie, het allereenvoudigste middel, dat er gebruikt kan worden. Dikwijls wordt er gezegd, wanneer er in deze plaats zielen gered worden, zoals gedurig geschiedt: "Wel, ik kan niets merkwaardigs in de prediker zien." u hebt gelijk, en als u nog veel langer staart, zult u nog minder zien dan ge nu ziet; want in hem is niets hoegenaamd, maar er is heel wat in het evangelie. O broeders, indien sommige predikers allen het evangelie predikten, zouden zij spoedig zien hoe hoog dit staat boven al hun fraaie verhandelingen! Maar hun predikaties worden toch zo zorgvuldig bewerkt. O ja, dat weet ik; maar hebt u nooit gehoord van de man, die gewoon was de aardappels, vóór hij ze in zijn tuin pootte, te bewerken? Hij kookte ze altijd eerst; maar zij wilden niet groeien, omdat hij met zijn bewerking er alle leven uit verdreven had. Zo ook wordt er menige gekookte predikatie tot de mensen gehouden; maar er zit geen groei in. Zij is zo bewerkt en nog eens weer bewerkt, dat er nooit wat uit voortkomt. De Heere houdt er van om levende woorden, gesproken in een eenvoudige taal, voortkomende uit een welmenend hart, te zegenen. De man, die aldus spreekt, krijgt de eer niet; maar de eer komt aan God. En aldus is er plaats voor de werken Gods om geopenbaard te worden.

Deze blinde was ook een bijzonder geschikt voorwerp voor God om zijn werken in te openbaren, *omdat hij bekend was als een openbare bedelaar*. Naar ik veronderstel was men gewoon hem des morgens te leiden naar de poort van de tempel; daar nam hij plaats en zette zich neer. Hij was een man met een gladde tong, naar ik vermoed. Zodat hij nog al eens vaak een woordje wisselde met degenen, die voorbijgingen. En men zich wel herinnerde wat voor soort van man dat was. Hij was altijd zeer scherp, naar ik gis; en wanneer er mensen waren, die met hem spraken zonder hem iets te geven, zal hij hun wel een hartelijk woord hebben toegevoegd. Die blinde bedelaar was een bekend persoon in Jeruzalem, even goed als zekere welbekende bedelaar in onze stad. Zo koos dan de Zaligmaker hem uit, omdat hij zo goed bekend was en opende zijn ogen. Zo zijt ook gij, mijn vriend, hier hedenavond gekomen niet waar? u bent welbekend; maar ik wil u niet aanwijzen: ik houd er niet van zo iets te doen. Niet lang geleden kwam hier een soldaat binnen, die een belijder van de godsdienst was geweest, maar op een verschrikkelijke wijze afvallig was geworden en weer teruggegaan was; hij wenste echter het evangelie opnieuw te horen. Net tegen mij over, daar waar die twee pilaren zijn, koos hij heel verstandig een plaats, waar ik hem

niet kon zien. Nu gebeurde het op die zondagavond, hij is er getuige van, ik herinner het mij nog goed, dat ik zei: "Wel, William, je bent nu toch zover, dat je teruggekomen zijt: je bent er nu toch weer, en hoe eerder, hoe beter;" en William kwam terug. En hij stuurde mij bericht, dat William met een gebroken hart teruggekomen was om zijn Heere te vinden. Ik wist niet, dat zijn naam William was, en ik wist ook niet, waarom hij zich daar achter die pilaren verborgen had; maar God wist het wel. En Hij maakte het woord van pas voor de persoon. En zo bracht Hij William weer terug. Als er een William, of een Thomas, of een Jakob, of een Marie is, of al is 't ook een heel ander, die ver van God zijn afgezworven, o soevereine genade, breng hen weer terug, hetzij zij krijgslieden of gewone burgers zijn, opdat zij ook nu de Zaligmaker mogen zoeken en vinden! Deze Wiliam was goed bekend, en zijn teruggebracht worden tot Christus zal, naar ik vertrouw, de werken Gods in hem openbaren, omdat hij zo goed bekend was.

O, dat de Heere dat gebed van mijn vriend deze morgen mocht horen en de Prins van Wales bekeren! Wij zeiden allen "Amen" op die bede. Het is onze begeerte, dat de Heere aan Zijn gemeente sommigen toevoegt van degenen die het meest bekend zijn, hetzij dan dat het prinsen zijn of bedelaars, opdat de werken Gods in hen mogen geopenbaard worden.

Toen deze man bekeerd was, *werd hij een openbaar belijder*, in plaats van een openbare bedelaar. Dat antwoord van hem bevalt mij : "Of Hij een zondaar is, weet ik niet; één ding weet ik, dat ik blind was en nu zie." Er is menigeen, die evenzo kan spreken. Wij horen hem zeggen: "Ik weet niet veel van de theologie; maar ik weet, dat ik een dronkaard was, en dat ik nu geen dronkaard meer ben. Ik weet, dat ik gewoon was mijn vrouw te slaan; en nu, God zij geloofd, weet zij, hoezeer ik haar liefheb! Toen vond ik een behagen in allerlei zondig gezelschap; maar nu, God zij gedankt, zoek ik het gezelschap van de vromen! Eens kon ik mij beroemd hebben op mijn eigen gerechtigheid; maar nu reken ik die schade en drek, opdat ik Christus moge gewinnen en in Hem gevonden worde. Er heeft een grote verandering bij mij plaats gehad; niemand kan dat feit ontkennen, en ik prijs Gods naam er voor." De Heere zende een grote schare van mannen uit, die zich Jezus Christus niet schamen! Wij hebben veel mannen en vrouwen nodig, die er tegenover de wereld recht voor uitkomen en zeggen: "Christus voor mij, want Hij heeft mijn hart zodanig aangeraakt, dat ik voor Hem ben. En als niemand anders Hem mocht willen belijden, ik zal het doen, want Hij is mijn beste Vriend, mijn Heere, mijn Zaligmaker, mijn alles." In zulke gevallen worden de werken Gods geopenbaard.

III.

Nu zal ik dan tenslotte nog een drie- of viertal dingen zeggen, bij wijze van wenken, omtrent dit laatste punt: **HOE KUNNEN GODS WERKEN IN ONS GEOPENBAARD WORDEN?**

Sommigen van u zijn zeer arm, anderen zijn zeer gebrekkig of zeer ziekelijk; u lijdt aan de tering, of aan astma, of wordt gedurig door pijnen gekweld, allerlei kwalen hoort men. Welnu dan, wellicht wordt al dit lijden toegelaten opdat het werk Gods moge geopenbaard worden *in uw smarten en ellenden*, door uw heilige lijdzaamheid, uw onderwerping aan de Goddelijke wil, uw volhardende heiligheid te midden van al uw armoede en beproevingen. Dit alles wordt u toegezonden, opdat de genade Gods in u moge gezien worden. Wilt u uw beproevingen in dat licht beschouwen en geloven, dat zij niet als een straf gezonden worden, maar als een kansel, op welke God kan

staan en Zijn vrije genade in u kan tentoon spreiden? Draagt op de rechte wijze alles, wat u naar de wil van de Heere overkomt. Want uw beproevingen worden gezonden tot dit doel: opdat Gods werken in u mogen geopenbaard worden.

Hetzelfde is waar van *uw zwakheden*. Niemand van ons is volmaakt, behalve nog, dat wij met allerlei lichamelijke zwakheden en gebreken hebben te worstelen. Geloof nu, indien u gezonden wordt om het evangelie te prediken, of kinderen te onderwijzen, of op enigerlei wijze tot bevordering van het koninkrijk van God werkzaam te zijn, dat u in het geheel niet geschikt zou zijn voor uw werk, indien u al de welsprekendheid bezat van een Cicero of al de geleerdheid van een Newton. Gij, zoals u zijt, kunt de Heere dienen. u kunt een zekere plaats beter innemen met al uw zwakheden en gebreken dan het geval zou zijn zonder die zwakheden en gebreken. Een verstandig christen zal van zijn zwakheden gebruik maken tot verheerlijking van God. Er bestaat een vreemdsoortig verhaal aangaande de heilige Bernardus, een overlevering, die door sommige mensen geloofd wordt, maar die ik beschouw als een allegorie of zinnebeeldige voorstelling eerder dan als een werkelijk gebeurd feit. Hij trok over de Alpen en was op reis naar Rome om daar de een of andere zaak te bespreken. De duivel wist, dat de heilige op weg was om iets te doen, dat zijn rijk grote schade zou toebrengen; daarom kwam hij voor de dag en verbrak een van de wielen van het rijtuig van de heilige; waarop Bernardus hem toeriep: "Wat denkt gij, Satan, dat u mij op deze weg kunt tegenhouden? Nu moet u er zelf aan geloven." Daarop nam hij hem, draaide hem rond, maakte er een wiel van, bevestigde dit aan zijn wagen en zette daarop zijn reis voort. De betekenis nu van deze allegorie is, dat wanneer de zwakheden dreigen nadelig te zijn ten opzichte van het nut, dat u zou kunnen stichten, u die zwakheden moet gebruiken in de dienst van God. Verandert de duivel zelf in een wiel en zorgt, dat u er des te beter om vooruit komt. Hoe meer hinderpalen hij u in de weg legt. Het zou wel eens kunnen gebeuren, dat het stamelen zijn voordelige zijde heeft, wijl het ons in de noodzakelijkheid kan brengen om de klemtoon op een woord te leggen; en als het ooit mocht gebeuren, dat het met mij door zulk een spraakgebrek ging haperen, zou ik wensen, dat het haperen plaats had bij het kruis. Menig man heeft het vermogen bezeten de mensen tot zich te trekken, juist door zijn bijzondere eenvoudigheid, welke afbreuk scheen te moeten doen aan het nut, dat hij zou kunnen stichten. Al onze zwakheden., welke zij ook mogen zijn, zijn juist geschikte gelegenheden voor God om Zijn genadig werk in ons te openbaren.

Dit zal ook het geval zijn met al *de tegenstand, die wij ontmoeten*. Als wij de Heere dienen, kunnen wij er verzekerd van zijn, dat moeilijkheden en tegenkantingen ons deel worden; maar dat zijn alleen zoveel te meer gelegenheden voor de werken Gods om in ons te worden gezien.

Straks zal de tijd aanbreken, dat wij gaan sterven, en *in onze dood* kan het werk Gods geopenbaard worden. Het zal mij benieuwen door welke dood wij God zullen verheerlijken. Is het geen schone uitdrukking, welke Johannes gebruikt, waar hij ons meldt wat de Zaligmaker van Petrus sprak? Hij zei tot Petrus hoe deze zou sterven; maar Johannes gebruikt deze bewoordingen niet. Johannes zegt: "met welke dood hij God verheerlijken zou." Misschien zal het zijn door een langdurige, kwijnende ziekte. Sommigen zal de tering langzaam naar het graf voeren. Welnu, u zult God er door verheerlijken. Die bleke wangen en die tengere hand, waar het licht bijna door schijnt, zullen op het ziekbed menige predikatie uitspreken. Of wellicht zult u God op een andere wijze verheerlijken. Het kan zijn, dat uw sterven vergezeld gaat met een

verschrikkelijk lichamelijk lijden; maar als de Heere u dan ondersteunt en u lijdzaam maakt, zult u ook door een zodanige dood God verheerlijken. u zult de dood kalm in het aangezicht zien, niet vrezen, en ook niet murmureren. u zult de een of andere dood sterven, tenzij de Heere zelf komt. En, geloofd zij Zijn naam, Hij zal u huiswaarts voeren op een wijze, die op de een of andere manier Hem de eer doet toekomen, hoe het dan ook moge zijn. Laat ons dan beginnen met reeds nu ons daarin te verheugen.

Moge God deze mijn woorden zegenen, en dat velen alhier eeuwige gedenktekenen mogen zijn van de grenzeloze, soevereine genade van God! Hem zij de eer tot in eeuwigheid! AMEN.

Overgenomen uit het boek: "De wonderen van de Heiland"

6. De ogen van de blinde geopend, of het praktische christendom

"Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd, noch zijn ouders; maar dit is geschied, opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden. Ik moet werken de werken Desgenen, Die Mij gezonden heeft, zo lang het dag is; de nacht komt, wanneer niemand werken kan." Johannes 9: 3, 4.

Merkt op, waarde vrienden, hoe weinig onze Heere Jezus Christus uit het veld geslagen was door de meest heftige tegenstand van Zijn vijanden. De Joden namen stenen op om Hem te stenigen, en Hij verborg Zich voor hen. Maar slechts enige ogenblikken later, nadat Hij door het midden van hen was uitgegaan, waarschijnlijk over een binnenplaats, en ver genoeg van hen verwijderd was om niet door hen te worden gadeslagen, stond Hij stil en vestigde Zijn ogen op een blinde bedelaar, die nabij de tempelpoort had plaats genomen. Ik vrees er wel voor, dat de meesten van ons geen moed zouden gehad hebben om zelfs de meest behoeftige hulp te bieden, waar wij zelf zo pas ontkomen waren aan een hagelbui van stenen. En als wij, door innig medelijden bewogen, het reddingswerk ter hand hadden genomen, zouden wij het haastig en misschien vol fouten gedaan hebben; wij zouden zeker niet op een kalme en verstandige wijze gesproken hebben, zoals de Zaligmaker deed, toen Hij de vraag van Zijn discipelen beantwoordde en verder tot hen het woord richtte. Eén van de zaken, die waard zijn opgemerkt te worden in betrekking tot de openbaring van onze Heere is Zijn verwonderlijke bedaardheid van geest, en voornamelijk Zijn wonderbaarlijke kalmte in de tegenwoordigheid van hen, die Hem verkeerd beoordeelden, beledigden en belasterden. Hij wordt dikwijls gesmaad, maar nooit in de war gebracht; Hij is menigmaal in doodsgevaar, maar altijd vol leven. Zonder twijfel gevoelde Hij zeer diep al het tegenspreken van de zondaren, die tegen Hem gericht werden, want in een der Psalmen, die betrekking hebben op de Messias lezen wij: "De versmaadheid heeft mijn hart gebroken." De Heere Jezus evenwel liet Zich niet door Zijn gevoel overheersen. Hij was bedaard en had macht over Zichzelf; steeds handelde Hij zonder in het minst te letten op de lasteringen en de aanvallen van Zijn verbitterde vijanden.

Een van de redenen, volgens mijn beschouwing, waarom onze Heere Zich zo kon beheersen, was, *dat de lof van de mensen geen invloed op Hem had*. Geloof mij op mijn woord, want ik ben er zeker van, dat, zo u uzelf ooit laat strelen door hen, die wel van u spreken, u eveneens en in dezelfde mate u geërgerd zult gevoelen door degenen die kwaad van u spreken. Maar zo u geleerd hebt, (en het is een lange les voor de meesten van ons) dat u geen dienstknecht van de mensen, maar van God zijt, en dat u daarom, zo de mensen u prijzen, uw leven niet aan hen hebt te danken. En zo zij u afvallen, niet in de dood zult ondergaan - dan zult u sterk zijn, en tonen, dat u gekomen zijt tot de statuur van een man in Christus Jezus. Zo het hoofd van de grote Meester op hol gebracht was door de hosanna's van de scharen, zou Zijn hart in Hem bezweken zijn toen er geroepen werd: "Kruist Hem! Kruist Hem!" Maar Hij werd niet door de mensen opgeheven of neergeworpen; Hij vertrouwde Zich niet aan een enig mens toe, omdat Hij wist wat in de mens was.

De meest innerlijke reden voor deze kalmte van gemoed was *Zijn onafgebroken gemeenschap met de Vader*. Jezus leefde afzonderlijk, want hij verkeerde met God; de Zoon des mensen, Die uit de hemel neerdaalde, leefde nochtans in de hemel. Op een

verheven wijze leed en duldde Hij, omdat Hij boven het aardse verheven was in de heilige overdenkingen van Zijn volmaakte geest. Omdat Zijn hart bij de Vader was, versterkte de Vader Hem om alles te verdragen wat Hem van de mensen mocht toekomen. O, dat wij allen die wapenrusting van het licht konden dragen, die hemelse, volledige wapenrusting der gemeenschap met het Allerhoogste Eeuwige Wezen! Daar zouden wij niet ter oorzaak van kwade tijdingen of beangstigende gebeurtenissen door vrees bevangen worden, want ons hart zou vastgezet zijn op de veilige rots van Jehova's onveranderlijke liefde.

Waarschijnlijk was er nog een andere reden voor de wondervolle kalmte van onze Zaligmaker, wanneer Hij met stenen werd aangevallen, namelijk, dat *Zijn hart zo bij Zijn werk* was, dat men Hem er niet van kon afbrengen, wat de ongelovige Joden ook deden. De overheersende hartstocht droeg Hem door het gevaar en lijden heen en deed Hem kalm alle tegenstand tarten. Hij was in de wereld gekomen om de mensen te zegenen en nu moest Hij zegenend werkzaam zijn. De Joden mochten zich, nu eens om deze, dan weer om die reden, tegen Hem stellen, maar zij konden de stroom van Zijn gedachten niet afleiden van de bedding der genade, over welke zij als een stortbeek voorwaarts bruisten. Hij *moest* goeddoen aan de lijdenden en de armen, Hij kon niet anders. Voortdurend heeft Hij Zijn aangezicht op Zijn levenstaak gericht. Het was Zijn spijs en drank geworden om de wil te doen van Degene, Die Hem gezonden had. Waar zij dus stenen opnamen, verwijderde Hij zich wel een weinig. Maar daar Hij Zijn leven slechts wenste te behouden om goed te doen, keerde Hij zonder een ogenblik uitstel tot Zijn levenstaak terug. Stenen kunnen Hem niet verdrijven van het werk der liefde en ontferming, dat Hij najaagt. Gelijk wij het kunnen opmerken bij een vogeltje, dat van zijn nest verjaagd wordt, hoe het op hetzelfde ogenblik, dat de aanvaller zich verwijdt, derwaarts wederkeert; zo ook zien wij onze Heere tot Zijn heilig werk terugkeren, bijna nog vóór Hij uit het gezicht is van degenen, die Hem wilden ombrengen. Ziet, daar zit een blinde, en Jezus bevindt Zich terstond aan Zijn zijde om hem te genezen. Zij zullen u inhalen, o Christus! Zij zullen U zoeken om te brengen! Er zijn nog meer stenen in hun wrede handen. Uw haters slingeren wat zij maar kunnen vinden met grote woede van zich. En in een ogenblik zullen zij bij U zijn! Wat bekommert Jezus Zich daarom? Geen vreesachtige geest kan Hem er toe aandrijven een gelegenheid te laten voorbijgaan om de Vader te verheerlijken. Met die blinde moet Hij Zich bezighouden. En niettegenstaande alle gevaren blijft Hij staan om aan hem Zijn liefde te betonen. Indien u en ik volkomen opgaan in onze ijver voor God en in onze begeerte om zielen te winnen, dan zal ook ons niets afschrikken. Wij zullen alles verdragen en het zal de schijn hebben of wij niets hebben te verdragen. En wij zullen de lastertaal aanhoren alsof wij ze niet hoorden, en moeilijkheden verduren alsof er geen enkele te verduren viel. Gelijk een pijl van de boog, door een bekwame schutter afgeschoten, de tegenwind tart en voortsnel naar het wit van de schijf, zo ijlen wij voorwaarts naar het grote doel van onze door ontferming bestuurde eierzucht. Gelukkig is de mens, die, als een vuurpijl door de hand Gods weggeslingerd, heeft heen te gaan om de voor hem bestemde taak te vervullen; gelukkig, dat het zijn roeping is zondaars aan de voeten van de Zaligmaker te brengen. O, gezegende Geest, hef ons op om in Gods nabijheid te verkeren en zo door Zijn Vaderlijk mededogen te worden aangegrepen, dat wij ons niet storen aan stenen, aan smaad, of hoon, of lastertaal, maar geheel en al opgaan in onze zelfverloochenende dienst om Jezus wil!

Laat dit genoeg zijn als inleiding. De Zaligmaker in Zijn ellendigste en laagste staat, wanneer Hij nabij de dood gekomen is, denkt aan niets anders dan aan het heil van de

mensen. Wanneer er wreedaardige ogen zijn, die Hem opspeuren, opdat men Hem ombrengen zou, vestigt Hij het oog op de arme blinde man. Er is geen steen in Zijn hart ten opzichte van de ellendige, zelfs wanneer de stenen Zijn hoofd voorbijvliegen.

1. De Werkmeester
2. De werkbél
3. De werkplaats
4. De werkdag

Zo ga ik u dan hedenavond het eerste onderwerp van onze verhandeling voorstellen, hetwelk is DE WERKMEESTER.

Ik geef die naam als een welverdiende titel aan de Heere Jezus Christus. Hij is *de* Werkmeester, de voornaamste werker, het voorbeeld van alle werkers. Hij is in de wereld gekomen, naar Hij zelf heeft gezegd, om de wil te doen van degene, Die Hem gezonden had en Zijn werk te volbrengen. Bij deze gelegenheid, nu Hij door Zijn vijanden wordt vervolgd, is Hij nog een werker, een wonderwerker ten aanzien van de blinde. Er zijn velen in deze wereld, die de ellende stilzwijgend voorbij gaan, die van smart en jammer niet willen weten, die doof zijn voor klaagliederen en blind voor allerlei noden. Het gemakkelijkste voorzeker, dat wij kunnen doen ten opzichte van de goddeloze, ellendige stad onzer inwoning, is niet veel kennis van haar te nemen. Er wordt wel eens gezegd, dat de halve wereld niet weet, hoe de andere helft leeft; maar als men het wel wist, zou men niet zo zorgeloos leven als men nu doet, of zoveel wreedheid aan de dag leggen. Er hebben tonelen plaats in deze wereldstad, die een hart van ijzer zouden kunnen doen smelten en een Nabal milddadig zouden kunnen maken. Maar het is een gemakkelijke manier om te ontkomen aan de beoefening van de weldadigheid, wanneer men zijn ogen gaat sluiten en niets wil zien van de afschuwelijke ellende, die aan uw voeten in het slijk rondwentelt. "Waar de onkunde zoet is, is het dwaas om wijs te wezen," zo sprak een weetniet uit vroeger dagen, die het nog al gemakkelijk opnam. Als de bedelaars lastig zijn, moeten de voorbijgangers doof wezen. Als de zondaars zich gruwelijk gedragen, is het een eenvoudige zaak uw oren dicht te stoppen en door te lopen. Als deze blinde daar nu volstrekt bij de poort van de tempel wil zitten om op een aalmoes te hopen, dan moeten zij, die de tempel bezoeken, eenvoudig voorbijschieten, alsof ze net zo blind waren als hij. Hele scharen gaan voorbij en slaan geen acht op hem. Is dat heden ten dage bij de grote menigte nog niet de gewone handelwijze? Als u in moeiten verkeert, als u vanwege de ellende het hart breekt, laat men u dan niet links liggen. En gaat men dan niet stil naar zijn akker of naar zijn koopmanschap, al moet u ook in uw ellende omkomen? De rijke man vindt het gemakkelijk onkundig te blijven van de zweren van Lazarus. Zo is het met Jezus niet. Hij heeft een vaardig oog om de blinde bedelaar op te merken, al ziet Hij dan ook anders niets. Al komt Hij niet in verrukking door de zware stenen op de schone bouwtrant van de tempel. Hij vestigt wel het oog op de van het gezicht beroofde smekeling aan de tempelpoort. Hij is geheel en al oog, geheel en al oor, geheel en al hart, geheel en al hand, waar de ellendige aanwezig is. Mijn Meester is een en al tederheid; Hij smelt van liefde. O getrouwe zielen, die Hem lief hebt, volgt Hem hierin na; laat uw hart steeds zijn begaan met de lijdenden en de zondaren.

Er zijn anderen, die, schoon zij de ellende zien, ze niet verminderen door hartelijke deelneming, maar ze vermeerderen door hun koude, logische gevolgtrekkingen. "Armoede," zeggen zij, "nu ja, natuurlijk die wordt veroorzaakt door dronkenschap en luiheid en allerlei ondeugden." Ik zeg niet, dat dit in veel gevallen niet zo is; maar wat

ik wel zeg is dit, dat die opmerking een arme geen hulp biedt om beter of gelukkiger te worden; zulk een harde uitspraak zal eerder de verharden verbitteren dan hen die worstelen hulp en bijstand schenken. "Ziekte," zeggen sommigen, "och, er is geen twijfel aan, een groot deel van de ziekten worden veroorzaakt door slechte gewoonten, verwaarlozing van de gezondheidswetten, en zo voort." Dit moge eveneens een treurige waarheid zijn, maar ze klinkt de arme lijder nors in de oren. Een zeer aangename en verheffende leer om in de zalen van hospitalen te verkondigen! Ik zou u wel willen aanraden ze niet te prediken, voordat u zelf ziek zijt. En dan zou het wel eens kunnen blijken, dat die leer niet zo bijzonder veel tot onze vertroosting bevat. Zelfs de discipelen van Christus, deze blinde man ziende, dachten, dat zijn vader of zijn moeder bijzonder goddeloze stukken moesten bedreven hebben, of dat er ten aanzien van de man zelf iets viel aan te wijzen, dat in hoge mate snood en gruwelijk was, hetwelk God voorzien had en waarom Hij hem met blindheid strafte. De discipelen waren van dezelfde geest als de drie troosters van Job, die, toen zij de patriarch op de mesthoop zagen, van al zijn kinderen en van al zijn bezittingen beroofd, en zich schrabbende omdat hij met zweren overdekt was, aldus spraken: "Hij is natuurlijk een huichelaar. Hij moet iets gruwelijks bedreven hebben, anders zou hij niet zo zwaar bezocht worden." De wereld houdt nog vast aan haar ongegrond geloof, dat, als er mensen zijn, op welke de toren van Siloam neervalt, deze zondaars moeten zijn boven alle zondaars op de aardbodem. Een wrede leer, een afschuwelijke leer, geschikt voor wilden, maar die niet over de lippen moest komen van christenen, die weten, dat de Heere kastijdt die hij lief heeft. En dat zelfs Zijn meest geliefde kinderen wel eens plotseling zijn weggenomen.

Toch merk ik nog zeer veel van dit wrede denkbeeld op. En als er mensen in moeite zijn, hoor ik deze en gene mompelen: "Natuurlijk, zij hebben het zichzelf aangedaan." Is dat uw manier om hen op te beuren? Goedkope zedenkundige opmerkingen, in azijn gedoopt, vormen een armzalige schotel voor iemand die in nood verkeert. Zulke berispingen zijn een vreemde manier om een lamme hond over een hek heen te helpen. Nee, heel anders: men richt nog een nieuw hek voor hem op, zodat hij in 't geheel niet verder kan. Nu merk ik van mijn Heere dit op, dat er aangaande Hem geschreven staat, dat Hij mild geeft, *en niet verwijt*. Toen Hij die duizenden in de woestijn voedde, zou het zeer billijk geweest zijn, indien Hij tot hen gezegd had: "Waarom bent u allen de woestijn ingegaan, zonder voorraad mee te nemen? Wat hebt u hier te maken, als u niets bij u hebt om te eten? u past niet op uw zaken en verdient honger te lijden." Maar het gebeurde niet: Hij zei niets van die aard, maar Hij voedde hen, hij spijzigde hen allen. En zond hen verzadigd weer naar huis. u en ik zijn niet in de wereld gezonden om met donderende stem van de top van de Sinaï bevelen te laten horen: wij zijn gekomen tot de berg Sion. Wij behoeven geen rondreis te doen, alsof wij rechter en beul tegelijk waren, om al de smart en ellende in de wereld met bittere woorden van berisping en veroordeling tegemoet te treden. Zo wij het toch doen, hoezeer verschillen wij dan van die gezegende Meester, Die geen woord van bestraffing richt tot degenen, die Hem zoeken, maar eenvoudig de hongerigen voedt, en geneest al degenen, die genezing van node hebben! Het is gemakkelijk genoeg een veroordeelend vonnis te vellen en verwijten te doen, maar wij dienen ons bezig te houden met de meer verheven en edeler taak om zegenend en reddend werkzaam te zijn.

Ik merk verder nog op, dat er sommige anderen zijn, die, al zijn zij niet onverschillig voor de ellende en al doen zij niet mee aan die wrede gewoonte om te veroordelen, zich niettemin veel te veel met beschouwingen ophouden, daar beschouwingen geen

praktische dienst kunnen verrichten. Wanneer wij bijeenkomen, worden er veel vragen opgeworpen, waar wij gaarne over redeneren en die hoegenaamd geen praktische waarde hebben. Daar hebt u de vraag over de oorsprong van het kwaad. Dat is een mooi onderwerp voor hen, die gaarne week op week een zekere stof ter behandeling hebben, al zullen dan ook de spaanders, die rechts en links vliegen, niet voldoende zijn om er een vuur van te maken waarbij koude handen zich kunnen warmen. Van zodanige aard was ook het onderwerp, dat onze Heere werd voorgelegd - voor geziene schuld of erfsmet -: "Wie heeft er gezondigd, deze mens of zijn ouders?" In hoeverre is het recht, dat de zonde van de ouders, zoals dikwijls het geval is, op de kinderen overgaat? Ik zou u een groot aantal onderwerpen kunnen aangeven, even diepzinnig en curieus, maar wat nut zou er in steken? En toch zijn er velen in de wereld, die veel met deze onderwerpen op hebben, die er van houden om spinnenwebben te maken, luchtballen te blazen, theorieën op te bouwen, ze af te breken, en weer nieuwe te maken. Het is de vraag of de wereld wel ooit enig voordeel heeft getrokken van heel die theorieën-geschiedenis van al de geleerde mannen, die er ooit geleefd hebben. Kan het niet alles worden samengevat onder de naam van ijdel twistgesprek? Ik zou liever één ons hulp willen aanbrengen dan een ton theorie. Ik verlustig mij er in als ik zie hoe de Meester de fraaie bespiegeling van de discipelen afbreekt. Hij zegt enigszins kortaf: "Noch deze heeft gezondigd, noch zijn ouders," en dan spuwt Hij op de grond, en maakt slijk en opent de ogen van de blinde. Dit was werk, het andere was niets anders dan kwelling. "Vader," zei een jongen, "de koeien lopen in het koren. Hoe zijn zij daarin gekomen, jongen," zei de vader, "wat doet dat er toe hoe zij er in gekomen zijn, laten wij maar gauw maken, dat ze er weer uit komen." Dat is een blijk van gezond verstand om zo praktisch te werk te gaan. Wij hebben hier lieden, die in de misdaad verzonken en in de armoede bedolven zijn. Stelt de vragen uit: "Hoe zijn zij in die toestand gekomen? Wat is de oorsprong van het zedelijk kwaad? Hoe wordt het van ouder op kind overgeplant?" Beantwoordt die vragen na de dag van het gericht, wanneer u meer licht zult hebben; maar op het tegenwoordige ogenblik is het de grote zaak te zien hoe u en ik het kwaad uit de wereld kunnen krijgen, hoe wij de gevallenen kunnen oprichten en degenen, die van de rechte weg zijn afgedwaald weer kunnen terechtbrengen. Laat ons nooit de man in de fabel navolgen, die een jongen zag, welke op het punt was om te verdrinken en hem duchtig de les ging lezen, omdat hij ging baden op plaatsen, waar het te diep voor hem was. Zo moet het niet. Wij moeten de knaap op het droge helpen, hem van droge kleren voorzien en dan tot hem zeggen, dat hij daar niet weer komen moet, opdat hem niet wat erger geschiede.

Ik zeg, dat de Meester Zich niet met bespiegelingen ophield; Hij hield Zich niet onledig met het uitdenken van theorieën of het in elkaar zetten van leerstukken; maar Hij ging aan het werk. En genas degenen, die genezing van node hadden. Hierin nu is Hij het grote voorbeeld voor ons allen in dit jaar van het welbehagen. Komaan, wat hebben wij ooit *gedaan* om onze medemenssen te zegenen? Velen van ons zijn volgelingen van Christus, en o, hoe gelukkig behoren wij te wezen, dat wij dit zijn! Wat hebben wij ooit *gedaan*, dat onze hoge roeping waardig is? "Een avond of wat geleden," zegt er iemand, "heb ik een lezing gehoord over het grote kwaad van de onmatigheid en de ellenden, die er uit voortvloeien." Is dat alles wat u deed? Is er ook een daad voortgekomen uit die schitterende redevoering. En uit de opmerkzaamheid, die u haar gewijd hebt? Hebt u rechtstreeks beproefd deze onmatigheid door uw voorbeeld weg te nemen? Daar zult u zeker nog eens over nadenken. Maar wat moet er ondertussen worden van hen, die zich aan onmatigheid schuldig maken? Zal hun

bloed niet van uw hand afgeëist worden? "Ik heb onlangs," zegt er een, "een zeer indrukwekkende en boeiende rede gehoord over de staathuishoudkunde. En ik gevoelde, dat dit een zeer belangrijke wetenschap is, die de verklaring geeft van een groot deel van de armoede, waarvan u melding maakt. 't Kan waar zijn; maar de staathuishoudkunde is op zich zelf zowat even hard als koper; zij heeft geen ingewanden, geen hart, geen geweten en kan ook met dergelijke dingen geen rekening houden. De staathuishoudkundige is een man van ijzer, die door een traan roesten zou en bij wie men daarom met ontferming of mededogen niet behoeft aan te komen. Zijn wetenschap is een rots, waar een vloot zich op te pletter zou stoten en die onbewogen zou blijven bij het geschreeuw van verdrinkende mannen en vrouwen. Zij is als de hete wind van de woestijn, die alles doet verdorren wat met zijn verzengende adem in aanraking komt. Zij schijnt de zielen van de mensen dor en koud te maken, wanneer zij er in slagen haar meester te worden, of liever door haar worden overmeesterd. Het is een wetenschap van onverzettelijke feiten, welke geen feiten zouden zijn, als wij niet zo veel van het dier hadden. Staathuishoudkunde of geen staathuishoudkunde, ik kom tot het punt van uitgang terug: Wat hebt u voor anderen *gedaan*? Laat ons daar nu eens over nadenken. En als er onder ons zijn, die er dag op dag over dromen wat zij zouden doen "*als*" - laat ons zien wat wij nu kunnen doen, en, evenals de Zaligmaker, aan het werk gaan.

Maar dat is niet de zaak waarop ik neerkom. Zij is deze: als Jezus zulk een werkmeester is, en geen theoreticus, welk een hoop is er dan hedenavond voor sommigen van ons, die Zijn zorg van node hebben! Zijn wij gevallen? Zijn wij arm? Hebben wij ons zelf in jammer en ellende gebracht? Laat ons niet op de mensen of op ons zelf zien. De mensen laten ons omkomen. En dan houden zij nog een gerichtsoefening over ons lichaam om uit te zoeken waarom wij de moed hadden om te sterven, en alzo de betaling van een graf en een doodskist noodzakelijk maakten. Zij zullen gewis een onderzoek instellen, nadat alles met ons afgelopen is; maar als wij tot Jezus Christus komen, zal Hij in het geheel geen onderzoek doen, maar ons ontvangen en rust aan onze zielen geven. Dat is een dierbare tekst: "Die mild geeft, *en niet verwijt*."

Toen de verloren zoon tot zijn vader terugkeerde, moest de vader, als hij had willen handelen zoals de mensen heden ten dage handelen, tot zijn zoon gezegd hebben: "Komaan, je bent er weer, en ik ben blij, dat ik je zie; maar in welk een staat verkeert je toch? Hoe bent je in die toestand gekomen? Wel, wel, je hebt geen fatsoenlijke kleding meer aan je lichaam! Hoe ben je toch zo arm geworden? En wat ben je mager, en wat zie je er hongerig uit! Hoe komt dat toch zo? Waar ben je geweest? Wat heb je uitgevoerd? Met welk gezelschap heb je jezelf opgehouden? Waar was je de vorige week? Waar was je eergisteren om zeven uur mee bezig?"

De vader deed hem geen enkele vraag, maar drukte hem aan zijn boezem en wist er als bij instinct alles van. Hij kwam zoals hij was en zijn vader ontving hem zoals hij was. De vader scheen met een kus te zeggen: "Mijn jongen, wat gebeurd is, is gebeurd. U was dood, maar u bent weer levend geworden; u was verloren, maar u bent gevonden, en ik doe verder geen onderzoek."

Dat is juist de wijze waarop Jezus Christus hedenavond berouwhebbende zondaars wil ontvangen. Is er hier een vrouw, die haar leven op de straat doorbrengt? Kom, arme vrouw, zoals u zijt, tot uw lieve Heere en Meester, Die u van uw schandelijke zonde wil reinigen. "Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden." Is hier iemand, die tegen de regels, welke in de maatschappij geldend zijn, overtreden heeft? En aangewezen wordt als in hoge mate zondig? Zo ja, kom, en u bent welkom tot de

Heere Jezus, van Wie geschreven staat: "Deze ontvangt de zondaars en eet met hen." De geneesheer ziet er niets verachtelijks in om zich te midden van de zieken te begeven; en Christus acht het in het geheel geen schande om naar de schuldigen en verlorenen om te zien. Nee, Hij beschouwt het als Zijn eer, de Zaligmaker der zondaren, zelfs van de allervoornaamste der zondaren te zijn. Hij wil voor u werken, niet u bestraffen. Hij zal u geen massa theorieën voorhouden, noch u tal van bittere verwijten doen horen; maar hij zal u aannemen juist zoals u bent in de wonden van Zijn zijde en u daar verbergen voor de wraak van God. O gezegend evangelie, dat ik tot u heb te prediken! Moge de Heilige Geest er u toe leiden om het te omhelzen. Tot zover dan over de Werkmeester.

II.

In de tweede plaats hebben wij te handelen over DE WERKPLAATS.

Ieder, die werk doet, heeft een plaats nodig om daar zijn werk te verrichten. Ieder kunstenaar moet een werkkamer of atelier hebben. Had Christus ook zulk een werkkamer? Ja, Hij kwam om zeer wondervolle werken te doen - de werken Desgenen, Die Hem gezonden had; Maar welk een vreemde, welk een bijzonder vreemde plaats vond de Heere om daar Zijn werk te verrichten! En toch weet ik niet of Hij wel een andere had kunnen vinden. Hij had besloten de werken Gods te werken en Hij koos de geschiktste plaats daarvoor uit. Eén van de werken Gods is *de schepping*. Als Jezus dit werk onder de mensen zal volbrengen, moet Hij opzoeken waar iets ontbreekt, dat Hij door een scheppende daad kan aanvullen. Hier zijn twee ogen, maar waaraan zoveel ontbreekt, dat zij het licht niet kunnen ontvangen: hier is plaats voor Jezus om ogen in het gezicht te scheppen. Hij had in mijn hoofd of het uwe, zo wij tegenwoordig waren geweest, geen ogen kunnen scheppen, want daar zijn reeds ogen, en meer ogen zouden ons niet passen. In de blinde bedelaar van de tempel was plaats voor Jezus om datgene voort te brengen, hetwelk er ontbrak in het mechanisme van het oog; het blinde oog was derhalve Zijn werkplaats. Als er al oogappels waren, dan waren zij toch volkomen van het gezicht verstoken. En dit was alzo geweest van zijn geboorte af; dit nu gaf aan Jehova Jezus de gelegenheid om te zeggen: "Daar zij licht!" Indien de ogen van die man aan de uwe en de mijn gelijk waren geweest, helder schitterend en vol licht dan zou er geen aanleiding geweest zijn voor de Goddelijke werking van onze Heere. Maar aangezien hij nog steeds in de duisternis verkeerde, welke hem van zijn geboorte af omringd had, boden zijn ogen de gelegenheid voor de kracht van de Almachtige om zich te openbaren door een werk zo wonderlijk, dat sedert de wereld een aanvang nam, het nooit gehoord was, dat iemand de ogen had geopend van een mens, die blind geboren was. De man was blind om deze reden: "opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden." Dit is echter een zalige gedachte, als u het maar eens goed nagaat. Pas het op u zelf toe. Als er iets in u ontbreekt, is er plaats voor Christus om in u te werken. Als u van nature volmaakt zijt, en er geen gebrek in u is, dan is er geen plaats voor de Zaligmaker om iets voor u te doen; want Hij wil het fijne goud niet vergulden, noch op de lelie leggen. Maar als u aan een groot gebrek lijdt, dat uw ziel in de duisternis doet neerzitten, is de nood, waarin u verkeert, voor Christus een gelegenheid om Zijn werk te doen. Uw behoefte aan genade stemt overeen met Zijn behoefte aan voorwerpen, aan welke Hij Zijn ontferming kan betonen. Hier is alzo plaats voor de Zaligmaker om te komen en Zijn mededogen tegenover u aan de dag te leggen; u kunt er dan ook zeker van zijn, dat Hij spoedig in Uw nabijheid zal wezen. Heere Jezus, vertoon u aan ons!

Het was evenwel niet alleen het gemis van het gezicht, het was ook de onkunde bij deze man, welke de hulp van de Almachtige noodzakelijk maakte. Het is een werk van God niet slechts om te scheppen, maar ook om te *verlichten*. Dezelfde kracht, welke in het aanzijn roept, roept ook in het licht, hetzij dat licht natuurlijk of geestelijk is. Het is een Goddelijk werk het hart te verlichten en te wederbaren. Deze man was even duister van geest als hij was ten aanzien van zijn lichaam - welk een verheven zaak hem in een dubbele zin te verlichten! Hij kende de Zoon van God niet. Daarom geloofde Hij niet in Hem, maar vroeg in verwondering: "Wie is Hij, Heere! opdat ik in Hem moge geloven?" Jezus Christus kwam om in deze man de kennis van God, het leven van God, in één woord, om de zaligheid te werken. En omdat de man van deze dingen verstoken was, was er plaats in hem voor de macht en de bekwaamheid van de Zaligmaker. Vriend, staat het geval ook zo met u? Bent u nog onbekeerd? Dan is er plaats in u voor de Verlosser om door genade tot bekering te werken. Bent u onwedergeboren? Dan is er plaats in u voor de Geest van God om de wederbaring te werken. Al die geestelijke gebreken in u, uw onkunde en uw duisternis, zullen door de oneindige liefde in de gelegenheden voor de tentoonspreading der genade veranderd worden. Indien u niet verloren waart, kon u niet behouden worden. Indien u niet schuldig waart, kon u geen vergiffenis geschonken worden. Indien u niet zondig waart, kon u niet gereinigd worden. Maar al uw zonde en ellende is, door een wonderbaar mysterie der liefde, een soort van bekwaam maken van u voor Christus om u te redden. "Dat stelt u daar," hoor ik iemand zeggen, "voor mij in een nieuw licht." Neem dat nieuwe licht aan, en wees getroost, want het is evangelielicht. En heeft ten doel om de moedelozen op te beuren. u hebt gezegd: "Er is in mij niets;" derhalve is het klaar, dat er plaats is voor Christus om uw alles in alles te zijn. u ziet, dat er geen twee kunnen wezen, die het een en al zijn; er kan slechts één zijn, en waar u geen aanspraak maakt op die titel, moet Jezus hem dragen. Al de ruimte, die u inneemt in uw eigen schatting, neemt zoveel weg van de heerlijkheid van de Heere Jezus. En als u niets zijt, dan wordt het gehele huis voor de Zaligmaker vrijgelaten. Hij zal komen en uw innerlijke ledigheid met Zijn eigen dierbare persoon vervullen en voor altijd in uw ogen heerlijk zijn.

Ik mag het wagen om de uitspraak te doen, dat alle beproeving op dezelfde wijze kan worden beschouwd als een gelegenheid aanbiedende voor het genadewerk Gods. Wanneer u een mens in moeite en ellende ziet, dan is de wijze hoe zich daartegenover te gedragen, deze: dat men hem niet berispt en niet vraagt hoe dat zo gekomen is, maar zegt: "Hier is een opening voor Gods almachtige liefde. Hier is een gelegenheid voor de tentoonspreading van de genade en de goedheid des Heeren." Daar deze man blind was, verkreeg de Heere Jezus daardoor de gelegenheid van het goede werk om hem het gezicht te schenken. En dat werk was zulk een groot wonder, dat allen in het rond genoodzaakt waren het op te merken en te bewonderen. De burens begonnen er naar te vragen; de Farizeën moesten er een zitting over houden. En ofschoon er sedert die tijd bijna negentien eeuwen verlopen zijn, zijn wij hier nu nog bijeen om die gebeurtenis te overdenken. De geopende ogen van die man dienen op dit ogenblik om onze ogen te verlichten. De Bijbel zou niet compleet geweest zijn zonder dit treffende en leerzame verhaal. Indien deze man niet blind geboren was en als Christus zijn ogen niet geopend had, zouden alle geslachten zoveel te minder licht gehad hebben. Wij hebben redenen om blij te zijn, dat deze man zo smartelijk bezocht was, want daardoor worden wij genadiglijk onderricht. Indien hij niet van het gezicht verstoken was geweest, hadden wij dat grote toneel niet aanschouwd, dat blindheid van de geboorte af verjaagd wordt door Hem, Die het Licht der mensen is. Ik geloof dat ik in

die geest mag spreken tot alle bedroefden, die hier hedenavond tegenwoordig zijn: Verzet u niet tegen uw beproevingen, wordt daardoor niet al te zeer verontrust, en niet geheel en al terneer geslagen; maar beschouwt ze vol hoop als openingen voor de ontferming, als poorten voor de genade, als heirwegen voor de liefde. Het dal van Achor zal voor u een deur van de hoop zijn. Die machtige Werkmeester, van Wie ik gesproken heb, zal een werkplaats vinden in uw beproeving. En daarin zal Hij gedenktekenen van Zijn genade oprichten. Roemt in uw zwakheden, opdat de kracht van Christus op u moge rusten. Verheugt u, dat naarmate uw beproevingen overvloediger worden, ook uw vertroosting overvloediger zullen worden door Christus Jezus. Vraagt Hem, dat Hij alle dingen doet meewerken u ten goede en Hem tot heerlijkheid. En het zal geschieden.

Ik stap van de behandeling van de werkplaats af, nadat ik nog eerst hieraan heb toegevoegd, dat naar ik geloof de zonde zelf ongeveer dezelfde dienst doet als de beproeving; want zij maakte ruimte voor de ontferming van God. Ik durf nauwelijks zeggen wat Augustinus zei. Wanneer deze spreekt over de val en de zonde van Adam en de aandacht vestigt op al de heerlijkheid der genade, die daarna volgde, roept hij uit: "Beata culpa," dat is: heerlijke schuld; uitgaande van de gedachte, dat de zonde een zodanige gelegenheid had verschaft voor de ontsluiting van de genade Gods en zozeer het karakter van Christus in het licht had gesteld, dat zulks hem het recht gaf om van een heerlijke schuld te spreken. Ik wil zulk een uitdrukking niet voor mijn rekening nemen, ik durf nauwelijks meer doen dan herhalen wat die grote meester in Israël eens gezegd heeft. Maar dit zeg ik wel, dat ik mij geen gelegenheid kan voorstellen voor de verheerlijking Gods gelijkstaande met het feit, dat de mens heeft gezondigd, naardien God Christus heeft gegeven om voor zondaren te sterven. Hoe had die onuitsprekelijke gave kunnen geschonken worden, zo er geen zondaars waren geweest? Het kruis is een openbaring van de Goddelijke heerlijkheid, schitterender dan de schepping.

*In Gods gena, die van de vloek bevrijdt,
Verschijnt de schoonste glans van 's Heeren heerlijkheid,
Het kruis, dat ons de volle vrede bracht,
Is 't schitterendst symbool van 's Heeren liefde en macht.*

Hoe hadden wij het hart van God kunnen leren kennen? Hoe hadden wij de ontferming van God kunnen leren verstaan? Zo onze zonde en ellende niet tussenbeide gekomen was, hoe had dan zulk een lankmoedigheid, zulk een liefde tentoon gespreid kunnen worden? Komt dan, u met schuld bezwaarden, schept moed en ziet uit naar de genade. Gelijk een geneesheer de zieken nodig heeft om zijn macht ter genezing te kunnen uitoefenen, zo heeft de God der barmhartigheid u nodig om u te kunnen tonen welke genade Hij kan schenken. Als ik geneesheer was en een uitgebreide praktijk begeerde, zou ik niet omzien naar de gezondste streek van Engeland, maar naar een oord, waar de zieken van alle kanten naar mij toe zouden stromen. Als al mijn streven er op was gericht om mijn medemensen goed te doen, zou ik wensen in Egypte te zijn, of in enig ander land, dat door de cholera of de pest bezocht wordt, waar ik mensenlevens kon redden. De Heere Jezus Christus, hedenavond deze schare overziende, zoekt niet naar degenen, die goed zijn of zich zelf als zodanig beschouwen, maar naar de schuldigen, die weten, dat zij zondaars zijn en dit diep betreuren. Als hier een zondaar is, melaats en besmet; als hier een zondaar is van het hoofd tot de voeten krank door de ongeneeslijke kwaal van de zonde, dan ziet de

Heere Christus, de machtige Werkmeester, op hem neer: want in hem vindt Hij een werkplaats, *waarin Hij kan werken de werken Desgenen, Die Hem gezonden heeft.*

III.

Ik reken op uw aandacht, wanneer ik nu verder ga om in de derde plaats mij een korte tijd op te houden bij DE WERKBEL.

U hoort vroeg in de morgen een bel, welke hen, die naar hun werk moeten, uit hun bed doet springen. Ziet, hoe zij de straten vullen, zwermende als bijen, die zich naar of van de korf spoeden. u ziet hen heengaan naar hun dagelijkse arbeid, want de bel luidt. Er was ook een werkbél voor Christus en die hoorde Hij. Dan zei Hij: "Ik moet werken; Ik moet werken; Ik moet werken." Wat deed Hem zo spreken? Wel, het zien van die blinde man. Zodra Hij hem maar zag, zei Hij: "Ik moet werken." De man had niets gevraagd, geen enkele klank geuit; maar die van het gezicht verstoken oogappels spraken een duidelijke en krachtige taal tot het hart van de Heere Jezus en deden luide een oproep weerklinken, welke Jezus hoorde en gehoorzaamde, want Hij zelf zei: "Ik moet werken."

En waarom moet Hij werken? Wel, Hij was helemaal van de hemel gekomen met het doel om dit te doen. Hij was van de troon van Zijn Vader gekomen om mens te worden met het doel om mensen te zegenen en Hij wilde niet dat die neerdaling voor niets zou zijn. Hij moet werken. Waarom was Hij anders hier, waar werk verricht moest worden?

Daarenboven was er een aandrang in Zijn hart, welke Hem noopte om te werken. En wij mogen ons hier wel enige ogenblikken bij ophouden. Zijn gemoed, Zijn ziel, Zijn hart waren alle vol van een kracht welke voortdurende bedrijvigheid teweegbracht. Nu eens koos Hij een bijzondere weg uit, wanneer Hij reizende was, "want Hij moest door Samaria gaan." Dan weer had Hij een bepaalde klasse van mensen op het oog, waar Hij zeide: "Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; die moet Ik ook toebrengen." Er was een soort van instinct in Christus om mensen te redden. En dat instinct riep om voldoening en liet zich zijn eisen niet ontzeggen. "Ik moet werken," zei Hij. Het gezicht van die blinde ogen deed Hem zeggen: "Ik moet werken." En Hij dacht aan die arme man - hoe hij gedurende twintig jaar en nog langer in volslagen duisternis had verkeerd, hoe hij al de tijd niet in staat was geweest de schoonheden van de natuur te genieten. En evenmin om zijn geliefden in het aangezicht te staren of zijn dagelijks brood te verdienen. En Hij werd met innerlijke ontferming bewogen vanwege de ellenden van de man, die zo zijn gehele leven in duisternis had doorgebracht. Wanneer Hij er bovendien aan dacht hoe de ziel van die man eveneens als een gevangene in een kerker was opgesloten geweest, uit oorzaak van grove onkunde, zei Hij: "Ik moet werken, Ik moet werken." u ziet dat zij Hem met stenen achtervolgen, maar Hij blijft staan, want Hij zegt: "Ik moet werken. Zij mogen Mij stenigen als zij willen, maar Ik moet werken. Ik hoor de oproep en Ik moet werken."

Welnu, leert dan deze les, al u volgelingen van Christus. Wanneer u lijden ziet, hoop ik, dat ieder van u dit zal gevoelen: "Ik moet werken, ik moet helpen." Wanneer u getuige zijt van de armoede, wanneer u de ondeugd aanschouwt, zegt dan tot u zelf: "Ik moet werken, ik moet werken." Indien u de Christus, Die u uw Leidsman noemt, waardig zijt, laten dan al de noden van de mensen u nopen, u dringen, u dwingen om voor hen tot een zegen te zijn. Laat de wereld, die in het boze ligt, u opwekken; laten de kreten van Macedonische mannen u wakker schudden, waar zij roepen: "Kom over en help ons!" De mensen sterven weg, zij sterven weg in het duister. Het kerkhof

wordt gevuld en de hel vult zich ook. Er sterven mensen zonder hoop; en zij gaan onder in de eeuwige nacht. "Ik moet werken." Er wordt geroepen: "Meester! Ontzie u; dat onophoudelijk arbeiden zal u doen verslijten en u grafwaarts voeren." Maar ziet dan toch om u heen. Het verderf slokt de duizenden op, zij gaan levende naar de kuil. Luister naar hun jammerlijk geschreeuw. De verloren zielen zijn uitgesloten van het aangezicht van God. "Ik moet werken." O, dat ik mijn hand kon leggen - of, veel beter nog, dat mijn Meester Zijn doorboorde hand mocht leggen op iedere ware christen alhier en het hem mocht inprenten, totdat hij uitriep: "Ik kan hier niet zitten, ik moet aan het werk, zodra deze dienst geëindigd is. Ik moet niet alleen horen, en geven, en bidden, maar ik moet ook werken."

Dit nu is een verheven les; maar ik geloof niet, dat het de voornaamste is, want ik heb thans het oog gericht op hen, die er naar verlangen genade en redding te vinden. Welk een zegen is het voor u, waarde vriend, zo u behouden wenst te worden, dat Christus *moet* zalig maken! Er is een drang in Hem, dat Hij moet redden. Ik weet, dat u zegt: "Ik kan niet bidden. Ik kan niet gevoelen, zoals ik wel zou wensen te gevoelen." Bekommert u daar niet over: de zaak is in bekwamer handen. u ziet, dat deze man geen woord *sprak*; het zien van hem was genoeg om het hart van de Heere Jezus te bewegen. Zodra Jezus hem zag, zei Hij: "Ik moet werken." Hebt u nooit die man in onze grote stad gezien, die geen bijzondere overredingskracht bezit en er toch in slaagt aalmoezen op een grote schaal te ontvangen? Ik heb hem gezien. Hij is gekleed als een arbeider. Hij draagt een versleten kiel en zit in een hoekje, waar velen voorbijgaan. Zijn schuilhoek is een weinig ter zijde van de stroom van het grote verkeer, maar toch dicht genoeg bij om de aandacht van veel voorbijgangers te trekken. Hij vertoont een spa, die erg door het gebruik geleden heeft. En daarop staan de woorden: "Ik lijd honger en gebrek." Hij ziet er dan ook vermagerd en verhongerd uit; hij is bijna uitgeteerd en zo wit als kalk. Maar o, wat een muntstukjes komen er in zijn oude hoed! Wat beklagen de mensen hem! Hij zingt geen droevig wijsje; hij zegt geen woord. En toch worden er velen bewogen door het feit, dat het er net naar lijkt of hij op het punt is van honger en gebrek om te komen. Welnu, mijn hoorder, u hoeft niet onoprecht te zijn, wanneer u te werk gaat om uw ellende en uw zonde voor de Heere bloot te leggen. Wanneer u van avond thuis komt, kniel dan naast uw bed neer, en zeg: "Heere Jezus, ik kan niet bidden; maar hier ben ik. Ik ben op het punt van om te komen, en ik plaats mij onder het opzicht van U. Zie naar mijn zonden, in plaats van naar mijn pleiten te horen. Zie naar mijn goddeloosheid, in plaats van drangredenen te eisen. Bedenk, Heere, in plaats van welsprekendheid van mij te verwachten, welke ik niet bezit, dat ik spoedig in de hel zal zijn als u mij niet redt." Ik zeg u, de bel zal luiden en de grote Werkmeester zal gevoelen, dat de tijd om te arbeiden voor Hem is gekomen. Hij zal naar de woorden van mijn tekst zeggen: "Ik moet werken" en de werken Gods zullen in u geopenbaard worden. u zult de werkplaats van Christus zijn.

IV.

Nu hebben wij nog te handelen over DE WERKDAG. Onze Goddelijke Meester zei: "Ik moet werken de werken Desgenen, Die Mij gezonden heeft, *zo lang het dag is; de nacht komt, wanneer niemand werken kan.*"

Luistert nu. Dit wordt niet bedoeld van Christus de verrezen Zaligmaker; maar dit heeft betrekking op de Heere Jezus Christus, toen Hij als mens hier op aarde was. Er was een zekere dag, op welke Hij de mensen kon zegenen. En wanneer die dag voorbij was, zou Hij weggegaan zijn. Er zou dan geen Jezus Christus meer op aarde zijn om de ogen der blinden te openen of om de zieken te genezen. Hij zou van de

mensen zijn heengegaan. En men zou niet meer tot Hem als de Geneesmeester van lichamelijke krankheid kunnen genaken. Onze Heere als mens had hier op aarde een dag. Het was slechts een dag, een kort tijdsbestek, geen lange tijd, Hij kon die niet langer maken, want die dag was door de grote Heere bepaald. De dag van Zijn offerande was vastgesteld; Hij zelf zei eens: "Mijn ure is nog niet gekomen." Maar die ure kwam. Onze Heere nam er dertig jaar voor om gereed te zijn voor Zijn levenstaak. En daarna was in drie jaar Zijn loopbaan voleindigd. Hoeveel heeft Hij in die drie jaar niet uitgevoerd! Een diensttijd van eeuwen kon niet opwegen tegen de arbeid van dat korte tijdsverloop. Broeders, sommigen van ons hebben een werktijd van dertig jaar gehad, maar ik vrees, dat wij zeer weinig hebben uitgericht. En wat zal het wezen als wij er nog eens dertig jaar bij krijgen? Laat ons doordrongen zijn van het gewicht van de eeuwigheid, die aanstaande is! Nog een kleine tijd, en ik zal de schare, die hier voor mij zit, niet meer in het aangezicht zien; men zal zich mijner slechts bij name herinneren; daarom wil ik naar mijn beste vermogen prediken zolang mijn krachten mij gespaard blijven en mijn leven verlengd wordt. Nog een kleine tijd, mijn broeder, en u zult niet meer in staat zijn om van de ene deur naar de andere te gaan om zielen te winnen; de straat zal u en uwe traktaten missen; het district zal het zonder u en uwe regelmatige bezoeken moeten stellen. Doe uw werk goed, want uw zon zal spoedig ondergaan. Deze mijn woorden kunnen voor sommigen, alhier tegenwoordig, meer profetisch zijn dan wij dromen. Mogelijk spreek ik wel tot sommigen, die dicht aan hun laatste uur genaderd zijn en spoedig hun verslag zullen hebben in te dienen. Op, broeders! Op, zusters! Zegt: "Wij moeten werken, want de nacht komt, wanneer niemand werken kan." Het leven kan niet verlengd worden, al zouden wij ook wensen, dat dit geschiedde; de voorbeschikking zal de draad niet langer maken, wanneer het uur gekomen is om hem af te breken. Het leven zal op het allerlangst maar kort zijn. En o, hoe kort voor hen, die jong sterven!

Indien u en ik een deel van onze levenstaak overslaan, dan kunnen wij het verzuimde nimmer weer goedmaken. Ik spreek met plechtige eerbied van onze Goddelijke Meester, wanneer ik zeg, dat Hij, zo Hij in de dag, in welke Hij op aarde leefde, die blinde niet genezen had, een deel van de taak, voor welke de Vader Hem gezonden had, niet zou hebben volvoerd. Ik bedoel niet dat Hij als God, uit de hemel, de arme bedelaar het gezicht niet had kunnen geven, maar dat maakt het geval des te ernstiger in betrekking tot ons, aangezien wij zulk een toekomst niet hebben te verwachten. Indien wij de mensen nu niet ten dienste zijn, dan zal het buiten onze macht staan hun van uit de hoge ten zegen te verstrekken. Dit verhaal had niet in het leven van de Zoon des mensen kunnen verschijnen, zo Hij vergeten had de blinde genadig te zijn. Het tijdsbestek van Zijn verblijf hier beneden was de tijd voor onze Heere om te werken; indien Hij van de hemel teruggekomen was om de man te genezen, zou dit geschied zijn in een tweede komst en niet in de eerste. En zo zelfs *Hij* iets overslaat van Zijn eerste zending beneden, kan dit er niet weer tussen worden gevoegd. Wanneer u en ik een brief geschreven hebben, voegen wij er een post scripthum of naschrift aan toe; wanneer wij een boek hebben gemaakt, kunnen wij nog een aanhangsel schrijven of er later iets inlassen, dat wij er eerst uit hebben gelaten. Maar bij dit leven van u en van mij kan geen post scripthum gevoegd worden. Wij moeten ons werk nu of nooit doen. En als wij niet nu, in deze tegenwoordige tijd, terwijl de gelegenheid daar is, onze dienst jegens onze God volbrengen, kunnen wij het nooit doen. Als u gisteren iets hebt overgeslagen, kunt u niets veranderen aan het feit, dat uw dienst op die dag onvolmaakt was. Als u nu ijveriger zijt, zal, wat er nu gedaan wordt, toch het werk van vandaag zijn; maar daarom blijft de dag van gisteren toch even onvolledig als u

die gelaten had. Wij moeten derhalve wakker zijn om het werk te doen van Hem, Die ons gezonden heeft, zolang het nog het heden genaamd wordt.

Ik kom tot dit besluit en hiermee ga ik eindigen: Indien onze Heere Jezus Christus, toen Hij Zich hier bevond, zo naarstig was om de mensen te zegenen, gevoel ik er mij zeker van, dat Hij niet minder naarstig is om hen nu te horen en te genezen in die geestelijke zin, in welke Hij nog op de mensen werkt.

O, dat ik wist hoe ik er u toe kan brengen om mijn Heere en Meester te zoeken; want als u Hem zoekt, zal Hij van u gevonden worden, zo zeker als u Hem zoekt. Christus is Zijn ontferming en mededogen niet kwijtgeraakt; Hij heeft geen hart, dat koud is, geen handen, die traag zijn. Gaat terstond tot Hem. Ik sprak zo pas tot enigen van de voornaamste der zondaars, en ik zeg nogmaals tot hen: Gaat tot Jezus! Laat mij spreken tot sommigen van u, die *niet* de voornaamste van de zondaars zijt, tot u, die hoorders zijt van het evangelie. En wie het alleen nog hieraan ontbreekt, dat u niet in Jezus gelooft. Gaat terstond tot Hem. u houdt u achteraf, maar Hij doet dat niet. Hij moet nog werken; werken moet Hij zolang de evangeliedag duurt, want die evangeliedag zal spoedig een einde nemen. Hij wacht op u, Hij waakt voor u. O komt tot Hem, komt dan nu. "Ik weet niet wat het is te komen," zegt er een. Wel, tot Christus te komen is eenvoudig Hem te vertrouwen. u bent schuldig: vertrouwt van Hem, dat Hij u vergeving schenken zal. "Als ik dat doe," zegt er een. "mag ik dan leven zoals ik vroeger deed?" Nee, dat kunt u niet, want als een schip in een haven gebracht moet worden en men een loods aan boord neemt, zegt deze tot de kapitein: "Kapitein, als u mij vertrouwt, zal ik u zonder mankeren in de haven brengen. Laat dat zeil nu maar naar beneden." En men reeft het niet. "Kom," zegt hij, "let op de roepen, en stuur zoals ik u zeg." Maar zij weigeren. "Nu," zegt de loods, "gij hebt immers gezegd, dat u mij vertrouwt." "Ja," zegt de kapitein, "en u hebt gezegd, dat als wij u vertrouwden, u ons in de haven zou brengen; maar wij zijn in 't geheel niet in de haven gekomen." "Neen," zegt de loods, "gij vertrouwt mij niet, want als u mij vertrouwdde, zou u doen zoals ik tot u zeg." Een waar vertrouwen is gehoorzamen aan de bevelen van de Heere. En de bevelen van de Heere verbieden de zonde. Als u Jezus vertrouwt, moet u uw zonden vaarwel zeggen, uw kruis opnemen en Hem na volgen. Zulk een vertrouwen zal voorzeker zijn loon ontvangen: u zult nu en voor eeuwig gered zijn.

God zegene u, waarde vrienden, om Christus' wil. AMEN.

Overgenomen uit het boek "De wonderen van de Heiland"

7. De veiligheid van de gelovigen of: schapen, die niet verloren gaan

Mijn schapen horen mijn stem, en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij. En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid en niemand zal derzelve uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, die ze Mij gegeven heeft, is meerder dan allen; en niemand kan ze rukken uit de hand van Mijn Vader. Ik en de Vader zijn Eén. Johannes 10 : 27-30.

Onze Heiland heeft niet geaarzeld de diepere leerstellingen van het Evangelie te prediken zelfs voor een gehoor, dat uit zeer verschillende bestanddelen was samengesteld. Toen Hij begon te prediken ter plaatse waar Hij was opgevoed, verzamelden allen zich vol bewondering om Hem heen, totdat Hij de leer der uitverkiezing verkondigde; maar toen werden zij zó verwoed, dat zij Hem gaarne gedood zouden hebben. Zij konden het niet verdragen, dat de weduwen van Israël voorbijgegaan waren en de vrouw van Sarepta (weduwe van Sarfat) verkoren werd; noch dat een Heidens melaatse genezing vond (Naäman), terwijl de veel melaatsen van hun eigen volk aan de dood prijsgegeven bleven. De uitverkiezing schijnt het bloed van velen te verhitten en de toorn van velen te ontsteken. Niet, dat er hun iets aan gelegen is om zelf door God uitverkoren te zijn; maar gelijk de hond in de fabel, willen zij dat anderen van dat voorrecht verstoken zullen zijn. Maar zelfs niet om deze uiting van onwil en toorn te voorkomen heeft onze Heere de onderscheidene waarheden van het Woord teruggehouden. Terwijl Hij hier het woord richtte tot de Joden, aarzelde Hij niet, om ook zelfs voor dit ruwe gepeupel over deze heerlijke leerstelling te spreken. "Gijlieden gelooft niet," zegt Hij, "want u bent niet van mijn schapen, gelijk Ik u gezegd heb." Hij verlaagt de maatstaf niet van deze leer; Hij blijft stand houden en brengt de oorlog in het kamp van de vijand over.

Het denkbeeld, dat sommige waarheden niet geschikt zijn om voor een gemengde schare gepredikt te worden, maar bewaard moeten blijven voor een bijzondere bijeenkomst der heiligen, is, geloof ik, uiterst schadelijk. Christus heeft ons niet bevolen een deel van ons onderwijs *sub rosâ* te houden, iets dat niet voor de gewone lieden, voor het algemeen, bestemd is, maar alleen voor de priesters. Hij is voor de openlijke verkondiging van alle waarheid. "Hetgeen Ik u zeg in de duisternis, zegt het in het licht; en hetgeen u hoort in het oor, predikt dat op de daken. Er is geen waarheid, waarvoor wij ons hoeven te schamen; en er is geen waarheid, die schaadt. Wij erkennen, dat elke waarheid verwrongen, misvormd kan worden; maar zelfs dat is nog een minder kwaad, dan de waarheid te verbergen. Goddeloze mensen kunnen elke leerstelling bederven en verkeren naar hun eigen boze lusten, en zo wij moeten aflaten van een leer te prediken, omdat de mogelijkheid bestaat, dat zij verkeerd opgevat zal worden, dan zullen wij nooit iets prediken, want elke waarheid kan bedorven en vervalst worden, tot de vruchtbare moeder worden gemaakt van oneindig veel kwaad.

Onze Heiland heeft aan zijn discipelen niet gezegd, dat zij zekere dingen alleen voor de ontwikkelden en wel onderwezenen moeten bewaren; voor die enkelen, die in staat waren ze te begrijpen en aan te nemen; nee, Hij heeft ons bevolen alle de waarheden bekend te maken, daar zij nodig zijn tot overtuiging van zonde, tot bekering, tot stichting, tot heiligmaking en tot volmaking van het volk Gods. Zelfs tegenover zijn verdierlijkste tegenstanders heeft Hij slechts weinig terughoudendheid betracht. Hij hield zijn tegenstanders deze grote, maar verootmoedigende waarheid voor ogen:

"Gijlieden gelooft niet, want u bent niet van mijn schapen." Uw ongeloof is een bewijs, dat u niet zijt uitverkoren, dat u door de Geest van God niet zijt geroepen, dat u nog in uw zonden zijt."

De Joden hadden tot Hem gezegd: "Indien Gij de Christus zijt, zeg het ons vrijuit." Zij gaven voor, dat zij meer zekerheid omtrent Hem wensten te hebben. Dit was een ijdel voorwendsel, want Hij had hun gezegd alles wat zij behoefden te weten, maar zij hadden Hem niet geloofd. Daarom heeft Hij hun grotendeels geantwoord door hun meer omtrent henzelf bekend te maken. De kennis van de mens is dikwijls niet gebrekkig ten opzichte van het Evangelie, maar ten opzichte van zijn eigen behoefte er aan. Hij kan van Christus wel alles weten wat voor zijn zaligheid nodig is, terwijl hij niet genoeg weet omtrent zichzelf en zijn eigen verloren toestand; en daarom is hij dan niet in de weg, waarin Christus hem dierbaar wordt, omdat hij met zijn grote, schreiende nood onbekend is. Zo begon de Heiland dan tot hen te spreken, niet zo zeer over zichzelf als wel over zijn volk, en wat ze moesten zijn. "Mijne schapen horen mijn stem en Ik ken ze, en zij volgen Mij."

Ik bid God, de Heilige Geest, het woord te zegenen voor velen, opdat zij meer omtrent het werk van Christus in hun hart te weten mogen komen, hun eigen behoefte er aan mogen leren beseffen, en er aldus toe gebracht mogen worden om Jezus te zoeken en Hem nog heden te vinden als hun Zaligmaker en Herder.

Er zijn twee dingen in onze tekst, die ons genoegzame stof ter overdenking bieden.

- Ten eerste: wij vinden hier *een beschrijving* van het volk van de Heere. "Mijne schapen horen mijn stem, en Ik ken ze, en zij volgen mij."
- Ten tweede; er is hun *een voorrecht verzekerd*, namelijk hun eeuwige, ontwijfelbare veiligheid. "Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, die ze Mij gegeven heeft, is meerder dan allen, en niemand zal ze rukken uit de hand mijns Vaders. Ik en de Vader zijn Eén."

I.

Ten eerste - en in vergelijking van de ruime stof zal ik er slechts weinig over kunnen zeggen - DE BESCHRIJVING, DIE HIER GEGEVEN WORDT VAN HET VOLK VAN GOD.

Zij worden ten eerste aangeduid door HET PARTICULIERE VAN HET BEZIT: "*Mijn* schapen." Alle mensen zijn geen schapen, want sommigen zijn vossen, of grijpende wolven, en anderen worden vergeleken bij honden en leeuwen. Allen, die schapen genoemd zouden kunnen worden, zijn daarom nog geen schaapjes van Christus. Allen behoren niet tot Zijn kudde. Allen zijn niet bijeengebracht in zijn stal, zijn schaapskooi. Er is een particulier bezit. Er kunnen veel schapen zijn; maar de Heiland spreekt van "*Mijn* schapen"; van hen, die Hij van ouds verkoren heeft; van hen, die de Vader Hem gegeven heeft; van hen, die gekocht zijn met zijn bloed, verlost zijn van onder de mensen, en ter bestemder tijd bevrijd zijn door zijn macht, want Hij heeft hen teruggekocht uit de hand van de vijand, en daarom eist Hij ze op als zijn eigendom. "Des Heeren deel is Zijn volk." Andere heren hebben hun deel, en Christus neemt het Zijne. Zijn volk is het deel van Zijn erve. Hij spreekt van "*mijn* schapen" als een bijzonder erfdeel, die Hij, als Herder, opeist als zijn eigendom. Van deze is Hij de enige Eigenaar. Hij is niet slechts hun Herder, maar hun Bezitter. Wij lezen van de herder, die slechts huurling is; "wien de schapen niet eigen zijn"; maar

van onze Goede Herder, dat "wanneer Hij zijn schapen uitgedreven heeft, Hij voor hen heengaat."

Er is *iets particuliers in hun karakter*. Zij zijn "Mijn schapen." Zij zijn afhankelijk, beschroomd, bevend, gehoorzaam, volgzzaam; zij zijn door zijn eigen Geest tot schapen gemaakt. Zij hebben een natuur ontvangen, die niet van de hondenwereld is, noch die van de verdierlijkte menigte, of van de wolfachtige vervolger; maar die van mensen, in wie de Geest Gods woont, en die dus rein, zachtaardig, liefdevol en godvruchtig zijn. Hij noemt hen "Mijn schapen", want zij hebben een bijzondere betrekking op Hem: zij zijn als Jezus, Zijne schapen zijnde, is Hij hun Beschermheer geworden, zowel als hun Eigenaar, en als zodanig zien zij op Hem. Zij zijn zijn schapen, en Hij is hun Herder.

Wij kunnen heden over onszelf oordelen door na te gaan, of wij schapen van Christus zijn. Erkennen wij, dat wij Hem naar geest, ziel en lichaam toebehoren? Achten wij, dat wij in betrekking tot Hem, niet wijzer, niet sterker zijn dan schapen ten opzichte van hun herder? Ik ken sommigen, die stellig geen schapen zijn van de kudde van Christus, want zij willen door niemand in hemel of op aarde geleid worden; zij moeten in alles hun eigen zin volgen. Zij zijn richters, geen discipelen van de Bijbel. Zij zijn wellicht zeer goede honden, maar allervreemdste schapen. Zij zouden zeer goed dienst kunnen doen als wolven, want in afbrekende kritiek zijn zij groot; maar schapen zijn zij niet; en hun aard brengt mede, dat zij die hoedanigheid, indien zij haar begrepen, zouden verachten. "Hoe! gaan waar ik word geleid? Neerliggen, waar mij gezegd wordt neder te liggen? Niet mijn eigen weg gedaan? Niets te zien en niets te weten; maar mijn ogen te hebben in *Zijn* hoofd en mijn wijsheid in *Zijn* verstand? Bestuurd te worden door een ander verstand dan het mijne? Moet ik voor de Heere Jezus niets anders zijn dan een schaap?" Ja, zo is het, en vandaar dat de hedendaagse wijze zo verontwaardigd is en met zoveel trots de hoedanigheid van een schaap afwijst. Wat ons aangaat, wij nemen aan alles wat in die benaming ligt opgesloten. O broeders, wij kunnen tegenover onze medemensen wel mens zijn, maar als wij ons voor het aangezicht des Heeren stellen, dan gevoelen wij ons, evenals een schaap, slechts wat een dier is voor de herder, minder dan dat. Hoe dikwijls hebben wij met de psalmist uitgeroepen: "Ik was onvernünftig en wist niets; ik was een groot beest bij U!" O Heere, in uw tegenwoordigheid zink ik zo laag mogelijk, en u wordt zeer hoog, ja u wordt alles in alles voor mij, de Herder van mijn zwak, wankelend, sidderend hart! Er is dus iets particuliers in de aanduiding van dit volk; maar de tijd ontbreekt mij om hieromtrent iets anders dan wenken te geven.

Een voornaam kenmerk van het volk des Heeren is aandachtigheid. "Mijn schapen horen." Zij kunnen horen, omdat zij geestelijke oren hebben ontvangen. Voormaals zou de Herder de ganse dag hebben kunnen spreken, zonder dat zij Hem zouden hebben gehoord; maar thans is dit zo niet. Zelfs de kreten der smart, die de Heere aan het kruis heeft geuit, hebben zij niet gehoord; maar nu heeft Hij hun een geestelijk bevattingsvermogen gegeven, en zij kunnen horen, en zij horen ook werkelijk wat zijn stervende liefde hun wil doen weten en verstaan. Hun Heere heeft tot hen gesproken. Zij hebben zijn stem gehoord en haar voor de zijne herkend; zij horen haar nog, en zij kunnen zijn stem van andere stemmen onderscheiden. "Een vreemde zullen zij geenszins volgen, maar zullen van hem vlieden; overmits zij de stem van de vreemden niet kennen." Zij horen die stem thans op de rechte wijze; en zij tonen haar te kennen door haar met blijdschap te gehoorzamen. Zegt u niet soms tot een ongehoorzaam

kind: "Kind, hebt u niet gehoord, dat ik tot u sprak?" Zo zegt Christus tot velen, die met het uitwendige oor horen, maar niet gehoorzamen, dat zij Hem niet hebben gehoord, want inderdaad hebben zij ook met het inwendige oor niet naar Hem geluisterd. Hun oor reikt niet tot hun hart, en dus is het voor geestelijke doeleinden in het geheel geen oor. Het is iets ontzettends als het oor een verstopt kanaal is, gesloten voor de stem van de Zaligmaker. u kunt de schapen van Christus herkennen aan het merk op hun oor. "Mijn schapen horen mijn stem." Zij kunnen veel van hetgeen andere mensen horen, niet horen, ZIJ KUNNEN ZELFS BLIJ ZIJN ER DOOF VOOR TE WEZEN. Er zijn veel roepstemmen, die zeer welluidend klinken in vleselijke oren, maar voor hen hoegenaamd geen bekoorlijkheid hebben. Zij trachten doof te zijn voor sommige stemmen, van wie zij niets anders zouden horen dan hetgeen hun tot verzoeking is; maar Christus *stem* horen zij. Als Hij spreekt, zijn allen daar: hun ziel is aan de deur om ook zijn zachtste fluisteringen te kunnen horen. Zij doen hun best om te horen, zij willen geen enkele *hemelse toon* verliezen. Zij horen; maar zij verlangen vurig meer te horen, en meer gehoorzaam te zijn aan de stem, die door de kamers van hun ziel weerklinkt. O, hoe hebben wij soms naar Christus geluisterd! Ik heb Hem gehoord met mijn lichaam, mijn ziel, mijn geest: dit dacht ik tenminste; maar of het geschied is in het lichaam, weet ik niet, of buiten het lichaam, weet ik niet. Indien in het lichaam, dan was elke porie één oor voor de liefelijke stem van mijn Heere. Alles wat in mij is werd diep ontroerd en bewogen door de bekoorlijke tonen van de stem van de Welbeminde. O dat Hij heden mocht spreken! Kunt u Hem niet horen? Geliefden, Hij roept ons. Verheugt u uzelf niet Hem te horen?

Gij ziet alzo, dat een merkwaardige bijzonderheid der uitverkorenen is gelegen in de aandacht, die zij verlenen aan Jezus, hun Herder. Tot anderen roept Hij tevergeefs; maar zijn schaapjes horen zijne stem.

Een ander kenmerk van des Heeren volk is gemeenzame bekendheid. "Mijne schapen horen mijn stem, en ik ken ze." "Ik ken ze." Ja, *de Heere onderscheidt hen*. Hij wijst hen aan, want "de Heere kent diegenen, die de zijne zijn." Soms kennen *wij* ze niet; maar Hij zegt: "Ik ken ze." In donkere tijden kennen zij zichzelf niet; maar Hij zegt: "Ik ken ze." Als een kind van God niet weet, of hij al of niet een kind van God is, dan weet hun Vader toch wel wie zijn kinderen zijn, en de grote Herder kent zijn eigen schapen. Zijn onderscheidingsvermogen *faalt nooit*. De geveinsde kan niet in de ware schaapskooi van Christus komen. In de zichtbare schaapskooi kan hij zich wel indringen, maar niet in de ware, geestelijke schaapskooi van Christus; want Christus kent hem niet, en gebiedt hem weg te gaan. Dit is het zegel op het fundament - "De Heere kent degenen, die de zijne zijn." Zijn ogen onderscheiden tussen de rechtvaardigen en de goddelozen, tussen hem, die God vreest, en hem, die Hem niet vreest.

Dit zou ons echter doen sidderen, indien wij niet wisten dat de uitdrukking: "Ik ken ze", *een kennis van goedkeuring* aanduidt. "Ik ken ze", zegt de Herder, "Ik schep behagen in ze. Ik ken hun verborgen zuchten en treuren. Ik hoor hun gebed in de binnenkamer. Ik ken de lof, die er in stilte opgaat uit hun hart. Ik ken hunne toewijding, hun streven en begeren om Mij volkomen te dienen. Ik ken hun verlangen en hunne liefde. Ik weet, dat zij zich in Mij verlustigen. Ik weet, dat zij zien op mijn zoenbloed. Ik weet, dat zij zich in het binnenste van hun ziel verblijden in mijn naam. Ik ken ze, en heb behagen in hun verborgen gedachten." O liefelijk woord, zo het in die zin verstaan wordt! En dit is een deel van het eigenaardige van Gods volk - dat Hij

hen tevoren gekend heeft in zijne vrijmachtige genade, en dat Hij hen thans persoonlijk kent door zich in hen te verlustigen.

Dit Goddelijk welbehagen leidt er Hem toe om hen *zeer nauwlettend gade te slaan*. "Hij kent de weg, die bij mij is." "De Heere kent de weg der rechtvaardigen." Hij heeft het oog op hen en let op hunne paden. Zijn oren zijn open tot hun geroep, en Hij hoort hun gebed. Ofschoon Hij in zijn alwetendheid het gans heelal gadeslaat, ziet Hij toch op ieder van zijn heiligen, alsof Hij de enige persoon in de wereld was. O denk dit eens in! "Ik ken ze", het klinkt in deze betekenis als muziek in onze oren. Hij, die de sterren kent, en de talloze menigte van levende wezens kent, welke bestaan in het heelal, kent in gans bijzondere zin zijn uitverkorenen. "Ik ken ze", zegt Hij, en daarmee bedoelt Hij, dat Hij ze kent doordat Hij ze nauwlettend gade slaat.

Welaan, geliefden, beproeft uzelf hieraan en ziet of u behoort tot hen, van wie Hij aldus zegt: "Ik ken ze." Kent de Heere u als de zijnen? Heeft Hij een persoonlijke omgang met u, en u met Hem? Of zal Hij ten laatste dage moeten zeggen: "Ik heb u nooit gekend?" O, sommigen van u kent Hij, want u bent tot Hem gegaan in zulke beproevingen en in zulke benauwdheden, en u hebt tot Hem geroepen in zulk een bittere angst der ziel, dat gij, zo Hij naar uw naam vraagt, zeggen kunt: "Ik ben degene, die

*"Gekneld lag in banden van de dood,
Daar d' angst der hel mij allen troost deed missen;
Ik was benauwd, omringd door droefenissen;
Maar riep den Heer' dus aan in al mijn nood:
"Och HEER! och, wierd mijn ziel door U gered!"*

Toen hoordet Gij; Gij zijt mijn liefde waardig!

Toen u mij geholpen hebt in mijn grote nood; toen u mijn grote zonde voorbij hebt gezien; toen, o mijn Heiland, hebt u mij gekend! Vraagt u mij, wie ik ben? Heere, u kent mijn naam."

Evenals sommige mensen de lastige bedelaar zeer goed kennen, die zo dikwijls aan hun deur is, zo kent de Heere stellig sommigen van u, want u gaat elke dag naar zijn deur om Hem iets te vragen, en voortdurend moogt u iets uit zijn hand ontvangen. En daarenboven gaat u ook elke dag tot Hem, om Hem te danken voor de goedertierenheid, die u van Hem hebt ontvangen. Hij kent uw naam; de naam van enen, die alles aan zijn oneindige goedheid en milddadigheid verschuldigd zijt. Hij kan uw zuchten, uw "roepingen" niet vergeten, en dag aan dag doet uw lof Hem aan u gedenken. Door zijn liefde, zijn medelijden, zijn ontferming moet Hij aan u wel gedachtig zijn. Veeleer kan een vrouw haar zuigeling vergeten, dan dat God u zal vergeten.

Dat zijn zaken, die onze aandacht onwaardig zijn. Het particuliere van des Heeren zorg voor de zijnen, de opmerkzaamheid, die Hij hun schenkt en zijn gemeenzame bekendheid met hen. Hebt u ze ervaren?

Maar nu nog iets: *werkelijke gehoorzaamheid*. Hoe stelt onze Heere dit voor? "Ik ken ze, en zij volgen mij." Al de schapen van de Heere hebben een merk op hun voeten, zowel als op hun oor. Het voetmerk en het oormerk moeten op elk schaap van des Heeren kudde worden gevonden. "Zij volgen mij." Dat is: zij erkennen Hem openlijk als hun Herder. Andere herders komen, en deze worden gevolgd door andere schapen; maar deze schapen kennen de Heere Jezus, en zij volgen Hem. Hij alleen is hun

Leidsman. Zij schamen zich niet dit te erkennen. Zij nemen het kruis op, en volgen de Kruisdrager, en zij noemen zich naar zijn naam.

Meer nog: zij brengen die openlijke erkenning in praktijk, zij volgen Hem in het dagelijks leven, zij volgen zijn voorbeeld. Zij zeggen niet slechts: "Hij is mijn Leidsman", maar zij volgen Hem. Christus' schapen trachten te wandelen in het spoor, dat Hij voor hen afgebakend heeft. Zij zijn nooit zo gelukkig als wanneer zij in zijn voetstappen kunnen treden. Het spoor dat zijn bloedende voeten hebben achtergelaten wensen wij te volgen, de gehele dag en elke dag.

Geliefden, ziet hier goed op toe! Doet, naar uw mate en uw kracht wat Jezus heeft gedaan. Dit is wat Gods volk tracht te doen. Indien u er niet naar streeft als Christus te wezen, dan bent u zijn schapen niet, want van zijn schapen wordt in waarheid gezegd: "Ik ken ze, en zij volgen mij."

En dit is van persoonlijke inwerking op hen. Ik kan het niet nauwkeurig in onze taal overbrengen, maar het Griekse woord geeft hier een soort van persoonlijkheid aan het ganse gezelschap. "Mijn schapen horen mijn stem", dat is: de gehele kudde Gods. "Ik ken ze", dat is wederom geheel de kudde, allen tezamen. Maar "zij volgen Mij" - hiervoor wordt het meervoud gebruikt. Het is alsof er stond: "Zij, dat is, een iegelijk hunner, volgen mij." Wij, des Heeren uitverkorenen, horen als één geheel; en de Heere kent de gehele gemeente, want zij is als één geheel door Christus verlost; maar wij, een iegelijk voor zich, volgen Hem door zijn genade. "Zij volgen *mij*." Ik bemin dit persoonlijk voornaamwoord in het enkelvoud. Er staat niet: "Zij volgen mijn geboden", ofschoon zij dit doen. Het is niet: "Zij volgen de weg, die Ik voor hen afgebakend heb", alhoewel zij dit doen. Maar "zij volgen *mij*." In hun individuele persoonlijkheid volgen zij hun Heere in zijn individuele persoonlijkheid. Zij hebben Hem herkend boven zijn woorden, boven zijn wegen, en zelfs boven zijn verlossing. Dit is het grote kenmerk van de Christen, zij leiden niet bloot een leven van zedelijkheid, een leven van oprechtheid, een leven van heiligheid, maar een leven van dit alles tezamen in verband met Christus.

Zij volgen *Hem*; - niet zedelijkheid, niet oprechtheid buiten Christus om, zij volgen *hun Heere*. Een goed leven is goed in ieder mens. Wij kunnen geen kwaad spreken van de deugd, al vinden wij haar ook in de gewone zedenleraar; maar zij is toch niet het volledige merk van Christus' schapen. De deugden van Christus' schapen staan in verband met Christus zelf. De Christen is heilig, enz., omdat hij zijn volmaakte Meester volgt en zich dicht bij Hem houdt. Dit is een der bijzondere en onfeilbare kentekenen van het kind Gods.

Ik heb alzo, zeer in het kort, over de beschrijving gesproken en zal dit onderwerp nu verder aan uw eigen overdenking overlaten. De beschrijving van de schapen van Christus is wel waardig dat men er over leest, en er veel en dikwijls over nadenkt.

II.

Mijn voornaamste onderwerp van heden is echter HET GROTE VOORRECHT, DAT HIER AAN HET VOLK GODS GESCHONKEN WORDT. Christus heeft hun de onschatbare weldaad verzekerd van eeuwige veiligheid in Hem. Geen schaap van Christus zal ooit verloren gaan. Geen enkel schaap, dat Hij gekocht heeft met zijn bloed en tot zijn eigendom heeft gemaakt, zal ooit op zulk een wijze van Hem wegdwalen, dwalen, dat het ten laatste omkomt. Dit is de leerstelling, vervat in de verzen, die wij thans tezamen overdenken. Ik zou tenminste geen woorden kunnen vinden, die deze leerstelling vollediger of juister zouden uitdrukken, dan zij in deze woorden uitgedrukt is.

De veiligheid van het volk Gods is ten eerste gelegen *in de aard van het leven, dat zij hebben ontvangen*. Luistert naar dit woord: "En Ik geef hun het EEUWIGE leven." Al het geestelijke leven, dat alle de schapen van de kudde thans bezitten, is hun gegeven door hun Herder. Nooit is dit van een andere kudde gezegd kunnen worden. Geen andere Herder dan deze kan zijn leven geven voor de schapen; maar Hij gaf hun al het ware leven, dat zij bezitten. Ja meer: Hij gaf hun niet slechts leven, maar Hij onderhoudt dat leven door een voortdurende schenking. Merkt op, dat er niet geschreven is: "Ik *gaf* hun het eeuwige leven"; maar "Ik *geef* hun het eeuwige leven." Zij leven steeds uit kracht van het leven, dat Hij hun immer schenkt. Voortdurend ontvangen zij leven van Hem overeenkomstig deze verzekering: "Want Ik leef, en u zult leven." Wat Hij altijd geeft, moeten zij altijd ontvangen, en daarom kan het niet stilstaan of ophouden.

Merk op de aard van dit leven. "Ik geef mijn schapen het *eeuwige* leven." u weet allen, wat "eeuwig" betekent; of liever, niemand kan zich een denkbeeld vormen van de eeuwigheid, dat hare gehele lengte, haar gehele duur omvat. Alleen dit: u weet, dat de eeuwigheid geen einde heeft, en daarom niet tot een afsluiting kan komen. Indien iemand zeide, dat hij het eeuwige leven heeft gehad, maar het heeft verloren, dan zou hij met zichzelf in tegenspraak zijn. Het kan niet eeuwig geweest zijn, want anders zou hij het nog hebben. Als het eeuwig is, dan *is* het eeuwig, en dan is er geen einde aan, en dan is er een einde aan alle verdere redenering erover. Indien het leven, dat Christus ons geeft, als wij wedergeboren worden, kan sterven, dan is het geen "eeuwig" leven; want anders houden de woorden op enigerlei betekenis te hebben. Het werk van de Heilige Geest zijnde, en een uitvloeijing zijnde van God zelf, is het leven, dat ons bij de wedergeboorte wordt geschonken, naar zijn aard, een onsterfelijk leven. Heeft de Heilige Geest ons niet voorgesteld als "wedergeboren, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad door het levende en eeuwig blijvende woord van God?" Het leven Gods, ingeplant door de Heilige Geest, moet eeuwig leven. Daar de gave voortdurend is, en daar het in zichzelf een eeuwig leven is, moet het ook altijd blijven bestaan.

Maar ik wens voornamelijk te verwijlen bij *het heerlijke karakter van de Gever*. "Ik *geef* mijn schapen het eeuwige leven." Het leven, dat Christus geeft, is niet het armzalig leven, dat zowat drie weken duurt, en dan afneemt en sterft: of wellicht een duur heeft van drie maanden, en dan, als de opwekking voorbij is, de bekeerling laat, wat hij geweest is, zodat hij van voren af aan beginnen moet. Zodanig is het godsdienstig leven, dat door mensen wordt opgewekt; maar zo is het niet met het leven, dat van God komt. Ik zeide, dat de onwezenlijke bekeerde van voren af aan begint: maar hoe hij dat doet, weet ik niet, want in de Schrift lees ik wel van mensen, die wedergeboren worden; maar ik lees nergens, dat zij telkens opnieuw wedergeboren worden. Men zegt mij, dat sommigen van onze godsdienstige ijveraars hun hoorders ontelbare malen bekeerd en wedergeboren hebben gezien; ik heb o.a. gehoord dat een vrouw bij gelegenheid van een zekere meting twaalf maal werd wedergeboren; maar de persoon, die het verhaalde, maakte de schrandere opmerking, dat hij vreesde, dat het de laatste keer niet geheel goed is gedaan. Nee, ik denk niet, dat het op die wijze ooit goed gedaan zal worden. Wie overeenkomstig de Schrift wedergeboren is, heeft het eeuwige leven ontvangen, en dat is het enige leven, dat waard is ontvangen te worden. Ik zou mijn leven niet willen doorbrengen met het Evangelie te prediken, om zodanig armzalige, voorbijgaande verlossing de mensen te verkondigen, maar te verkondigen, dat de Heere Jezus het *eeuwige* leven geeft, dat is

waard om er voor te leven en te sterven. Ik zeg u, mijn vrienden, dit is het, wat mij tot Christus heeft gebracht.

Toen ik nog jong was, en mijn gedachten liet gaan over de zaken, zag ik jongelingen, die tegelijk met mij hun opvoeding hadden ontvangen. Het waren jongelieden met een uitnemend karakter; maar nadat zij hun ouders hadden verlaten om een beroep te gaan leren, heeft de wereld, hebben allerlei verzoekingën de overhand over hen gehad, en zo zijn zij op doolwegen gekomen. Maar toen ik las, dat Christus zijn schapen het eeuwige leven geeft, beschouwde ik dit als een zedelijke levensverzekering voor mijn ziel; ik kwam tot Christus en heb op Hem betrouwd om mij ten einde toe te bewaren. Het zal mij een ontzettende teleurstelling zijn, indien ik ooit ontdek, dat het leven Gods in mij niet eeuwig is, en dat de nieuwe geboorte ons geen volharding ten einde toe verzekert. Ik heb geen biljet genomen voor een vierde van de afstand naar de hemel, Nee! ik heb het genomen voor de gehele afstand. Ik vertrouw, ja ik weet, dat mij geschieden zal naar mijn geloof. Mijn hart verheugt er zich in, het biljet te bezitten, dat mij recht geeft op de gehele reis naar de hemel, en ik geloof, dat ik, tenzij de trein der almachtige genade verongelukt - hetgeen nooit geschieden zal - regelrecht in de hemelse stad zal aankomen, zo zeker als de almachtige genade mij daarheen kan trekken; want alzo is het geschreven: "Ik geef mijn schapen het eeuwige leven."

Nu kunt u er zeker van zijn, dat hetgeen u de mensen voorstelt, veel invloed zal hebben op de gedragslijn, die zij daarna zullen volgen. Zegt hun, dat zij, zo zij in Christus geloven, niet het eeuwige leven zullen ontvangen, maar slechts leven voor een wijle - leven voor zo lang zij er goed zorg voor zullen dragen; en ik vrees, dat dit dan ook het geval zal wezen. Het beetje verandering, waarvan u spreekt, kan hun wellicht goed doen, maar even zeker als zij slechts tot een tijdelijk, een voorbijgaand leven bekeerd zijn, even zeker zal dat leven dan ook weldra sterven. u hebt hun dit ook gezegd. u hebt hun niet meer voorgesteld. Maar als u hun dit voorstelt: - "Door in Christus te geloven kunt u het eeuwige leven verkrijgen. Het is geen tijdelijk, geen voorbijgaand leven, maar eeuwig leven." - welnu, dan zullen zij dit aangrijpen. Hiervoor geloven zij in Christus, en hun geschiedt naar hun geloof; en de Heer en Gever van het leven wordt verheerlijkt, door hun deze grote, heerlijke gave te schenken. "Ik geef mijn schapen het eeuwige leven."

Ik weet niet op welke andere wijze ik over deze tekst zou kunnen prediken, dan de wijze waarop ik er over gepredikt heb. Iemand zegt: "O, dat is Calvinisme!" Het doet er voor mij niet toe wat het is. Het is Schriftuurlijk. Ik heb dit door de Heilige Geest ingegeven Boek voor mij, en ik kan geen betekenis van deze woorden ontdekken, indien zij niet betekenen, dat zij, die van de Heere Jezus leven hebben ontvangen, een eindeloos erfdeel hebben verkregen. Ik kan er geen andere betekenis in ontdekken. "Ik geef mijn schapen het eeuwige leven", moet betekenen, dat de gelovigen tot in eeuwigheid veilig zijn. "Dat is een gevaarlijke leer", roept iemand. Ik heb haar niet gevaarlijk bevonden, en ik heb er toch veel jaren de proef van genomen. Ik geloof, dat het oneindig veel gevaarlijker zou zijn aan de mensen te zeggen, dat zij in waarheid bekeerd kunnen wezen, terwijl dit werk der genade tot binnen zes maanden weer kan ophouden, en dat zij dan weer opnieuw kunnen beginnen, en dit zo dikwijls als zij willen, kunnen herhalen; terwijl het Woord van God hun zegt, dat, zo zij afvallig worden, het onmogelijk is, hen wederom te vernieuwen tot bekering. De mensen kunnen vallen en wederom opgericht worden, maar zo zij geheel en volstrekt vallen, dan blijft er niets aan hen te doen overig. Indien dit eeuwige leven sterven kon, dan zou de Heilige Geest gedaan hebben, wat Hij kon, en dan bleef er niets te doen overig.

Indien het zo was, dat het goede zout smakeloos geworden was, waarmee zou het dan worden gezouten? Zie welk een afgrond zich voor u opent; en zie niet uit naar een werk, dat niet alle mogelijke spanning kan verduren. O dat dit eeuwig leven uw deel mocht worden!

En zo gaan wij dan een stap verder. De kinderen Gods zijn veilig, niet slechts vanwege het leven, dat zij ontvangen, maar omdat *de inwendige gevaren van hen afgewend worden*. Neemt de volgende volzin: "En zij zullen niet verloren gaan." Zij hebben aanleg tot geestelijke krankheid; maar hun Herder zal hun Geneesheer zijn, zodat zij niet omkomen. Zij zijn schapen, en hebben een neiging tot wegdwalen; maar hun Herder zal hen hoeden, zodat zij niet verloren gaan. De tijd is een beproeving voor hen; zij worden oud, en het nieuwe van de godsdienst slijt uit; maar zij zullen niet omkomen. Denk van hen, wat u wilt "zij zullen niet verloren gaan", want aldus luidt de belofte.

De eerste verklaring: "Ik geef hun het eeuwige leven" is zo ruim als zij slechts wezen kan; en deze is nog ruimer, "zij zullen niet verloren gaan." Die regel kent hoegenaamd geen uitzondering. Zij zullen allen bewaard blijven. Laten zij zo oud worden als Methusalach, zij zullen niet omkomen, door welke verzoeking zij ook worden aangevallen. Zij kunnen beproefd en beroerd worden; zij kunnen zwak worden, zodat zij nauwelijks in staat zijn te leven; maar zij zullen niet verloren gaan. Geloofd zij God, deze grote belofte blijft. - "Zij zullen niet verloren gaan."

En nu moeten wij nog een stap verder gaan, want de tijd ontbreekt ons om bij deze argumenten lang stil te staan. Zij zijn veilig omdat ook *uitwendig leed of schade voorkomen wordt*. "Niemand zal dezelve uit mijn hand rukken." Velen zullen aan hen rukken, maar niemand zal hen wegrukken. De duivel zal hun menige afschuwelijke ruk doen gevoelen om hen weg te trekken; maar uit de and van de grote Herder zal hij hen nooit weg kunnen rukken. Hun voormalige metgezellen en de herinnering aan hun oude zonden zullen komen, en zeer hard en ook zeer listig rukken; maar de Heiland zegt: "Niemand zal dezelve uit mijn hand rukken." Zo is hier dan ten eerste hun veiligheid: *zij zijn in zijne hand*; dat is: in zijn *bezit*, en Hij grijpt hen, gelijk iemand een voorwerp aangrijpt en vasthoudt, en zegt: "Het is mijn." Ook zal niemand hen wegrukken van onder zijn *bescherming*. Nooit zullen zij van Christus weggerukt worden. Als Hij dit zegt, dan verpand Hij zijn eer, dat Hij hen zal bewaren; want indien het zijn kon, dat één enkel schaap uit zijn hand wordt gerukt, dan zouden de duivelen in de hel zich verblijden, en zeggen: "Hij kon hen niet bewaren. Hij heeft gezegd, dat Hij het wilde, maar Hij kon niet. Wij zijn er in geslaagd, dit éne schaap uit de doorboorde hand van zijn Verlosser te rukken." Maar zodanige afschuwelijke juichtoon zal nooit door de ganse eeuwigheid worden gehoord. "Zij zullen niet verloren gaan, en niemand zal dezelve uit mijn hand rukken."

Iemand heeft boosaardig gezegd: "Zij kunnen zichzelf wel losmaken uit zijn hand." Maar hoe kan dit waar zijn, als toch de eerste zinsnede luidt: "Zij zullen niet verloren gaan"? Handel eerlijk en oprecht met de Schrift en u zult erkennen, dat de belofte: "Zij zullen niet verloren gaan" het denkbeeld buiten sluit van verloren te gaan door dat zij eigener beweging uit zijn hand weggaan; zich door hun daden en handelingen van Hem losmaken. "Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit mijn hand rukken." Wie zal de omklemming loswringen van de hand, die om mijnentwil en ten mijn behoefte doorboord werd door de nagel van het kruis? Mijn

Heere Jezus heeft mij te duur gekocht om mij ooit los te laten. Hij heeft mij zó lief, dat met die hand geheel zijn almacht in werking zal worden gebracht, en, tenzij er iets bestaat, dat groter en machtiger is dan de Godheid, kan ik uit de dierbare, ijzervaste omklemming niet weggerukt worden.

Om dit nu volkomen zeker voor ons te maken, en de vertroosting nog te vermenigvuldigen voegt de Heiland hier ook nog *de zorg en de macht van God zelf* bij. Onze Heere zegt: "Mijn Vader, die ze mij gegeven heeft." De heiligen Gods zijn veilig, omdat de Vader ze aan zijn Zoon heeft gegeven. Hij gaf Hem geen tijdelijke, voorbijgaande erfenis. Hij gaf Hem niet iets, dat Hij daarna weer kon verliezen. Zal de Heere Christus verliezen wat zijn Vader Hem heeft gegeven? u weet, dat de mensen wel eens zeggen: "O, als een dief bij mij komt stelen, dan hoop ik, dat hij die beker niet zal wegnemen, want dat is een erfstuk in mijn familie. Mijn vader gaf hem mij." Indien iemand zijn eigendom moest verdedigen, dan zal hij in de eerste plaats zorg dragen voor hetgeen een geschenk was, of iemand, die hij liefheeft; of dat een gave der ere was, als een herinnering aan een groot werk. Zo is het met onze Heere Jezus: Hij waardeert hetgeen zijn Vader Hem heeft gegeven. Ik verlustig mij in deze gedachte. Ik stel mijn gezegende Heiland voor, ieder van zijn gelovigen aan te zien, zeggend: "Mijn Vader heeft u aan Mij gegeven." Die arme vrouw, die worstelende jongeling, die ziekelijke oude dame, die man, die half verhongerd is, maar die zijn Heere lief heeft - van die allen en een iegelijk hunner zegt Jezus: "Mijn Vader heeft die ziel aan Mij gegeven." Hij kan niet verliezen wat zijn Vader Hem heeft gegeven. Hij wilde liever sterven dan hen te verliezen. Zijn dood heeft hun zaligheid buiten alle gevaar gesteld. Hij heeft zijn leven gesteld voor de schapen. De leeuw kwam en sprong onder de kudde; maar de Herder trad de leeuw tegen; ja richtte diens aanval op zijn eigen naakte borst en hield hem daar vast. Het was een ontzettende worsteling. De Heere zweette grote druppelen bloeds terwijl Hij het monster gekluisterd hield; maar Hij scheurde hem, en slingerde hem ter aarde, uitroepende: "Het is volbracht": *en het was volbracht*. Hij heeft geheel zijn kudde tot aan dit ogenblik zo zeer verlost en behouden, dat wij er zeker van zijn, dat Hij nooit één dergenen zal verliezen, die de Vader aan zijn zorg heeft toevertrouwd. "Mijn Vader heeft ze Mij gegeven."

En dan gaat Hij verder te zeggen: dat *zijn volk bewaard wordt door zijns Vaders macht*; want Hij zegt: "Mijn Vader, die ze Mij gegeven heeft, is meerder dan allen." Geliefden, hoewel God ons aan Christus heeft gegeven, heeft Hij toch niet opgehouden zelf voor ons te zorgen! Ik moet u onze liefelijke tekst van de vorige zondag in herinnering brengen. Ik heb hem niet volledig kunnen behandelen; maar de tekst was ook zonder leerrede op zichzelf genoeg: "Al het mijn is uwe, en het uwe is mijne; en Ik ben in hen verheerlijkt." Wij hebben getracht u aan te tonen, dat wij, omdat wij des Zoons zijn, daarom toch niet minder ook van de Vader zijn; en niet minder van de Zoon, omdat wij de Vader toebehoren. Zo zegt Jezus hier werkelijk: "Mijn Vader heeft u aan mij gegeven", maar daarom draagt Hij niet minder zorg voor u, maar juist des te meer. Omdat Hij vast besloten is, dat, wat Hij Hem gegeven heeft het Zijne zal zijn, zal de Heere zijn wijsheid en macht aanwenden om u te bewaren. Laat mij u door een symbool de laatste woorden van de tekst trachten op te helderen. Daar liggen de kinderen Gods in de hand van Christus. Ziet u die vastgeklemd hand? Dáár zijn zij veilig. Jezus zegt: "Niemand zal in staat zijn ze uit mijn *hand* te rukken." Maar ziet: de Vader strekt zijn hand uit over de hand van Jezus! En zo bevindt u uzelf dan nu in twee handen. "En niemand kan ze rukken uit *de hand van mijn Vader*." O welk een vredige, kalme bewustheid van veiligheid wordt genoten door hen, die de

stem van Christus horen, en die Hij zijn schapen noemt! Een dubbele macht, de macht van twee handen bewaart hen veilig tegen alle kwaad. Ruk satan, zoveel u wilt. Nooit zult u ze uit de hand van Jezus en uit de hand van de Vader rukken! *Quis separabit?* "Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?" Het kan onmogelijk geschieden.

En dan besluit de Zaligmaker met te zeggen, dat, terwijl Hij van de Vader en van zichzelf heeft gesproken als twee - en als Personen *zijn* zij twee - *zijn* zij *toch in hun Goddelijk wezen Eén*. "Ik en de Vader zijn Eén", zegt Hij; één, inzonderheid in liefde tot zijn volk. "De Vader zelf heeft u lief"; evenals Hij zijn Zoon liefheeft; en als u leest van de liefde van Christus in zijn dood, dan moet u in die grote offerande even duidelijk de liefde van de Vader kunnen lezen. Het is waar van onze Heere Jezus, dat Hij "de gemeente liefgehad heeft, en zich zelf voor haar heeft overgegeven"; maar het is even waar, dat "God de wereld also liefgehad heeft, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft." Zij zijn één in oneindige liefde voor allen, die geroepen zijnde overeenkomstig het raadsbesluit Gods, Christus volgen en zijn stem horen. Ik houd mij met innige blijdschap vast aan de zalige overtuiging, dat Hij niet verloren zal laten gaan, die uit zijne handen het eeuwige leven ontvangen hebben. Indien u slechts een tijdelijk leven ontvangen hebt, indien u in niets meer dan dit gelooft, dan zult u ook niets meer dan dat ontvangen. Uw gave zal u toegemeten worden naar uw geloof. Zo u echter zegt: "Ik heb mij aan Christus overgegeven, opdat Hij de Alpha en de Oméga voor mij zij, ik wil mij geheel en zonder enige terughoudendheid aan Hem toevertrouwen om mij te verlossen en zalig te maken, dan zal Hij het doen; want "Ik ben verzekerd dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag." Vertrouwende ditzelve, dat Hij, die in u een goed werk begonnen heeft, dat voleindigen zal tot op de dag van Jezus Christus." "Het pad van de rechtvaardige is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe."

Gij zijt veilig in Christus' hand. Weet dit, en gevoel er blijdschap van. "O!" zegt iemand, "maar indien ik dit dacht, dan zou ik in de zonde vallen!" Dit doet mij leed voor u, want de zaken schijnen een vreemde uitwerking op u te hebben. Er is niets, dat mij zo vast aan mijn Heere verbindt als een sterk geloof in zijn onveranderlijke liefde. "O! maar het zou veel veiliger zijn uw hoorders te zeggen, dat zij door de zonde overwonnen kunnen worden, en dat zij dan verloren gaan." Ik wil hun niet zeggen wat ik niet geloof. Ik wil mijn Heere niet ontteren door een leugen. Zal ik in uw huis komen en tot uw kinderen zeggen, dat gij, zo zij kwaad doen, hun het hoofd zult afsnijden; of dat zij, als zij u ongehoorzaam zijn, ophouden uw kinderen te zijn. Indien ik zulk een leer verkondigde, zouden uw kinderen toornig worden wegens dit lasteren van hun vader. "Neen", zouden zij zeggen, "wij weten wel beter!" Ik zou veeleer tot hen zeggen: "Kinderen, uw vader heeft u lief; hij zal u altijd liefhebben, doet hem dus geen verdriet aan." Dan zouden ware kinderen zeggen: "Wij zullen onze immer liefdevolle vader beminnen. Wij zullen hem niet ongehoorzaam zijn. Wij zullen trachten in zijn wegen te wandelen." Onze liefderijke Heere zal hen niet verstoten, met wie Hij door huwelijksbanden is verbonden.

"Maar gesteld nu eens, dat wij zondigen." Dan zal Hij ons kastijden en terecht brengen. "Indien ik in zulk ene leer geloofde, dan zou ik leven naar het goeddunken van mijn hart," zegt iemand. Dan bent u niet één van zijn schapen; want zijn schapen beminnen heiligheid en zullen geen ongerechtigheid liefhebben. De verandering, die door de nieuwe geboorte wordt gewerkt, is van zulk een aard, dat de wedergeboren mens niet naar zijn oude wegen van zonde en dwaasheid zal wederkeren. Ware

heiligen zullen de genade Gods niet tot losbandigheid misbruiken; Nee, de blote vermelding der eeuwige liefde leidt hen tot nauwgezette gehoorzaamheid.

Nog iets ten besluite. Sommige leraren prediken een Evangelie met een zeer wijd geopende deur, maar als u er binnentreedt vindt u er niets. Er wordt mij soms toegevoegd, dat ik mijn deur een weinig te eng maak. Dit is niet zo, want ik predik het Evangelie aan ieder schepsel onder de hemel, en dat wel uit alle macht; maar al zou de deur ook eng zijn, als u er binnentreedt, vindt u iets, dat de moeite waard is om te hebben. En is ook de weg eng, zo u er eens op wandelt, dan blijft u er op wandelen, en dan hebt u het eeuwige leven gevonden, en dan zult u niet verloren gaan, en dan zal niemand u uit Christus' hand rukken. Zondaar, kom, en ontvang een eeuwige zegen! Hij is waard, dat men Hem bezit. Kom, en ontvang Hem! Indien u gelooft, dan zult u gewisselijk zalig worden. "Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden," verlost van de zonde, zodat men er nooit weer toe terugkeert om er in te leven; zó verlost, dat men ook heilig gemaakt is; zó verlost, dat men óók in heiligheid bewaard wordt. Naar heiligheid zal het voornamen streven zijn van uw leven, totdat u volmaakt heilig gemaakt, hier Boven bij God zult wonen.

Laat ons hedenavond onze geest bevelen in zijne handen, dan kunnen wij verzekerd zijn, dat hij tot in eeuwigheid veilig zal wezen. Amen.

"De gelijkenissen van de Heiland."

8. Andere schapen en één kudde

Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen; en zij zullen mijn stem horen; en het zal worden een kudde, en een herder. Johannes 10 : 16.

Dit vers is van voren en van achteren bewaakt door twee merkwaardige verklaringen. In het voorgaande vers horen wij de Meester zeggen: "Ik stel mijn leven voor de schapen"; en onmiddellijk daarna vinden wij een andere betekenisvolle zinsnede: "Daarom heeft mij de Vader lief, overmits ik mijn leven afleg, opdat ik hetzelfde wederom neme." De eerste stelling: "*Ik stel mijn leven voor de schapen*", is het plechtanker van ons betrouwen, als het schip der kerk door storm wordt belopen. De Heere Jezus heeft door zijn dood zijn liefde voor zijn volk bewezen; en zijn besluit om hen zalig te maken wordt duidelijk, doordat Hij zijn leven voor hen geeft. Daarom moeten twijfel en vrees uit het hart worden verbannen, en tot zelfs het woord "wanhoop" moest onder het Israël Gods onbekend zijn. Thans zijn wij zeker van de liefde van Gods Zoon voor zijn uitverkoren kudde; want wij hebben er een onfeilbaar bewijs voor in het afleggen van zijn leven voor hen. Nu zijn wij er ook volstrekt zeker van, dat Christus' voornemen eeuwig is. Het kan niet veranderen; de Heere Jezus heeft zich onherroepelijk verbonden om dat voornemen tot stand te brengen, want de prijs is betaald, en de daad is geschied, waardoor dit voornemen ten uitvoer moet worden gebracht. Hierdoor is er geen schaduw van twijfel overgebleven, dat het Goddelijk raadsbesluit uitgevoerd zal worden, want het is onmogelijk, dat Christus te vergeefs zou zijn gestorven. Wij achten de veronderstelling, dat zijn bloed nutteloos gestort werd, een Godsclastering te zijn. Wij zijn er volkomen van overtuigd, dat alles wat tot stand gebracht moest worden doordat de Zone Gods zijn leven heeft afgelegd, in weerwil van alle tegenstanders ook ten volle tot stand gebracht *zal* worden; want wij spreken thans niet van *de plannen van de mensen*, maar van *Gods raadsbesluit*, waaraan Hij het hartebloed van zijn eniggeboren Zoon gewijd heeft. Geduldig hopen wij, en rustig wachten wij om de zaligheid Gods te zien en de uitvoering te zien van al zijn voornemens der liefde; want die dood aan het kruis is een oorzaak, die buiten alle twijfel haar uitwerking teweeg zal brengen. Christus is niet door een toeval gestorven. De veronderstelling, dat de Zaligmaker teleurgesteld kan worden in de gevolgen van zijn bloedstorting, kan geen ogenblik worden geduld. In de donkerste tijden straalt dat glorieijke kruis van licht. Generlei kwaad kan er de kracht en uitwerking van beletten. Indien Jezus zijn leven gesteld heeft voor de schapen, dan is alles wel. Houdt u verzekerd van de liefde van de Vader voor deze schapen; houdt u verzekerd van de onveranderlijkheid van Gods raadsbesluit over hen; houdt u verzekerd, dat dit raadsbesluit ten uitvoer zal worden gebracht. Het moet niet, het zal niet geschieden, dat Gods eigen Zoon tevergeefs zijn leven heeft afgelegd. Al zouden hemel en aarde voorbijgaan, het dierbaar bloed van de Zoon van God zal datgene tot stand brengen, waartoe het zo gewillig gestort werd. Jezus zegt: "Ik stel mijn leven voor de schapen", daarom moeten de schapen leven, die tot zulk een prijs zijn gekocht; en in hen zal de Herder om de arbeid van zijn ziel het zien en verzadigd worden. Dat is de bemoediging, die wij ontlennen aan het vers, dat aan onze tekst voorafgaat; en er als het ware er de voorhoede van vormt.

Maar, alsof het arme, beangstigde volk van God toch soms in de waan zou kunnen verkeren, dat Christus' voornemen niet tot stand zou worden gebracht, zien wij in de achterhoede van de tekst nog een andere uitspraak: "Daarom heeft mij de Vader lief,

overmits ik mijn leven afleg, opdat ik hetzelfde wederom neme. Hij, die stierf, en aldus zijn volk tot een dure prijs gekocht heeft, leeft, opdat Hij persoonlijk zou kunnen zien, dat zij ook verlost zijn door kracht. Als iemand sterft, om een voornemen, een plan tot stand te kunnen brengen; dan gevoelt u er u van verzekerd, dat zijn gehele ziel in dat voornemen geweest moet zijn. Maar als die mens zou opstaan uit de doden, en met zijn plan nog zou voortgaan, dan weet u voorzeker hoe vastbesloten hij is om zijn voornemen ten uitvoer te brengen. Indien hij opstond met groter macht, bekleed met een hogere rang, verheven tot een hogere positie en indien hij dan nog zijn groot doel nastreeft, dan zou u nog meer zeker zijn van zijn vast besluit om zijn voornemen te volvoeren. In het verrezen leven van Jezus wordt de zekerheid dubbel zeker: nu zijn wij er van overtuigd, dat zijn plan uitgevoerd zal worden, en dat niemand of niets het kan verhinderen. Wij durven de gedachte niet koesteren, dat de Zone Gods teleurgesteld kan worden in het doel, waarvoor Hij is gestorven, en waarvoor Hij wederom leeft. Indien Jezus voor een doel is gestorven dan zal dat doel tot stand komen; indien Jezus eeuwig leeft voor een doel, dan zal Hij het teweeg brengen. Voor mij is die gevolgtrekking onbetwistbaar; en indien dit zo is, dan is het lot der schapen ook niet van een toeval afhankelijk. Heeft Paulus niet enigszins dezelfde redenering gevolgd, toen hij zei: "Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood van zijn Zoon, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door zijn leven?"

Indien iemand van u terneergeslagen werd door moeilijkheden, waarmede u heden te worstelen hebt, zo laat deze twee grote, verheven teksten hun zilveren bazuinen in uw oren doen weerklinken. Indien u ten venster hebt uitgezien, en het uitzicht bovenmate somber hebt bevonden, zo vat moed, bid ik u, uit hetgeen uw Heere heeft gedaan; zijn dood en zijn opstanding zijn profetieën van goede dingen, die staan te komen. u durft niet denken, dat Christus het doel, waarvoor Hij gestorven is, zal missen. u durft niet denken, dat Hij het doel van zijn glorierijk leven niet zal bereiken; waarom bent u dan terneergeslagen? Zijn wil zal geschieden op aarde gelijk als in de hemel, zo gewis als Hij van de hemel op aarde is gekomen, en van de aarde naar de hemel is weergekeerd. Even zeker als Hij gestorven is en wederom leeft, even zeker zal zijn voornemen tot stand komen. Is dit niet de verborgen reden, waarom Hij, toen Hij aan zijn treurende dienstknecht Johannes is verschenen, tot hem gezegd heeft. "Ik ben de eerste en de laatste; en die leef, en ik ben dood geweest; en zie, ik ben levend in alle eeuwigheid. En ik heb de sleutels van de hel en van de dood?" Is niet de stervende en daarna wederom levende Herder de veiligheid en de heerlijkheid van zijn kudde? Daarom vertroost elkander met deze woorden van uw Heere: "Ik stel mijn leven voor de schapen": "Overmits Ik mijn leven afleg, opdat ik hetzelfde wederom neme."

Er zijn in de tekst zelf vier dingen, die uw aandacht verdienen, omdat zij vol van vertroosting zijn voor hen, wier hart ontroerd is door het kwaad van de gevaarlijke tijden, waarin wij leven.

- Het eerste is: ONZE HEERE JEZUS CHRISTUS HEEFT ONDER DE ONGUNSTIGSTE OMSTANDIGHEDEN EEN VOLK GEHAD.
- Het tweede is dat de HEERE ANDERE SCHAPEN HEEFT, DIE NOG NIET BEKEND ZIJN.
- Het derde is: ONZE HEERE MOET DEZE ANDERE SCHAPEN TOEBRENGEN OF LEIDEN.
- Ten vierde: ONZE HEERE MOET DEZE ANDERE SCHAPEN TOEBRENGEN OF LEIDEN.

I.

Als Hij spreekt van "andere schapen", dan ligt hierin opgesloten, dat Hij toen zekere schapen had; en als Hij zegt: "Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn"; dan is het duidelijk, dat de Goede Herder ook toen een stal had. De tijden waren zeer boos en donker, maar enkele trouwe harten verenigden zich rondom de Zaligmaker; en door zijn Goddelijke almacht werden zij beschermd als in een "stal." Men heeft verondersteld, dat onze Heere met de woorden "deze stal" of kudde zinspeelde op de Joden; maar de Joden, als zodanig, zijn nooit Christus' stal geweest. Hij kon de Joden, door wie Hij omringd was, niet bedoeld hebben, want een weinig verderop roept Hij: "Gijlieden gelooft niet, want u bent niet van mijn schapen, gelijk Ik u gezegd heb." Zijn stal, of kudde, was het kleine handjevol van Zijn discipelen, die Hij door zijn persoonlijke arbeid bijeen had vergaderd, en die als een kudde rondom de goede Herder stonden. Men kon op hen smalen als op een zeer klein gezelschap; maar tot zijn vijanden, die schuimende van woede buiten staan, zegt Hij: "Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; u kunt ze niet zien; maar niettemin heb Ik ze; deze moet Ik ter bestemder tijd leiden, en dan zal het worden één kudde en één Herder."

Zo ziet gij, dat de Heere Jezus ook in de ongunstigste tijden een volk had. Ongetwijfeld zijn de dagen, waarin wij leven, zeer gevaarlijk; en ik ben omringd van broederen, die mij nooit toelaten het te vergeten; want zij spelen immer in de mineurtoon, en verwijlen zeer rechtmatig bij het noodzakelijk onderwerp van het algemeen verval van de kerk en de toenemende verdorvenheid van de wereld. Ik zou niet willen, dat zij aflieten van hun getrouwe waarschuwingen, ofschoon ik hun kan verzekeren, dat ik hetzelfde lied met slechts een kleine wijziging in de toon, jaren lang heb horen zingen. Van der jeugd af aan hebben zij mij menigmaal gekweld, en het is goed voor mij geweest. Ik herinner mij, dat ik dertig jaar geleden heb horen zeggen, dat wij leefden in ontzettend zware tijden, en, voor zover ik het mij herinner, zijn de tijden altijd ontzettend zwaar gebleven; en ik denk, dat zij het ten einde toe zullen blijven. De wachters in de nacht zien alles behalve de komende dageraad. Onze loodsen zien gevaren vóór de boeg en sturen met omzichtigheid. Dit is wellicht zoals het behoort, want in elk geval is het beter dan in het paradijs der dwazen te slapen. Maar hoe dit ook zij, het is duidelijk dat de dagen van de omwandeling van onze Heere op de aarde in de nadrukkelijke zin van het woord zware tijden waren. Geen eeuw kan slechter wezen dan de eeuw, die de Zoon van God in letterlijke zin gekruisigd heeft, roepende: "Neem weg, neem weg, kruis hem!" Of onze dagen beter zijn dan die, wil ik niet beslissen; maar erger kunnen zij niet wezen. De dag van de eerste komst van onze Heere was het toppunt en keerpunt van de zonde in de wereldse loopbaan; en toch had de goede Herder in de middernacht van zijn geschiedenis één stal, d. i. een kudde onder de mensen.

Er was in die dagen een treurig gebrek aan levende Godsvrucht. Er waren Godvruchtigen, die naar de komst van de Messias hebben uitgezien, Maar zij waren zeer weinig talrijk, zoals bijvoorbeeld de vrome oude Simeon en Anna. Een klein overblijfsel zuchtte en weende om de overvloedige zonde van de natie; maar het zout was schier verdwenen; Israël begon als Sodom en Gomorra te worden. De keurbende der treurenden in Sion was nog niet geheel uitgestorven; maar hun aantal was zó klein, dat "een jongen ze zou kunnen opschrijven." Over het algemeen genomen kan men zeggen, dat de Zaligmaker tot de zijnen is gekomen, en dat de zijnen Hem niet hebben aangenomen. De massa van het volk, dat de godsdienst beleed, was te dien dage door en door verdorven; het leven Gods was weg. Het kon niet wonen onder de Farizeeën en Sadduceeën, noch onder enige andere sekte van die tijd; want zij waren allen te

samen afgedwaald. De Heere zag uit, maar er was niemand, die zijn rechtvaardige zaak hielp of ondersteunde. Zij, die beleden haar kampioenen te zijn, waren alle nutteloos geworden. Wat de godsdienstleraars aangaat, hun mond was een geopend graf geworden, slangenvenijn was onder hun lippen, en toch had de Heere ook toen een volk in Judea. Er was op aarde een stal voor de schapen, die Hij had verkoren, die de stem van de Herder kenden, zich op zijn roepstem bijeenvergaderden en Hem getrouwelijk volgden.

Het was een tijd toen alom *een eigenwillige aanbidding heerste*. De mensen hadden afgelaten van God te aanbidden overeenkomstig de Schriften; zij aanbaden naar hun eigen goeiddunken. Toen kon men aan alle hoeken van de straten trompetgeschal horen, want de Farizeeën deelden hun aalmoezen uit. Men kon vaders en moeders zien veronachtzaamd en huisgezinnen verstrooid, omdat de Schriftgeleerden het volk hadden geleerd, dat, zo zij zeiden "Corban", zij ontheven waren van elke verplichting om vader of moeder bij te staan. Als leerstellingen hadden zij de geboden van mensen; en de geboden van God werden ter zijde gelegd. Klederen met grote zomen en brede gedenkcédels te dragen werd een zaak van het uiterste gewicht geacht; maar liegen en bedriegen, dat was maar een kleinigheid. Met ongewassen handen te eten, dat werd als een misdaad aangezien; maar de huizen van de weduwen op te eten, dat was iets, dat de eigengerechtigde Farizeeër niet de minste gewetenswroeging bezorgde. Het land was vol van eigenwillige aanbidding, en dat is een grote en toenemende ergernis ook in onze dagen; maar met dat al heeft Christus toch een stal gehad; en in die stal waren de schapen, die zijn stem kenden, en deze, Hem getrouw en op de voet volgend, konden in- en uitgaan en weide vinden.

Het was een dag van *de heftigste tegenstand* tegen de waarheid van God. Onze Heere Jezus kon nauwelijks zijn mond openen, of zij namen stenen op om Hem te stenigen. Men zeide, dat Hij een duivel had en uitzinnig was; dat Hij een vraat en wijnzuiper was en met tollenaars en zondaren omging. De woede van de mensen tegen Christus was toen ten top gestegen, totdat zij Hem namen en aan het kruis nagelden, omdat zij het niet konden verdragen, dat Hij onder hen leefde. En toch had Hij in die verschrikkelijke dagen de zijnen; zelfs toen had Hij zijn verkoren gezelschap, voor wie Hij zijn leven stelde; en van wie Hij zei tot de Vader: "Zij waren uwe, en u hebt mij dezelve gegeven; en zij hebben uw woord bewaard." Tot deze sprak Hij, zeggende: "Gij zijt degenen, die met mij steeds gebleven zijt in mijn verzoeken. En ik verordineer u het koninkrijk, gelijkewijs mijn Vader dat mij verordineerd heeft." Daarom, geliefden, kom ik tot de gevolgtrekking, dat, schoon er heden ten dage een droevig verval is in levende godsvrucht, en ofschoon de eigenwillige godsverering met haar onstuimige golven het land overstroomt, en ofschoon de tegenstand tegen de zuivere waarheid van Christus heftiger is dan ooit te voren, er toch ook in onze tijd een overblijfsel is naar de verkiezing der genade. Zelfs heden luidt het antwoord van God aan de klagende profeet: "Ik heb in Israël doen overblijven zeven duizend, alle knieën, die zich niet gebogen hebben voor Baäl. Daarom, broeders, bezit uw ziel in uw lijdzaamheid en in vertrouwen.

Nu is het merkwaardig, dat Christus dit kleine gezelschap van zijn volk een "stal" noemt. Naderhand zal Hij hen een "kudde" noemen; maar zolang Hij lichamelijk onder hen tegenwoordig was, waren zij bij uitnemendheid een "stal". Zij waren weinig in aantal, behoorden allen tot eenzelfde volk, kwamen meestal van een zelfde plaats, en waren zó dicht ineens gedrongen, dat zij met recht een stal genoemd konden

worden. Eén blik van het lichamelijk oog van de Herder omvatte hen allen. Zij waren gelukkig ook zo volkomen onderscheiden van het overige van de wereld, dat zij blijkbaar en bij uitnemendheid als in een stal bijeen waren gebracht. Onze Heere zei van hen: "Zij zijn niet van de wereld, gelijkerwijs ik van de wereld niet ben." Hij had hen ingesloten met zich, en de wereld buiten gesloten. In deze zalige afzondering waren zij volkomen veilig, zodat hun Heere tot de Vader zei: "Toen ik met hen in de wereld was, bewaarde ik ze in uw naam. Die u mij gegeven hebt, heb ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde." Wat hun fouten en vergissingen ook waren - en zij waren menigvuldig - aan het geslacht, onder hetwelk zij leefden, waren zij niet gelijkvormig geworden. Zolang Jezus met hen was, hielden zij zich afzonderlijk, als in een stal, een schaapskooi. In die "stal" waren zij beschermd tegen alle weer en wind, beschermd tegen de wolf, beschermd tegen de dief. De tegenwoordigheid van de Heere was een vurige muur rondom hen. Zij behoefden zich slechts tot Hem heen te spoeden, dan zou Hij de tegenstanders wel te woord staan, en hen tegen smaad verdedigen. Als een andere David heeft de Heere Jezus zijn kudde behoed voor al de woedende leeuwen, die ze zochten te verslinden. Het is waar: zelfs onder de kleine kudde waren bokken, want Hij zelf heeft gezegd: "Heb ik niet u twaalf uitverkoren? En een uit u is een duivel." Ook toen waren zij niet volstrekt rein; maar zij waren het in hoge mate; en zij waren afgescheiden van de wereld, bewaard voor valse leerstellingen, er voor bewaard verdeeld en verstrooid te worden. Binnen die stal moesten zij versterkt worden om naderhand hun grote Herder volkomen te kunnen volgen. Zij leerden duizend en één dingen, die hun later van pas zouden komen, als Hij hen zou zenden als schapen onder de wolven, zodat zij "voorzichtig konden zijn als de slangen en oprecht als de duiven", door hetgeen zij geleerd hadden van hun Heere. Zo ziet gij, dat de Heere ook in de meest verdorven tijden een gemeente had. Ik zou schier kunnen zeggen, dat Hij toen de beste gemeente had. Mag ik haar zo niet noemen? Immers stond die apostolische gemeente, waarop de Heilige Geest was neergedaald, in niets achter bij de gemeente uit welk tijdperk ook, die haar opvolgde. Het was de uitgelezen kudde van al de kudden uit alle eeuwen, dat kleine gezelschap, tot hetwelk Jezus gezegd heeft: "Vrees niet, u klein kuddeken! Want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het koninkrijk te geven."

Maar er is één zaak, waarop goed gelet dient te worden. Toen Jezus hen alzo had ingesloten bij elkaar, wilde Hij toch niet, dat er een geest van uitsluiting onder hen zou heersen, en dat zij zo langzamerhand tot een staat van zelfzuchtige voldaanheid zouden komen. Nee, wijd opent Hij de deur van de schaapskooi, en roept: "Ik heb nog andere schapen." Aldus legt Hij een beslag op de neiging, die zo algemeen heerst in de kerk, om hen te vergeten, die buiten de schaapskooi zijn, en van onze eigen persoonlijke zaligheid de som en substantie van de godsdienst te maken. Ik acht het niet verkeerd te zingen:

*Wij zijn als een ommuurde hof,
Een verkoren plekje gronds,
Omheind door Gods genade,
Afgezonderd van de woestijn der wereld.*

Integendeel, ik geloof, dat het vers waar en liefelijk is, en behoort te worden gezongen; maar er zijn, behalve deze, ook nog andere waarheden. Ook voor ons opent de Herder de deur van de ommuurde hof, en zegt: "De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen, en zal bloeien als een

roos." De stal, of schaapskooi; is onze woning, maar niet onze enige sfeer van werkzaamheid; want wij moeten er van uitgaan om in geheel de wereld onze broederen te zoeken. Daar onze Heere nog andere schapen heeft, die van deze stal niet zijn, en deze door middel van zijn getrouw volk moet vinden, zo laat ons opstaan en ons aangorden tot de heilige arbeid.

Geliefden, nog dit enkele woord, eer ik van dit punt afstap: *Wanhoopt nooit!* De Heere der heirscharen is met zijn volk. Zij kunnen arm wezen, en weinig talrijk; maar zij zijn van Christus en dit maakt hen kostelijk en dierbaar. Een gewone schaapskooi is geen zaak van heerlijkheid of schoonheid; zij bestaat uit niets dan vier ruwe kale muren en is slechts een schapenhok; en zo kan ook de gemeente gering en onaanzienlijk schijnen in de ogen van de wereld; maar zij is de schaapskooi van de Herder-Koning; en de schapen behoren de Heere God toe, de Almachtige. Daar is een heerlijkheid aan, die de engelen niet falen te zien. Hier is menselijke zwakheid, maar ook evenzeer Goddelijke kracht. Ik vrees, dat wij de kracht van een gemeente niet geheel en al naar waarde schatten.

Ik heb gelezen van die broederen, die een school in stand moesten houden terwijl de middelen daartoe schenen te ontbreken. Een hunner klaagde, dat zij geen helpers hadden; en er dus geen hoop bestond van te zullen slagen; maar een ander, die meer geloof had, zei tot zijn' broeder: "Vraagt u wat wij doen kunnen? Zegt gij, dat wij zo weinig in aantal zijn? Dat zie ik niet in; want wij zijn ten minste wel duizend." "Duizend!" zei de ander verwonderd, "hoe zo?" "Wel" hernam de eerste, "ik ben een nul, en u bent een nul, en onze broeder is een nul, zo hebben wij dus drie nullen om mee te beginnen. En daar ik er nu zeker van ben, dat de Heere Jezus EEN is, zoo plaats Hem achter de drie nullen, en dan hebben wij terstond duizend." Was dit niet moedig gesproken?

Welk een macht bezitten wij, zo wij slechts die grote EEN vooraan stellen. u bent niets, broeder; u bent niets, zuster; ik ben niets; wij zijn allen te samen niets zonder onze Heere; maar ach! als Hij bij en met ons is, dan zijn wij duizenden; en dan is het waar op aarde, gelijk als in de hemel: Gods wagens zijn tweemaal tien duizend, de duizenden verdubbeld, duizenden van zijne boden, de Heere is onder hen een Sinaï in heiligheid. Wees dus niet terneergeslagen, mijn vrienden, maar zegt bij u zelf: - Zelfs nu bevinden wij ons niet in zo duister een nacht, als eens over deze wereld gekomen is. Wij zijn in deze smartelijke ure toch nog niet in zó moeilijke en gevaarlijke toestand, als waarin de gemeente van Christus in zijn' eigen tijd geweest is; en indien de Heere geestelijk in ons midden is, dan behoeven wij niet te vrezen, al veranderde de aarde haar plaats, en al werden de bergen verzet in het hart van de zeeën; want er is een stad, die eeuwig blijft; en er is een rivier, welker beekjes haar zullen verblijden. God is in het midden van haar, zij zal niet wankelen; God zal haar helpen in het aanbreken van de morgenstond. Zo dan, mijn medegelovigen, zijt sterk, en hebt goede moed!

II.

Maar nu ten tweede: het is duidelijk, want de tekst zegt het ons in zo veel woorden, dat de HEERE ANDERE SCHAPEN HEEFT, DIE NOG NIET BEKEND ZIJN.

"Ik heb nog andere schapen," zegt Hij. Let op die krachtige uitdrukking: *Ik heb* nog andere schapen," - niet "Ik zal hebben", maar "Ik heb nog andere schapen". Velen van deze schapen waren zelfs nog niet in de gedachten van de apostelen. Ik denk niet, dat het bij Petrus, Jakobus of Johannes ook maar opgekomen is, dat hun Heere schapen had in dit ons arm, woest, door wilden bewoond land, dat toen nog nauwelijks

beschouwd werd als binnen de grenzen van de aarde te liggen. Ik geloof zelfs niet, dat de apostelen in die tijd dachten, dat de Heere Jezus schapen had te Rome Nee, het ruimste denkbeeld, dat in hun hart opkwam, was, dat het Hebreeuwse volk bekeerd zou worden, en de verstrooiden van het zaad Abrahams bijeen vergaderd zouden worden. Onze Herder-Koning heeft grotere gedachten, dan zijn dienstknechten met het ruimste hart. Hij schept er behagen in de sfeer van onze liefde uit te breiden. "Ik heb nog andere schapen". u kent ze niet, maar de Herder kent ze. Onbekend aan de leraren, onbekend aan de Christenen met het warmste hart, zijn er velen in de wereld, die Jezus in en door het verbond der genade erkent als de zijnen.

Wie zijn zij? Wel, deze "andere schapen" waren ten eerste *zijn uitverkorenen*; want Hij heeft een volk, dat Hij heeft uitverkoren van voor de grondlegging der wereld, en dat Hij verordineerd heeft ten eeuwigen leven. "Gij hebt mij niet uitverkoren," zegt Hij, "maar ik heb u uitverkoren." Er is een volk, op hetwelk zijn liefdevolle vrijmacht reeds vóór de grondlegging van de wereld zijn keus had gevestigd. En van deze uitverkorenen zegt Hij: "Ik heb hen." Zijn verkiezing van hen is de grondslag van zijn eigendomsrecht op hen. Dan zijn er ook *degenen, die zijn Vader Hem gegeven heeft*; en van wie Hij op een andere plaats zegt: "Al wat mij de Vader geeft, zal tot mij komen;" en wederom: "Die u mij gegeven hebt, heb ik bewaard." Zijns Vaders eeuwige schenking van hen, bezegelt zijn recht op hen. Dat zijn degenen, voor wie Hij in het bijzonder zijn leven gesteld heeft, opdat zij *de verlost des Heeren* zouden zijn. "Christus heeft de gemeente lief gehad, en heeft zich zelf voor haar overgegeven." Deze zijn "gekocht uit de mensen," van wie wij lezen: "Gij zijt uws zelfs niet, u bent duur gekocht." De Heere Jezus heeft zijn leven gesteld voor zijn schapen; dit heeft Hij ons zelfs gezegd, en niemand kan zijn woord in twijfel trekken. Deze zijn het, van wie Jezus zegt: "Ik heb hen;" want om hunnentwil heeft Hij verplichtingen op zich genomen als Borg, evenals Jakob de zorg van Labans kudde op zich heeft genomen en er nacht en dag over heeft gewaakt om haar niet te verliezen; en indien een schaap van die kudde verscheurd was geworden, het zou vergoed hebben. Deze schapen stellen mensen voor, voor wie Christus Borg is gebleven bij zijn Vader, dat Hij ze ten laatsten dage veilig thuis zal brengen, zodat er geen enkel van gemist zal worden, als zij door zullen gaan onder de hand van Hem, die ze telt, gelijk zij op de laatste grote dag geteld zullen worden: "Ik heb nog andere schapen," zegt Christus. Hoe verwonderlijk is het, dat Hij zegt: "Ik heb ze," ofschoon zij thans nog vervreemd waren en vijanden door het verstand in de boze werken.

Wat was hun staat? Zij waren een volk zonder herder, zonder stal of schaapskooi, zonder weide, verdwaald en verloren op de bergen, wegdwalende in de bossen, neerliggende om te sterven, gereed om door de wolf te worden verslonden. En toch zegt Jezus: "Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn." Het waren schapen, die zeer ver weg gedwaald waren, in de schandelijkste ongerechtigheid waren vervallen, en toch zegt Hij: "Ik heb hen." Slecht als de wereld heden is, moet zij toch nog oneindig slechter geweest zijn in de eeuw van de wrede heerschappij van de Romeinen ten opzichte van openbare zonde, en ondeugden, en afgrijselijkheden, die niet eens genoemd mogen worden. En toch waren deze ver afgedwaalden de schapen van Christus, en ter bestemder tijd zouden zij verlost worden van de zonde; en weggetrokken worden uit al het bijgeloof, de afgoderij en onreinheid, waartoe zij waren vervallen. Zij waren van Christus, zelfs toen zij nog verre waren. Hij had hen uitverkoren; de Vader had hen aan Hem gegeven; Hij had hen vrijgekocht, en Hij was

vast besloten hen ten eigendom te hebben. Ja, Hij zegt; "Ik heb hen;" en Hij noemt hen de zijnen, zelfs terwijl zij nog overtreden en hun verderf tegemoet gaan.

Het komt mij voor, dat dezen aan Christus even bekend waren, als degenen die zich reeds in zijne schaapskooi bevonden. Mij dunkt, ik zie Hem, de Godmens, daar staande en zijn tegenstanders in de ogen ziende; en nadat Hij zijn blik voor een wijle op zijn vijanden had laten rusten, zie ik die ogen die de ganse aarde doorlopen, om een voor Hem oneindig liefelijker toneel te aanschouwen. Terwijl Hij spreekt, schittert zijn oog van vreugde, daar het staart op duizenden uit elk volk, en geslacht en tong, en Hij bij zichzelf de woorden aanhaalt uit de twee en twintigste Psalm: "Alle einden der aarde zullen het gedenken, en zich tot de HEERE bekeren; en alle geslachten der heidenen zullen voor uw aangezicht aanbidden. Want het koninkrijk is des HEEREN, en Hij heerst onder de heidenen. Het zaad zal Hem dienen; het zal de Heere aangeschreven worden tot in geslachten." Hij bemerkt de myriaden, die Zijne zijn; en Hij verblijdt zich in de tegenwoordigheid van zijn smalende vijanden, als Hij zijn zich uitbreidend koninkrijk aanschouwt, dat zij niet bij machte zijn omver te werpen. De hoogmoedige, eigengerechte mens moge in zijne blindheid de leiding van des Heeren gezalfde Herder afwijzen; maar toch zal het Hem niet aan een kudde ontbreken, die zijn heerlijkheid is en zijn loon. Heeft de Heere zich te dier ure innerlijk verheugd en bij zichzelf gezegd: - "Hoewel Israël zich niet laat verzamelen, nochtans zal ik verheerlijkt worden in de ogen des HEEREN, en mijn God zal mijn sterkte zijn?" Dit heeft Hem er toe gebracht te zeggen: "Ik heb nog andere schapen."

Hierin is voor Gods kinderen, die de zielen van hun medemensen liefhebben, een grote troost gelegen. De Heere heeft een volk in deze stad, en Hij kent hen. "Ik heb veel volks in deze stad," aldus luidde het woord tot de apostel, toen in die stad nog niemand bekeerd was. "Ik heb hen," zegt Christus, ofschoon zij Hem tot nu toe niet hadden gezocht. Onze Heere Jezus heeft te dezer ure een uitverkoren, verlost volk over geheel de wereld, ofschoon zij tot nu toe nog niet door genade zijn geroepen. Ik weet niet, waar zij zijn; maar zeer stellig heeft Hij hen ergens, daar het nog immer waar is: "Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn." Dit is een deel van onze volmacht, om uit te gaan en de verloren schapen te zoeken; want, mijn broeders, wij hebben het recht om overal heen te gaan, en naar de schapen van onze Meester te vragen. Het komt mij niet toe de schapen van anderen te zoeken; maar indien zij de schapen van mijn Meester zijn, wie zal mij verhinderen om over heuvel en dal te gaan en overal te vragen: "Hebt u ook de schapen van mijn Meester gezien?" En zo iemand zegt: "u dringt u hier binnen," zo laat het antwoord zijn: "Wij zoeken naar de schapen van onze Meester, die hierheen verdwaald zijn." "Vergeef ons, zo wij meer aandringen dan de wereldse beleefdheid veroorlooft, maar wij hebben haast om een verloren schaap te vinden." Dit is uw verontschuldiging voor het gaan in een huis, waar men u niet verlangt te zien, maar waar u beproeft een traktaatje achter te laten en een woord voor Christus te spreken. Zegt: "Ik denk, dat hier één van de schapen van mijn Meester is; en ik kom het zoeken." u hebt de volmacht daartoe ontvangen van de Koning der koningen; en daarom hebt u het recht binnen te treden om het gestolen eigendom van uw Meester te zoeken. Indien de mensen de duivel toebehoorden, dan zouden wij zelfs de vijand niet willen beroven; maar zij behoren hem *niet* toe. Hij heeft hen noch gemaakt, noch gekocht; en daarom grijpen wij hen in de naam van de Koning, telkenmale als wij de hand op hen kunnen leggen. Ik twijfel niet, of er zijn sommigen hier, die de Heiland nog niet kennen, en dus ook niet lief hebben; maar die de Verlosser toch toebehooren; en Hij zal hen tot zich brengen en bij de kudde voegen. Daarom is het, dat wij prediken met vertrouwen. Ik beklim deze kansel niet in de

hoop, dat iemand misschien uit eigen beweging tot Christus terug zal keren. Dat zij, hoe het zij, maar mijn hoop ligt in iets anders: ik hoop, dat mijn Meester sommigen van hen zal aangrijpen en zeggen: "Gij zijt de mijnen, en u zult de mijnen zijn: Ik eis u op voor Mij zelf." Mijn hoop vloeit voort uit het vrije van zijn genade; en niet uit het vrije van des mensen wil. De Evangelie-visser zal al zeer weinig ophalen uit de diepte, als hij geen andere vissen in zijn net krijgt, dan die gretig verlangden er in te springen. O, dat Jezus eens gedurende een uur in het midden van deze menigte was. O, dat de grote Herder eens zelf vijf minuten aan het werk was! Als de goede Herder zijn verloren schaap inhaalt, dan heeft Hij er niet veel aan te zeggen. Volgens de gelijkenis zegt Hij niets; maar hij grijpt het aan, legt het op zijne schouders en brengt het thuis; en dat is het, wat ik vurig wens, dat de Heere heden doen zal met sommigen van u, die gans wat anders begeert, wier wil en wensen juist het tegenovergestelde zijn dan de zijne. Ik wens, dat Hij zal komen met heilig geweld en machtige liefde, om u weer te brengen tot uw Vader en uw God. Niet, dat u tegen uw zin verlost zult worden; maar uw wil zal omgebogen, uw toestemming op liefelijke en liefdevolle wijze verkregen worden. O, dat de Heere Jezus u in zijn handen nam, om u nooit meer los te laten. Moge Hij tot u het zo liefderijke woord richten: "Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid."

III.

Ons derde punt bevat zeer veel lieflijks. ONZE HEERE MOET DEZE ANDERE SCHAPEN TOEBRENGEN OF LEIDEN. "Dezen moet ik ook toebrengen."

Een nauwkeuriger lezing is: "Dezen moet ik ook leiden." Christus moet aan het hoofd zijn van die andere schapen; en zij moeten zijn leiding volgen. "Dezen moet ik ook toebrengen en zij zullen mijn stem horen." Zij, die Christus toebehoren in het verborgen, moeten er openlijk toe gebracht worden om Hem te volgen.

Ten eerste: het is Christus, die dit doen moet, gelijk Hij het tot hiertoe gedaan heeft. De tekst zegt: "Dezen moet ik *ook* toebrengen," hierin ligt opgesloten, dat zij, die reeds gekomen zijn, door Hem toegebracht werden. Allen, die nog in de stal waren, zijn er door Christus gebracht; en allen, die nog in de stal moeten komen, zullen er door Hem ingeleid worden. Wij allen, die verlost en behouden zijn, zijn verlost en behouden door de macht Gods in Christus Jezus. Is het niet zo? Is er iemand onder ons, die tot Jezus gekomen is, zonder dat Jezus eerst tot hem was gekomen? Gewis niet. Zonder uitzondering erkennen wij allen, dat het zijn liefde was, die ons gezocht heeft; en er ons toe gebracht heeft schapen van zijn weide te zijn. Daar de Heere Jezus dit nu voor ons gedaan heeft, moet Hij het ook doen voor anderen; want nooit zullen zij komen, zo Hij hen niet haalt.

Hier komt nu dit nadrukkelijke, dit gebiedende "moet." Het spreekwoord zegt, dat "moeten" voor de koning is, en dat de koning tot ons allen van "moeten" mag spreken. Maar hebt u ooit gehoord van een "moet", dat de koning zelf bond en drong? Over het algemeen hebben de koningen het niet graag, dat men "gij moet" tot hen zegt; maar hier is een Koning, van wie geen koning ooit de gelijke was, noch immer zijn zal in macht en heerschappij; en toch wordt Hij gebonden door een "*moet*." Vorst Immanuël zegt: "Dezen *moet* ik ook toebrengen." Als Jezus zegt "*moet*", dan zal daar altijd iets uit voortkomen. Wie kan dit almachtige *moeten* weerstaan? Gaat uit, u duivelen! Gaat weg, u goddelozen! Vlied weg, o duisternis! Sterf, o dood! Als Jezus zegt "*moet*", dan weten wij, wat er zal gebeuren: moeilijkheden verdwijnen; onmogelijkheden geschieden. Eer! eer! de Heere zal de overwinning wegdragen! Jezus zegt van zijn

uitverkorenen, zijn verlost, zijn ondertrouwd, zijn in het verbond opgenomen: "Dezen *moet* ik ook toebrengen," en daarom zal het geschieden. En voorts zegt Hij ons, hoe Hij het moet doen. "Zij zullen mijn stem horen", zegt Hij. Zodat onze Heere nog immer voortgaat met de mensen te verlossen door het Evangelie. Ik zie naar geen andere middelen uit om de mensen te bekeren, dan naar de eenvoudige prediking van het Evangelie en het openen van de oren van de mensen om het te horen ñ "Zij zullen mijn stem horen." Die oude methode moet ten einde toe worden gevolgd. Voortdurend luiden onze orders: "Gaaf heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen." Wij hebben geen opdracht ontvangen om iets anders te doen dan het Evangelie te blijven prediken, hetzelfde Evangelie dat ons heeft verlost, en dat ons van den beginne was verkondigd. Wij weten van geen veranderingen, of uitbreidingen, of verbeteringen van het Evangelie. Wij gehoorzamen en volgen één stem, niet veel stemmen. Eén Evangelie der verlossing moet alom worden verkondigd, en wij hebben geen opdracht voor enig ander werk. Er wordt bijgevoegd: "Zij zullen mijn stem horen." Er wordt eerst beloofd, dat zij een aandachtig oor zullen lenen, en dan, dat zij een gewillig hart zullen hebben voor de stem van de Goddelijke liefde, en dat zij Jezus zullen volgen, waar Hij hen ook heenleiden zal. "Maar hoe!" zegt iemand; gesteld eens, dat ik spreek in de naam van Christus, en zij willen niet horen." Veronderstel niet wat niet kan. De Schrift zegt van de uitverkoren schapen, "Zij zullen mijn stem horen." De overigen volharden in hun blindheid; maar de verlost, zullen horen en zien. Zeg niet: "Gesteld eens, dat zij niet willen! u moet niet iets veronderstellen, dat in tegenspraak is met hetgeen Jezus belooft, als Hij zegt: "Zij zullen mijn stem horen." De goddelozen kunnen hun oren toestoppen, als zij willen, en omkomen terwijl Christus' stem tegen hen getuigt; maar zijn verlost, zullen de hemelse stem horen en haar gehoorzaam zijn. Dit Goddelijk moeten is niet te weerstaan. Jezus zegt: - "Ik *moet* hen toebrengen, en zij *zullen mijn stem horen*." Het was met dit woord, dat Paulus zich tot de heidenen wendde en tot de Joden zeide: "Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods aan de heidenen gezonden is, en dezelve zullen horen." Hij had geen vrees ten opzichte van het onthaal, dat aan het woord te beurt zou vallen en evenmin behoeven wij daarvoor te vrezen, daar Christus een volk heeft dat geleid moet worden, en dat de stem van de Herder en Opziener van hun zielen horen zal.

Wij hebben wel eens horen zeggen: "Indien Christus zijn volk *moet* hebben, waartoe dient dan de prediking?" Waartoe zou de prediking dienen, indien het anders was? O, mijn vriend, dit feit is juist een grote reden, waarom wij prediken. Hetgeen u denkt een reden tot werkeloosheid te zijn, is juist de krachtigste drijfveer voor ernstige, ijverige arbeid. Omdat de Heere een volk heeft, dat verlost moet worden, gevoelen wij de gebiedende noodzakelijkheid om ons met Hem te verenigen ten einde dit volk tot Hem te brengen. Zij *moeten* komen; en wij *moeten* hen halen. Christenbroeders, gevoelt u niet, dat u *moet* helpen hen te dwingen tot het bruiloftsmaal te komen? Is het u niet opgelegd, dat u heen *moet* gaan om verloren zielen te zoeken, dat u tot hen spreken *moet*, daar u toch *moet* meewerken om deze door bloed gekochten door zijn Heilige Geest tot Christus te brengen?

En wederom: zijn er niet te dezer plaatse mensen tegenwoordig, die de noodzakelijkheid gevoelen, dat ook zij *moeten* komen? Hoor ik sommigen van u niet zeggen: "Ik heb lang weerstand geboden; maar ik *moet* komen. Ik heb de Goddelijke genade zo lang weerstaan, als ik slechts kon; maar nu heeft Christus zijn hand op mij gelegd, ik *moet* komen." Hoe zou ik wensen, dat een hemels "moeten", een zalige noodzakelijkheid van een almachtig raadsbesluit u zal overschaduwen, en u als

schapen heen zal voeren naar de stal. Ach, dat u uzelf thans Gode mocht onderwerpen, omdat de liefde van Christus u er toe dringt! Onderwerpt u Gode, erkent het oppergezag van zijn genade, die alle gedachten gevangen zal leiden, opdat van nu voortaan Christus in uw harten moge heersen; en elke vijand onder zijn voeten zal leggen. "Die tot mij komt", zegt Hij, "zal Ik geenszins uitwerpen." "Ik zal op Hem vertrouwen", zegt iemand "ik gevoel dat het moet." Zo is het; en dat vertrouwen is het kenmerk van uw uitverkiezing door God, want "Die in Hem gelooft, heeft het eeuwige leven." "Die Hij te voren verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen." Indien Hij u roept, dan is het omdat Hij u te voren verordineerd heeft; u kunt daar volkomen zeker van wezen, en u met heilige vreugde en zielsverlustiging aan Hem onderwerpen. Wat mij betreft, ik gevoel mij zó gelukkig het Evangelie te mogen prediken, omdat ik niet vis met een "bij geval" of een "misschien", dat sommigen in het net zullen komen. De Heere kent degenen, die de zijnen zijn, en zij zullen komen. Iedere bijeenkomst der gemeente is in die zin een uitgelezen vergadering. Toen ik van morgen hier kwam, dacht ik: Er zijn zo velen van ons naar buiten, dat ons kerkgebouw waarschijnlijk zeer weinig vol zal zijn. Het verblijdt mij, dat ik mij zo misrekend heb; maar zelfs dan, dacht ik, heeft God een volk, dat Hij hier zal doen komen en dat Hij voornemens is te zegenen. Hier zijn zij, en terwijl ik nu hier sta, weet ik, dat Gods woord niet ledig tot Hem zal wederkeren, maar dat het voorspoedig zal zijn in al hetgeen waartoe Hij het gezonden heeft.

IV.

Eindelijk: ONZE HEERE MOET DEZE ANDERE SCHAPEN TOEBRENGEN OF LEIDEN. "Deze moet ik óók toebrengen; en zij zullen mijn stem horen; en het zal worden één kudde en één herder."

Wij horen zeer veel over de eenheid van de kerk, en de denkbeelden hieromtrent zijn wel enigszins buitensporig. Wij moeten de Roomse en de Griekse en de Anglicaanse kerk allen in één verband hebben. Indien dit geschiedde, het resultaat ten goede zou geen penning waard zijn; maar wél zou er veel kwaad uit voortkomen. Ik twijfel niet, of God heeft onder deze drie kerkelijke lichamen zijn verkoren volk; maar de vereniging van deze organisaties zou een onheilspellend teken van kwaad zijn voor de wereld: de duistere eeuwen met een erger pausdom dan ooit te voren zouden spoedig over ons komen. Hoe meer deze drie met elkander twisten, hoe beter het is voor waarheid en gerechtigheid. Ik zou gaarne zien, dat de Anglicaanse Kerk in heftige vijandschap stond tegenover de Roomse Kerk, en al sterker en sterker in openlijk verzet kwam tegen haar bijgeloof. Gave God, dat de landskerk in alle dingen verlost mocht worden van de Paus van Rome en zijn antichristelijke gruwelen.

Voorwaar, dit is ten uitvoer gebracht als een feit. Er is nooit anders dan één Herder van de schapen geweest, namelijk Jezus Christus; en er is nooit anders dan één kudde Gods geweest; en er zal ook nooit een andere zijn. Er is één geestelijke kerke Gods, en er zijn er nooit twee geweest. Al de zichtbare kerken in de wereld bevatten delen in zich van die éne kerk van Jezus Christus; maar nooit zijn er twee lichamen van Christus geweest, en die kunnen er ook niet zijn. Er is één gemeente. Het wachtwoord van het Christendom is: één kudde en één Herder.

In de gelovigen wordt dit ten uitvoer gebracht als een zaak van ervaring. Ik weet niet, wie de mens is: indien hij in waarheid een geestelijk gezinde mens is, dan is hij één met alle geestelijk gezinde mensen. De personen, die in een zichtbare kerk geen genade hebben zijn gewoonlijk de grootste voorvechters voor ieder puntje van verschil, en ieder onderdeelje van kerkplechtigheid en vorm van eredienst.

Naambelijders zijn spoedig ten oorlog gereed; levende gelovigen volgen de vrede na. Als iemand ook niets anders heeft dan het uitwendige, dan zal hij er ook natuurlijk met hand en tand voor strijden. Maar de mens, die de Heere liefheeft, en nabij Hem leeft, bemerkt het innerlijk leven in anderen, en heeft er gemeenschap mee. Dat innerlijk leven is één in het ganse levendgemaakte huisgezin van God, en noopt hen één van hart te zijn.

Laten twee broederen te samen bidden, de een is Calvinist, de ander Arminiaan, toch zal hun gebed één zijn. Laat ergens eens een wezenlijk werk van de Geest geschieden, en zie hoe Baptisten 1) en Paedobaptisten 2) tezamen arbeiden. Spreek van uw innerlijke ervaring, en spreek van het werk van de Geest in de ziel, en hoe wij hierdoor allen worden bewogen. Hier is een broeder, een lid van het Genootschap der Vrienden 3); hij bemint de stille Godsverering. Hier is een ander, die zich verlustigt in het loflied, dat uit volle borst wordt gezongen. Als zij tot God naderen, zullen zij hierover niet gaan twisten; Nee, zij komen overeen om in gevoelens van elkander te mogen verschillen. De een zegt: "De Heere zij met u in uw heilig stilzwijgen," en de ander bidt, dat de Psalm van zijn broeders den Heere welgevallig moge wezen. Allen, die één zijn met Christus hebben een soort van familiebetrekking op elkaar, een hogere vorm van stamverwantschap, dat zij niet van zich af kunnen schudden. Ik heb een godvruchtig boek gelezen, dat mij tot God heeft doen naderen; en ofschoon ik wist, dat het geschreven was door iemand, met wiens denkbeelden ik het weinig eens ben, heb ik daarom toch niet geweigerd mij door hem te laten stichten in punten, die duidelijk geopenbaard zijn. Nee, maar ik heb de Heere gedankt, dat hij, in weerwil van al zijn vergissingen, toch zo veel wist van de levende waarheid, en zo nabij zijn Heere leefde. Welke protestant kan weigeren eerbied en liefde te koesteren voor St. Bernard? Was er ooit een meer toegewijd dienstknecht van God, of die Christus meer liefhad dan hij? Toch was hij alldroevigst in dienstbaarheid van het bijgeloof van zijn eeuw en van de Roomse kerk. De uitwendige kerk is nodig; maar het is niet *de éne en ondeelbare kerk van Christus*. Als het Leven bindt Jezus zijn gemeente te samen; en dat Leven vloeit door alle wedergeborenen, evenals het bloed door al de aderen van het lichaam vloeit. Laat het uitwendige liggen, en zie door het geloof in het geestelijk rijk, en u zult die éne kudde en de éne Herder zien.

Wat hier nu praktisch voor ons uit te leren valt is! laat ons behoren tot die éne kudde. Hoe worden zij gekend? Ik antwoord: Zij zijn een horende kudde - zij horen de Heere en volgen zijn leiding. Wees u één dergenen, die luisteren naar de stem van Christus, en naar niemand anders. Blijft bij die éne Herder! Hoe kent u Hem? Het is Jezus: in zijn handen en voeten zijn de tekenen van de nagelen, en in zijn zijde is het litteken van de lanssteek. Hij is het, die de éne en enige kudde leidt. Volg Jezus, en u bent op de rechte weg. Volg Hem overal en u bent gelukkig. De beste manier om de éénheid van de kerk te bevorderen is, dat alle de schapen de Herder volgen. Indien zij allen de Herder volgen, dan zullen zij ook allen bij elkaar blijven. Laat ons heengaan en dit trachten te doen; laat ons verlangen naar de zalige dag, als alle punten van geschil opgelost zullen zijn in het gehoorzamen aan de Heere. Schikkingen, verdragen, betekenen slechts, dat men te samen overeenkomt om de Heere ongehoorzaam te zijn. Niemand geve een beginsel prijs onder voorwendsel van de liefde te bevorderen; het is geen liefde om leugen waarheid te noemen. Wij moeten Jezus volkomen volgen, en dan zullen wij tot elkander komen.

Ten eerste zuiver, daarna vreedzaam - dat is de regel. O, wanneer zal de drievoudige banier wederom wapperen over allen, - "*Een Heere, een Geloof, een Doop!*" "*O Heilige Geest, vergeef ons onze dwalingen, en breng ons tot uwe waarheid! O Zoon*

van God, vergeef ons ons gebrek aan heiligheid, en vernieuw ons naar uw beeld! O God! vergeef ons ons gebrek aan liefde, en verenig ons tot één huisgezin. De enige God zij heerlijkheid in de éne gemeente, van nu aan tot in eeuwigheid, Amen.

- 1) Voorstanders van den doop der gelovigen
- 2) Voorstanders van den kinderdoop.
- 3) De kwakers.

Uit de "Gelijkenissen van de Heiland"

9. Het eeuwige leven

"En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit mijn hand rukken!" Johannes 10 : 28.

Sommigen zullen zeggen, dat dit een gemengde vergadering is, en dat een leerstelling als deze niet in de tegenwoordigheid van ongodvruchtige mannen en vrouwen behandeld moet worden. Hieruit blijkt slechts hoe weinig zij, die zulke tegenwerpingen maken, de Bijbel lezen, want onze Heiland heeft deze zelfde tekst niet gesproken tot zijn liefhebbende discipelen, maar tot zijn vijanden. Leest het 31e vers van dit hoofdstuk, en u zult de gezindheid begrijpen van hen, voor wie Jezus Christus over dit onderwerp heeft gepredikt. - "De Joden dan namen wederom stenen op, om Hem te stenigen." Zodat de Heiland dit de vertoornde menigte van dweppers in het aangezicht wierp, dat, schoon *zij* Hem verwierpen, en hoewel zij door hun moedwillige hardnekkigheid de zegeningen der genade zouden derven, die zegeningen toch rijk en kostelijk waren. Hij wilde hun doen weten, dat hetgeen zij verloren, van onuitsprekelijk grote waarde was, en dat zij zijn boodschap niet konden versmaden zonder grote schade voor hun ziel. Indien het dus een gemengde vergadering is tot wie ik heden het woord richt - en ik vrees dat die veronderstelling maar al te juist is, en dat er velen hier zijn, die de dierbaarheid der dingen Gods niet kunnen begrijpen - zullen wij toch om dezelfde reden, die er de Heiland toe drong deze leer te prediken voor de oren der goddelozen van zijn tijd, heden hetzelfde doen, opdat zij mogen weten wat het is, hetgeen zij verliezen door Christus te verwerpen, hoe heerlijk en troostrijk de dingen zijn, die zij versmaden; wat onwaardeerbare schatten zij moeten missen, die de schatten van deze wereld zoeken en hun God en hun Zaligmaker voorbijgaan.

Wij hebben geen tijd om te talmen; laat ons dan, gelijk de bij honing zuigt uit de bloem, het liefelijke zoeken van de tekst: "Ik geef hun het eeuwige leven." Het tekstverband zegt ons, dat het voornaamwoord "hun" op de schapen van Christus ziet, op zekere mensen, die Hij heeft verkoren om Zijn schapen te zijn, en die Hij daartoe ook heeft geroepen. Opdat wij nu zouden weten, wie dat zijn, heeft onze Heiland ons in zijn genade de kentekenen gegeven, waaraan zij te ontdekken zijn. De geheime rol der uitverkiezing kunnen wij niet lezen, en evenmin kunnen wij het hart doorgronden; maar wèl kunnen wij op het uitwendige gedrag der mensen letten, en het vers, dat wij thans te samen overdenken geeft ons de tekenen aan, waaraan wij Gods volk herkennen. "Mijn schapen horen mijn stem, en Ik ken ze, en zij volgen Mij." Die tekenen zijn het horen naar Christus, en daarna het volgen van Christus; ten eerste door het geloof in Hem, en daarna door een werkdadige gehoorzaamheid aan zijn geboden. *"Geloof door de liefde werkende,"* dat is het merk van Christus' schapen; en het is van ware gelovigen, dat Hij spreekt, als Hij zegt: "Ik geef hun het eeuwige leven, en *zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid*, en niemand zal ze uit mijn hand rukken." Gave God, dat wij allen de livrei der uitverkorenen droegen, welke bestaat in werkzaam, heiligmakend geloof! O mochten wij allen luisteren naar de stem van de Grote Herder; dat wij de waarheid mochten aannemen, die Hij verkondigt! En mochten wij dan genade hebben om te besluiten Hem te volgen waar Hij ook heen gaat, gelijk de schapen hun herder volgen.

Aldus aangeduid hebbend aan wie de tekst rechtmatig toekomt, zullen wij hem thans op drieërlei wijze behandelen. De tekst behelst

- *ten eerste iets betreffende het verleden van deze mensen;*
- *de tekst zegt in de tweede plaats zeer veel over het heden van deze mensen,*
- *en de tekst geeft in de derde plaats duidelijk wenken betreffende hun toekomst.*

I.

De lezer zal dan in de eerste plaats bemerken, dat de tekst IETS bevat OMTRENT HET VERLEDEN VAN HET VOLK VAN GOD.

Er wordt gezegd: "Ik geef hun het *eeuwige leven*." Hierin ligt dus opgesloten, *dat zij het eeuwige leven hadden verloren*.

Allen, die tot Gods volk behoren, zijn gevallen in Adam; en allen zijn ook gevallen door hun eigen, dadelijke zonde. Dientengevolge kwamen wij onder de veroordeling, en Christus Jezus heeft voor ons gedaan, wat Hare Majesteit de Koningin soms voor een veroordeeld misdadiger gedaan heeft. - Hij heeft ons gratie, vergeving geschonken. Hij heeft ons het leven geschonken. Toen hetgeen wij verdiend hadden een eeuwige verwoesting was voor het aangezicht des Heeren, kwam Jezus Christus tussen beiden, en zeide: "Gij zijt begenadigd; het vonnis zal aan u niet voltrokken worden; uw overtreding is uitgedelgd; u bent rein." Ja, ik geloof dat de tekst nog iets meer behelst; er was ook voltrekking van straf. Wij waren niet slechts veroordeeld om te sterven; geestelijk waren wij reeds dood. Jezus heeft niet slechts het leven gespaard dat verbeurd was, en het ons in die zin geschonken; maar Hij heeft ons ook een leven gegeven, dat wij te voren *niet* hebben gekend! De tekst geeft te kennen, dat wij geestelijk dood waren; ja wij zijn hieromtrent geenszins aan onze eigen gissingen overgelaten, en zelfs niet aan onze eigen ervaring, want de apostel Paulus heeft gezegd: "U heeft Hij mede levend gemaakt, daar u dood waart door de misdaden en de zonden." Hoe! Paulus dood? Vergist u uzelf niet? Zij waren misschien slechts een weinig krank? Ja, wij willen zelfs wel erkennen, o apostel, *dat* zij krank waren, krank tot stervens toe; maar er was toch voorzeker nog een weinig levenskracht in hen, een weinigje vermogen om zich zelf te helpen! "Neen," zegt de apostel, "gij waart dood door de misdaden en de zonden." Het werk der verlossing geldt niet slechts het helen van de zieken, maar ook de werkelijke opstanding van een dode uit zijn graf. Al de heiligen, die thans Gode leven, waren eens even dood als de anderen, en van wege hun zonden evenzeer een stank in de neusgaten der Goddelijke Gerechtigheid, als ook de meest verdorvenen hunner medegenoten. Allen zijn wij afgeweken, te samen zijn wij gruwelijk geworden, want "er is niemand, die goed doet, ook niet één." Toen wij allen besloten waren onder de zonde, is Jezus Christus in het gebied des doods gekomen en heeft ons leven en onsterfelijkheid aangebracht. Alle heiligen hadden het leven verbeurd; geestelijk leven bezat niemand hunner: Jezus De Levendmaker, heeft hen Gode levend gemaakt.

Ligt hier ook niet zeer duidelijk in opgesloten, dat *deze mensen*, ver van eeuwig leven te bezitten, *het leven niet anders konden verkrijgen dan door schenking*. Het is allen, die de Schriften onderzoeken, wel bekend, dat in het Woord van God geen onnodig wonder is te vinden, dat geen wonder geschiedde, waar de gewone loop der natuur volstaan zou hebben. Welnu, broeders, het grootste van alle wonderen is *de verlossing* van een ziel. Indien die ziel zich zelf kon verlossen, dan zou God haar niet verlossen, Hij zou haar zelf laten doen wat zij kon. En indien de geestelijke doden zich zelf levend konden maken, zo kunt u uit de overeenkomst met andere Goddelijke handelingen er van verzekerd wezen, dat Jezus Christus niet gekomen zou zijn om hun leven te geven. Ik geloof, dat het voor iemand onzer volkomen onmogelijk zou zijn de hemel binnen te gaan, hoe wij er ons ook voor zouden inspannen, indien Jezus Christus niet van de hemel gekomen was om ons de weg te wijzen, de grendels en sloten voor ons weg te nemen, en ons in staat te stellen het pad te betreden, dat naar de heerlijkheid en onsterfelijkheid heenvoert. Verloren! verloren! verloren! Het geslacht was geheel en volkomen verloren; niet gedeeltelijk verloren; niet in een toestand

gebracht, waarin het verloren zou gaan, tenzij het alle krachten inspande om zich zelf zalig te maken; maar zo verloren, dat, zonder de verschijning van God in het vlees, zonder de ontzettende gebeurtenis op Golgotha en zonder het werk van de Heilige Geest in het hart, geen enkele dode ziel ooit tot leven zou kunnen komen. Het eeuwige leven zou niet het bijzondere werk van de Heere Jezus kunnen zijn, *indien de mens er ook iets mede te doen had*; maar nu is de macht van de mens buitengesloten, en de genade heerst.

Bij een weinig nadenken zal men in de tekst duidelijk kunnen zien, *dat het eeuwige leven geen verdienste was van iemand uit Gods volk, want er wordt gezegd, dat het ons is gegeven*. Nu is een gave het tegenovergestelde van een betaling. Wat iemand ontvangt als een gave, heeft hij gewisselijk *niet verdiend*. Indien het ons gegeven wordt, dan is het geen schuld geweest; maar als het een schuld is, dan kan het geen gave zijn. *Niemand* onzer verdient het eeuwige leven, of *kan het ooit verdienen*. Het bloot onsterfelijk leven is *een gave der Goddelijke genade*; wij verdienen het niet. En wat betreft het eeuwige leven, waarvan in de tekst gesproken wordt, het is *een geschenk, te hoog*, dan dat de vingers der menselijke verdienste kunnen hopen haar te bereiken. Al zou iemand ook uit alle macht er naar streven, op de voet van de wet zou het hem toch onmogelijk zijn het te verkrijgen. De mens verdient niets dan de dood, en het leven *moet* de vrije gave van God zijn. "De bezoldiging der zonde is de dood;" dat is: de dood wordt verdient en teweeggebracht als iets, dat verschuldigd is; "maar de genadegift Gods," de gave der vrije genade Gods "is het eeuwige leven." Nu weet ik wel, dat dit een zeer verootmoedigende leer is, maar zij is waar, en ik wens, dat u er allen van doordrongen zult zijn. Kinderen Gods, ik weet, dat u dit gevoelt. u kent de holligheid van de bornput, waaruit u gegraven zijt. Ziet u haar? Of bent u in de laatste tijd hoogmoedig geworden? Bent u uzelf op uw fraaie gevoelens en schone gebeden gaan verhovaardigen? Ik bid u, bedenk wat u geweest zijt! u hoogmoedig! Vergeet de mesthoop niet, waarop u geteeld zijt. Herinnert u het modderig slijk, waaruit God u opgericht heeft, en in plaats van de scharlaken klederen van de hoogmoed te dragen, mag het rood der schaamte uw wangen bedekken! O moge God het eens en voor altijd verhoeden *dat wij in iets zouden roemen*; immers, wat hebben wij om in te roemen? Wat hebben wij, dat wij niet ontvangen hebben?

Het is ook duidelijk uit de tekst, *dat zij, die thans rechtvaardig zijn, zonder Christus verloren gegaan zouden zijn*. Christus zegt: "Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid." Beloften worden nooit geschonken als overtolligheden; er is voor deze belofte dus ook een noodzakelijkheid. Er was gevaar, een ernstig gevaar, dat ieder van hen, die thans verlost en behouden zijn, voor eeuwig verloren zouden zijn gegaan. De zonde heeft hen tot erfgenamen van de toorn gemaakt, gelijk ook de anderen. Dat leert ons de Schrift. En de gerechtigheid zou hen hebben moeten verpletteren, indien de onderscheidende genade Gods het niet voorkomen had. u leeft, maar u zou in geestelijke zin geen uur geleefd hebben, indien de Heilige Geest niet voortgegaan was met levenskracht uit te storten in uwe ziel. u zult bewaard worden, Maar merk het wel op, het wordt gezegd als een belofte, en daarom is het volstrekt niet iets, dat noodzakelijkerwijs en als van zelf had moeten geschieden. Zonder de genade bent u in ontzettend gevaar van afvallig te worden, en waarschijnlijk komt vrees hiervoor thans op in uw hart: evenals de apostel, die beducht was, dat hij anderen gepredikt hebbende, zelf verwerpelijk zou worden. Dit is een zeer gepaste vreze, die dikwijls de ziel der oprechten zal vervullen, die een heilige ijver over zichzelf gevoelen. Maar als wij tot Gods belofte komen, behoeven wij niets te vrezen, want zo wij waarlijk in

Christus zijn, dan is onze veiligheid gewaarborgd, daar Christus zelf gezegd heeft: "Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid." De belofte was stellig gegeven omdat er behoefte aan was. Er is gevaar van verloren te gaan; de Almacht alleen kan de vurige pijlen van satan uitblussen. Het vergif zou ons doden, indien de gezegende Geneesmeester ons niet het tegengif gaf. Hij, die gezworen heeft ons veilig tehuis te zullen brengen, beschermt ons tegen duizend vijanden, die ons anders kwaad zouden berokkenen. "Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid."

Hierin ligt mede opgesloten, *dat de kinderen Gods van nature tien duizend vijanden hebben, die hen uit Christus' hand zouden willen rukken*. Eens waren zij in de hand van de vijand, de gewillige slaven van satan. Dit alles weten zij, en allen zijn gewillig het te erkennen. Gave God, dat sommigen, hier tegenwoordig, de waarheid gevoelden van hetgeen ik heb gezegd. Gij, eigengerechtigten, zult zeggen: "Met mij is alles wel, ik doe mijn best, ik ga naar de kerk." Welaan, ziele, dat is op zichzelf zeer goed, maar zo u hierop roemt, dan is dit een blijk, dat u noch God, noch u zelf kent. Als ik sommigen heb horen zeggen, dat zij geen aangeborene zonde in zich gewaar worden, dan heb ik wel eens gewenst, dat zij de geschiedenis lazen van de Farizeër en de Tollenaar. Op een bidstond is het gebeurd, dat een broeder om het gebed der gelovigen verzocht, omdat hij het bederf van zijn eigen hart zo zeer gevoelde, en zich zo blootgesteld wist aan de verzoeken van satan, en inzonderheid aan de snoodheid van zijn eigen natuur. Toen stond een andere broeder op, die zeide God te danken, dat dit zijn ervaring niet was; want hij gevoelde generlei bederf in zich; zijn hart was niet verdorven. De eerste antwoordde hier niet op; maar een vriend, die daar ook tegenwoordig was, las deze woorden: "Twee mensen gingen op in de tempel om te bidden, de een was een Farizeeër, en de andere een tollenaar. De Farizeeër staande, bad dit bij zichzelf: O God! ik dank U, dat ik niet ben gelijk de andere mensen, rovers, onrechtvaardigen, overspelers; of ook gelijk deze tollenaar. Ik vast tweemaal per week, ik geef tienden van alles, wat ik bezit. En de tollenaar van verre staande, wilde ook zelfs de ogen niet opheffen naar de hemel, maar sloeg op zijn borst, zeggende: O God! wees mij zondaar genadig! Ik zeg ulieden: deze ging al gerechtvaardigd in zijn huis, meer dan die: want een ieder, die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden, en die zichzelf vernedert, zal verhoogd worden." De bewustheid van zonde is een gezegend teken, hetzij van reeds ontvangen vergeving, of van vergeving, die nog geschonken zal worden. Wie zegt, dat hij niet gezondigd heeft, maakt God tot een leugenaar, en de waarheid is in hem niet. Wie zijn zonde niet wil belijden, zal geen vergeving ontvangen; maar wie met een verbroken, sidderend hart naar de voet van het kruis gaat, zal er vergeving vinden. Dit voor zoveel het de vroegere toestand van de erfgenamen des hemels aangaat.

II.

Naderen wij thans tot het onderwerp. DE TEKST STORT EEN STROOM VAN LICHT OP DE TEGENWOORDIGE TOESTAND VAN IEDER GELOVIGE.

In plaats van een uitvoerige verklaring zullen wij u slechts wenken kunnen geven. Beschouwt dan de eerste volzin, die spreekt van EEN GAVE TE ONTVANGEN. "Ik geef hun het eeuwige leven." Deze gave is in de eerste plaats *leven*. u zult het Woord Gods op vreemde wijze misverstaan, zo u leven verwacht met bestaan, want dat zijn zeer verschillende zaken. Alle mensen zullen eeuwig bestaan; maar velen zullen verwijlen in de eeuwige dood; zij zullen van het leven hoegenaamd niets kennen. Leven is iets, dat geheel en al onderscheiden is van bestaan; in het Woord Gods wordt er bedrijvigheid, werkzaamheid en geluk mee te kennen gegeven. In de tekst, die wij

thans behandelen, zijn er velerlei zaken in opgesloten. Let op het verschil tussen een steen en een plant. De plant heeft een plantaardig leven. u kent het onderscheid tussen dier en plant. Hoewel de plant een plantaardig leven heeft, is zij toch volstrekt dood in de zin, waarin wij van levende schepselen spreken. Zij kent de gewaarwordingen niet, welke tot het dierlijke leven behoren. En wederom: wenden wij ons tot een hogere graad van leven, namelijk het verstandelijk leven, dan is het dier, voor zoveel het dit betreft, dood. Het kan in de geheimenissvolle berekeningen van de wiskundige niet inkomen; het kan zich in de verhevene heerlijkheid der poëzie niet verlustigen. Het dier heeft niets van doen met het verstandelijk leven van de geest; ten opzichte daarvan is het dood. Nu is er een graad van leven, dat nog hoger is dan het verstandelijk leven - een hoger leven, dat de wijsgeer volstrekt onbekend is, waarvan in Plato niets wordt gevonden, en waarvan door Aristoteles geen gewag wordt gemaakt; maar dat door de geringsten van Gods kinderen wordt begrepen. Die gestalte van leven wordt genoemd "geestelijk leven." Het is een geheel nieuwe vorm van leven dat de mens van nature niet eigen is, maar dat hem door Jezus Christus wordt geschonken. De eerste mens, Adam, is geworden tot een levende ziel, en al zijne nakomelingen zijn hem gelijk gemaakt. De tweede Adam is geworden tot een levendmakende geest, en vóórdát wij de tweede Adam gelijkvormig gemaakt zijn, weten wij niets van geestelijk leven! Ons lichaam is van nature geschikt gemaakt voor een ziellijk leven. De apostel zegt ons in dit wondervolle 15e hoofdstuk van zijn eerste brief aan de Korinthen, dat het lichaam is - wat? "Een natuurlijk lichaam." In het Grieks staat hier: "Een ziellijk lichaam" - maar "het wordt opgewekt" - wat? "Een geestelijk lichaam." Er is een ziellijk lichaam en er is een geestelijk lichaam. Er is een lichaam, dat geschikt is voor het lagere leven dat aan alle mensen gemeen is, een bloot verstandelijk bestaan; en er zal een lichaam wezen, dat aan allen gemeen zal wezen, die geestelijk leven ontvangen hebben, en die in dat lichaam zullen wonen in de hemel als in het huis van hun volmaakte geest. Het leven, dat Jezus Christus geeft aan zijn volk, is geestelijk leven, en daarom is het een *verborgen* leven. "Gij hoort zijn geluid, maar u weet niet, vanwaar hij komt, en waar hij heengaat: alzo is een iegelijk, die uit de Geest geboren is." Gij, die verstandelijk leven hebt, kunt aan het paard of aan de hond niet duidelijk maken wat het is; en evenmin kunnen wij, die geestelijk leven hebben, verklaren wat het is aan hen, die het niet hebben. u kunt hun zeggen wat het doet, en wat het uitwerkt, maar wat die "vonk van de hemelse vlam" is, weet u zelf niet, al bent u er u ook van bewust, dat het in u aanwezig is.

Het is geestelijk leven, dat Jezus Christus geeft aan zijn volk; maar het is meer nog dan dit, het is *Goddelijk leven*. Dit leven is als het leven Gods, en daarom is het *verheffend*. "Opdat gij", zegt de apostel, "der Goddelijke natuur deelachtig zoudt worden." "Die wedergeboren zijt niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad." Wij worden niet Goddelijk, maar wij ontvangen een natuur, die ons in staat stelt met God te sympathiseren, behagen te scheppen in de dingen, die de Eeuwige Geest bezig houden, en te leven naar dezelfde beginselen als waarnaar de heilige God leeft. Wij hebben lief, want God is liefde. Wij beginnen heilig te zijn, want God is driemaal heilig. Wij smachten naar volmaaktheid, want Hij is volmaakt. Wij verlustigen ons in goed doen, want God is goed. Wij komen in een nieuwe atmosfeer. Wij verlaten de oude kring van bloot verstandelijke vermogens; onze geestelijke vermogens maken ons verwant aan God. "Laat ons mensen maken", zeide Hij, "naar ons beeld, naar onze gelijkenis." Dat beeld heeft Adam verloren; dat beeld heeft Christus hersteld, en Hij geeft ons het leven, dat Adam verloren heeft ten dage dat hij heeft gezondigd, toen God tot hem zeide: "Ten dage, als u daarvan eet, zult u de dood sterven." In die zin *is*

hij gestorven; het vonnis werd niet verdaagd; geestelijk is hij gestorven op het eigen ogenblik, dat hij de vrucht aanraakte. Dit lang verloren leven nu geeft Jezus Christus terug aan elke ziel, die in Hem gelooft.

Uit hetgeen ik gezegd heb zult u bemerken, dat dit leven *hemels* is. Het is hetzelfde leven, dat zich uitbreidt en ontwikkelt in de hemel. De Christen sterft niet. Wat zegt de Heiland? "Die in Mij gelooft zal niet sterven in der eeuwigheid." Sterft het verstandelijk leven niet? Gewis! Sterft het bloot lichamelijk leven niet? Voorzeker! Maar het geestelijk leven sterft niet. Het is hetzelfde leven hier, dat het hiernamaals zal wezen, slechts is het hier nog niet ontwikkeld, en het bederf staat deszelfs werking in de weg. Broeders, niets van ons zal als vlees en bloed naar de hemel gaan, maar alleen als het door de invloed van het geestesleven onderworpen, opgeheven, veranderd en volmaakt is. Weet u niet, dat "vlees en bloed het koninkrijk Gods niet beërven kunnen, en de verderfelijkeit beërft de onverderfelijkeit niet." Wat is alzo het "ik", dat de hemel binnen zal gaan? Wel, indien u in Christus een nieuw schepsel zijt, dat nieuwe schepsel en niets anders dan dat nieuwe schepsel; het leven, dat u hier in deze tabernakel hebt geleefd; het leven, dat ontsproten is en gebloeid heeft in de hof der gemeenschapsoefening met God; dat leven, hetwelk u geleid heeft om de zieken te bezoeken, de naakten te kleden, de hongerigen te spijzen; dat leven, hetwelk tranen des berouws uit uw ogen deed stromen; dat leven, hetwelk u in Jezus heeft doen geloven, - dat is het leven, dat naar de hemel zal gaan; en zo u dit niet hebt, dan bezit u ook het leven des hemels niet; en dode zielen kunnen dáár niet binnentreden. Alleen levende mensen kunnen het land der levenden binnentreden. "Gelijkerwijs wij het beeld des aardse gedragen hebben, alzo zullen wij ook het beeld des hemels dragen." (1 Kor. 15:49). Reeds nu werkt dit hemelse leven in ons binnenste.

Ik denk, dat uit dit alles ook afgeleid mag worden, dat het leven, hetwelk Christus zijn volk geeft *een krachtig leven* is. Indien iemand geestelijk leven is ingestort, dan heft het hem op boven zijn vroeger bestaan en boven de kring van bloot vleselijke begrippen. Hij zelf wordt door geen mens onderscheiden. "Want u bent gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God." (Col.3:3). u kunt niet verwachten, dat de wereld dit nieuwe leven zal begrijpen. Het is een verborgen zaak. Het zal een geheimenis wezen voor u zelf, een groot wonder voor uw eigen hart. Maar o! hoe werkzaam zal het wezen! Het zal strijden tegen uw zonden, en zal niet rusten, voor het ze gedood heeft. Indien u mij zegt, dat u nooit strijd hebt van binnen, dan zeg ik u, dat ik niet begrijp, hoe u het Goddelijk leven kunt hebben, want dat moet terstond in botsing komen met de oude natuur, en zo zal er een onophoudelijke strijd zijn. De man wordt een nieuw mens in zijn woning. Zijn vrouw, zijn gezin bemerken dit; hij is een nieuw mens in zijn beroep; hij is geheel en al veranderd, hetzij u hem beschouwt in verband met zijne medemensen of in betrekking tot God. Hij is een nieuw schepsel. Hij gevoelt, dat het nieuwe en wondervolle leven, dat hem is ingeplant, hem dus doet behoren tot een geheel verschillend ras, en zo wandelt hij onder de kinderen der mensen met de bewustheid dat hij een vreemdeling en bijwoner onder hen is. "Geliefden! nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen, want wij zullen Hem zien gelijk Hij is." (1 Johannes3:2).

Ik wenste meer tijd te hebben om dit innerlijk leven te beschrijven, maar dit moet volstaan om de zegen aan te duiden, die Jezus de gelovige schenkt door het werk van de Heilige Geest.

Er is in de tekst een woord, dat er de hoedanigheid van aanduidt: "Ik geef hun het *eeuwige* leven." "Eeuwig" betekent "eindeloos." Indien Christus het leven Gods in een mens legt, dan *kan het hem niet ontnomen worden*. Het kan niet sterven, dat is onmogelijk. Toen ik iemand hoorde zeggen, dat u heden ! een kind Gods, maar in de volgende week een kind des duivels kunt zijn, heb ! ik gedacht, dat naar zijn opvatting het woord "eeuwig" slechts vijf of zes ! dagen kan betekenen. Maar volgens het woordenboek, dat ik gebruik, overeenkomstig de mening van de Geest, betekent "eeuwig" "zonder einde." Als iemand nu zegt: "Ik heb eens het eeuwige leven bezeten; maar thans bezit ik het niet", dan is het duidelijk, dat hij zich òf thans vergist, òf dat hij het eeuwige leven nooit gehad heeft. Indien Jezus gezegd had: "Ik geef hun leven, dat zeven jaar duren zal, maar dat misschien onder een verzoeking uitgeblust zal worden" dan zou ik het kunnen begrijpen, dat iemand zegt, dat hij van de genade vervallen is; maar als het "eeuwig" leven is, dan moet het ook "eeuwig" zijn, dan is er geen einde aan, dan moet het altijd duren. Wij geloven, dat het blote bestaan der ziel nooit zal ophouden, maar dat zal voor de goddelozen geen weldaad zijn. Het is voor Christus niet betamelijk, dat Hij ons bloot onsterfelijkheid van bestaan geeft, want dat zal voor sommigen een ontzettende vloek zijn. De veroordeelde zielen zouden blijde genoeg wezen om zich van hun onsterfelijk bestaan te kunnen ontdoen; maar Christus geeft ons een eeuwig, heilig en gelukkig *leven*, dat oneindig meer is dan bestaan. Het bestaan kan een vloek wezen, maar het leven is een zegen. Dit leven begint hier: "Ik geef hun." Niet "Ik zal geven", maar "Ik geef." Niet "Ik zal het hun geven als zij sterven", maar "Ik geef het hun hier, Ik geef hun het eeuwige leven." Welaan, mijn hoorder, u hebt heden òf dit eeuwige leven ontvangen, òf u bent nog in de dood. Indien u het niet ontvangen hebt, dan bent u "*dood door de misdaden en de zonden*", en uw deel zal schrikkelijk wezen; maar indien God u het eeuwige leven geeft, zo vrees de u omringende legerscharen der hel niet, noch de verzoeken der wereld, want de eeuwige God is u een woning en onder u zijn Zijn eeuwige armen. (Waar ik eeuwig op leun. Red.)

Dit leven *is geschonken als een vrije gave* aan een iegelijk van Gods kinderen; het wordt geschonken door de Heere, en door niemand anders.

2.

Keren wij ons nu tot het tweede gedeelte van de zegen. Hier is ons *bewaring verzekerd*. "Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid." Sommigen, die de leer der volharding ten einde toe niet kunnen verdragen, pogen zich van de volgende zinsnede: "en niemand zal ze uit mijn hand rukken" af te maken door te zeggen: "Maar zij kunnen er zich eigener beweging uit los maken." Nee! Nee! Nee! want de tekst zegt: "Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid." De volzin, die wij thans overdenken doet alle veronderstellingen van het verderf van één van Gods schapen te niet. "Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid." Beschouwt de zin woord voor woord. "*Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid.*" Sommigen van hun gevoelens en denkbeelden kunnen wel verloren gaan; sommigen van hun genoegens, van hun vertroosting, van hun ervaringen kunnen verloren gaan; maar Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid. Datgene hetwelk het wezen uitmaakt van de mens, zijn ware ziel, zijn innerlijke, vernieuwde natuur zal nooit verloren gaan. Zie dan, Christen, hoe u van duizend dingen beroofd kunt worden, zonder dat deze belofte ook maar in het minst wordt geschonden. De belofte luidt niet, dat het schip niet zal zinken, maar wel dat de passagiers aan land zullen komen. De belofte luidt niet, dat het huis niet zal verbranden; de belofte is, dat gij, die in het huis zijt, zult ontkomen. "*Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid.*" Neemt een ander woord: "Zij zullen

niet verloren gaan in der eeuwigheid." Zij zullen wellicht zeer nabij de toestand komen van verloren te gaan. Zij zullen hun blijdschap en hun vertroosting verliezen, maar "zij zullen *niet verloren gaan* in der eeuwigheid." Het leven in hen zal nooit door honger of geweld uit hen gedreven kunnen worden. Als u eens zuurdeeg in een stuk brood hebt, krijgt u het er nooit weer uit. u kunt het koken, of braden, of bakken, of roosteren, u kunt er mee doen wat u wilt, maar het zuurdeeg is er in, en u kunt het er niet uit krijgen.

Laat eens de ziel geheel en al doordrongen zijn van Gods genade, en u kunt die genade niet bij hem uitroeien. De mens zelf zal nooit verloren gaan. Hij kan denken, dat hij verloren gaat; de duivel kan hem zeggen, dat hij verloren zal gaan; zijn vertroosting kunnen hem ontnomen worden; hij kan vol angst en benauwdheid op zijn sterfbed liggen, maar hij zal *niet verloren gaan* in der eeuwigheid. Eén van beiden nu . . . dit is waar, of het is niet waar.

U, die denkt, dat het niet waar is, zeg dit aan de Heere; maar ik geloof, dat het een volkomen zeker, ontwijfelbaar feit is, want Jehovah zegt het. Ik weet niet, hoe het is, dat zij niet verloren gaan in der eeuwigheid. Het is een wonderlijke zaak; maar het is ook van het begin tot het einde een wonder.

Neemt nu de woorden "*in der eeuwigheid*." Wij hebben u aangetoond, hoe lang die bewaring duurt: "Zij zullen *niet* verloren gaan *in der eeuwigheid*." "Maar, als zij nu eens zeer oud werden, en dan nog in zonde vielen?" Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid." "O! maar zij kunnen wel eens aangevallen worden van een zijde, vanwaar zij dit niet verwacht zouden hebben; of zij kunnen aangevochten en als belegerd worden door een verzoeking." Zij zullen *niet* verloren gaan *in der eeuwigheid*. "Maar iemand zou wel een kind van God kunnen zijn en toch naar de hel gaan." Hoe zou dat kunnen, indien hij *niet* verloren gaat *in der eeuwigheid*? Wel, in die woorden liggen de tijd en de eeuwigheid opgesloten; zij omvatten leven en sterven, de berg en het dal, de storm en de stilte. "Zij zullen *niet* verloren gaan *in der eeuwigheid*." Onder de vleugelen van de almachtige God kan de nacht met hare pestilentie, die in de donkerheid wandelt, hen niet aanraken; kan de dag met zijn zorgen hen niet verderven. De jeugd met haar hartstochten, de middelbare leeftijd met zijn drukke werkzaamheden zullen zij veilig doorgaan; de ouderdom met zijn gebreken en zwakheden zal hun het land Beulah (*Het getrouwde*. Zie Jes.62:4) worden; de donkere doodsvalei zal verlicht worden door de glans van de toekomstige heerlijkheid: het ogenblik van scheiden zal een droogvoets heengaan zijn door de rivier. "Wanneer u zult gaan door het water, *Ik* zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer u door het vuur zult gaan, zult u niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken, spreekt de Heere." "Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid."

Ik denk, dat men wel alles kan wegedeneren; maar in waarheid weet ik toch niet, hoe de tegenstanders van de leer der volharding van Gods heiligen, deze tekst kunnen verklaren. Zij kunnen er mee doen wat zij willen; maar ik zal blijven geloven wat ik hier vind, namelijk dat ik niet zal verloren gaan in der eeuwigheid, indien ik tot Christus' volk behoor. Indien ik verloren ga, dan heeft Christus zijn belofte niet gehouden; maar ik weet, dat Hij aan zijn woord getrouw moet blijven. God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensen kind, dat het Hem berouwen zou. Elke ziel, die rust en vertrouwt op het zoenoffer, is veilig en zalig tot in eeuwigheid; "zij zullen *niet* verloren gaan *in der eeuwigheid*."

Nu komt de derde volzin, waarin wij *een veilige positie vinden - "in Christus' hand."* De tijd ontbreekt ons om dit te verklaren; het is in de plaats der ere te zijn; wij zijn de ring, die Hij aan zijn vinger draagt. Het is een plaats der liefde: "Zie, Ik heb u in beide handpalmen gegraveerd; uwe muren zijn steeds voor Mij." Het is een plaats van macht; zijn rechterhand omvat al zijn volk. Het is een plaats van bezitting: Christus houdt zijn volk. Het is een plaats van vrijmacht: wij zijn aan Christus overgegeven en Hij regeert ons naar zijn welbehagen. Het is een plaats van leiding en bestuur, een plaats van bescherming. Gelijk schapen gezegd worden in de hand van de herder te zijn, zo zijn wij in de hand van Christus. Gelijk pijlen in de hand zijn van de sterke om door hem gebruikt te worden; gelijk juwelen in de hand zijn van de bruid, om haar tot sieraad te strekken, zo zijn wij in de hand van Christus. En wat zegt de tekst nu verder? Hij doet ons gedenken, dat er sommigen zijn, die ons van daar weg zouden willen rukken. Er zijn lieden, die, indien het mogelijk was, *met hun valse leer en uitlatingen* zelfs de uitverkorenen zouden willen bedriegen. Er zijn woedende vervolgers, die Gods heiligen zouden willen verschrikken, en hen terug zouden willen doen keren ten dage van de strijd. Er zijn listige verleiders - de agenten der hel, die ons gaarne ten verderve zouden willen voeren. En dan is er ook nog ons eigen hart, dat ons vandaar weg zou willen rukken. *"Niemand zal ze uit mijn hand rukken."* Niemand - geen mens en geen duivel. Niets, dat tegenwoordig is, zal dit doen; niets in de toekomst zal dit doen; geen overheid, geen macht, niets hoegenaamd. *"Niemand zal ze uit Mijn hand rukken."* Hiermede worden niet slechts mensen bedoeld, die soms onze ergste vijanden zijn, want de ergste vijanden, die wij hebben, zijn soms *onze eigen huisgenoten*; maar hierin zijn mede begrepen de gevallen geesten. Maar niemand zal ons uit zijn hand rukken. Bij geen enkele mogelijkheid zal iemand hunner door hun listig beraamde plannen ons kunnen verwijderen, zodat wij zijn gunstgenoten, zijn verkregen eigendom, zijn geliefde kinderen, zijn beschermde en bewaarde kinderen niet zouden zijn. Welk een *zalige* belofte!

Terwijl ik over deze dingen tot u sprak, heb ik een weinig gedacht aan mijn eigen geschiedenis, voordat ik de Heere kende. Eén van de dingen, die mij deden verlangen een Christen te worden, was dit. Ik had enige jongens gezien, met wie ik ook naar school gegaan ben. Het waren voortreffelijke jonge lieden, en sommige van hen werden mij en anderen als voorbeelden ter navolging aangewezen. Ik zag hen, die slechts weinige jaren ouder waren dan ik, zo ijdel en ongodvruchtig mogelijk worden; en toch wist ik, dat zij als knapen zeer goede neigingen hadden; ja een voorbeeld waren voor anderen; en toen kwam deze gedachte bij mij op: "Is er geen middel om te voorkomen, dat mijn leven aldus schipbreuk zal lijden?" Toen ik er toe kwam om de Bijbel te lezen, scheen hij mij vol van deze leer: "Indien u op Christus vertrouwt, dan *zal Hij u verlossen van alle kwaad*. Hij zal u bewaren bij een leven van oprechtheid en heiligheid, terwijl u hier op aarde zijt, en Hij zal u daarna veilig in de hemel brengen." Ik gevoelde, dat ik *op geen mens* kon betrouwen, want ik had sommigen van de allerbesten van de waarheid zien afwijken. Indien ik op Christus betrouw, dan is er niet maar een kans, dat ik in de hemel kom; maar dan is dit volkomen zeker; en ik begreep, dat, zo ik met mijn *ganse* zwaarte op Hem steunde, Hij mij zou bewaren, want ik bevond, dat er geschreven is: "De rechtvaardige zal zijn weg vasthouden, en die rein van handen is, zal in sterkte toenemen." Ik bevond, dat de apostel zegt: "Vertrouwende ditzelve, dat Hij, die in u een goed werk begonnen heeft, dat voleindigen zal tot op de dag van Jezus Christus," en dergelijke uitdrukkingen meer. "Wel" zeide ik bij mijzelf, "ik heb een kantoor van levenverzekering gevonden, en een heel goed ook; *ik zal dáár mijn leven gaan verzekeren*. Ik zal tot Jezus gaan, *zoals ik*

ben, want Hij zegt mij tot Hem te komen, en ik zal mij aan Hem toebetrouwen."

Indien ik het oor had geleend aan de leerstelling van de Arminianen, dan zou ik nooit bekeerd zijn, maar zij had nooit enige bekoorlijkheid voor mij. Een Zaligmaker, die zijn volk verstoot; een God, die zijn kinderen verloren laat gaan, zouden mijn aanbidding niet waardig zijn; en een verlossing, die niet werkelijk verlost, is niet waard, dat er over gepredikt of er naar geluisterd wordt.

Als ik hier sta, en tot deze vergaderde menigte zeg: "Vertrouw op mijn Meester"; gelooft Hem dan en er is geen twijfel aan, of u zult behouden worden, want Hij heeft gezegd: "Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden." Als ik dit zeg, dan gevoel ik, dat ik iets te zeggen heb, dat waard is om naar te luisteren. Waarde hoorder, met een nieuw hart en een vaste geest zult u een nieuw mens wezen. Zoals u nu zijt, zoudt gij, indien u heden vergeving ontvangen zoude, morgen weer veroordeeld worden, want de neiging van uw natuur is om af te dwalen. Maar zo God een nieuwe natuur in u schept, zal uw oude natuur er niet over kunnen heersen. Het nieuwe, onsterfelijke beginsel zal de overhand verkrijgen; u zult teruggehouden worden van te zondigen, u zult bewaard worden in heiligheid; en ofschoon u zult hebben te treuren over uw onvolmaaktheid zult u toch weten, *dat Gods leven* in u is. Ofschoon u volkomen beseft, dat u niet volmaakt zijt, zult u het toch wensen te zijn, en deze begeerte zal het teken van genade zijn in uwe ziel. Die wensen en begeerten zullen toenemen en sterker worden, totdat u door de kracht van de Geest de zonde overwonnen hebt, en dan zal de dag komen, wanneer dit lichaam afgelegd wordt, en het nieuwe leven, ontdaan van de vuile lompen, die het hier beneden gedwongen was te dragen, tot volkomenheid zal geraken. Dan zal het wachten op het bazuingschal, waarop het lichaam zelf, gereinigd en geschikt gemaakt voor een hoger leven, opnieuw bewoond zal worden: en zo zullen beide, lichaam en ziel, verlost van alle zonde, een eeuwig getuigenis zijn van de belofte van Christus. Want, zij, die rusten in Hem, *zullen* het eeuwige leven hebben en niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal hen uit zijn hand rukken.

III.

En daarmee ben ik eigenlijk reeds begonnen te spreken over het laatste punt: DE BLIK, DIE ONZE TEKST ONS GEEFT IN DE TOEKOMST.

Indien God u het eeuwige leven heeft gegeven, dan omvat dit de gehele toekomst. Uw geestelijk bestaan zal nog bloeien, als koninkrijken en keizerrijken te niet gedaan zullen zijn. Uw leven zal voortleven, als het hart van deze grote wereld koud wordt, als de polsslag van deze grote zee zal ophouden, als het oog der schitterende zon verdonkerd zal wezen door ouderdom. u bezit *eeuwig* leven. Wanneer het gans heelal, evenals het schuim versmelt in de golf, die het droeg, voorbij zal gegaan zijn, en zelfs geen wrak achter gelaten heeft, zal het wel zijn met *u*, want u hebt het eeuwige leven. u hebt een bestaan, dat gelijklopend zal wezen met het bestaan van God. Eeuwig leven! O *welk een verschiets van heerlijkheid* opent zich bij deze woorden Eeuwig leven! Omdat ik leef, zegt Christus, zult u leven. Zo lang er een Christus is, zal er een zalige ziel wezen, en die zalige ziel bent u. Zo lang er een God is, zal er een zalig bestaan wezen, en dat zalig bestaan zal uw deel zijn, want Jezus geeft u het eeuwige leven. Blijft u voortwentelen, aloude wereld, totdat uwe as versleten is. Spoed u henen, o tijd, totdat uw uurglas gebroken is, en u zult ophouden te bestaan! Kom, machtige engel! plant uw voet op de zee en het land, en zweer bij Hem, die leeft, dat de tijd niet meer zijn zal, want ook dan zal ieder Christen leven, omdat Christus hun het eeuwige leven geeft.

En geeft de volgende zinsnede ons niet mede een blik in de toekomst? - "Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid." Zij zullen niet ophouden te bestaan in eeuwige gelukzaligheid; nimmer ophouden als God te wezen in hun natuur; nimmer. Denk u duizend jaren in de hemel geweest te zijn - kunt u het u voorstellen? Duizend jaren van zalige gemeenschap met Jezus! Duizend jaren aan zijn borst! Duizend jaren, waarin het gezicht op Hem uw geest in verrukking brengt! Maar u zult daar zó lang wezen, alsof u nooit begonnen waart, want u zult niet verloren gaan, niet omkomen in der eeuwigheid. Als het duizendjarig rijk komt, of als het oordeel begint, en wanneer alle de grote voorzeggingen van de profeten in vervulling gaan, dan behoeft dit u niet te benauwen, want indien u op Christus vertrouwt, zult u *IN DER EEUWIGHEID* niet verloren gaan. Welk een eeuwigheid van heerlijkheid, welk een onuitsprekelijke zaligheid ligt er opgesloten in deze belofte; "Zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid."

En dan is er gewis nog een blik in de toekomst: - "Niemand zal ze uit mijn hand rukken." Wij zullen voor eeuwig in zijn hand zijn; wij zullen voor eeuwig in zijn hart zijn; wij zullen eeuwig in Hem zelf, in zijn wezen zijn - één met Hem, en niemand zal ons van haar wegrukken. Zalig, zalig is de mens, die zich deze belofte kan toe-eigenen. O! ik wenste, dat deze belofte aan sommigen van u mocht toekomen! Zij is zeer rijk en vol van vertroosting; ik wenste, dat zij u mocht toebehoren. Zegt gij: "Ik wenste, dat ze mij toekwam?" O mijn vriend, het verheugt mij u dit te horen zeggen! Weet gij, dat er slechts één sleutel is om deze schatkamers te openen? Het is de sleutel van het kruis van de Heere Jezus. Wat zegt u? Kunt u op Hem betrouwen? Iemand zeide mij onlangs, dat zij niet op Christus kon vertrouwen, en toen zag ik haar aan en zeide: Wat heeft Hij gedaan, dat u niet op Hem kunt betrouwen? Kunt u *mij* vertrouwen?" "Ja", zeide zij, "mijn medemensen kan ik vertrouwen, maar op God kan ik niet betrouwen." O! dacht ik, welk een ontzettende Godslastering! Het was in oprechtheid gesproken door iemand, die niet beseftte hoe grote zonde er in lag opgesloten; maar ik weet niet, dat er iets ergers gezegd kan worden dan dit: "Ik kan niet op God vertrouwen." Wel, mijn vriend, dan hebt u God tot een leugenaar gemaakt! Dat is er het praktische gevolg van; want indien hij van iemand gelooft, dat hij eerlijk en oprecht is, dan kunt u hem altijd vertrouwen. Kan ik wel mijn medemens vertrouwen, en niet vertrouwen op God? O hoe afschuwelijk is deze gedachte! Daar is zoveel Godslastering in opgesloten dat ik het niet nogmaals mag uitspreken. Niet op Christus vertrouwen! "Wel", zegt iemand, "maar kunnen wij niet een bloot natuurlijk vertrouwen koesteren en dus bedrogen zijn?" Ik ken geen vertrouwen op Christus buiten een geestelijk vertrouwen, en ik geloof ook niet, dat er een ander vertrouwen is. Indien u op Christus vertrouwt, dan hebt u dat niet uit uzelf gedaan. Er was nooit een ziel, die op Christus vertrouwde, of zij werd door God de Heilige Geest daartoe in staat gesteld; en indien u eenvoudig en ten volle op Christus vertrouwt, dan behoeft u geen vragen op te werpen omtrent een natuurlijk of een geestelijk betrouwen. Indien u geheel en al op de Heere Jezus vertrouwt, dan staat het recht met u. Vertrouw dan op Hem; rust enig en alleen in Hem, en zo u dan verloren gaat, dan versta ik het Evangelie niet, dan kan ik niet begrijpen, wat de Bijbel bedoelt.

Ik zal u iets zeggen, en daarmee eindig ik. Indien u op Christus vertrouwt, en dan verloren gaat, dan moet ik zeer gewisselijk verloren gaan, en dan moeten alle de broeders en zusters, hier tegenwoordig, die in Jezus geloofd hebben, verloren gaan. Als u in het verderf gestort wordt, dan moeten wij allen in het verderf gestort worden. Als er een storm ontstaat op zee, dan kan een passagier, die in het schip is, niet zinken,

of allen, die in het schip zijn, moeten met hem zinken. Wij gaan tezamen, wij zijn lotgemeen. Wij zijn in de reddingsboot gegaan en indien deze reddingsboot vergaat, dan moet zij vergaan met al de heiligen, die er in zijn, en ook met alle de apostelen en alle martelaars. Zij zijn betrouwende op Christus naar de hemel gegaan, en indien u rust in Christus, zult u er ook heengaan.

O zondaar! mocht u er heden toe gebracht worden om op Jezus alleen te betrouwen, en neem dan de tekst voor uzelf. "Ik geef mijn schapen het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal ze uit mijn hand rukken."

Uit "De gelijkenissen van de Heiland"

10. Geliefd, en toch bedroefd

(toespraak, gehouden tot zieken te Mentone.)

"Heere! Zie, die Gij lief hebt, is krank." Johannes 11: 3.

De discipel, die Jezus liefhad, blijft geenszins in gebreke te vermelden, dat Jezus ook Lazarus lief had. Er bestaat geen naijver onder hen die door de Geliefde zijn uitverkoren. Jezus had Maria en Martha en Lazarus lief. En wij noemen het een gelukkige omstandigheid, waar een geheel gezin deelt in de liefde van Jezus. Zij vormden een begunstigd drietal. En toch, gelijk de slang het paradijs binnensloep, zo ook drong de smart dat vreedzame huisgezin te Bethanië binnen. Lazarus was krank. Zij gevoelden allen dat, indien Jezus daar was, de krankheid voor Zijn tegenwoordigheid zou wegvlugten. Wat stond hun dan anders te doen dan Hem met hun beproeving in kennis te stellen? Lazarus was nabij de dood gekomen. En daarom zonden zijn tedere zusters terstond hiervan bericht aan Jezus, zeggende: "Heere! Zie, die u lief hebt is krank." Sedert die tijd is dezelfde boodschap menigmaal tot onze Heere gezonden, want dikwijls heeft het Hem behaagd Zijn volk in de oven van de beproeving te werpen. Van de Meester wordt gezegd, dat Hij onze krankheden op Zich heeft genomen. En dat Hij onze smarten heeft gedragen. Het is derhalve niets buitengewoons voor de leden, dat zij in dit opzicht gelijkvormig zijn aan hun Hoofd.

- Let in de eerste plaats op EEN FEIT, in de tekst vermeld: "Heere!"
- EEN BERICHT van dat feit: "die Gij lief hebt, is krank."
- Laat ons in de derde plaats in het geval met Lazarus opmerken EEN UITKOMST welke wij niet zouden hebben verwacht.
- Ik besluit met EEN VRAAG: "Jezus had Martha, en haar zuster, en Lazarus lief."

I

Let in de eerste plaats op EEN FEIT, in de tekst vermeld: "Heere! Zie, die Gij lief hebt, is krank." De zusters waren enigmatische verbaasd, dat zulks het geval was. Want het woord "zie" geeft een zekere mate van verwondering te kennen. *Wij* hebben Hem lief, en zouden hem gaarne terstond weer gezond maken. u hebt hem lief en toch blijft hij krank. u kunt hem met een enkel woord genezen, waarom dan is de door U geliefde krank? Hebt ook gij, mijn waarde kranke vriend, u zelf niet dikwijls met verwondering afgevraagd, hoe uw smartelijke of slepende kwaal toch bestaanbaar kan zijn met het feit dat u uitverkoren en geroepen, en met Christus één geworden zijt? Ik twijfel er niet aan of dit is u meermalen als een groot raadsel voorgekomen. En toch is zulks in der waarheid in genen dele iets vreemds, maar een zaak die niet anders verwacht kon worden.

Wij behoeven er ons niet over te verwonderen dat de mens die de Heere lief heeft, krank is. Want *hij is toch niet meer dan een mens*. De liefde van Jezus scheidt ons niet van de algemene noden en zwakheden die aan het menselijke leven eigen zijn. Mensen Gods zijn en blijven mensen. Het verbond der genade is geen vrijbrief tegen de toring, de reumatiek of de astma. De lichamelijke kwalen welke ons deel zijn uit oorzaak van ons vlees blijven ons bij tot het graf. Ook de apostel Paulus spreekt van een zuchten, zolang wij in dit lichaam zijn.

Van degenen, die de Heere lief heeft, is het nog des te eerder te verwachten, dat zij krank zullen worden, aangezien zij *op een bijzondere wijze onder de tucht* verkeren. Er staat geschreven: "Die de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijk zoon die Hij aanneemt." Beproeving, van welke aard dan ook, is één van de

kentekenen van het ware kind van God. En het gebeurt zeer dikwijls, dat die beproeving de gedaante van krankheid aanneemt. Moeten wij ons dan verwonderen dat ook op onze beurt onze plaats in de ziekenkamer is? Indien Job, en David, en Hiskia smart en pijn moeten lijden, wie zijn wij dat wij verbaasd zouden staan, omdat onze gezondheid te wensen over laat?

Ook is het niets opmerkelijks, dat wij ziek zijn, zo wij onze gedachten bepalen bij de grote *winst welke daaruit dikwijls voor ons voortvloeit*. Ik weet niet welke bijzondere verbetering mogelijk bij Lazarus tot stand is gebracht. Echter menig discipel van Jezus zou van weinig nut geweest zijn, zo hij niet in het vuur van de beproeving was geweest. Sterke mensen zijn in gevaar ruw, heerszuchtig en onmeedogend te worden. Daarom moeten zij in de oven, opdat er verzachting wordt aangebracht. Ik heb christenvrouwen gekend die nooit zo zachtmoedig, teer, verstandig, ervaren en heilig zouden zijn geweest, indien zij niet door lichamelijk lijden mild en zacht waren gestemd geworden. Er zijn in Gods hof zowel als in die van de mens vruchten, die nooit rijpen, voordat zij gekneusd zijn. Jonge vrouwen, die de neiging hebben om lichtzinnig, verwaand of praatziek te zijn, doorlopen dikwijls door ziekte op ziekte een leerschool, waardoor zij vervuld worden met liefelijkheid en licht. En waarin haar geleerd wordt aan Jezus' voeten te zitten. Velen zijn met de Psalmist in staat om te zeggen: "Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest opdat ik Uw inzettingen leerde." Om deze reden is het mogelijk dat zelfs zij, die grotelijks begenadigd en gezegend zijn onder de vrouwen, een zwaard door haar hart voelen gaan.

Menigmaal is ook deze krankheid van de geliefde kinderen van de Heere *tot welzijn van anderen*. Het werd toegelaten, dat Lazarus krank werd en stierf, opdat door zijn dood en opwekking de apostelen een zegen zouden ontvangen. Zijn krankheid was "tot verheerlijking van God." Al de negentienhonderd jaren door, die er op de krankheid van Lazarus gevolgd zijn, hebben al de gelovigen er voordeel uit getrokken. En ook deze namiddag is het er voor ons des te beter om, dat hij wegwijnde en stierf. De kerk en de wereld kunnen een onberekenbaar voordeel trekken uit de smarten der goeden. De zorgelozen kunnen tot ontwaking komen, de twijfelzuchtigen kunnen overtuigd worden, de goddelozen kunnen tot bekering worden gebracht en de treurenden kunnen troost ontvangen door ons getuigenis in krankheid. En waar dit zo is zouden wij dan mogen wensen dat pijnen en zwakheden ons voorbijgingen? Moet er niet eerder een volkomen bereidwilligheid worden gevonden dat onze vrienden ook van ons zeggen: "Heere! Zie, die Gij lief hebt is krank?"

II.

Onze tekst evenwel vermeldt niet alleen een feit, maar maakt ook gewag van EEN BERICHT van dat feit: de zusters zonden Jezus daarvan bericht.

Laten wij ons omtrent alle dingen voortdurend met onze Heere in gemeenschap stellen.

*Zing een lied aan Jezus, hef tot Hem uw beê,
Wat u troost of neerdrukt, deel Hem alles meê.*

Jezus weet ons aangaande alles. *Het is echter een grote verlichting ons hart voor Hem uit te storten*. Toen de verslagen discipelen van Johannes de Doper zagen dat hun leidsman onthoofd was, namen zij het lichaam op. En gingen heen en zeiden het Jezus. Beter konden zij ook niet gedaan hebben. Zendt in alle moeite en droefenis een boodschap aan Jezus, en houdt uw ellende niet voor u zelf. u behoeft in 't geheel niets achter te houden. Er is van Zijn kant geen gevaar, dat Hij u met koude trots of harteloze onverschilligheid of wreed verraad zal behandelen. Hij is een vertrouweling die ons nooit verraden kan. Een vriend die ons nimmer zal afwijzen.

En dan mogen wij deze gegronde hoop koesteren, waar wij Jezus alles mededelen, *dat Hij ons zekerlijk ondersteunen zal*. Indien u tot Jezus gaat en vraagt: "Genadige Heere, waarom ben ik krank? Ik dacht, dat ik nuttig kon zijn in mijn gezonde dagen. En nu kan ik niets uitvoeren. Waarom geschiedt zulks? Dan is het mogelijk, dat het Hem behaagt u het waarom te doen kennen. Of, zo dit niet het geval is dan zal Hij u gewillig maken om Zijn wil met geduld te dragen zonder het waarom te kennen. Hij kan u Zijn waarheid op het gemoed binden om u op te beuren, of uw hart door Zijn tegenwoordigheid versterken, of u onverwachte vertroosting zenden, zodat u roemt in de verdrukking. "O u volk! Stort ulieder hart uit voor Zijn aangezicht; God is ons een toevlucht." Niet tevergeefs zonden Martha en Maria bericht aan Jezus. En niet tevergeefs zal iemand Zijn aangezicht zoeken.

Bedenkt ook, *dat Jezus genezing kan schenken*. Het zou niet verstandig zijn door een verondersteld geloof te leven. En de geneesheer en zijn medicijnen vaarwel te zeggen. Evenmin als het verstandig zou zijn het zonder de slager en de kleermaker te willen stellen en te verwachten door het geloof gevoed en gekleed te worden. Dit zou toch nog veel beter zijn dan de Heere geheel en al te vergeten en alleen op de mens te vertrouwen. Genezing, zowel voor het lichaam als voor de ziel, moet bij God gezocht worden. Wij maken gebruik van de medicijnen, maar deze vermogen niets buiten de Heere, "Die al onze krankheden geneest." Wij mogen tot Jezus spreken over onze pijnen en smarten, onze langzame verzwakking, onze ondermijnende hoest. Sommige mensen zijn bevreesd om tot God te gaan in het belang van hun gezondheid. Zij bidden om de vergeving der zonden, maar durven de Heere niet vragen om van hun hoofdpijn te worden bevrijd. En toch, indien de haren aan de buitenzijde van ons hoofd alle bij God geteld zijn, zal Zijn neerbuigende goedheid het voorzeker niet versmaden ons van de drukking en het bonzen dat wij in ons hoofd gevoelen, te verlossen. Onze grote zaken moeten zeer klein zijn voor de grote God. En onze kleine zaken kunnen niet veel geringer zijn. Het is een bewijs van de grootheid van de gedachten Gods. Dat Hij, onderwijl Hij de hemel en de aarde regeert, door deze grote belangen niet zodanig in beslag genomen wordt dat Hij de geringste pijn of het minste gebrek van een van Zijn arme kinderen vergeten zou. Wij mogen tot Hem gaan vanwege onze moeilijke ademhaling. Want Hij was het Die ons eerst de longen en het leven gaf. Wij mogen tot Hem spreken over het oog dat dof wordt. En het oor hetwelk zijn gehoor verliest. Want Hij heeft ze beide gemaakt. Wij mogen melding maken van de opgezwollen knie, de zwerende vinger, de stijve nek en de verstuikte voet. Want Hij heeft al deze onze ledematen gemaakt, ze alle vrijgekocht en zal ze alle uit het graf opwekken. Gaat zonder omwegen heen en zegt: "Heere! Zie, die u lief hebt, is krank."

III.

Laat ons in de derde plaats in het geval met Lazarus opmerken EEN UITKOMST welke wij niet zouden hebben verwacht.

Het lijdt geen twijfel of Martha en Maria verwachtten, toen zij bericht naar Jezus lieten brengen, dat zij Lazarus zouden zien herstellen, zodra de bode de Meester bereikt had. Aan haar verwachting werd echter niet voldaan. Gedurende nog twee dagen bleef onze Heere op dezelfde plaats. En niet voordat Hij wist dat Lazarus gestorven was, sprak Hij er over om naar Judea te gaan. Dit leert ons, dat de mogelijkheid bestaat, dat Jezus met onze moeite in kennis is gesteld en Hij nochtans handelt, alsof Hij daaromtrent onverschillig was. Wij moeten niet in ieder geval verwachten, dat het gebed om herstel verhoord zal worden. Want indien dit zo was zou er niemand sterven die vriend of maagd of kennis had om voor hem te bidden. In

onze gebeden om het leven van geliefde kinderen Gods moeten wij niet vergeten dat er één gebed is, hetwelk misschien tegen het onze ingaat. Jezus toch bidt: "Vader! Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die u Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen." Wij bidden dat zij bij ons mogen blijven. Wanneer het ons echter blijkt dat Jezus hen boven verlangt, wat kunnen wij dan anders doen dan Zijn groter recht erkennen, en zeggen: "Niet gelijk ik wil, maar gelijk u wilt?" In betrekking tot ons zelf kunnen wij de Heere bidden om ons op te richten. En dan kan het toch wel gebeuren, schoon Hij ons liefheeft, dat Hij het al erger met ons laat worden. En wij ten laatste sterven. Hiskia kreeg nog vijftien jaar aan zijn leven toegevoegd. Het is echter best mogelijk dat wij er geen enkele dag meer bij krijgen. Rekent nooit op een zodanige verlenging van het leven van iemand die u dierbaar is. Of ook van uw eigen leven. Want dan zou u tegen de Heere in opstand kunnen komen. Indien u al te zeer gehecht zijt aan het leven van een van uw dierbaren, bent u bezig een roede te vervaardigen voor uw eigen rug. En indien u al te veel liefde hebt voor uw eigen aardse leven, dan bent u doende een doornige peluw voor uw sterfbed gereed te maken. Kinderen zijn dikwijls afgoden. En in zulke gevallen zijn zij, die hen al te vurig liefhebben, afgodendienaars. Wij kunnen even goed een god uit de aarde maken en die aanbidden, zoals er gezegd wordt dat de Hindoes doen, als onze medeschepselen aanbidden. Want wat zijn zij anders dan uit de aarde? Moet het stof ons zo dierbaar zijn, dat wij daarover met onze God twisten? Indien de Heere het lijden niet van ons wegneemt, laat ons daartegen niet murmureren. Hij kan niet anders dan datgene voor ons doen, hetwelk voor ons het heilzaamst en het beste is. Want Hij heeft ons meer lief dan wij ons zelf lief hebben.

Hoor ik u zeggen: "Ja, Jezus liet toe, dat Lazarus stierf, *maar Hij wekte hem weer op?*" Ik antwoord: Hij is ook voor ons de opstanding en het leven. Weest getroost aangaande hen die van ons zijn heengegaan. "Uw broeder zal weer opstaan." En wij allen, wier hoop op Jezus is, hebben deel aan de opstanding van onze Heere. Niet alleen onze ziel zal leven, maar ook ons lichaam zal onverderfelijk worden opgewekt. Het graf dient alleen tot bewaring en veredeling. En dit vergankelijke lichaam zal onvergankelijk weer te voorschijn komen. Sommige christenen zouden het heerlijk vinden zolang te leven, totdat de Heere komt. En aldus de dood te ontgaan. Ik moet bekennen, dat ik dit niet als zulk een grote winst beschouw. Want wel verre van iets voor te hebben boven hen die slapen, zullen zij die blijven leven tot Zijn komst, één punt van gemeenschap missen, aangezien zij niet gestorven en opgestaan zijn gelijk hun Heere. Geliefden, alles is het uwe. En de dood wordt onder dat alles uitdrukkelijk in de lijst vermeld. Hebt dus geen vrees voor hem, Maar verlangt veeleer naar de tijd der ontbinding, opdat u rust mocht vinden bij God.

IV.

Ik besluit met EEN VRAAG: "Jezus had Martha, en haar zuster, en Lazarus lief." Heeft Jezus in een bijzondere zin u ook lief? Helaas, veel zieken hebben geen bewijs van enige bijzondere liefde van Jezus tot hen. Want zij hebben nooit Zijn aangezicht gezocht, noch op Hem hun vertrouwen gesteld. Jezus zou tot hen kunnen zeggen: "Ik heb u nooit gekend." Want zij hebben Zijn bloed en Zijn kruis de rug toegekeerd. Beantwoordt, waarde vriend, voor uw eigen hart deze vraag: "Heb ik Jezus lief?" Zo ja, dan hebt u Hem lief, omdat Hij u eerst heeft liefgehad. Stelt u uw vertrouwen op Hem? Zo ja, dan is het geloof dat u deelachtig zijt, het bewijs, dat Hij u heeft liefgehad van voor de grondlegging der wereld; want het geloof is het teken, waardoor Hij Zijn trouw aan Zijn geliefden verpand.

Indien Jezus u liefheeft en u krank zijt, laat dan aan de gehele wereld zien, hoe u God in uw krankheid verheerlijkt. Laat aan vrienden en vriendinnen, verplegers en verpleegsters zien, hoe de beminden des Heeren door Hem worden opgebeurd en vertroost. Brengt hen door uw heilige gelatenheid in verbazing, en doet hen uw Geliefde bewonderen. Die zo genadig voor u is dat Hij u in pijn en smart gelukkig maakt en aan de poorten van de dood met blijdschap vervult. Indien uw godsdienst waarde bezit, dan dient hij u nu te ondersteunen. En zo zullen de ongelovigen gedwongen worden te erkennen, dat hij, die de Heere liefheeft, er beter aan toe is in zijn krankheid dan de goddelozen, wanneer zij vol kracht en sterkte zijn.

Indien u niet weet, dat Jezus u liefheeft, ontbreekt u de schitterendste sier die de nacht der krankheid kan verlichten. Ik hoop, dat u niet zult sterven zoals u nu zijt. En in een andere wereld overgaan zonder de liefde van Jezus te hebben genoten, want dat zou een verschrikkelijke ramp zijn. Zoekt terstond Zijn aangezicht. En dan is het wel mogelijk, dat uw tegenwoordige krankheid een deel is van de weg der liefde, langs welke Jezus u tot Zich wil brengen. *Heere! Genees al deze kranken naar ziel en naar lichaam. AMEN.*

Uit "De wonderen van de Heiland"

11. Een mysterie. De heiligen treurende en Jezus blijde

"Toen zeide dan Jezus tot hen vrij uit: Lazarus is gestorven. En Ik ben blijde om uwentwil, dat Ik daar niet geweest ben, opdat u geloven mocht; Maar laat ons tot hem gaan." Johannes 11: 14, 15.

Er woonde in het kleine vlek Bethanië een zeer gelukkig huisgezin. Er was geen vader of moeder in: de huishouding bestond uit een ongehuwde broeder Eleazar of Lazarus, en zijn zusters Martha en Maria, die met elkaar in enigheid leefden zo goed en aangenaam, dat de Heere aldaar de zegen gebood en het leven tot in eeuwigheid. Dit aantrekkelijke drietal waren allen liefhebbers van de Heere Jezus Christus. Ook werden zij dikwijls met Zijn gezelschap begunstigd. Hun huis stond open, wanneer hun grote Leermeester die weg langs kwam. Voor de Meester en even goed voor de discipelen was er altijd een tafel, een bed en een kandelaar in de kamer van de profeet, en somtijds werden er voor het gehele gezelschap kostelijke feestmaaltijden aangericht. Zij waren zeer gelukkig, en verheugden zich zeer, wanneer zij er aan dachten, dat zij van dienst konden zijn ten opzichte van de nooddrift van Eén zo arm en toch zo geëerd als de Heere Jezus. Maar helaas! De droefheid komt overal; de deugd mag de wacht houden aan de deur, maar de smart is niet buiten het erf te houden. "De mens wordt tot moeite geboren; gelijk de spranken van de vurige kolen zich verheffen tot vliegen; "al is het brandhout ook een blok sandelhout, zo moeten toch de spranken opvliegen, en evenzo ontvangen ook de beste huisgezinnen hun deel van de smart en de droefheid.

Lazarus wordt ziek. Het is een dodelijke ziekte buiten bereik van de geneesmeesters. Wat is de eerste gedachte van de zusters. Wat anders dan bericht naar hun vriend Jezus te zenden? Zij weten, dat één woord van Zijn lippen haar broeder genezen zal; het is niet eens volstrekt nodig, dat Hij Zijn veiligheid er aan waagt door een reis naar Bethanië te doen. Hij heeft slechts één woord te spreken en haar broeder zal gezond worden. Met vurige hoop en getemperde angst zenden zij een tere boodschap aan Jezus: "Heere! Zie, die u lief hebt, is krank." Jezus hoort het en zendt het antwoord terug, hetwelk veel troost in zich bevatte, maar ternauwernood tegen Zijn afwezigheid kan opwegen: "Deze krankheid is niet tot de dood, maar ter heerlijkheid Gods; opdat de Zone Gods door dezelve verheerlijkt worde." Daar ligt de arme *Lazarus*, nadat de boodschap gekomen is; hij herstelt niet; hij is alleen maar wat opgeruimder, nu hij hoort, dat zijn krankheid niet tot de dood is, maar zijn pijnen verminderen niet; het klamme doodszweet vergadert zich op zijn voorhoofd; zijn tong is droog, hij is vol pijn en wordt door benauwdheid gefolterd; ten laatste gaat hij door de ijzeren poort van de dood. En daar ligt nu zijn dode lichaam voor de wenende ogen van de zusters. Waarom was Jezus daar niet? Waarom kwam Hij niet? Teerhartig als Hij altijd was, wat kan Hem zo onvriendelijk gemaakt hebben? Waarom draait Hij zo? Waarom duurt het zo lang eer Hij komt? Hoe kunnen Zijn woorden waar zijn? Hij zegt: "Deze krankheid is niet tot de dood;" en daar ligt de goede man koud als een offer van de dood en de rouwdragers komen bijeen voor de begrafenis. Ziet naar *Martha*! Zij heeft de ene nacht na de andere opgezeten om op haar arme broeder te passen; geen zorg kon aanhoudender, geen tederheid groter geweest zijn. Er is geen drankje, met genezende kracht, van welks samenstelling zij kennis bezit, dat zij niet heeft beproefd; allerlei kruiden heeft zij verzameld, allerhande geneeskrachtige dranken en voedzame spijsen heeft zij toegediend. En met angst heeft zij gewaakt, tot haar ogen rood waren

van slapeloosheid. Jezus kon haar dit alles bespaard hebben. Waarom deed Hij dat niet? Hij behoefde de wens slechts te hebben geuit, en de bloes van de gezondheid zou op Lazarus' wangen zijn weergekeerd; dan zou er geen behoefte meer geweest zijn aan dat vermoeiende oppassen en dat aftobbende waken. Wat voert Jezus uit? Martha was gewillig om Hem te dienen, wil Hij haar niet dienen? Zij heeft zich zelfs uitgesloofd door het veel dienen om Zijnentwil, niet slechts het nodige, ook het kostelijkste heeft zij Hem gegeven. En wil Hij haar niet geven wat zo begeerlijk is voor haar hart, zo onmisbaar voor haar geluk - het leven van haar broeder? Hoe komt het toch, dat Hij haar een belofte kan zenden, welke Hij niet schijnt te houden, dat Hij haar hoop kan paaën, haar geloof kan neerwerpen? Wat *Maria* betreft, zij heeft stil aan de zijde van haar broeder gezeten; naar zijn wegstervende woorden geluisterd; aan zijn oor de woorden van genade herhaald, welke zij zo dikwijls uit Jezus' mond gehoord had, wanneer zij aan Zijn voeten neerzat; de laatste klanken van haar bezwijkende broeder opgevangen; en bij alles minder gedacht om het medicijn en om het eten en drinken dan Martha, maar des te meer om zijn geestelijke gezondheid en om de genieting van zijn ziel. Zij heeft gepoogd de inzinkende geest van haar geliefde broeder op te beuren met woorden als deze: "Hij zal wel komen; Hij moge wachten, maar ik ken Hem, Zijn hart is zeer gevoelig. Hij zal in het laatst wel komen; en zelfs al laat Hij u ook de slaap van de dood ingaan, dan zal het toch maar voor een korte tijd zijn. Hij heeft de zoon van de weduwe opgewekt aan de poorten van Naïn, Hij zal voorzeker u opwekken, die Hij in veel groter mate lief heeft. Hebt u niet gehoord hoe Hij het dochttertje van Jairus opgewekt heeft? "Broeder, Hij zal komen en u het leven schenken, en wij zullen nog menig gelukkig uur hebben. En dan zullen wij dit als een bijzonder liefdeteken van onze Heer en Meester hebben, dat Hij u uit de doden opwekte." Maar waarom, waarom werden haar die bittere tranen niet bespaard, welke brandende langs haar wangen rolden, toen zij zag, dat haar broeder werkelijk dood was? Zij kon het niet geloven. Zij kuste hem op het voorhoofd, en o! Hij was zo koud als marmer. Zij lichtte zijn hand op: "Hij kan niet dood zijn," zei zij, "want Jezus heeft gezegd, dat dit geen krankheid zou zijn tot de dood;" maar de hand viel gevoelloos naast haar neer. Haar broeder was werkelijk een lijk, en de verstijving nam spoedig een aanvang. En toen werd zij het gewaar, dat het geliefde stoffelijke omhulsel niet vrijgesteld was van al de oneer, welke het verderf over het menselijk lichaam brengt. Arme Maria! Jezus had u lief, wordt er gezegd, maar dit is een vreemde manier om Zijn liefde te tonen. Waar is Hij? Mijlen hier vandaan toeft Hij. Hij weet, dat uw broeder ziek is, ja, Hij weet, dat hij dood is, en toch blijft Hij stil waar Hij is. O smartelijk mysterie, dat het mededogen van zulk een tedere Zaligmaker zover beneden haar verwachting moest blijven, of Zijn genade zover boven haar bereik zich moest bevinden!

Jezus spreekt over de dood van Zijn vriend. Laat ons luisteren naar Zijn woorden. Misschien vinden wij de sleutel tot Zijn handelingen in de woorden van Zijn lippen. Hoe verrassend! Hij zegt niet: "Het spijt mij, dat Ik zolang gedraald heb." Hij zegt ook niet "Ik moest Mij wel wat gehaast hebben, maar het is toch nog niet te laat." Hoort en verwondert u! Wonder der wonderen, Hij zegt: "Ik ben *blijde*, dat Ik daar niet geweest ben." *Blijde!* Is dat geen onverklaarbaar woord? Lazarus riekt nu reeds in zijn graf, en de Zaligmaker blijde! Martha en Maria wenen, dat haar ogen doordrengd zijn van smart. En haar vriend Jezus is blijde! Het is vreemd, het is meer dan vreemd! En toch, wij mogen er ons van verzekerd houden, dat Jezus het beter weet dan wij. En ons geloof mag daarom stilzitten en trachten Zijn bedoeling uit te vorsen, waar onze rede ze bij de eerste aanblik niet kan vinden. "Ik ben blijde," zegt Hij, "*om uwentwil*, dat Ik daar niet geweest ben, opdat u geloven mocht." Ha, nu zien wij het: Christus is niet

blijde vanwege onze droefheid, maar uit oorzaak van hetgeen daaruit voortvloeit. Hij wist, dat deze tijdelijke beproeving de discipelen aan een groter geloof zou helpen. En zozeer stelt Hij hun wasdom in het geloof op prijs, dat Hij zelfs blijde is om de droefheid, welke deze wasdom veroorzaakt. Het is evengoed alsof Hij zegt: "Ik ben blijde om uwentwil, dat Ik daar niet geweest ben om dat droevig geval te verhoeden, want nu het gekomen is, zal het u leren in Mij te geloven. En dit zal veel beter voor u zijn dan wanneer u die beproeving bespaard gebleven was.

Wij hebben dus eenvoudig vóór ons liggen het grondbeginsel, dat onze Heere, in Zijn oneindige wijsheid en alles overtreffende liefde, op het geloof van Zijn volk zulk een hoge prijs stelt, dat Hij hen niet wil beschutten voor die beproevingen, waardoor het geloof gesterkt wordt. Laat ons trachten de wijn van de vertroosting uit de druiventros van de tekst te persen. In drie bekera willen wij het kostelijke vocht, gelijk het uit de wijnpers van de overpeinzing voortvloeit, u voorzetten.

- In de eerste plaats, broeders, Jezus Christus was blijde, dat de beproeving gekomen was, *tot versterking van het geloof van de apostelen*;
- in de tweede plaats, *tot versterking van het geloof van de huisgenoten*;
- en in de derde plaats, *om aan anderen het geloof te schenken*; want het blijkt u uit het 45ste vers, dat de beker bij het rondgaan ook in handen kwam van deelnemende vrienden: "Velen dan uit de Joden, die tot Maria gekomen waren, en aanschouwd hadden, hetgeen Jezus gedaan had, geloofden in Hem."

I.

Jezus Christus had met het sterven van Lazarus en zijn opwekking daarna ten doel, HET GELOOF VAN DE APOSTELEN TE VERSTERKEN. Dit geschiedde langs twee wegen: niet slechts moest *de beproeving zelf* strekken tot versterking van hun geloof; maar *de merkwaardige bevrijding* daaruit, welke Christus tot stand bracht, moest gewis ook dienen tot het aangroeien van hun vertrouwen in Hem.

1. Laat ons terstond nagaan, *dat de beproeving zelf met zekerheid strekken moest tot vermeerdering van het geloof van de apostelen*. Het onbeproeefde geloof mag waar geloof zijn, maar het is voorzeker een klein geloof. Ik geloof aan het bestaan van geloof bij mensen, die geen beproevingen hebben; maar verder kan ik ook niet gaan. Ik ben er van overtuigd, broeders, dat waar geen beproeving is, het geloof juist adem genoeg kan krijgen om in het leven te blijven. Maar dat is dan ook alles. Want evenals bij de salamander in de fabelleer, is het vuur het element, waaruit het geloof ontstaat. Het geloof groeit en bloeit nooit zo goed als wanneer alle dingen tegen zijn: de stormen dienen om vooruit te brengen en de bliksemstralen om het te verlichten. Wanneer er op zee kalmte heerst, span dan de zeilen zoals u wilt, het schip beweegt zich niet naar zijn haven; want op een sluimerende oceaan slaapt de kiel ook. Maar laat de winden loeien en de wateren zich verheffen, al schommelt dan ook het schip, al wordt dan ook het dek door de golven overspoeld, al kraakt dan ook de mast door de volle druk van het volle en gezwollen zeil, zo spoedt het zich toch naar de begeerde haven. Geen bloemen dragen een zo lieflijk blauw als die, welke aan de voet van de bevroren gletsjer groeien; geen sterren zo helder als die, welke in de poolstreken glinsteren; geen water zo zoet als dat, hetwelk in de zandwoestijn ontspringt; en geen geloof zo heerlijk als dat, hetwelk in tegenheden leeft en triomfeert. Zo zegt de Heere door de mond van de profeet: "Ik zal in het midden van u doen overblijven een arm en ellendig volk, die zullen op de naam van de Heere vertrouwen." Waarom nu arm en

ellendig? Omdat er een geneigdheid bestaat bij de armen en ellendigen onder des Heeren volk, om op de Heere te vertrouwen. Hij zegt niet: "Ik zal in uw midden doen overblijven een rijk en voorspoedig volk, en die zullen vertrouwen." Nee! Deze schijnen nauwelijks zulk een vatbaarheid te hebben voor het geloof als de ellendigen. Ik zal veeleer in uw midden doen overblijven een arm en ellendig volk. En deze zullen, juist uit oorzaak van hun armoede en ellendigheid, des te meer geschikt en bereid zijn om hun geloof en vertrouwen op de Heere te vestigen. Onbeproefd geloof is altijd klein van gestalte, en het is waarschijnlijk, dat het dwergachtig blijven zal, zolang het zonder beproeving is. Er is voor het geloof geen ruimte in de effen plassen van rust en gemak om de afmetingen van de leviathan aan te nemen. Het moet op de stormachtige zee verkeren, zal het een van de hoofdwegen van God zijn. Beproefd geloof brengt bevinding. En ieder van u, die mannen en vrouwen van ervaring zijt, moet weten, dat de bevinding de godsdienst meer werkelijkheid voor iemand doet worden. u hebt geen rechte kennis van de bitterheid van de zonde of van de zoetheid van de schuldvergeving, totdat u die beide gevoeld hebt. u kent uw eigen zwakheid niet, voordat u genoodzaakt zijt geweest om door de rivieren te gaan. En u zou nooit Gods sterkte gekend hebben, indien u niet te midden van de watervloeden ondersteund waart. Al het spreken over de godsdienst, hetwelk niet op de ervaring gegrond is, is bloot een spreken en niets meer. Indien wij weinig ervaring hebben, kunnen wij niet zo stellig spreken als diegenen, wier ervaring dieper en grondiger geweest is. Bij zekere gelegenheid in de eerste tijden van mijn bediening, toen ik over de getrouwheid van God in een tijd van beproeving predikte, zat mijn eerwaarde grootvader achter mij op het spreekgestoelte. Plotseling stond hij op, nam mijn plaats in en naar voren tredende, zei hij: "Mijn kleinzoon kan u dit prediken als een zaak van theorie, maar ik kan het u zeggen als een zaak van ondervinding, want ik heb op de grote wateren gevaren en met eigen ogen de werken van de Heere aanschouwd." Er is een opklimmen in kracht in het getuigenis van iemand, die persoonlijk de dingen doorgemaakt heeft, waarvan anderen slechts kunnen spreken alsof zij ze op een kaart of op een schilderij hadden gezien. Reizigers, die in hun armstoel gezeten neerschrijven wat zij van hun slaapkamer uit gezien hebben, mogen boeken samenstellen om de ledige uren vol te maken van hen, die thuis blijven; maar hij, die op het punt staat om door oorden vol gevaren te trekken, zoekt een gids, die werkelijk de vreemde grond betreden heeft. De schrijver mag uitmunten in bloemrijke taal, de werkelijke reiziger bezit een wijsheid, waar wezen in is en die waarde heeft. Het geloof neemt toe in vastheid, in zekerheid en innigheid, hoe meer het onder beproevingen wordt geoefend. En hoe meer het neergeworpen en weer opgericht is. Laat dit evenwel niet degenen ontmoedigen, die jong zijn in het geloof. u zult beproevingen genoeg krijgen, zonder dat u er naar behoeft te zoeken; uw vol deel zal u te rechter tijd worden toegemeten. Dankt ondertussen God, indien u nog geen aanspraak kunt maken op de vruchten van een langdurige ervaring, voor de genade, die u geschonken is. Looft Hem voor datgene, wat u ten deel gevallen is. Wandelt naar die regel. En u zult steeds meer van de zegen van God ontvangen. Totdat uw geloof bergen verzet en wat onmogelijk schijnt uit de weg ruimt.

De vraag kan gedaan worden op welke wijze de beproeving het geloof versterkt. Wij zouden kunnen antwoorden: op verschillende manieren. *De beproeving neemt veel van de struikelblokken van het geloof weg.* Vleselijke gerustheid is de grootste vijandin van het vertrouwen op God. Als ik mij neerzet en zeg: "Ziel, neem rust, u hebt veel goederen, die opgelegd zijn voor veel jaren," is de weg van het geloof afgesloten, maar de tegenspoed doet de schuur in vlammen opgaan, en de veel

goederen, die opgelegd zijn voor veel jaren, houden op het pad van het geloof af te zetten. O gezegende bijl van smart en droefenis, welke mij een weg baant naar mijn God, door de dikke bomen van mijn aardse rust en gemak neer te vellen! Wanneer ik zeg: u hebt mijn berg vastgezet; ik zal niet wankelen," houdt de zichtbare versterking, veelmeer dan de onzichtbare Beschermmer, mijn aandacht bezig; maar wanneer de grote aardbeving de rotsen doet schudden en de berg verzwolgen wordt, vlucht ik naar de onbeweeglijke Rots der eeuwen om mijn vertrouwen te bouwen op hetgeen boven is. Werelds gemak is een grote vijand van het geloof: het maakt de banden los van een heilige dapperheid en snijdt de pezen door van een geheiligde moed. De ballon stijgt niet op, voordat de touwen doorgesneden zijn. De beproeving doet deze onbehaaglijke dienst voor gelovige zielen. Zolang de tarwe zich rustig in de aren bevindt, is zij van geen nut voor de mens; zij moet gedorst en uit haar rustplaats verdreven worden, alvorens haar waarde kan worden gekend. De beproeving is oorzaak, dat de pijl van het geloof van de in rust zijnde pees vliegt en op de vijand wordt afgeschoten.

Ook is de beproeving van niet geringe dienst voor het geloof, waar het de zwakheid van het schepsel aan het licht stelt. Deze beproeving toonde aan de apostelen, dat zij zich niet moesten verlaten op de weldadigheidszin van enig mens; want ofschoon Lazarus hen van het nodige heeft voorzien en hun kleine reiszak met spijs heeft gevuld, is Lazarus toch gestorven, en Maria kan sterven, en alle vrienden moeten sterven. En dit moest hen leren om niet naar gebroken bakken te zien, maar tot de altijd vloeiende fontein de toevlucht te nemen. O, waarde vrienden, wij verkeren in groot gevaar, dat wij van de ontvangen gunstbewijzen onze afgoden maken! God geeft ons Zijn tijdelijke gunstbewijzen als verkwikkingen op de weg en dan gaan wij terstond neerknielen en roepen uit: "Dit zijn uw goden, o Israël." Het is door de genade van de Heere, dat deze afgoden in stukken gebroken worden. Hij doet de jeneverbomen verdorren, onder wiens bekoorlijke schaduw wij neder zaten, opdat ons geroep zou opklimmen tot Hem. En wij op Hem alleen zouden vertrouwen. De ledigheid van het schepsel is een les, die wij zo langzaam leren. De roede der beproeving moet die er bij ons inslaan, want geleerd moet zij worden. Anders kan het geloof nooit zijn hoogte bereiken.

Verder is de beproeving van bijzondere dienst voor het geloof, *waar zij het tot zijn God heen drijft.* Het is een treurige bekentenis, over welke ik smart gevoel, wanneer ik zeg, dat wanneer mijn ziel gelukkig is en alles voorspoedig gaat, ik in de regel niet zo dicht bij God leef als te midden van schande en verachting en neerslachtigheid van geest. O mijn God, hoe dierbaar bent u voor mijn ziel in de nacht; wanneer de zon ondergaat, u schitterende en heldere ster, hoe liefelijk schijnt u dan! Wanneer het brood van de wereld met boter en suiker bedekt is, verslinden wij het tot wij er ziek van worden; maar wanneer de wereld ons een andere kost voorzet, wanneer zij onze mond met edik vult, wanneer zij ons gal en alsem te drinken geeft, dan roepen wij weer om de borsten van onze dierbare God. Wanneer de putten van de wereld vol zijn van zoet, maar vergiftigd water, slaan wij bij de mond van de put onze tenten op, en drinken telkens weer opnieuw, vergetende de bronput van Bethlehem, die binnen de poort is. Maar wanneer het water van de aarde bitter wordt, gelijk de stroom van Mara, dan wenden wij ons mat en bezwijkende af. En roepen om het water des levens. "Spring op, o bron!" Aldus brengen de beproevingen ons weer tot onze God, gelijk de blaffende hond het dolende schaap heen drijft tot waar de herder het hebben wil.

En dan, *de beproeving heeft een hardende uitwerking op het geloof*. Gelijk de Spartaanse knapen door de strenge tucht van hun jongensjaren voor het vechten werden voorbereid; zo worden Gods dienaren door de beproevingen, welke Hij hun in het aanvangstijdperk van hun geestelijk leven toezendt, voor de strijd toegerust. Wij moeten lopen met het voetvolk, of wij zullen nooit in staat zijn om te wedijveren met de paarden; wij moeten in het water geworpen worden, of wij zullen nooit leren zwemmen; wij moeten het fluiten van de kogels horen, of wij zullen nooit veteranen onder de krijgslieden worden. De tuinman weet, dat wanneer zijn bloemen altijd onder glas bewaard en in hoge temperatuur gekoesterd werden, zij spoedig zouden sterven, indien hij ze eens buiten ging zetten en er dan een koude nacht kwam. Alzo geeft hij ze niet te veel warmte, maar stelt ze langzamerhand aan de koude bloot, opdat ze daaraan mogen gewennen en in de open lucht kunnen staan. En evenzo zet ook de alleen wijze God Zijn dienaren niet in broeikassen, en kweekt Hij hen niet met angstvalligheid op. Maar Hij stelt hen aan beproevingen bloot, opdat zij zouden weten, hoe zij ze kunnen verdragen, wanneer zij komen. Indien u uw zoon te gronde wenst te richten, laat hem dan nooit met moeilijkheden kennis maken. Draag hem in uw armen, als hij nog een kind is. Behandel hem met grote tederheid, wanneer hij een jongeling is geworden. En geef hem nog een oppas, als hij reeds de mannelijke leeftijd heeft bereikt. En u zult er in slagen om een onuitstaanbare dwaas op te kweken. Indien u wenst te verhinderen, dat hij een nuttig mens in de wereld wordt, behoed hem dan voor allerlei moeilijke arbeid. Zorg, dat hij niet hoeft té worstelen. Veeg het zweet van zijn tenger voorhoofd, en zeg: "Lief kind, het zal niet weer gebeuren, dat u zulk een zware taak krijgt." Beklaag hem, wanneer hij diende gestraft te worden, voldoe aan al zijn wensen. Bespaar hem iedere teleurstelling. Voorkom alle moeiten. En u kunt er zeker van zijn, dat hij een zoon wordt, die beschaamd maakt. En dat hij u het hart zal breken. Maar zet hem waar hij werken moet, stel hem aan moeilijkheden bloot, plaats hem opzettelijk midden in het gevaar. En op die manier zult u een man van hem maken. En als dan de tijd komt om het werk van een man te doen en de beproeving van een man te dragen, zal hij voor het ene zowel als voor het andere geschikt zijn. Mijn Meester is niet zo bezorgd voor Zijn kinderen, dat Hij hen wiegt, wanneer zij al alleen behoorden te lopen; en wanneer zij beginnen te lopen, steekt Hij hun niet altijd de vinger toe om daarop te leunen; maar Hij laat hen wel eens neertuimelen en op de knieën vallen, omdat zij dan later voorzichtiger zullen zijn. En door de kracht, welke het geloof hun verleent, zullen leren rechtop te staan.

U ziet, waarde vrienden, dat Jezus Christus blij was - blij, omdat Zijn discipelen door een gezegende onrust gekweld werden. Wilt daaraan denken, u die deze morgen zo onrustig zijt. Jezus Christus laat Zich aan u gelegen liggen, maar Hij doet het met wijsheid, en zegt: "Ik ben blijde om uwentwil, dat Ik daar niet geweest ben." Hij is blij, dat uw echtgenoot van uw zijde weggenomen is, dat uw kind is begraven; blij, dat uw zaak niet floreert. Hij is blij, dat u zoveel pijnen en smarten hebt te ondergaan en dat u zulk een zwak lichaam hebt, opdat u geloven mocht. u zou nooit het dierbare geloof bezeten hebben hetwelk u nu ondersteunt, indien de beproeving van uw geloof niet aan het vuur gelijk geweest was. u bent een boom, die nimmer zo goed wortels zou hebben geschoten, indien de wind u niet heen en weer geschud had en oorzaak was geweest, dat u uzelf vastklemt aan de dierbare waarheden van het verbond der genade.

Maar laat ons, om ons hierbij niet langer op te houden, nu opmerken, *dat de bevrijding, welke Christus tot stand bracht door de opwekking van Lazarus, er ook op berekend was om het geloof van de apostelen te versterken. In het allerergste geval kan Christus werken.*

In welk een toestand bevonden zij zich daar! Hier was nu een geval, waarbij het tot het allerergste gekomen was. Lazarus is niet alleen gestorven; hij is ook begraven. De steen is voor de mond van het graf gewenteld - erger dan dat, hij is reeds aan het verderf prijsgegeven. Hier zijn zoveel wonderen, dat ik de opwekking van Lazarus moet toeschrijven niet als één wonder, maar als een samenstel van wonderen. Wij zullen niet in bijzonderheden afdalen, maar laat het voldoende zijn om te zeggen, dat wij ons niets kunnen voorstellen, hetwelk op wonderbaarlijker wijze de Goddelijke macht in het licht stelt, dan het hergeven van gezondheid en leven aan een lichaam, waar de wormen al in- en uitkropen. En nochtans staat Christus in dit allerergste geval niet voor een onmogelijkheid. Wij hebben hier een geval, waar menselijke kunde klaarblijkelijk niets vermocht. Breng nu de citer en de harp, en laat de muziek haar betoverende werking doen. Breng hier, o geneesheer, uw allerkrachtigste drank, kom hier met uw levenswater! Zie nu waartoe u in staat zijt. Hoe mist het elixer zijn uitwerking? De geneesheer wendt zich met walging af, want de lucht kan eerder het leven van de geneesheer vernielen, dan hij het gestorven lichaam in het leven terugroepen. Zoek nu de gehele wereld door en vraag aan alle mensen, die er zijn - aan Hercules en zijn krijgsknechten, aan Caesar op de keizerlijke troon: "Kunt u hier iets uitrichten?" Wel Nee, de dood ziet grijnzende op u neer en lacht u allen uit. "Lazarus is in mijn macht," zegt hij, "hij is buiten uw bereik." Maar Jezus Christus behaalt de overwinning.

Hier wordt het Goddelijk medelijden op de treffendste wijze openbaar. Jezus weende, waar Hij dacht aan Lazarus en zijn wenende zusters. Wij vinden er niet dikwijls melding van gemaakt, dat Hij weende. Hij was "een man van smarten en verzocht in krankheid." Maar dat waren dierbare en zeldzame druppelen, welke Hij vergoot over dat dode lichaam. Meer kon Hij niet doen, toen Hij aan Jeruzalem dacht; minder doet Hij niet, nu Hij aan Lazarus denkt.

Welk een tentoonspreiding van *de Goddelijke macht*, zowel als van het Goddelijk medelijden aanschouwden deze discipelen; want Christus zegt slechts: "Lazarus, kom uit!" en de dood kan zijn gevangene niet langer houden. Daar komt hij uit de gevangenis te voorschijn, een volmaakte gezondheid is hem hergeven.

Bent u niet van oordeel, dat dit alles moet strekken tot bevestiging van het geloof van de apostelen? Het komt mij voor als deel uitmakende van de beste opleiding, die zij voor hun toekomstige bediening bij mogelijkheid konden ontvangen. Ik zie in de geest de apostelen in latere tijd in de gevangenis opgesloten; zij zijn veroordeeld om te sterven, maar Petrus vertroost Johannes met te zeggen: "Hij kan ons uit de gevangenis leiden; herinnert u uzelf niet, hoe Hij Lazarus uit zijn graf deed te voorschijn komen? Hij kan voorzeker te onzen behoefte verschijnen en ons in vrijheid stellen." Wanneer zij uitgingen om tot de zondaars te prediken, hoe moesten zij zich dan niet versterkt gevoelen, als zij aan dergelijke voorvallen gedachten! Hun hoorders waren losbandig, bedorven, zedeloos - de apostelen begaven zich te midden van de slechtste toestanden van de menselijke natuur. En toch hadden zij geen vrees voor de uitslag, want zij wisten, dat de rottende Lazarus op Christus' woord herleefde. Petrus kon aldus redeneren: "Heeft niet Christus Lazarus in het leven teruggeroepen, toen zijn verterend lichaam een lucht van zich gaf? Hij kan voorzeker de meest weerbarstige

harten tot gehoorzaamheid aan de waarheid brengen. En de snoodsten onder de snoden tot een nieuw leven opwekken."

Vele van de apostolische kerken waren ver afgeweken; zij bevatten onwaardige leden; maar dit kon het geloof van de apostelen niet te zeer schokken, want zij konden zeggen : "Diezelfde Christus, Die Lazarus opwekte, kan Sardis, en Pergamus, en Thyatire nog tot een lof op aarde stellen; en gemeenten, welke bedorven en rot schijnen te zijn in de neusgaten van de Allerhoogste, kunnen nog tot glans en heerlijkheid komen en Gode worden tot een welriekende reuk." Ik houd mij er van overtuigd, dat een wonder als dit hun dikwijls in de gedachten kwam, en hun sterkte gaf in tijden van lijden en moeite, zodat zij in staat waren om, in vertrouwen op Christus, beproevingen en zelfs het martelaarschap te doorstaan.

Ik zal hier echter niet verder over spreken, omdat de zaak duidelijk genoeg is; u moet evenwel het grondbeginsel niet vergeten, dat wij aan het licht trachten te doen treden, namelijk, dat Christus het voor de apostelen alles waard achtte, een sterk geloof te bezitten. Het deed er niet toe, welke zielensmarten het aan Martha en Maria kostte, of in welk een droefheid het Hem zelf of Zijn apostelen dompelde, zij moesten het verdragen, omdat de uitkomst zo buitengewoon heilzaam was. De heelmeeester hanteert het mes zonder tranen; scherp is de snede, maar hij weet, dat er een genezing door teweeg gebracht wordt. De moeder zet het drankje voor de mond van het kind, en het kind schreit, en snikt, en walgt van de bitterheid; maar de moeder zegt "Drinkt het alles op, mijn kind;" omdat zij weet, dat er leven is in iedere druppel. Zo ook is Christus blij om der apostelen wil, dat Hij daar niet geweest is, opdat zij geloven mogen.

II.

JEZUS Christus had ook het oog gevestigd op HET WELZIJN VAN DE HUISGENOTEN.

Maria en Martha hadden geloof, maar het was niet bijzonder sterk; want zij verdachten Christus' *liefde*, toen zij zeiden: "Heere, indien u hier geweest waart, zo was mijn broeder niet gestorven." Daar lag ook wel haast zoveel in als: "Waarom bent u hier niet geweest? Hebt u ons wel lief? Waarom hebt u dan zo gedraald? Zij *twijfelden* gewis ook aan Zijn macht. Martha, al kon zij aan de opstanding geloven, kon dan toch maar niet geloven aan de dadelijke opstanding van haar broeder. En toen zij zei: "Hij heeft vier dagen aldaar gelegen," had zij geloof, maar het was zeer zwak. Christus derhalve zond de beproeving aan Maria en Martha om harentwil. En was blij met ze te zenden, opdat zij geloven mochten.

Merkt op, waarde vrienden, dat deze zusters uitverkoren gunstelingen waren van de Heere Jezus Christus. Hij bemint al Zijn uitverkorenen, maar deze drie waren als het ware de lievelingen van het gezin, uitverkoren uit de uitverkorenen. Het waren drie bijzondere gunstelingen, op welke in zeer onderscheidene mate acht werd geslagen. En daarom was het, dat Hij hun een *bijzondere beproeving* zond. Als de steensnijder een steen opneemt, en bevindt, dat die niet van bijzondere waarde is, zal hij er niet veel zorg aan besteden om die te snijden. Maar als hij een zeldzame diamant van het zuiverste water krijgt, dan zal hij niet nalaten die herhaaldelijk te snijden. Wanneer de Heere een heilige vindt, die Hij liefheeft, zeer liefheeft, Hij moge dan aan andere mensen beproevingen en moeiten besparen, deze welbeminde gewis niet. Hoe meer u bemind wordt, hoe meer u de roede zult gevoelen. Het is een verschrikkelijke zaak een gunsteling van de hemel te zijn. Het is een zaak, waarnaar gejaagd en waarover

gejuicht mag worden. Maar denk er om, tot de raad van de Koning te behoren is een zaak, die zulk een werk voor het geloof in zich sluit, dat vlees en bloed voor de moeitenvolle zegen wel mogen terugdeinzen. De tuinman krijgt een boompje; als dat nu een van de mindere soorten is, laat hij het groeien zoals het wil, en wat vruchten er dan uit de natuur aan groeien, die zamelt hij in. Maar als het boompje van een zeer zeldzame soort is, wil hij graag ieder takje op zijn juiste plaats hebben, zodat het uitstekend draagt; menigmaal haalt hij zijn mes voor de dag en snoeit er hier een takje uit en neemt daar een twijgje weg, "want," zegt hij, het is een bijzonder geliefd boompje en er komen zulke vruchten aan dat ik er gaarne goed wat van zou willen hebben; daarom laat ik ook niets zitten, wat maar in het nadeel van het boompje zou kunnen zijn." Gij, die Gods gunstelingen zijt, moet u niet over de beproevingen verwonderen, maar liever uw deur er wijd voor open zetten. En wanneer zij binnenkomen, zeggen: "Heil u, u bode van de Koning! Het geruis van de voetstappen van uw Meester is achter u; u bent hier welkom, want uw Meester heeft u gezonden."

De bijzondere beproeving ging vergezeld van een *bijzonder bezoek*. Mogelijk was Christus wel niet naar Bethanië gekomen, indien Lazarus niet gestorven was; maar zodra er een lijk in huis is, is Christus ook in het huis aanwezig. O christen, het zal zeer tot uw vertroosting en tot versterking van uw geloof verstreken, als Christus in uw wederwaardigheden tot u komt. Ik zeg het u, als u geen glimlach op Zijn gelaat ziet in dagen van uw voorspoed, u zult er niet zonder zijn wanneer u in tegenspoed verkeert. De Heere Jezus zal van Zijn gewone weg afwijken om u te bezoeken. u weet wel, wanneer een moeder op de beste wijze met haar kind handelt, laat zij het stil rondlopen, en geeft er nauwelijks acht op wanneer het gezond is; maar als het roept: "Mijn hoofd, mijn hoofd! En de mensen het dan naar de moeder brengen en tot haar zeggen, dat het niet wel is, hoe teer is zij er dan over! Hoe worden dan allerlei uitingen van de liefde en allerlei liefkozingen van de innigste toegenegenheid in ruime mate aan de zieke kleine besteed! Zo zal het met u ook zijn. En bij het ontvangen van deze bijzondere bezoeken zult u weten, dat u hoog boven anderen begunstigd wordt.

Dit bijzonder bezoek ging gepaard met *bijzondere gemeenschap*. Jezus weende - weende met de wenenden. Ja, Jezus zal naast uw sponde zitten en met u wenen, wanneer u ziek zijt. Het kan zijn, dat u gezond en sterk zijt, en slechts weinig gemeenschap met Christus hebt, maar in krankheid zal Hij uw gehele legerstede uitmaken. Al is het dat u zonder de Zaligmaker door groene dreven wandelt, wanneer u midden in het vuur komt, zoals Sadrach, Mesach en Abednego, dan zult u niet zonder Hem zijn. Ik getuig, dat er geen gemeenschap met Christus is zo innig en zo zoet als die, welke tot ons komt, wanneer wij in wegen van diepe beproeving zijn. Dan ontsluit de Meester Zijn boezem voor ons. Dan neemt Hij Zijn kind niet op Zijn knie maar Hij drukt het aan Zijn hart. En nodigt het uit het hoofd tegen Zijn kloppende borst te leggen. Christus zal Zijn verborgenheden aan u openbaren, wanneer de wereld tegen u is en de beproevingen u omringen. "De verborgenheden van de Heere zijn over degenen, die Hem vrezen. En Hij zal hun Zijn verbond tonen;" maar zij zullen nooit zulke ontdekkingen van die verborgenheden en van dat verbond ontvangen dan wanneer zij er de meeste behoefte aan hebben, in tijden van de grootste donkerheid en droefenis. Dan is er een bijzondere liefde, een bijzondere beproeving, een bijzonder bezoek en bijzondere gemeenschap.

En spoedig zult u een *bijzondere verlossing* deelachtig worden. In toekomstige dagen zult u over deze beproevingen spreken. u zult zeggen: "Ik was verdrietig en gemelijk,

en morde erover. Maar o, als ik het einde zowel als het begin had kunnen zien, ik zou gezegd hebben:

*Zoete droefheid! zoete smart!
Gij bracht mij aan mijns Heilands hart."*

Ik zeg u, u zult nog onder uw eigen wijnstok en onder uw eigen vijgenboom neerzitten en met arme beproefde heiligen spreken en zeggen: "Wees niet terneergeslagen, want *ik* heb tot de Heere geroepen, en Hij heeft *mij* verhoord, en *mij* verlost uit al mijn benauwdheden." Wellicht zal dat eens in de hemel mede een deel van uw geluk uitmaken, wanneer u uzelf de liefde Gods jegens u in uw rampspoeden te binnen brengt:

*Daar zal op een hoogte van groen en van bloemen
Mijne ziel, geheel verlost, in de Heer zich beroemen;
Daar zullen wij blij, met verheuging herdenken
Wat heil Hij door lijden en strijd ons wou schenken.*

Zullen wij niet aan de engelen en de overheden en de machten melden van de getrouwheid van Christus? Wij zullen de gehele hemel melden, dat Zijn liefde sterk was als de dood, en Zijn ijver hard als het graf. Dat veel wateren Zijn liefde niet konden uitblussen, dat de watervloeden die niet konden verzwelgen. Want, zegt gij, mijn vriend, gij, die u onder de roede van de kastijding bevindt? Zult u nog langer murmureren? Zult u er nog langer tegen morren? Ik smeed u, neem liever mijn tekst en lees die op een andere manier. Zeg - God helpe u het te zeggen -: "Ik ben blij, dat mijn God mij geen verlossing geschonken heeft, omdat de beproeving mijn geloof heeft versterkt. Ik breng Zijn naam de dank toe, dat Hij mij die grote gunst bewezen heeft, mij het zware einde van Zijn kruis te laten dragen. Ik dank mijn Vader, dat Hij mij niet zonder kastijding heeft gelaten, want eer ik verdrukt werd, dwaalde ik; maar nu onderhoud ik Uw woord. Het is mij goed verdrukt te zijn geweest." Ik zeg u, dit is de kortste weg om uit uw moeiten te geraken, zowel als de geest, welke u daaruit het meeste voordeel doet trekken, zolang u uzelf daarin bevindt. De Heere houdt gewoonlijk de roede in, wanneer het Hem blijkt, dat Zijn kind die als een gunst ontvangt. Wanneer u het met de roede van God eens zijt, dan zal die roede geen verdere twist met u hebben. Wanneer u de Vader in de ogen kunt zien, en zeggen: "Uw wil geschiede," dan heeft Zijn kastijdende hand haar werk verricht.

III.

Nu kom ik tot het derde punt; en hier moge God de Heilige Geest het woord zegenen. Deze beproeving werd toegelaten OM ANDEREN HET GELOOF TE SCHENKEN. Ik zal mij voornamelijk richten tot degenen, die niet kunnen zeggen, dat zij het volk van God zijn, maar die toch enige begeerte tot Christus hebben. Het is zeer waarschijnlijk, dat u wel eens grote rampspoed in uw leven gehad hebt. En wanneer u terugziet, wenst gij, dat u die nooit gehad had; maar mijn Heere, die het beter weet dan gij, zegt: "Ik ben blij om uwentwil, dat Ik u die wederwaardigheid niet gespaard heb, opdat u er toe geleid mocht worden om te geloven." Weet voorzeker, *dat de ellenden de mensen dikwijls tot het geloof in Christus leiden*; omdat zij oorzaak zijn, *dat men aan het nadenken gaat*. Daar hebt u een man sterk, en gezond, en krachtig; dag op dag ging hij naar zijn werk en nooit dacht hij aan God. "Een os kent zijn bezitter en een ezel de krib zijns heren;" maar hij wist van niets, hij stoorde zich nergens aan. Hij liet elke gedachte aan de eeuwigheid over aan hen, die onnozel genoeg waren om zich met de godsdienst op te houden; maar wat hem aangaat, wat

bekommerde hij zich daar om? De dood was een heel eind weg, en bovendien, al was dat ook niet zo, hij had geen tijd om aan zo iets te denken. Daar gebeurde een ongeluk; hij moest te bed liggen, en in het eerst was hij verdrietig en gramstorig, maar er was niets aan te doen. En daar in het hospitaal lag hij menigmaal uren achtereen in de nacht te zuchten en te steunen. Waar kon hij aan denken? Wel, de man begon toen aan zich zelf te denken, aan zijn staat tegenover God. En wat zijn lot zou zijn als hij kwam te sterven. Toen zijn leven in gevaar kwam en niemand zeggen kon naar welke kant de balans zou overslaan, was de man wel genoodzaakt na te denken. Menige ziel is beploegd in het hospitaal, en daarna bezaaid in het heiligdom. Menigeen is het eerst tot God gebracht door het verlies van een van zijn ledematen, door een langdurige ziekte, of door diepe armoede.

De ellenden leiden de mensen zeer dikwijls tot het geloof, *door de zonde te voorkomen*. Een jongeling had eens besloten een berg te beklimmen; tegen de goede raad in had hij het besluit opgemaakt om tot de top op te stijgen, ofschoon iemand, veel ouder dan hij zelf, hem voor het gevaar gewaarschuwd had. Hij was nog niet ver naar boven gekomen of een dikke mist omgaf hem van alle zijden. Nu werd hij verlegen. De mist was zo dik, dat hij nauwelijks een handbreed voor zich uit kon zien. Hij keerde op zijn schreden terug, de weg volgende, waarlangs hij opgestegen was. En kwam vol leedwezen weer in het huis van zijn vader, waar hij meedeelde, dat hij in groot gevaar was geweest. Zijn vader zei dat hij daar blij om was; want als hem dat gevaar niet op de weg ontmoet was, was hij misschien een weinig verder gegaan en dan neergestort om nooit weer op te staan. Dikwijls stellen de rampspoeden de mensen buiten de verzoeking. Zeker iemand zou zich in slecht gezelschap begeven hebben, hij zou zich aan dronkenschap en wellust hebben overgegeven; maar het werd hem onmogelijk gemaakt. De afspraak was reeds gemaakt, de avond was reeds bepaald; maar daar kwam de zwarte hand van Gods vriendelijke engel - een zwarte hand noem ik het, want daar had het de schijn van - en de man kon niet doen wat hij zich had voorgenomen. En zo werd hij in zijn loop gestuit en was dit in de hand van God het middel om hem tot het geloof te brengen.

Rampen en wederwaardigheden brengen de mensen dikwijls tot het geloof in Jezus, *omdat zij hun ernstige feiten voor ogen plaatsen*. Hebt u wel eens een week lang aan de oever van de dood gelegen? Hebt u er wel eens gelegen, dat uw lichaam door pijnen werd verscheurd, en u naar het gefluister van de geneesheer luisterde, waarvan u wel zoveel begreep, dat het hierop neerkwam, dat er negen en negentig kansen waren tegen één, dat u er niet door zou komen? Hebt u wel eens gevoeld, dat de dood nabij was? Hebt u wel eens met een angstig oog in de eeuwigheid gestaard? Hebt u uzelf de hel wel eens voorgeschilderd en u verbeeldt dat u daar waart? Hebt u wel eens wakker gelegen, dat u aan de hemel dacht, en u voorstelde, dat u daar buiten gesloten waart? Nu dan, het is in tijden als deze dat Gods Heilige Geest grote dingen werkt voor de kinderen der mensen. Daarom is Christus blij, wanneer zij in de diepte geleid worden, wanneer hun ziel walgt van allerlei spijze en zij in hun angst tot God roepen. Hij is blij, omdat dit de eerste trap is tot het wezenlijke en echte vertrouwen in Hem, en zo tot het eeuwige leven. Het is veel beter een oog of een hand te verliezen, dan uw ziel te verliezen; beter arm en haveloos naar de hemel, dan rijk naar de hel te gaan; beter naar de hemel, uitgeteerd door aanhoudende verbrijzeling, dan nederwaarts naar de hel met beenderen vol merg en zenuwen vol kracht. Ere zij God voor de beproevingen en rampen, welke sommigen van ons hebben gehad, zo zij het middel zijn geweest om ons tot Christus te brengen.

De beproevingen *strekken om de mensen in Christus te doen geloven, daar zij gevolgd worden door uitreddingen*. Wellicht zijn sommigen van u van een ziekbed weer opgericht, of uit een tijdelijke nood gered. Welnu, is er bij u geen danktoon? Hebt u God niet lief vanwege Zijn goedheid? Smelt uw hart niet weg voor de Heere vanwege de liefderijke daden, die Hij aan u heeft verricht? Is er bij u geen lied des lofs tot eer van Zijn naam? Ik heb velen gekend, die zeiden: "Nu het God behaagd heeft mij op te richten en mij langs deze weg Zijn hulp te schenken, wil ik Hem mijn hart geven; wat kan ik doen voor Hem, Die zoveel voor mij gedaan heeft?" Dankbaarheid, daaraan twijfel ik niet, heeft velen er toe geleid om hun vertrouwen op Christus te stellen. Daarenboven, indien u God gezocht en om Zijn hulp gevraagd hebt in tijden van benauwdheid, en Hij u geholpen heeft, zal dit er toe strekken om u aan te moedigen opnieuw te bidden. Indien Hij u toen geholpen heeft, zal Hij u nu ook helpen; indien hij u bij het leven gespaard heeft, waarom zal Hij dan uw ziel niet sparen? Indien het God behaagd heeft u op te heffen van het graf, waarom kan Hij u dan ook niet bevrijden van de afgrond van de hel? Ik prijs God, dat er velen in deze gemeente zijn, die door antwoorden op hun gebed er toe geleid werden om de Heere te zoeken. God was hun genadig in hun angst en nood; Zijn barmhartigheid luisterde naar hun gebed; de zegen kwam. En de uitkomst is, dat zij tot Hem roepen, en tot Hem zullen blijven roepen, zolang zij leven.

Indien wij eens bij God de overhand hebben gehad, en in God gelovende de een of andere uitredding hebben ontvangen, zal dit, naar ik hoop, zodanige uitwerking hebben, dat wij in de toekomst voor iedere zaak ons vertrouwen op God stellen. Bedenkt, dat het ene nodige voor het eeuwige leven is, zijn vertrouwen te stellen op de Heere Jezus Christus. Ik weet, dat u tot mij zult zeggen, dat u niet volmaakt kunt zijn. Ja, dat weet ik ook wel. u zult zeggen: "Ik heb veel zonden; ik heb zoveel verkeerde dingen gedaan." Het is waar, maar al te waar, maar wie gelooft in de Heere Jezus Christus, diens zonden zijn vergeven. u kent de geschiedenis: Christus kwam van de hemel neer, en nam de zonden van Zijn volk op Zijn schouders. Toen God te voorschijn kwam om de zondaar te treffen, zei de gerechtigheid: "Waar is hij?" En Christus kwam en stond in de plaats van de zondaar. En het zwaard van God ging door het hart van de Zaligmaker. Waarom? Opdat het nooit het hart zou splijten of wonden van hen, voor wie Jezus stierf. Is Hij voor u gestorven? Ja, zo u in Hem gelooft; uw geloof zal voor u het bewijs zijn, dat Christus uw plaatsbekleder was, en o, als Christus voor u geleden heeft, kunt u niet lijden. Als God Christus gestraft heeft, zal Hij u geenszins straffen. Als Jezus Christus uw schulden betaald heeft, bent u vrij. Voor de troon van God bent u heden, zo u gelooft, even rein als de engelen in de hemel. u bent een geredde ziel, indien u rust op de verzoening van Christus, en u kunt uw weg al zingende bewandelen:

*Ik sta in de ruimte, 'k heb vrede gevonden,
'k Ben verlost van de schuld en de straf mijner zonden,
Ik werp aan de voeten mijns Heilands mij neer,
En breng Hem mijn hulde, ik prijs mijnen Heer'.*

Indien dit de uitkomst van uw beproeving is, mag Christus wel zeggen: "Ik ben blij om uwentwil, dat Ik daar niet geweest ben om een einde te maken aan uw onrust, opdat u geloven mocht." Moge God u tot het geloof brengen om Jezus wil. AMEN.

"De wonderen van de Heiland"

12. Het ontbinden van Lazarus

"En als Hij dit gezegd had, riep Hij met grote stem: Lazarus, kom uit! En de gestorvene kwam uit, gebonden aan handen en voeten met grafdoeken, en zijn aangezicht was omwonden met een zweetdoek. Jezus zeide tot hen: Ontbindt hem, en laat hem heengaan." Johannes 11: 43, 44.

In veel dingen staat onze Heere Jezus als werkmeester alleen. Geen ander kan met Hem instemmen, waar Hij het luid en krachtig doet klinken: "Lazarus, kom uit!" Maar in zekere delen van Zijn genadige werkzaamheid laat de Meester Zijn dienaren met Zich samenwerken, zodat Hij, nadat Lazarus te voorschijn gekomen is, *tot hen* zegt: "Ontbindt hem, en laat hem heengaan." In het opwekken van de doden staat Hij alleen. En daarin is Hij majestueus en Goddelijk; in het slaken van de banden werken zij met Hem samen. En daarbij is Hij ook wel majestueus. Maar de trek, die toch meer in het oog springt is Zijn neerbuigende goedheid. Hoe buitengewoon vriendelijk is het van onze Heere Jezus, dat Hij Zijn discipelen vergunt ook een kleinigheid te verrichten in vereniging met Zijn grote daden, zodat zij Zijn medewerkers mogen zijn. Onze Heere liet zo dikwijls als dit maar mogelijk was Zijn discipelen met Zich samenwerken; natuurlijk konden zij Hem niet bijstaan in het aanbrengen van een zoenoffer; Maar het strekte hun tot eer, dat zij zeiden: "Laat ons ook gaan, opdat wij met Hem sterven," zodat zij, door liefde gedreven, "besloten waren gevangenschap en de dood tegemoet te gaan." Onze Heere droeg kennis van de ongestadigheid van hun karakter; Maar Hij wist, dat zij oprecht waren in hun begeerte om in het ganse verloop van Zijn leven, hoe dit dan ook mocht zijn, met Hem verenigd te wezen. Van hier dat Hij, toen Hij later Jeruzalem in zegepraal binnenreed, en Hij alleen met Hosanna's begroet werd, twee van Zijn discipelen had uitgezonden om de ezelin te brengen, op welke Hij reed, en dat zij hun klederen op het veulen legden en Hem daarop zetten. En terwijl Hij verder trok hun klederen op de weg spreidden. Aldus droegen zij het hunne bij tot die nederige vertoning van uitwendige praal. En hadden zij ook hun aandeel in de feestelijke stemming van de dag, waarop Hij als koning werd begroet. Naderhand, toen Hij het feest wilde houden, spreekt Hij met nadruk uit, dat Hij het wil houden met hen. Want Hij zei: "Ik heb grotelijks begeerd, dit pascha *met u* te eten eer dat Ik lijd." Hij zond Petrus en Johannes uit om dat pascha te bereiden; Hij verwees hen naar een grote, toegeruste opperzaal. En beval hun daar alles in gereedheid te brengen. Zij ontvingen de opdracht om te dezen opzichte te doen wat in hun vermogen was.

Hun Heere zou gaarne op die wijze verder met hen gegaan zijn; maar door hun zwakheid bleven zij steken. In de hof beval Hij hun in die verschrikkelijke nacht met Hem te waken. En zocht Hij bij hen naar medegevoel. Driemaal liep Hij heen en weer, alsof hij hulp zocht bij de mens. Vol smartelijke teleurstelling riep Hij uit: "Kunt u dan niet één uur met Mij waken?" Ach, Nee! Zij konden tot aan de rand van de afgrond met Hem gaan; maar in de diepte afdalen, dat konden zij niet. Hij moest de wijnpers alleen treden, en er moest niemand met Hem zijn. Maar zover als zij konden gaan, versmaadde Hij hun dierbaar gezelschap niet. Hij stond hun toe, naar de mate dat zij daartoe in staat waren, uit Zijn beker te drinken en met Zijn doop gedoopt te worden. En als hun gemeenschap met Hem in Zijn lijden niet verder ging, was het niet, omdat Hij hen waarschuwde om achteraan te blijven, maar omdat zij niet de kracht hadden om te volgen. Naar Zijn eigen oordeel waren zij innig met Hem verenigd, want Hij zei tot hen: "Gij zijt bij Mij gebleven in Mijn verzoeken."

Geliefden, onze Heere Jezus Christus vindt er nog een welgevallen in ons met Zich te laten samenwerken, voor zover onze zwakheid en dwaasheid zulks toelaten. In Zijn tegenwoordig werk van het brengen van zondaren tot Zich, rekent Hij het als een deel van Zijn loon, dat wij medearbeiders zijn met Hem. In Zijn werkend volk aanschouwt Hij de arbeid van Zijn ziel, zowel als in de zondaars, die zij tot Hem brengen; Hij heeft alzo een dubbel loon, en wordt evenzeer verheerlijkt in de liefde, de ontferming en de ijver van Zijn dienaren, als in de oogst, welken zij binnenbrengen. Gelijk een vader een goedkeurende blik werpt op kinderen, die hem navolgen en hem in zijn werk trachten bij te staan, zo is Jezus voldaan, wanneer Hij onze nederige pogingen ziet tot Zijn eer. Het strekt Hem tot blijdschap, de ogen, welke Hij geopend heeft, met Hem te zien wenen over de boetvaardigen. En de tong, welke Hij heeft losgemaakt, te horen spreken in het gebed en in de prediking van het evangelie; ja, ieder van de leden, welke Hij heeft hersteld en genezen, bezig te zien als leden der gerechtigheid in Zijn dienst. Jezus verblijdt Zich in de behoudenis van zondaars, maar het allermeeft verblijdt Hij Zich, wanneer zij behouden worden door middel van hen, die alreeds behouden zijn. Aldus zegent Hij de verloren zonen en de dienstknechten van het huisgezin tegelijkertijd. Hij schenkt aan de verlorenen behoudenis, en op Zijn geroepen en uitverkorenen legt Hij de eer, dat zij gebruikt worden voor de meest verheven doeleinden, die er onder de hemel bestaan. Het is in hogere mate eervol, een ziel te redden van de dood, dan over een rijk te heersen. Zulk een eer kunnen al de heiligen genieten.

Het onderwerp, wat de hoofdgedachte aangaat, van de verhandeling van deze morgen is onze samenwerking met Christus in het werk der genade; maar onderwijl zullen wij onze aandacht wijden aan andere zaken, die zich voor onze beschouwing aanbieden.

- In de eerste plaats wens ik uw aandacht te vestigen op *een gedenkwaardig wonder*, hetwelk door onze Heere op de begraafplaats van Bethanië verricht werd;
- in de tweede plaats wens ik u voor te stellen *een zonderling schouwspel*, want in Lazarus zien wij een levende, die de omhulsels van de doden draagt;
- in de derde plaats willen wij iets leren van *een tijdige hulp*, welke de vrienden in het rond aan de opgestane verleenden, nadat de Heere had gezegd: "Ontbindt hem, en laat hem heengaan."
- En dan zullen wij bij wijze van besluit wijzen op *een praktische wenk*, welke dit gehele onderwerp geeft aan hen, die gewillig zijn om te horen wat Christus, hun Heere, tot hen spreken zal.

Dat de Geest van God ons vaardig maken mocht in het opmerken om de gedachten van de Heere te verstaan. En daarbij naarstig van geest om Zijn wil ten uitvoer te brengen! Kom, o gezegende Geest, verleen Uw dienstknecht te dezer ure Uw hulp!

I.

In de eerste plaats dan maakt dit hoofdstuk melding van EEN GEDENKWAARDIG WONDER. Wellicht heeft die schrijver het bij het rechte eind, die over de opwekking van Lazarus spreekt als over het opmerkelijkste van alle machtige werken van onze Heere. Er is geen denken aan om de wonderen af te meten, want het zijn alle openbaringen van het oneindige; maar in sommige opzichten staat de opwekking van Lazarus aan het hoofd van de wondervolle reeks van wonderen, waarmee onze Heere het volk verbaasd deed staan en onderrichting gaf. Ook dwaal ik niet wanneer ik beweer, dat dit een type of zinnebeeld is van wat de Heere Jezus thans nog

voortdurend doet op het gebied van de geest en van het gemoed. Heeft hij de natuurlijke doden opgewekt? Hij zal ook de geestelijke doden in het leven roepen. Heeft Hij een lichaam verlost van het verderf? Hij zal ook van walgelijke zonden reiniging en verlossing schenken. Het leven aanbrenge wonder der genade is in even sterke mate verbazingwekkend als het levendmakend wonder van het alvermogen. Daar wij hier in sommige opzichten een merkwaardiger opwekking hebben dan die van het dochttertje van Jaïrus, of van de jongeling aan de poort van Naïn, zo zijn er ook bekeringen en wederbaringen, welke voor het oplettend waarnemend gemoed meer verbazing wekken dan andere.

Ik vestig de aandacht op de gedenkwaardigheid van dit wonder in *de persoon, die het aangaat*. Daar de man al vier dagen dood was. Het leven te geven aan iemand, van wie zijn eigen zuster het zei: "Heere, hij riekt nu al," was een daad, waarin het Goddelijk alvermogen op het schitterendst uitblonk. Het bederf was al begonnen; maar Hij die de opstanding en het leven is, hield de voortgaande werking tegen en hief ze op. Waarschijnlijk hadden de zusters de sporen van het bederf aan het lichaam van hun geliefde broeder al opgemerkt vóór zij hem begroeven; want er is alle grond voor de veronderstelling, dat zij de begrafenis zo lang mogelijk uitstelden met de onbestemde hoop in het hart, dat wellicht haar Heere nog zou verschijnen. In dat warme klimaat hebben de verwoestingen, welke de dood aanricht, buitengewoon snel plaats. En het heeft niet veel uren geduurd of de liefhebbende zusters waren wel genoodzaakt toe te geven, gelijk Abraham vóór haar gedaan had, dat de dode uit het gezicht verdwijnen en begraven moest worden. Het was haar volle overtuiging, dat de verschrikkelijke openbaringen van het bederf een aanvang hadden genomen. Wat kan er dan gebeuren? Wanneer een mens pas de slaap van de dood is ingegaan, en iedere ader en slagader op haar plaats, ieder afzonderlijk orgaan nog volkomen is, dan zou het nog mogelijk kunnen schijnen, dat de levensstroom opnieuw begint te vloeien. Dan heeft het dode lichaam wel iets van een machine, die kort geleden nog in volle werking was. En al is die machine dan nu ook niet in beweging, de kleppen, de wielen en de banden zijn er nog; stook alleen opnieuw het vuur aan, stel de beweegkracht weer in werking, en de machinerie begint spoedig weer haar werk te doen. Maar wanneer het bederf ingetreden is, dan zijn de kleppen niet meer op de rechte plaats, de wielen zijn niet meer heel, op de banden kan men niet vertrouwen, het metaal zelfs is verroest. Wat kan er nu gebeuren? Het zou voorzeker een gemakkelijker taak zijn uit de aarde een geheel nieuwe mens te maken, dan dit arme, gedeeltelijk vergane lichaam te nemen, hetwelk een spijs voor de wormen is geworden en het weer levend te maken.

Dit was het verbazingwekkend wonder van het Goddelijk alvermogen, hetwelk onze Heere der heerlijkheid aan zijn vriend Lazarus verrichtte. Nu zijn er sommige mensen, die door dit geval worden afgebeeld: zij zijn niet alleen ontbloot van alle geestelijk leven, maar het bederf is reeds ingetreden; hun karakter is afschuwelijk geworden, hun taal is ijselijk, hun geest is om van te walgen. Het reine gemoed begeert, dat zij uit het gezicht komen; in een fatsoenlijk gezelschap kan men hen niet verdragen. Zij zijn zo ver van de oorspronkelijke gerechtigheid verwijderd, dat zij iedereen tot een aanstoot en ergernis zijn, en het schijnt niet mogelijk, dat zij ooit weer worden teruggebracht tot eerlijkheid en reinheid, dat er voor hen nog hoop is. Wanneer de Heere in Zijn oneindige ontferming Zich met hen bemoeit en hen levend maakt, dan zijn de meest twijfelzuchtige lieden genoodzaakt te bekennen: "Dit is de vinger Gods!" Wat kan het anders zijn? Zulk een afschuwelijke ellendeling een gelovige worden! Zulk een

godslasteraar een man van het gebed! Zulk een hoogmoedige, verwaande grootspreker het koninkrijk ontvangen als een klein kind! Voorzeker, God zelf moet dit wonder gewrocht hebben! Nu is vervuld het woord van de Heere door Ezechiël: "En u zult weten, dat Ik de Heere ben, wanneer Ik uw graven heb geopend, o Mijn volk, en u heb opgebracht uit uwe graven." Wij loven onze God, dat Hij aldus de dorre doodsbeenderen levend maakt, aangaande welke de hoop vergaan was. Hoeveer het met een mens ook gekomen is, hij kan niet buiten het bereik zijn van de machtige genade van de rechterarm des Heeren. De Heere kan de snoodste der snoden veranderen in de heiligste der heiligen. Geloofd zij Zijn naam; wij hebben gezien, dat Hij het deed. En daarom hebben wij een opbeurende hoop voor de meest goddeloze van alle mensen.

Het volgende opmerkenswaardige punt omtrent dit wonder is *de duidelijk aan het licht tredende menselijke zwakheid van de Bewerker*. Hij, Die Zich met deze dode bemoeide, was zelf een mens. Mij is geen enkel gedeelte van de Schrift bekend, waarin de mensheid van Christus op meer menigvuldige wijze aan het licht komt dan in dit verhaal. De Godheid springt natuurlijk op bijzondere wijze in het oog in de opwekking van Lazarus; maar het schijnt wel of de Heere met opzet tegelijkertijd Zijn mensheid op de voorgrond doet komen. De Farizeëen zeiden, volgens het zeven en veertigste vers: "Wat zullen wij doen? Want *deze Mens* doet veel tekenen." Zij zijn te berispen, waar zij Zijn Godheid loochenen, maar niet om het nadruk leggen op Zijn mensheid. Want ieder deel van het zonderlinge toneel vóór ons stelt deze op overduidelijke wijze in het licht. Wij lezen, dat onze Heere, toen Hij de tranen van Maria had gezien, zeer bewogen werd in de geest, en Zich zelf ontroerde. Aldus gaf Hij openbaring aan de smart en het medelijden van een mens. Wij kunnen die gedenkwaardige woorden niet vergeten: "Jezus weende." Wie zou er anders wenen dan een mens? Het wenen is juist aan de mens eigen. Jezus schijnt nooit in meer volkomen mate been van ons been en vlees van ons vlees te zijn dan wanneer Hij weent. Vervolgens doet onze Heere een vraag: "Waar hebt u hem gelegd?" Hij omsluiert Zijn alwetendheid; als een mens vraagt Hij om inlichting: waar is het lichaam van Zijn dierbare, afgestorven vriend? Evenals Maria in later dagen aangaande Hem zelf zei: "Zeg mij, waar u Hem gelegd hebt," zo vraagt de Heere Jezus om ingelicht te worden als een mens, welke het aan de nodige kennis ontbreekt. Als om Zijn mensheid nog meer ten volle te tonen, begeeft Hij Zich op weg naar de plek, waar men Hem zegt dat Lazarus begraven ligt. Hij behoefde niet te gaan: Hij kon een woord gesproken hebben waar Hij was, en de dode zou opgestaan zijn. Kon Hij niet even gemakkelijk op een afstand Zijn wondermacht getoond hebben als vlak bij? Daar Hij mens was, kwam Jezus, "wederom in Zich zelf zeer bewogen zijnde," tot het graf. Nadat Hij de plaats bereikt heeft, ziet Hij een spelonk, van welke de mond door een grote steen gesloten is. En nu ziet Hij uit naar hulp van de zijde van de mensen. Hij roept: "Neemt de steen weg." Voorzeker, Hij, Die de doden kon opwekken, kon met hetzelfde woord de steen hebben doen weggrollen! En toch, alsof Hij hulp nodig had van die om Hem heen stonden, herinnert de mens Christus Jezus ons wederom aan Maria bij Zijn eigen graf, waar zij zegt: "Wie zal ons de steen afwentelen?" Nadat dit geschied is, heft onze Heere Zijn ogen op naar de hemel, en richt Zich in gebed en dankzegging onderen gemengd tot de Vader. Hoezeer openbaart Hij Zich in dit alles als mens! Hij neemt de plaats in van een smekeling. Hij spreekt met God, zoals een mens spreekt met zijn vriend, maar toch als mens. Maakt niet deze goedgunstige openbaring van de mensheid het wonder des te opmerkelijker? De tijd brak aan, dat de vlam van de Godheid naar buiten sloeg uit het onverteerde

braambos van de mensheid. De stem van Hem, Die weende, werd gehoord in de kamers van de schaduw des doods. En daar kwam de ziel van Lazarus te voorschijn om opnieuw in het lichaam te leven. "Het zwakke Gods" bleek sterker te zijn dan de dood en machtiger dan het graf. Het is een gelijkenis van onze eigen toestand als arbeiders. Soms zien wij de menselijke zijde van het evangelie. En dan vragen wij ons af of het wel veel machtige werken kan verrichten. Wanneer wij de geschiedenis meedelen, vrezen wij, dat het aan het volk zal voorkomen als een overbekend verhaal. Wij staan er wel eens verwonderd over, hoe het kan gebeuren, dat een waarheid zo eenvoudig, zo onopgesmukt, zo algemeen een bijzondere kracht in zich draagt. En toch is dit zoo. Uit de dwaasheid der prediking straalt de wijsheid Gods. De heerlijkheid van de eeuwige God wordt gezien in dat evangelie, hetwelk wij in veel beving en zwakheid prediken. Laat ons daarom roemen in onze zwakheid, omdat de kracht Gods des te klaarblijkelijk op ons rust. Laat ons de dag van de kleine dingen niet verachten. En ons evenmin teleurgesteld gevoelen, omdat wij ogenschijnlijk zo zwak zijn. Dit werk is niet tot onze eer, maar tot heerlijkheid Gods. En elke omstandigheid, welke strekt om die heerlijkheid duidelijker aan het licht te doen treden, moet worden toegejuicht.

Laat ons enige ogenblikken onze aandacht wijden aan *de middellijke oorzaak van deze opwekking*. Niets werd door onze Heere gebezigd dan Zijn eigen machtswoord. Jezus riep met luider stemme: "Lazarus, kom uit!" Hij sprak alleen de naam van de dode uit en voegde er twee bevelwoorden bij. Dit was toch werkelijk eenvoudig genoeg. Waarde vrienden, een wonder schijnt des te groter, wanneer de gebruikte middelen schijnbaar gering en voor de verkrijging van zulk een grote uitkomst weinig geschikt zijn. Zo is het ook met de behoudenis van de mensen. Het is wonderbaarlijk, dat zulk een armzalige prediking zulke grote zondaars tot bekering brengt. Velen hebben zich tot de Heere gewend door de eenvoudigste, de onaanzienlijkste, de onsierlijkste prediking van het evangelie. Zij horen weinig, maar dat weinige is van de lippen van Jezus. Veel bekeerden vinden Christus door een enkele, korte zin. Het Goddelijk leven wordt in hun hart ingedragen op de vleugels van een korte tekst. De prediker maakte geen aanspraak op welsprekendheid, hij deed er ook geen poging toe; maar de Heilige Geest sprak door hem met een kracht, waarmee geen welsprekendheid kon wedijveren. Aldus gaf de Heere aan de dorre doodsbeenderen het bevel, dat zij zouden leven. En zij leefden. Ik vind er behagen in om het evangelie van mijn Meester te prediken in de eenvoudigste bewoordingen. Als ik kon, zou ik nog eenvoudiger willen spreken. Ik zou mij op het standpunt willen plaatsen van Daniël ten opzichte van Belsazar's scharlakenrood kleed en zijn gouden keten. En ik zou tot de retorica, tot de kunst om wel te spreken, zeggen: "Heb uw gaven voor u zelf, en geef uw vereringen aan een ander." De macht om de doden levend te maken ligt niet in wijsheid van woorden, maar in de Geest van de levende God. De stem is Christus' stem, en het woord is het woord van Hem, Die de opstanding en het leven is. En daarom verkrijgen de mensen daardoor het leven. Laten wij er ons over verheugen, dat het niet nodig is dat u en ik redenaars worden, opdat de Heere Jezus door ons spreekt; laat de Geest Gods op ons rusten. En wij zullen aangedaan worden met kracht uit de hoogte, zodat zelfs de geestelijke doden door ons de stem van de Zoon van God zullen horen. En die ze gehoord hebben, zullen leven.

De *uitkomst* van het werk, door de Heere verricht, mogen wij niet met stilzwijgen voorbijgaan, want het is een van de hoofdelementen in dit wonder. Lazarus kwam te voorschijn, en dat wel onmiddellijk. De donder van Christus' stem ging gepaard met

de bliksem van Zijn Goddelijke macht en terstond schoot het leven in Lazarus. En hij kwam uit. Gebonden als hij was, stelde de macht, welke hem in het leven had teruggeroepen, hem ook in staat, op te rijzen van de rotslaag, waarop hij lag. En daar stond hij met niets van de dood aan of om zich dan zijn grafklederen. Hij verliet de benauwende lucht van het graf, en keerde terug om opnieuw kennis te nemen van de dingen, die er onder de zon geschieden; *en dat wel ineens*. Voor mij is het een van de grote heerlijkheden van het evangelie, dat het geen weken en maanden vereist om de mensen levend te maken en hen in nieuwe schepselen te veranderen: de zaligheid kan ineens tot hen komen. De man, die deze morgen dit kerkgebouw binnentrad in blakende opstand tegen zijn God en klaarblijkelijk zo afkerig mogelijk van de Goddelijke waarheid, kan nochtans van hier gaan, dat zijn zonden hem vergeven zijn en hem een nieuwe geest is geschonken, in wiens kracht hij Gode begint te leven gelijk hij nimmer te voren deed. Spreekt u van een in eens geboren volk, alsof het onmogelijk was? Het is mogelijk bij God. Het Goddelijk alvermogen kan op ieder oogenblik de gehele wereld rond een adem des levens uitzenden om myriaden van de uitverkorenen met het leven te begiftigen. Wij handelen nu over God, niet over de mensen. De mens moet tijd hebben om alles wat met het werk in verband staat gereed te maken en in werking te brengen; maar zo is het met de Heere niet. Wij van onze zijde moeten naar een prediker zoeken. En voor hem een plaats zien te vinden, waar de mensen bijeen kunnen komen. Maar wanneer de Heere Jezus werkt, is de daad terstond verricht, met of zonder de prediker. En binnen of buiten de plaats van de samenkomst. Indien u en ik vijf duizend hadden te voeden, moesten wij het koren in de molen laten malen en het brood in de oven laten bakken. En dan zouden wij nog heel wat tijd nodig hebben om de broden in manden rond te brengen; maar de Meester neemt de gerstekoeke en breekt ze. En terwijl hij aan het breken is vermenigvuldigt zich de spijs. Straks handelt Hij op dezelfde wijze met de vissen. En ziet, het schijnt alsof Hij een school in Zijn handen had, in plaats van enige visjes. De talrijke schare wordt verkwikt door de geringe voorraad, welke in zo overvloedige mate toegenomen is. Vertrouwt op God, broeders. In al uw werk der liefde, vertrouwt op de ongeziene kracht, welke achter de mensheid van Christus gelegen was, en nog gelegen is achter het eenvoudige evangelie, hetwelk wij prediken. Het eeuwig blijvende woord mag dan gering en zwak schijnen te zijn; het mag zuchten en wenen, zodat het de schijn heeft, alsof het niets anders vermocht. Het kan nochtans de doden opwekken en dat wel in één oogenblik. Houdt u daarvan verzekerd.

De *uitwerking*, welke dit wonder teweegbracht bij hen, die het aanschouwden, was zeer opmerkelijk. Want velen geloofden in de Heere Jezus. Daarenboven was het wonder van de opwekking van Lazarus een feit, dat er zo geheel en al onvatbaar voor was om in twijfel te worden getrokken, dat het de Farizeeën tot het uiterste bracht: zij wilden nu een einde aan het leven van Christus maken. Bij Zijn vroegere wonderen hadden zij al geblazen en geraasd van woede; maar dit wonder had zulk een slag toegebracht, dat zij in hun gramschap besloten Hem te doden. Zonder twijfel was dit wonder de onmiddellijke oorzaak van de kruisiging van Jezus; het bracht tot een zodanig punt van beslissing, dat men of in Christus moest geloven, of een doodsvijand van Hem moest worden. O broeders, als de Heere met ons is, zullen wij ganse scharen zien, die door Jezus geloven. En als de woede van de vijand daardoor des te sterker wordt, laat ons dan daarom niet vrezen: er zal een laatste, beslissende worsteling plaats hebben. En mogelijk zal deze worden teweeggebracht door een verbazingwekkende tentoonspreiding van de Goddelijke macht in de bekering van de voornaamste der zondaars. Laat ons dit hopen. Laat ons niet bevreesd zijn, dat

Armageddon moet worden bestreden, want het zal op een overwinning uitloopen. Wij zullen grotere dingen zien dan deze!

II.

In de tweede plaats verzoek ik u met mij de blik te slaan op *een zonderling schouwspel*. Een merkwaardig wonder was er ongetwijfeld tot stand gebracht; maar er moest nog iets aan gebeuren, er moest nog de laatste hand aan gelegd worden.

De opgestane was volkomen opgewekt, maar niet volkomen bevrijd. Wij aanschouwen hier *een levende in doodsklederen!* Die zweetdoek en die andere grafdoeken stonden alle bij elkaar in betrekking tot de dood; maar zij waren in het geheel niet meer op hun plaats, toen Lazarus weer begon te leven. Het is een ellendig gezicht, een levende te zien, die het doodskleed draagt. En toch hebben wij in dit kerkgebouw honderden malen mensen gezien, die door de Goddelijke genade waren levend gemaakt en die evenwel de grafdoeken nog aan zich hadden. Hun toestand was zodanig, dat gij, zo ge niet zeer nauwkeurig toezag, hen nog voor dood zou houden; en toch brandde er in hen de lamp van het hemelse leven. Sommigen zeiden: "Hij is dood, kijk maar naar zijn kleren;" maar de meer geestelijken riepen: "Hij is niet dood, maar die banden moeten worden losgemaakt." Het is een zonderling schouwspel: een levende, omwonden met doeken, die bij een dode behoren!

Daarenboven zien wij hier *een man, die zich bewoog, en toch aan handen en voeten gebonden was*. Hoe hij zich kon bewegen, weet ik niet. Sommigen van de oude schrijvers waren van gevoelen, dat hij als het ware door de lucht voortgleed, en dat dit een deel uitmaakte van het wonder. Ik denk, dat hij misschien zo gebonden was, dat hij, schoon hij niet vrijelijk kon wandelen, nochtans kon voortschuifelen evenals een man in een zak. Ik weet, dat ik zielen gezien heb, die gebonden waren en zich toch bewogen; die zich met kracht in één richting bewogen, maar niet in staat waren in een andere richting zich een duimbreed van hun plaats te verwijderen. Hebt u nooit een mens gezien, die zo in waarheid levende was, dat hij weende, en zuchtte en kermde over de zonde; maar die toch niet in Christus kon geloven. En aan handen en voeten gebonden scheen te zijn ten aanzien van het geloof? Ik heb zulke mensenkinderen gezien, die met beslistheid de zonde vaarwel zeiden en slechte gewoonten onder de voet vertrapt en die toch geen vat konden krijgen aan de belofte en geen hoop konden koesteren. Lazarus was in zeker opzicht vrij genoeg, want hij kwam uit zijn graf, maar de verblindende zweetdoek was om zijn hoofd gewikkeld. En evenzo is het met menige levend gemaakte zondaar, want wanneer u beproeft hem een opbeurende waarheid voor ogen te stellen, kan hij ze niet zien.

Bovendien hebben wij hier *een gezicht, dat afstotend, maar toch ook weer aantrekkend werkte*. Maria en Martha moeten wel zeer blij geweest zijn, toen zij haar broeder daar zagen, al was het dan ook in grafdoeken gewikkeld. Hij deed de gehele menigte schrikken. En toch gevoelde men zich tot hem aangetrokken. Iemand, die zo uit het graf oprijst en daar in zijn lijkwade vóór u staat, levert een gezicht op, dat men wel een heel eind zou willen rondlopen om zoiets niet te zien. En zo was het met Lazarus; maar aan de andere zijde, iemand, die uit de doden verrezen is, men zou er wel een reis voor om de wereld willen doen om hem te aanschouwen. En zo stond het met Lazarus. Maria en Martha voelden, dat haar hart huppelde van blijdschap, nu haar broeder weer levend was. Niettegenstaande het afstotende van het schouwspel moet het haar meer dan iets anders, hetwelk haar ogen hadden aanschouwd, in verrukking gebracht hebben, uitgezonderd de Heere zelf. Zo hebben wij ook wel eens in de

nabijheid verkeerd van een arme zondaar: iedereen zou er voor schrikken en huiveren, wanneer men zijn kermen hoorde en zijn wenen zag. Maar toch was hij zo dierbaar voor ieder welmenend hart, dat het ons tot grote blijdschap strekte in zijn gezelschap te zijn. Ik heb wel eens gesproken met zondaars, die verbijzeld van hart waren. En dan gebeurde het wel, dat mijn hart bijna brak. En wanneer zij dan het vertrek verlaten hadden, kwam de wens bij mij op, dat ik een duizendtal van deze zelfde mensen mocht aanschouwen. Die arme schepselen, zij vervullen ons met smart. En doen ons ook opspringen van vreugde.

Wat meer is, wij aanschouwen hier *een man, die sterk was, en toch hulpeloos*. Hij was sterk genoeg om uit het graf te voorschijn te komen. En toch kon hij de zweetdoek niet van zijn eigen hoofd krijgen, want zijn handen waren gebonden. En hij kon niet naar zijn huis gaan, want zijn voeten waren omwikkeld. Zo niet een vriendelijke hand hem ontbond, zou hij een levende mummie blijven. Hij had voldoende kracht om het graf te verlaten, maar hij kon zijn grafdoeken niet kwijtraken. Zo hebben wij ook mensen gezien, die sterk waren, want de geest van God was in hen, en bewoog hen met macht. Zij waren met vuur en met ijver werkzaam in één richting, Maar in andere opzichten was het pas ontstane leven zo zwak, dat zij niets meer schenen te zijn dan in doeken gewikkelde zuigelingen. Zij waren niet in staat om de vrijheid te smaken, die in Christus is, en evenmin om in gemeenschap met Christus te treden of voor Christus te werken. Zij waren aan handen en voeten gebonden: werken en voortvaren stond beide buiten hun macht. Dit schijnt een vreemde voortzetting van een wonder te zijn. De banden van de dood losgemaakt, maar niet de banden van linnen. Beweegkracht geschonken, maar geen beweging van hand of voet. Kracht verleend, maar geen macht om zichzelf te ontkleden. Zulke tegenstrijdigheden komen dikwijls voor op het gebied van de genade.

III.

Dit leidt er ons toe onze gedachten te richten op EEN TIJDIGE hulp, welke u en ik geroepen zijn te verlenen. Dat de Heere ons wijsheid schenken mocht om onze plicht te verstaan, en genade om die terstond te vervullen.

Laat ons overwegen *welke de banden zijn, waarmee pas wedergeboren zondaars dikwijls zijn gebonden*. Sommigen van henlieden worden geblinddoekt door de zweetdoek om hun hoofd. Zij zijn zeer *onkundig*, op droevige wijze ontbloot van geestelijke bevatting. En daarbij is het oog van het geloof verduisterd. Toch is het oog er en Christus heeft het geopend. En nu is het de taak van de dienstknecht van God om de zweetdoek weg te nemen, waardoor het oog bedekt wordt, door de waarheid te verkondigen, ze uit te leggen en moeilijkheden op te helderen. Dit te doen is een eenvoudige zaak, maar in hoge mate noodzakelijk. Nu moeten wij hen met verstand onderrichten, dat zij het leven deelachtig zijn. Bovendien zijn zij aan handen en voeten gebonden, zodat zij tot *werkeloosheid* gedoemd zijn; wij kunnen hun aantonen, hoe zij voor Jezus hebben te werken. Soms zijn zij het banden van *bekommernis*: zij verkeren in een verschrikkelijke angst omtrent het verleden. Wij moeten hen ontbinden door hun duidelijk te maken, dat het verleden uitgewist is. Zij zijn omwonden door menige strook van *twijfel*, wantrouwen, bezorgdheid en zelfverwijt. "Ontbindt hen, en laat hen heengaan."

Een ander beletsel is de band van de *vreze*. "O," zegt de arme ziel, "ik ben zulk een zondaar, dat God mij voor mijn zonde moet straffen." Houdt de zodanige het verheven leerstuk der plaatsbekleding voor. Rukt deze grafdoek af door de verzekering, dat

Jezus onze zonde op Zich nam, en dat door Zijn striemen ons genezing is geworden. Het is verwonderlijk welk een vrijheid er komt door die kostelijke waarheid, wanneer deze recht verstaan wordt. De boetvaardige ziel vreest, dat Jezus haar bede zal afwijzen; geeft haar de verzekering, dat Hij degene, die tot Hem komt, geenszins zal uitwerpen. Laat de vrees van de ziel worden weggenomen door de beloften van de Schrift, door ons getuigenis aangaande haar waarheid. En doordat de Geest mee getuigt met de leer, welke wij trachten ingang te doen vinden.

Zeer dikwijls zijn de zielen gebonden door de grafdoeken van het *vooroordeel*. Zij plachten vóór hun bekering zo en zo te denken en nu zijn zij bijzonder geneigd om hun dode gedachten in het nieuwe leven in te dragen. Gaat heen en zegt hun, dat de dingen niet zijn wat zij schijnen; dat het oude voorbijgegaan is, en dat, ziet, het alles nieuw geworden is. De dagen van hun onwetendheid heeft God overgezien, maar nu moeten zij omtrent alle dingen van gedachten veranderen en niet meer naar het gezicht van de ogen en het gehoor der oren oordelen. Sommigen van hen zijn gebonden met de grafdoeken van *slechte gewoonten*. Het is een edel werk een dronkaard behulpzaam te zijn om de vervloekte banden los te winden, welke oorzaak zijn, dat hij niet de minste vordering kan maken op de weg naar betere dingen. Laat ons iedere band van ons scheuren, opdat wij des te gereeder *hen* mogen helpen om vrij te worden. De banden van slechte gewoonten kunnen nog wel blijven bestaan bij mensen, die het Goddelijke leven hebben ontvangen. Totdat die gewoonten hun worden aangewezen en het slechte daarvan hun wordt duidelijk gemaakt, en zij alsoo door voorschrift, gebed en voorbeeld worden geholpen om zich te bevrijden. Wie onder ons zou wensen, dat Lazarus zijn lijkkleed bleef dragen? Wie zou wensen een wedergeboren mens in kwade gewoonten te zien vervallen? Wanneer de Heere mensen levend maakt, is de hoofdzaak tot stand gekomen. En dan kunnen u en ik ons vervoegen om iedere band los te maken, welke de vrije werking van het Goddelijk leven zou hinderen of storen.

Maar waarom bleven deze banden bestaan? Waarom werden door het wonder, hetwelk Lazarus opwekte, ook niet zijn grafdoeken losgemaakt? Ik antwoord: *omdat onze Heere Jezus altijd spaarzaam is met wonderen*. Valse wonderen zijn er in groten getale; ware wonderen zijn er weinige en hebben slechts nu en dan plaats. In de Roomse kerk zijn de wonderen, welke aldaar naar het voorgeven zijn verricht, gewoonlijk een nutteloze machtsvertoning. Toen St. Swithin het veertig dagen achtereen liet regenen, opdat zijn dood lichaam niet in de kerk zou worden gedragen, was er heel veel drukte om iets dat weinig betekende; waar St. Denis duizend mijlen wandelde met het hoofd in de handen, is men geneigd te vragen, waarom hij de reis niet even goed had kunnen doen, als hij het op zijn hals had staan. En waar een andere heilige de zee overstak op een tafelkleed, wil het toch iedereen als een verbetering voorkomen, zo hij een boot geleend had. Bij Rome kan het wel lijden om vrijgevig te zijn met haar nagemaakte munt. De Heere Jezus verricht nooit een wonder, zo er geen doel is te bereiken, dat niet op een andere wijze kan worden verkregen. Toen de vijand zei: "Zeg tot deze stenen, dat zij broden worden," weigerde onze Heere, want dat was geen geschikte gelegenheid voor een wonder. Lazarus kan niet anders dan door een wonder uit het graf worden opgewekt, maar hij kan wel zonder een wonder van zijn doeken worden ontdaan. En daarom moet dit door mensenhanden geschieden. Als er iets is in het koninkrijk Gods, hetwelk wij zelf kunnen doen, is het dwaasheid om te zeggen: "Moge de Heere het doen," want Hij zal zoiets niet doen. Als u het kunt doen, moet u het doen; zo u het nalaat, zal het verzuim aan u bezocht worden.

Ik veronderstel, dat de windselen daarom aan het lichaam bleven, *opdat degenen, die kwamen om hem los te maken, er zeker van zouden zijn, dat hij de gestorvene zelf was*. Sommigen van hen hebben misschien gezegd: "Dit is Lazarus, want dit zijn de grafdoeken, die wij om hem heen gewonden hebben. Er is geen bedrog in 't spel. Dit is dezelfde man, die door ons werd afgelegd en aangekleed om begraven te worden. "Ik herinner mij, dat ik die naakt heb vastgemaakt," roept er een. "En ik weet heel goed, dat daar een vlekje was in het linnen," roept een ander. Doordat zij zo dicht bij Lazarus kwamen, moesten zij er ook wel volkomen zekerheid van verkrijgen, dat hij werkelijk leefde. Zij konden zien, dat het levende vlees omhoog ging, iedere keer als er weer een strak gespannen band was losgemaakt. Zijn ademen was immers duidelijk merkbaar. En de bloes, die zijn wangen kleurde, viel iedereen op. Om ongeveer dezelfde reden laat onze Heere de levend gemaakte zondaar blijven in een zekere mate van gebondenheid, opdat wij zouden weten, dat die mens dezelfde persoon is, die werkelijk dood was in zonden en misdaden. Een schijnzondaar was hij niet, want de sporen van zijn zonden zijn nog aan hem merkbaar. Aan hetgeen hij zegt kunt u merken, dat het hem aan geoefendheid ontbreekt; de overblijfselen van de oude natuur wijzen uit wat voor soort van man hij geweest is. Zo nu en dan trekt u de grafvlucht in de neus op; zijn grafklaren zijn door die bedorven lucht aangestoken en besmet; hij is werkelijk dood geweest, het was geen schijn. Zo ook weten wij, dat hij nu leeft, want wij horen zijn zuchten en geroep. En wij merken, dat zijn bevinding die is van een levend kind van God. Die begeerten, die onderzoekingen van het hart, dat verlangen om zuiver en recht voor God te staan, wij weten wat dit betekent. Het is ons grotelijks tot hulp in het beproeven en onderscheiden van de geesten en kan dienen om ons van het werk Gods te vergewissen wanneer wij in levende aanraking met die onvolmaaktheden komen. En wij moeten het een voorrecht achten er aan mee te werken om onder de leiding van de Heilige Geest die banden weg te nemen.

Daarnaast oordeel ik, dat het hoofddoel was, *dat de discipelen in nauwe gemeenschap met Christus zouden komen*. Ieder van hen kon zeggen, niet uit hoogmoed, maar toch vol van blijdschap; "Onze Heere heeft Lazarus opgewekt; ik ben er bij tegenwoordig" geweest en heb geholpen om hem van zijn grafdoeken te ontdoen. Misschien kon Martha in haar latere leven wel zeggen: "Ik heb de zweetdoek van het aangezicht van mijn dierbare broeder weggenomen," en kon Maria er bijvoegen: "Ik heb geholpen om een hand los te maken." Het is een lieflijke gedachte, dat wij iets hebben gedaan om een ziel op te beuren, of te onderrichten, of tot heiligheid op te wekken. Lof kan daarbij ons deel niet zijn, maar wij vinden toch veel troost en veel aangenaamheid in deze dingen.

Broeders en zusters, wilt u uw aandeel ook niet hebben van dit heerlijk genot? Wilt u het verloren schaap niet opzoeken? Wilt u het huis niet keren om de verloren penning weer te vinden? Bent u geenszins genegen uw bijdrage te schenken om de verloren zoon een feestelijke ontvangst te bereiden? *Dit doet u zo zeer belangstellen in een geredde ziel*. Zij, die scherp opmerken, zeggen ons, dat degenen, die wij dienen, ons nog wel kunnen vergeten, maar zij, die ons een dienst doen, daardoor vast aan ons zijn verbonden. Menige vriendelijkheid kunt u aan de mensen bewijzen, dat zij zich geheel en al ondankbaar betonen, maar zij, die de vriendelijkheid betoond hebben, vergeten dat niet. Wanneer de Heere Jezus ons aan het werk zet om anderen te helpen, geschiedt dit gedeeltelijk, opdat zij ons mogen liefhebben om hetgeen wij hebben gedaan, maar nog meer, opdat wij hen mogen liefhebben, omdat wij hun van dienst zijn geweest. Is er een liefde gelijk de liefde van een moeder tot haar kind? Is dat niet de sterkste toegenegenheid op aarde? Waarom heeft een moeder haar kind lief? Heeft

het kleine kind ooit de minste of geringste dienst aan de moeder bewezen? Voorzeker niet. De moeder is het, die alles voor haar kind doet. Op die wijze dan bindt de Heere ons in liefde aan de pas bekeerden door ons het voorrecht te gunnen hun tot hulp te zijn. Aldus bestaat de kerk uit één geheel en worden al haar leden van boven af door het werk der liefde te samen verbonden. O gij, die ontbloot zijt van liefde, het is duidelijk, dat u niet met een reine begeerte arbeidt om voor anderen tot zegen te zijn, want zo u dit deed, zou u met toegenegenheid jegens hen zijn vervuld. Laat ons nog de vraag stellen, vóór wij dit deel, handelende over een tijdige hulp, ten einde brengen: *Waarom moeten wij deze grafdoeken weg doen?* Het is voldoende, wanneer wij zeggen, dat de Heere ons zulks geboden heeft. Hij beveelt ons: "Ontbindt hem, en laat hem heengaan." Hij gebiedt ons de kleinmoedige te vertroosten en de zwakke te ondersteunen. Als Hij het beveelt, is het niet nodig een reden op te geven. Ik hoop, waarde vrienden, dat u terstond aan het werk gaat, want de zaak van de Koning heeft haast. En wij zijn verraders, zo wij in uitstel ons heil zoeken.

Wij moeten dit doen, omdat het zeer wel mogelijk is, dat wij hebben geholpen om onze vriend met die grafdoeken te binden. Sommigen van de lieden, die op die dag te Bethanië waren, hadden hun bijstand verleend bij de begrafenis van Lazarus; en nu moesten degenen, die hielpen om Lazarus te binden, hem ook weer losmaken. Menig Christen heeft vóór zijn bekering door zijn voorbeeld er aan meegeholpen, dat er zondaars van kwaad tot erger vervallen zijn. En mogelijk heeft hij na zijn bekering door zijn onverschilligheid en gebrek aan ijver er wel het zijne toegedaan om pas bekeerden te binden in de banden van twijfelzucht en bekommernis. u hebt in ieder geval wel eens van iemand gezegd: "Die wordt nooit behouden!" Aldus hebt u hem in grafdoeken gewonden. De Heere heeft u nooit geboden om *zo iets* te doen. Dat hebt u gedaan uit eigen beweging. En nu Hij u beveelt die grafdoeken weg te nemen, zult u er nu niet haastig bij zijn om dat te doen?

Ik herinner mij nog wel, dat zeker iemand heeft geholpen om mij de grafdoeken af te nemen. En daarom is het mijn begeerte om anderen van hun grafdoeken te bevrijden. Als wij niet kunnen vergelden wat wij juist aan een bepaald persoon schuldig zijn, die iets goeds bij ons heeft tot stand gebracht, dan kunnen wij toch wedervergelding doen door in het algemeen tot heil van zoekenden werkzaam te zijn. "Daar," zei een milddadig man, terwijl hij een arme iets gaf, "neem dat geld. En als u het terug kunt geven, geef het dan aan de eerste de beste, die u tegenkomt en die in dezelfde omstandigheden is als waarin u nu zijt. En zeg tot hem, dat hij, zodra hij daartoe in staat is, het weer moet afbetalen aan een ander, die in nood verkeert. En zo zal mijn geld tot in lengte van dagen verder reizen." Zo handelt onze Heere ook: Hij zendt een broeder om mijn banden los te maken; daarna ben ik het middel om een ander in vrijheid te stellen, en die stelt weer een derde in de ruimte. En zo gaat het voort tot aan het einde van de wereld. God geve, dat u en ik niet nalatig mogen zijn in het betrachten van deze hemelse roeping.

IV.

Tenslotte, EEN PRAKTISCHE WENK. Waar de Heere Jezus Christus de discipelen gebruikte om Lazarus van zijn grafdoeken te bevrijden, zou u daar niet denken, dat Hij ook ons in dienst wil nemen, zo wij voor zulk een werk bereid zijn? Daar hebt u Paulus: de Heere Jezus heeft hem neergeveld, maar de onaanzienlijke Ananias moet hem een bezoek gaan brengen en hem dopen, opdat hij het gezicht ontvangen mocht. Daar hebt u Cornelius: hij heeft de Heere gezocht. En de Heere is hem genadig, maar

u moet eerst Petrus horen. Daar hebt u een vermogend man uit Ethiopië, rijdende in zijn wagen en het boek van de profeet Jesaja lezende: hij kan hetgeen hij leest niet eerder verstaan, voordat Filippus komt. Lydia heeft een geopend hart, maar alleen Paulus kan haar tot de Heere Jezus leiden. Ontelbaar zijn de voorbeelden van zielen, die door middel van hun medemensen een zegen hebben ontvangen.

Ik zal besluiten met nog op één zaak de aandacht te vestigen, waarover ik nog enkele ogenblikken wens uit te weiden.

Toen de verloren zoon thuiskwam, zei de vader niet tot een van zijn dienstknechten: Ga hem tegemoet." Nee; wij lezen: "En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toelopende, viel hem om zijn hals, en kuste hem." Dit alles deed hij zelf. Persoonlijk vergaf zijn vader hem, en herstelde hij hem in zijn vorige staat. Maar verder lezen wij: "Maar de vader *zei tot zijn dienstknechten*: Brengt hier voor het beste kleet, en doet het hem aan, en geeft een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten; en brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn." De liefhebbende vader had dit alles zelf kunnen doen, niet waar? Zeker, maar het was zijn begeerte, dat al de in het huis aanwezige dienstknechten één van zin met hem zouden zijn in de blijde ontvangst van zijn zoon. De grote Heere zou alles zelf voor een zondaar kunnen doen; maar Hij doet het niet, omdat Hij wenst, dat wij allen met Hem in gemeenschap zouden zijn. Komt, mededienstknechten, brengt hiervoor het beste kleet. Ik ben nooit gelukkiger dan wanneer ik het kleet van de gerechtigheid van Christus predik en het een zondaar tracht aan te doen. "Hoe!" roept er een, "dat kunt u een ander niet aandoen!" Luister dan wat de gelijkenis zegt: "Brengt hier voor het beste kleet, *en doet het hem aan*." Ik kom er niet alleen mee voor de dag en laat het zien, maar tracht ook met de hulp van de Heilige Geest het de zondaar aan te doen. Ik houd het voor hem omhoog, net zoals u voor uw vriend de overjas vasthoudt om hem te helpen die aan te doen. u moet de hand van de arme zondaar in de mouw laten glijden en hem de jas over de schouders helpen, anders zou hij ze wel niet aan kunnen krijgen. u moet hem onderrichten, vertroosten, opbeuren en hem alzo helpen om gekleet te gaan zoals een lid van het huisgezin. En dan de ring, kunnen wij die ook niet te voorschijn brengen? Wij zouden denken, dat de vader zelf de ring aan de hand van zijn zoon zou gaan doen. Maar Nee, hij laat zijn dienstknechten dat werk verrichten. Hij zegt tot hen: "En geeft een ring aan zijn hand:" leidt hem in de vergadering der gelovigen, verblijdt hem met de gemeenschap der heiligen. u en ik moeten de pas bekeerde inleiden in de genietingen van de christelijke gemeenschap en hem laten weten wat het is, aan Christus gehuwd en met Zijn volk verenigd te zijn. Wij moeten deze verlost en tot ere brengen. En hen, die eerst tot die personen behoorden, die weggezonden waren, in aanzien verheffen. Ook moeten wij niet in gebreke blijven hem schoenen aan de voeten te doen. Hij heeft een lange reis af te leggen; hij wordt nu een pelgrim. En wij moeten zijn voeten helpen schoeien met de bereidheid van het evangelie van de vrede. Zijn voeten zijn nieuw in de wegen des Heeren: wij moeten hem aanwijzen hoe hij heeft te lopen op de bevelen van de Meester. Wat aangaat het gemeste kalf: aan ons de taak, de terecht gebrachten te voeden; en wat betreft de vrolijkheid, waarover gesproken wordt; wij moeten de harten van de boetvaardigen blij maken door ons over hen te verheugen. Er is werk in overvloed. O broeders, tracht nog deze morgen het een of ander daarvan te verrichten. Sommigen onder ons zullen, zodra de dienst geëindigd is, omzien naar iemand, die iets heeft te vragen. En zij zullen trachten een ring aan zijn hand te doen, en schoenen aan de voeten. Ik zou wensen, dat meerderen van u zich aan dit werk gingen wijden. Zo u dit echter niet kunt doen binnen de muren van dit kerkgebouw,

doet het dan, wanneer u naar huis gaat. Maakt een begin met een heilige bediening voor de bekeerden, die nog niet in de vrijheid staan. Er zijn kinderen Gods, die nog geen schoenen voor hun voeten hebben; er zijn schoenen in overvloed in het huis, maar geen dienstknecht heeft ze hun aangedaan. Wanneer ik zo om mij heen blik, zie ik enige broeders, die de ring niet aan hun hand hebben. O, dat ik het voorrecht mocht hebben hun die aan te doen! Ik bezweer u, broeders, bij het bloed, waardoor u bent vrijgekocht, en bij de liefde, die u staande houdt, en bij de alles overtreffende goedheid, die in al uw behoeften voorziet, gaat heen en doet wat uw Meester u genadiglijk vergunt en beveelt te doen: ontbindt Lazarus, brengt hier voor het beste kleed, en doet het hem aan, geeft een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten, en laat ons allen met onze Vader eten en vrolijk zijn. AMEN.

Uit "De wonderen van de Heiland"

13. De schapen en hun Herder

"Mijn schapen horen mijn stem, en Ik ken dezelve en zij volgen Mij." Johannes 10: 27.

De christenen worden hier vergeleken met schapen. Geen vleiene vergelijking, kunt u wel zeggen; wij wensen echter ook niet geveleid te worden. En de Heere zou het niet goed achten ons te vleien. Doch, hoewel alles behalve vleien, is zij toch bij uitnemendheid vertroostend, want onder alle schepselen zijn er geen die meer met zwakheid zijn omvallen dan schapen. In deze broosheid van hun natuur zijn zij een gepast zinnebeeld van ons zelf, ten minste van diegenen onder ons die in Jezus geloofd hebben en zijn discipelen zijn geworden. Laat anderen roemen op hun kracht. Maar zo er ook ergens sterken zijn, wij zijn voorzeker zwak. Wij hebben onze zwakheid leren kennen. En dag aan dag betreuren wij haar. Wij belijden onze zwakheid. Toch mogen wij er echter niet over morren, want gelijk Paulus zei: als wij zwak zijn, dan zijn wij machtig. Schapen hebben velerlei behoeften. Maar zij zijn zeer hulpeloos. En volkomen onbekwaam om voor zich zelf te zorgen. Als de herder niet voor hen zorgde, zouden zij spoedig omkomen. Ook dit is waar van ons. Onze geestelijke behoeften zijn talrijk en dringend. Maar in geen enkele er van kunnen wij zelf voorzien. Wij zijn reizigers in een woestijn die ons voedsel noch water oplevert. Tenzij er brood voor ons neerdaalt uit de hemel. En er water voor ons vloeit uit de rots. Anders moeten wij sterven. Onze zwakheid en onze behoeften worden scherp door ons gevoeld. Toch hebben wij geen reden om te murmureren, daar de Heere met onze toestand bekend is. En ons met de teerste zorg helpt en ondersteunt. Schapen zijn ook zeer dwaze schepselen. En ook in dit opzicht zijn wij zeer schaapachtig. Wij erkennen het met ootmoed voor Hem die bereid is ons te leiden. Met David zeggen wij: "O God! u weet van mijn dwaasheid." En tot ons zegt Hij, evenals tot David: "Ik zal u onderwijzen, en u leren van de weg die u gaan zult." Indien Christus ons niet was geworden tot wijsheid, wij zouden spoedig de prooi worden van de verderver. Elk greintje ware wijsheid dat wij bezitten, hebben wij aan Hem ontleend. In ons zelf zijn wij stompzinnig en onbezonnen. Hoe meer gij, mijn broeders, u bewust zijt van uw tekortkomingen, uw gebrek aan vastheid, voorzichtigheid, schrandereheid en het instinct van zelfbewaring, hoe groter zielsverlusting het u zal wezen te zien, dat de Heere u in die toestand aanneemt. En u het volk noemt van zijn weide en de schapen van zijn hand. Hij ziet u zoals u zijt, eist u op als zijn eigendom, voorziet al de rampen, waaraan u bent bloot gesteld. Maar verzorgt u als zijn kudde, stelt prijs op ieder lammetje. En weidt u naar de oprechtheid van zijn hart en leidt u met een zeer verstandig beleid van zijn handen.

"Ik zal mijn schapen weiden, en Ik zal ze legeren, spreekt de Heere HEERE." O wat lieflijke muziek is er voor ons in de naam van "de goede Herder" die aan onze Heere Jezus Christus is gegeven! Hierin wordt niet slechts het ambt aangeduid dat Hij bekleedt. Maar het stelt de sympathie in het licht die Hij voelt, de geschiktheid die Hij aan den dag legt. En de verantwoordelijkheid die Hij op zich heeft genomen om ons welzijn te bevorderen. En wat doet het er nu toe dat de schapen zwak zijn. De Herder is sterk genoeg om zijn kudde voor de rondzwervende wolf of de briesende leeuw te behoeden. Indien de schapen gebrek lijden vanwege de onvruchtbaarheid van de grond, dan is de Herder in staat hen naar een voor hen geschikte weide te voeren. Zij kunnen wel dwaas en dom zijn, maar Hij gaat voor hen heen, moedigt hen aan door zijn stem, en regeert hen door de staf van zijn gebod. Er kan geen kudde zijn

zonder herder. En evenmin is er een herder die waarlijk zonder kudde is. Die twee moeten samengaan. Zij vervolledigen elkaar. Gelijk de gemeente de volheid is van Hem die alles in allen vervult, zo gedenken wij met vreugde, dat wij "uit zijn volheid hebben ontvangen, ook genade voor genade." Dat ik als een schaap ben, is een droevige gedachte. Maar dat ik een Herder heb, neemt die droefheid weg en schept nieuwe blijdschap. Het wordt zelfs iets wat blijdschap uitwerkt om zwak te zijn. Opdat ik zou kunnen steunen op zijn kracht. Vol van noden en behoeften te zijn, opdat ik uit zijn volheid zou kunnen putten. Ondiep en dikwijls ten einde raad te wezen, opdat ik mij immer door zijn wijsheid zou laten leiden. Op die wijze wordt hetgeen mij tot schande is, Hem tot lof en heerlijkheid. Niet voor u, u groten en machtigen die uw hoofd hoog opheft en voor u zelf aanspraak maakt op eer. Niet voor u is er vrede, niet voor u is er rust. Maar aan u, nederigen, die u verlustigt in de vallei der verootmoediging. En gevoelt dat u in uw eigen schatting gedaald zijt. Aan u zal de Herder dierbaar worden. U zal Hij doen neerliggen in grazige weiden, aan zeer stille wateren.

Wij zullen op eenvoudige wijze spreken over de Eigenaar van de schapen. "*Mijne schapen*," zegt Christus. Daarna zullen wij iets hebben te zeggen over het kenmerkende van de schapen. En tenslotte zullen wij enige ogenblikken verwijlen bij de voorrechten van de schapen. "Ik *ken* mijn schapen." Zij hebben het voorrecht van door Christus gekend te worden. "*Mijne schapen horen mijn stem*."

I.

Wie is de eigenaar van de schapen? Zij zijn allen van Christus? "*Mijn schapen horen mijn stem*." Hoe kwamen de heiligen er toe om van Christus te zijn?

Zij zijn de zijnen, in de allereerste plaats, omdat Hij hen heeft uitverkoren. Voordat de werelden geschapen waren, heeft Hij hen uit het ganse overige mensdom uitverkoren. Hij wist, dat het menselijk geslacht zou vallen en aan de eigenschappen onwaardig zou worden, waarmee Hij hen had begiftigd. En aan het erfdeel dat Hij hun had toebedacht. Hem behoorde het soevereine kroonrecht genadig te mogen zijn, wie Hij genadig zou zijn. En naar zijn eigen volstreckte wil en naar de raad van zijn welbehagen heeft Hij sommigen uitverkoren en gezegd: "Deze zijn mijne." Hun namen waren geschreven in zijn boek. Zij werden zijn deel, zijn erve. Hen van oudsher verkoren hebbende, kunt u er van verzekerd zijn, dat Hij hen thans niet zal verliezen. De mensen stellen prijs op hetgeen gedurende lange tijd in hun bezit is geweest. Indien er iets is, dat gisteren pas mijn eigendom is geworden en dat ik heden wederom verlies, zal ik er wellicht niet om treuren of tobben. Maar als ik het reeds zeer lang gehad heb. Als ik het mijn vaderlijk erfdeel heb genoemd, dan zou ik er niet gaarne afstand van doen. Schapen van Christus, u zult eeuwiglijk de zijnen wezen, omdat u van eeuwigheid af de zijnen zijt geweest. Het zijn Christus' schapen, omdat zijn Vader ze Hem gegeven heeft. Zij waren de gave van de Vader aan Christus. Zeer dikwijls spreekt Hij van hen als zodanig. "Die u mij gegeven hebt." "Al wat u mij gegeven hebt," zegt Hij. En herhaalt Hij dit gedurig. De Vader heeft zijn volk van oudsher aan Christus gegeven. Hen afzonderende van onder de mensen heeft Hij hen aan Hem geschonken als een gave, hen toevertrouwd aan zijn handen als een aanvertrouwd pand. En hen voor Hem verordineerd als het deel van zijn erfenis. Aldus worden zij een teken van des Vaders liefde voor zijn eengeboren Zoon, een bewijs van het vertrouwen dat Hij in Hem stelde, een onderpand van de eer die Hem aangedaan zou worden. Nu veronderstel ik, dat wij allen een gave weten te waarderen om den wille van de gever. Indien zij ons aangeboden wordt door iemand, die wij liefhebben, dan hechten wij er grote waarde aan. Indien het bedoeld was als een teken der liefde

dan wekt het veel liefelijke herinneringen bij ons op. De innerlijke waarde er van kan onbeduidend wezen, Maar hetgeen er aan verbonden is maakt het tot iets zeer kostbaars. Wij zouden iets dat in zichzelf van oneindig grotere waarde is liever verliezen dan de gave van een vriend, het geschenk van zijn liefde. Hoe krachtig is de uitdrukking van de liefde, als Jezus tot de Vader spreekt van "de mensen die u mij uit de wereld gegeven hebt!" "Zij waren uwe," zegt Hij, "en u hebt mij deze gegeven." En "Die u mij gegeven hebt, heb ik bewaard." Schapen van Christus, u kunt veilig rusten. Laat uw ziel niet ontroerd worden door vrees. De Vader heeft u aan zijn Zoon gegeven. En wat God zelf Hem gegeven heeft zal Hij niet licht verliezen. De leeuwen der hel zullen het kleinste lammetje niet verscheuren dat een teken van de liefde is van de Vader aan zijn geliefde Zoon. Terwijl Christus de zijnen beschermt, zal Hij hen verdedigen tegen de leeuw en de beer die de lammeren van zijn kudde zouden willen roven. Ook de geringsten hunner zal Hij niet laten omkomen.

"Mijn schapen," zegt Christus. Zij zijn voorts ook de zijnen, omdat Hij, behalve dat zij de zijnen werden door zijn verkiezing en door de schenking van zijn Vader, hen ook duur gekocht heeft. Zij hadden zich verkocht om niet. Maar Hij heeft hen verlost, niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, maar door zijn dierbaar bloed. De mens acht datgene van uiterst grote waarde dat hij zich met gevaar van lijf en leven verschaft heeft. David wilde het water niet drinken dat dappere krijgers hem brachten, nadat zij zich door het leger der Filistijnen een weg hadden gebaad om het uit de bornput te Bethlehem voor hem te halen. Omdat het hem toescheen als het bloed der mannen, die er hun leven voor in de waagschaal hadden gesteld. En hij goot het uit voor de Heere. De goede Herder echter heeft niet slechts zijn leven gewaagd, maar het ook werkelijk gegeven voor zijn schapen. Jakob heeft zeer grote prijs gesteld op een deel van zijn bezittingen en hij gaf het aan Jozef: hij gaf hem een deel boven zijn broederen. Nu kunt u er zeker van zijn, dat hij aan Jozef gaf wat hij het kostelijkst vond. Maar waarom gaf hij hem juist dat deel? Omdat het een stuk land is, "hetwelk ik," zegt hij, "met mijn zwaard en mijn boog uit de hand der Amorieten genomen heb." Welnu, onze gezegende Herder waardeert zijn schapen, omdat zij Hem zijn bloed gekost hebben. Zij kostten Hem zijn bloed ik mag zeggen, dat Hij hen met zijn zwaard en zijn boog uit de hand van de Amoriet genomen heeft in die bloedige strijd, waarin Hij gedood werd, maar toch overwinnaar is gebleven. Er is geen enkel schaap van zijn kudde of Hij kan er het merk op zien van zijn bloed. Op het gelaat van iedere heilige ziet de Heiland als in een spiegel de gedenktekenen van zijn bloedig zweet in Gethsémané en van zijn doodstrijd op Golgotha. "Gij zijt niet van u zelf, want u bent duur gekocht." Dat staat geschreven als een oproep tot plichtsbetrachting. Maar tevens als vertroosting, want zo Hij mij gekocht heeft, zal Hij mij bezitten. Gekocht tot zo dure prijs, zo zal Hij mij niet willen verliezen, noch toelaten, dat mij iemand uit zijn hand zal rukken. Denk niet, dat Christus iemand zal laten omkomen, voor wie Hij gestorven is. Voor mij schijnt zulk een gedachte schier godslastering te zijn. Indien Hij mij gekocht heeft met zijn bloed, dan kan ik mij niet voorstellen, dat Hij mij niet liefheeft. Dat Hij zich nu verder niet om mij zal bekommeren. Of toe zal laten, dat mijn ziel in de afgrond wordt geworpen. Indien Hij in mijn plaats heeft geleden; waar zou dan de gerechtigheid zijn, indien mijn Borg mijn schuld draagt en ik haar toch ook moet dragen? En waar is Gods goedertierenheid, zo Hij voor een overtreding twee maal straf eist? Nee geliefden, zij, die Hij met zijn bloed gekocht heeft zijn zijne en Hij zal hen bewaren.

"Mijn schapen," zegt Christus. Zij zijn reeds zijne, of zullen het ter bestemder tijd worden, daar Hij hen door zijn heilige kracht en sterkte heeft gevangen. Wij zijn verlost door zijn kracht zowel als door zijn bloed, want deze duur gekochte schapen zijn afgedwaald, zowel als de anderen. "Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg." Maar mijn broeders, de goede Herder heeft met oneindige, neerbuigende goedheid velen van ons van de dwaalweg teruggebracht. Met eindeloze ontferming heeft Hij ons gevolgd, als wij afdwaalden. O, welk een verblinde slaven waren wij, toen wij aldus met de dood hebben gespeeld! Wij wisten toentertijd niet wat zijn liefde ons verordineerd had. Nooit is het in ons arm verdwaasd hoofd opgekomen, dat er een kroon voor ons was weggelegd. Wij wisten niet, dat voordat de morgenster haar plaats kende, de liefde van de Vader op ons gevestigd was. Thans weten wij het. En Hij is het die het ons bekend heeft gemaakt. Want Hij is ons gevolgd over bergen van ijdelheid, door moerassen en modderige plaatsen van ongerechtigheid. Hij is het spoor van onze afwijkende voeten nagegaan gedurende onze jeugd en onze mannelijke leeftijd. Totdat Hij met de kracht van zijn genade ons eindelijk heeft gegrepen. Ons op zijn schouder heeft gelegd en ons heden ten dage naar huis draagt. Naar de grote schaapskooi hierboven, zich verblijdende terwijl Hij onze last op Zijn schouders gevoelt. En ons vindt in onze noden en behoeften. O dat gezegende werk der genade! Hij heeft ons tot de zijnen gemaakt. Hij heeft de vijand verslagen. De machtige is de roof ontnomen en de wettelijke gevangene is bevrijd. "Hij heeft de koperen deuren gebroken en de ijzeren grendelen in stukken gehouwen" ten einde zijn volk in vrijheid te stellen. "Laat hen voor de HEERE Zijn goedertierenheid loven en zijn wonderwerken voor de kinderen der mensen!"

"Mijn schapen," zegt Christus, terwijl Hij staat in het midden van zijn discipelen. Laat ons allen eenstemmig antwoorden: "mijn Herder." Al de schapen van Christus, die door zijn kracht zijn verlost, worden de zijnen doordat zij zich gewillig en blijmoedig aan Hem onderwerpen. Al zouden wij het ook mogen of kunnen, zouden wij toch niemand anders willen toebehoren. En evenmin zouden wij ons zelf willen toebehoren, al zouden wij het ook kunnen. En ik vertrouw dat wij ook geen enkel deel van ons zelf als ons eigendom zouden willen beschouwen. Oordeelt zelf of dit al of niet waar is omtrent u. Ten dage dat ik mijn ziel aan mijn Zaligmaker heb overgegeven, heb ik Hem mijn lichaam, mijn ziel en mijn geest gegeven. Ik gaf Hem alles wat ik had. En alles wat ik in den tijd en in de eeuwigheid zal hebben. Ik gaf Hem al mijn talenten, mijn vermogens, mijn bekwaamheden, mijn ogen, mijn oren, mijn leden, mijn gewaarwordingen, mijn verstand, geheel mijn menselijk wezen. En alles wat er uit voort kon komen. Elke nieuwe gave of bekwaamheid die mij geschonken zou kunnen worden. Indien ik te dezer ure mijn toon van blijdschap in die van droefheid moest verkeren. Het zou wezen om mijn diep berouw uit te spreken over de tijd en de omstandigheden, waarin ik gefaald heb in die strikte en onwankelbare trouw die ik mijn Heere verschuldigd ben. Wel verre van mijn gelofte te betreuren, zou ik haar gaarne willen vernieuwen. Ik denk dat ieder christen hier wel mee in zal stemmen. En toch, broeders, opdat ons hart dat nu brandt van liefde voor onze Heere, niet wederom koud en kil zal worden door de gure atmosfeer van deze boze wereld. Laat ons nooit ophouden te denken aan de goede Herder in die grote en goede daad, waaruit het meest zijn liefde is gebleken. Toen Hij zijn leven gesteld heeft voor de schapen. u kent de geschiedenis die door François de Salis verhaald werd. Hij zag een meisje dat een emmer water op het hoofd droeg. En in het midden van de emmer had zij een stuk hout gelegd. Op zijn vraag waarom zij dat deed, zei zij hem dat het was om de beweging van het water tegen te gaan, daar zij vreesde anders te

zullen morsen. Laat ons, zei hij, evenzo het kruis van Christus in het midden van ons hart plaatsen, om de beweging van onze genegenheden tegen te gaan, opdat zij niet verspild worden in rusteloze zorgen of grote benauwdheden.

"*Mijn schapen*," zegt Christus, en aldus duidt Hij zijn volk aan. Zij zijn van Christus, zij zijn Zijn bijzonder eigendom. Mag ik hopen dat deze waarheid van nu voortaan als een schat in uw hart bewaard zal worden? Het is voorzeker een algemene waarheid, Maar als zij toegepast wordt door de Heilige Geest, dan schijnt zij niet slechts als een lamp in een duister vertrek, Maar dan schittert zij als de opkomende morgenster in uw hart. Herinnert u dat dit niet meer onze schande is, dat wij schapen zijn, maar onze eer, dat wij Christus' schapen zijn. Een koning toe te behoren, daar is een zekere mate van onderscheiding in gelegen. Wij zijn de schapen van des Konings weide. Dit is onze veiligheid: Hij zal de vijand niet toelaten zijn schapen te doden. Dit is onze heiligheid: wij zijn afgezonderd, schapen der weide van de Heere Christus. Dit is heiligmaking, want ons af te sonderen om tot in eeuwigheid des Heeren deel te wezen dat is ons heilig te maken. En dit is de sleutel tot onze plicht: wij zijn zijn schapen, zo laat ons Hem leven, ons toewijden aan Hem, die ons heeft liefgehad en zich voor ons heeft overgegeven. Christus is de Eigenaar der schapen. Wij zijn het eigendom van de goede Herder.

II.

Laat ons nu enige ogenblikken verwijlen bij de kenmerken van de schapen. Als er zo veel kudden van schapen zijn, is het nodig om ze te tekenen. Onze Heiland tekent ons. Zeer terecht heeft men opgemerkt dat er op Christus' schapen twee merken zijn. Het ene is op hun oor; het andere is op hun voet. Dat zijn twee merken op de schapen van Christus die op geen andere worden gevonden. Echter wèl op alle de zijnen. Het merk op het oor: "*Mijn schapen horen mijn stem*." Het merk op de voet: "*Ik ken dezelve en zij volgen mij*."

Denk na over dit merk op hun oor. "*Mijn schapen horen mijn stem*." Zij horen geestelijk. In de tijd van Christus' omwandeling op aarde hebben zeer veel mensen zijn stem gehoord. Die haar niet gehoord hebben op de wijze en met de opmerking die hier worden bedoeld. Zij wilden niet horen. Dat is: zij wilden niet horen om acht te geven. Zij wilden zijn roepstem niet gehoorzamen. Zij wilden niet tot Hem komen, opdat zij het leven zouden hebben. Dat waren niet altijd de slechtste soort van mensen, integendeel. Het waren sommigen van de besten die Christus niet wilden horen en van wie Hij, volgens de vertaling van sommigen van het oorspronkelijke (zie de kanttekening in de SV op Johannes 5: 39) zei: "Gij onderzoekt de Schriften, want u meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van mij getuigen. En u wilt tot mij niet komen, opdat u het leven mocht hebben." Zij wilden zo ver gaan als nieuwsgierigheid of kritiek hen dreef. Maar niet verder. Zij wilden in Jezus niet geloven. Maar het geestelijk oor luistert naar God. Het openen van dit oor is het werk van de Heilige Geest. En dit is een kenmerk van het volk dat Christus verkoren en met zijn bloed gekocht heeft dat zij niet slechts de holle klank horen, maar ook de verborgen zin. Niet slechts de blote letter verstaan, maar ook de geestelijke lering die er in ligt opgesloten. En ook niet bloot met het uitwendig orgaan, maar met het hart. Het voorname punt is, dat zij *zijn* stem horen. O, indien allen, die mijn stem horen, Christus' stem hoorden, hoe zou ik heengaan in iedere straat van deze stad om het Evangelie van Jezus Christus te verkondigen. Helaas echter! De stem van de leraar is volstrekt onbekwaam om ook maar één enkele ziel te verlossen, tenzij de stem van

Christus doordringt tot de consciëntie. "Mijn schapen horen mijn stem." De stem van Jezus, zijn raad, zijn gebod, bekleed met het gezag van zijn eigen heiligheid, soevereine uitspraak. Als het Evangelie tot u komt als het Evangelie van Christus, in betoning van de Geest, dan wordt de uitnodiging door Hem tot u gericht. u kunt het uit geen ander oogpunt beschouwen. En daarom moet u het ontvangen en aannemen. Als zijn vorstelijke macht over u komt - en, daar Hij machtig is om te behouden, legt Hij zaligmakende kracht in het Woord. Dan hoort u Christus' stem als een gebod, waaraan gehoorzaamd moet worden, als een roepstem, waarop acht dient geslagen en waarop ten spoedigste antwoord gegeven moet worden.

O geliefden, vergenoegt u toch nooit met slechts de stem van de prediker te horen. Wij zijn slechts de spreekbuis van Christus: er is in ons niets, het is slechts zijn spreken door ons, dat enig goed kan doen. O kinderen van God, sommigen van u luisteren niet altijd naar de stem van Christus in de prediking. Terwijl wij het woord verklaren en uitleggen, maakt u aanmerkingen op ons. Onze stijl, of onze toon, ja zelfs onze gebaren houden uw gedachten bezig. Of laat mij liever zeggen: leiden uw gedachten af. "Wat ziet u zo sterk op ons?" Ik smeed u, geef minder acht op de livrei van de dienstknecht en let zorgvuldiger op de boodschap van de Meester. Luistert met behoedzaamheid, zo u wilt, maar oordeelt met verstand, zo u kunt. Ziet hoeveel zuiver graan, hoeveel van Christus er is in de prediking. Gebruikt uw zeef; doet weg al het kaf, behoudt slechts de goede tarwe; hoort naar de stem van Christus. Het zou goed wezen, zo wij ons zelf in de schaduw stelden ten einde Hem in het licht te stellen. Ik zou wensen zo te prediken dat u mij geheel en al uit het oog verliest, Maar het volle gezicht hebt op Jezus alleen. O dat u zijn stem zó mocht horen, dat de onze er door overstemd wordt. Dit is het teken, het bijzondere kenmerk van hen die Christus' eigen volk zijn: zij horen zijn stem. Soms klinkt zij in de prediking. Een andermaal spreekt zij uit het boek der boeken dat dikwijls zo grovelijk wordt veronachtzaamd. En dan weer komt zij in de nachtwake. Zijn stem kan tot ons spreken in de straten. Zwijgend, ten opzichte van geluid, echter toch in welbekende tonen, zoals wij ze soms horen in dromen, wordt de stem van Christus duidelijk vernomen in de ziel. Zij zal tot u spreken in liefelijke en in zware wegen van Gods voorzienigheid. Ja, wij kunnen Christus' stem horen in het ritselen van elk blad aan de boom, in het huilen van de wind, in het ruisen van de golven. En er zijn van de zodanigen die geleerd hebben op Christus' borst te leunen, totdat zij in de ogen van geheel de wereld waren als een schelp die in de oceaan ligt van Christus' liefde. Immer luisterende naar de welluidende tonen die hun uit deze onpeilbare, geheimenisvolle diepte tegen ruist. De golven van zijn liefde heffen zich steeds omhoog en zijn in het oor van de christen als een plechtige koorzang. O dat wij ieder voor ons zelf Christus' stem mochten horen! Ik bemerk dat de taal te kort schiet. En beelden te zwak zijn om haar machtige invloed aan te duiden.

Er is echter nog één punt, dat wel waard is opgemerkt te worden. Ik denk, dat onze Heere hier bedoelde, dat zijn schapen, als zij zijn stem horen, haar zo goed kennen, dat zij haar terstond van die van een vreemde weten te onderscheiden. Het ware kind van God kent het verschil tussen Wet en Evangelie. Het is niet door het leren van een catechismus, door het lezen van theologische boeken, of door het aanhoren van eindeloze twistgesprekken dat hij dit onderscheid ontdekt. Er is een instinct van zijn wedergeboren natuur, oneindig meer het vertrouwen waard dan alle lessen die men hem heeft laten leren. De stem van Jezus! Ach! Er is geen muziek die er mee vergeleken kan worden. Indien u haar eens gehoord hebt, dan kunt u haar niet voor die

van iemand anders houden. En evenmin zult u de stem van iemand anders voor de stem van Jezus houden. Sommigen zijn nog kinderkens in de genade; anderen zijn reeds volwassen. En hun zintuigen zijn geoefend. Maar er is één zintuig dat spoedig ontwikkeld wordt - het is het zintuig van het gehoor. Het is zo gemakkelijk de blijde klokkentonen van het Evangelie van de doodklok van de wet te onderscheiden, want de letter doodt. Maar de Geest maakt levend. "Doe, of sterf", zegt Mozes. "Geloof en leef", zegt Christus. Deze twee moet u van elkaar weten te onderscheiden. Ja; en ik geloof dat zij ook even schrandere zijn om te onderscheiden tussen het vlees en de Geest. Laten sommigen van de zwaksten van Gods kinderen een prediking aanhoren, versierd met al de schoonheid van de redeneerkunst. En laat de leraar de waardigheid van de menselijke natuur verheffen en de genoegzaamheid van de menselijke rede. Om de weg der gerechtigheid te vinden. En u zult hen horen zeggen: "Dit is zeer geleerde, zeer fraaie taal, Maar er is geen voedsel in voor mijn ziel." Breng nu echter de beschaafdsten, meest ontwikkelde christen onder het gehoor van een prediking die zeer gebrekkig is in de vorm. Onnauwkeurig zelfs ten opzichte van de regels van de spraakkunst. Zo zij echter vol is van Jezus Christus, dan weet ik, wat hij zal zeggen. "O! Aan de man is niet veel gelegen en evenmin aan de schotel, waarop hij ons de spijs heeft toegediend. Maar het was voedsel voor mijn ziel, waarvan ik van harte genoten heb. Het was vet vol mergs, want ik kon er Christus' stem in horen." Ik zal niet verder op deze proeven ingaan; Maar dit is zeker: de schapen kennen Christus' stem, en kunnen haar zeer gemakkelijk onderscheiden. Ik zag onlangs honderden van lammetjes bij elkaar. En hun moeders waren er ook bij. Als het mij nu als taak was gesteld bij elk schaap het lammetje te voegen dat er bij behoorde, ik zou er heden nog niet mee gereed zijn. De lammetjes echter kenden zelf hun moeders. En de moeders kenden de lammetjes. En zeer tevreden waren zij in het gezelschap van elkaar.

Ieder heilige, hoe zeer hij ook somwijlen vermengd is met allerlei soorten van belijders, kent Christus. En Christus kent hem. En daarom is hij aan zijn Eigenaar verbonden. Dat is het merk op het oor. u hebt soms twee kudden schapen tegelijk op de weg gezien en dan zei gij: "Hoe kunnen de herders ze toch uit elkaar houden? Zij zullen onder elkaar vermengd worden." Dat gebeurt echter niet. Zij gaan een eind weegs te samen en voor een ogenblik vermengen zij zich onder elkaar. Maar daarna scheiden zij zich van elkaar af, want zij kennen de stem van hun meester, "de stem van de vreemde kennen zij niet." Morgen zullen velen van u uitgaan in de wereld. Sommigen gaan naar de beurs, anderen naar de markt, wederom anderen naar de fabriek. u bent allen vermengd. Ja, maar die schijnbare verwarring in uw gezelschap is tijdelijk, niet werkelijk en blijvend. u zult wederom uit de verwarring geraken, u zult naar huis en tot uw eigen metgezellen terugkeren. En als wij onze pelgrimsreis volbracht zullen hebben, dan zal de een de weg inslaan naar de heerlijkheid en de ander naar de afgrond van de ellende. Dan zal er geen vergissing plaats hebben. u zult de roepstem van de Meester horen en gehoorzamen. Er is een merk op het oor, waaraan ieder heilige gekend wordt.

Christus' schapen horen zijn stem in gehoorzaamheid. Dit is een gewichtig bewijs van het discipelschap. Ja, voorwaar! Het kan voor menigeen een bestraffing zijn. O, hoe wenste ik, dat u hieromtrent zorgvuldiger waart! "Die mijn geboden heeft en ze bewaart", zegt Christus, "die is het, die mij liefheeft." "Die mij niet liefheeft die bewaart mijn woorden niet." Hoe is het dan dat er geboden van Christus zijn, die sommige christenen maar altijd blijven afschuiven? "Dit is wel een gebod des Heeren", zeggen zij, "maar het is niet van het allergrootste belang: het is niet volstrekt

noodzakelijk er aan te gehoorzamen." O, hoe moet de liefde ontbreken in het hart van hem, die denken kan, dat iets wat de Bruidegom u beveelt te doen van geen belang is! Zij die liefhebben, achten ook kleine zaken van groot belang, inzonderheid als zij beschouwd moeten worden als het teken van de kracht en de tederheid van de liefde. Het kan wezen dat het om de betrekking te bewijzen die er bestaat tussen een huisvrouw en haar echtgenoot, niet volstrekt noodzakelijk is, dat zij zich op de hoogte tracht te stellen van zijn smaak. Met zijn wensen te rade gaat of acht geeft op hetgeen hem aangenaam en gemakkelijk is. Maar zal zij er minder naar streven hem te behagen, omdat zij door liefde, en niet door vrees wordt gedrongen? Ik denk het niet.

En kan het zijn, mijn broeders dat u zulk een gedachte koestert als door uwe onachtzaamheid wordt aangeduid? Denkt u waarlijk, dat, nadat Christus zijn keus op u gevestigd heeft en de liefde van Christus u geschonken is, u nu voorts zo tekortkomend en zo onachtzaam mocht zijn, als het u behaagt? Mogen wij niet veeleer denken, dat u door een heilige, vurige ijver bezield bent en luisteren zult om ook het minste geluid van Zijn stem op te vangen, ten einde zijn wil te doen? Hoe gering of onbeduidend het gebod ook mag schijnen in de ogen van anderen. Van hoe weinig betekenis het ook mag wezen in vergelijking met onze zaligheid, - de vraag is: heeft de Heere het geboden? Zo ja, dan horen de schapen zijn stem en zij volgen Hem.

Christus heeft zijn schapen gemerkt op hun voeten, zowel als op hun oren. Zij volgen Hem: zij worden zachtjes geleid, niet met hardheid voortgedreven. Zij volgen Hem als de overste Leidsman van hun zaligheid. Zij vertrouwen in de kracht van zijn arm om de weg voor hen te banen. Al hun betrouwen is op Hem gevestigd, al hun hoop berust op Hem. Zij volgen Hem als hun Leraar; zij noemen niemand "Rabbi" dan Christus alleen. Hij is de onfeilbare bron van hun geloofsbelijdenis. En zo willen zij hun geest, hun gemoed niet laten beheersen door conclaves, concilies, noch decreten. Heeft Christus het gezegd? Het is genoeg. Zo Nee, dan heeft het voor mij geen meerdere betekenis dan het huilen van de wind. Zij volgen Christus als hun Leraar.

En de schapen van Christus volgen Hem als hun voorbeeld; zij begeren in de wereld te zijn, gelijk Hij was. Het is een van hun kenmerken dat in meerdere of mindere mate hun gezindheid en hun geest als die van Christus is. En zo zij slechts konden zouden zij gaarne geheel en al als hun Heere zijn.

Zij volgen Hem ook als hun Gebieder, hun Wetgever, hun Vorst. "Zo wat hij ulieden zal zeggen, doet dat," alzo luidde de verstandige taal van zijn moeder. En het is de verstandige regel voor de kinderen: "Zo wat hij ulieden zal zeggen, doet het." O zalig zullen diegenen zijn boven velen, van wie gezegd zal worden: "Dezen zijn het, die hun klederen niet bevlekt hebben." Dezen zijn het, die het Lam volgen, waar het ook heen gaat." Sommigen van hen, die Hem volgen, zijn niet zeer nauwgezet. Zij beminnen Hem. Het betaamt ons niet hen te oordelen. Veeleer gaan wij naast hen staan en nemen ons deel van de bestraffing. Zalig boven allen echter zijn zij die de indruk zien van de voetstap, de voetstap van de voet die eens doorboord was. En hun voet daarin plaatsnemen. En dan wederom in diezelfde voetstap Hem dus volgen, waar Hij is voorgegaan, totdat zij ten laatste opklommen tot den troon. Houdt u dicht bij Christus.

Neemt ook zijn kleine geboden waar, en dat wel ten einde toe. Herinnert u dat Hij gezegd heeft: "Zo wie dan een van deze minste geboden zal ontbonden en de mensen alzo zal geleerd hebben, die zal de minste genaamd worden in het koninkrijk der hemelen." Stelt u er niet aan bloot de minste te zijn in het hemelse koninkrijk, al is het

ook, dat dit beter is dan de grootste te zijn in het rijk der duisternis. O, zoekt zeer nabij Hem te zijn, een uitgelezen schaap van zijn verkoren kudde te zijn en het merk duidelijk op uw voet te dragen!

Ik zal mij niet ophouden om deze waarheden toe te passen; Maar het aan een iegelijk van u overlaten om zijn eigen hart te onderzoeken. Heb ik het oormerk? Heb ik het voetmerk? "Mijn schapen horen mijn stem", "en zij volgen mij." Ik hoop, dat ik tot hun getal behoor.

III.

Het laatste punt, waarmee wij nu zullen eindigen, is - HET VOORRECHT VAN CHRISTUS' SCHAPEN. Dat voorrecht schijnt op de eerste aanblik niet groot. Maar als wij het nauwkeurig bezien dan zullen wij er een verbazend grote mate van zegen en zaligheid in ontdekken. "Ik ken ze." Wat betekent dit?

De tijd ontbreekt mij om u te zeggen alles wat het betekent. "*Ik ken ze.*" Is het tegenovergestelde daarvan niet een van de verschrikkelijkste dingen die voor de dag van het oordeel bewaard zijn? Sommigen zullen zeggen: "Heere, Heere, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd, en in uw naam duivelen uitgeworpen?" En Hij zal zeggen: "Voorwaar, voorwaar, *ik heb u nooit gekend*, gaat weg van mij, u vervloekten." Meet nu de hoogte van dat voorrecht af naar de diepte van deze ellende. "Ik heb u nooit gekend." Hoeveel smaad en verachting ligt hierin niet opgesloten! Welk een brandmerk van eerloosheid wordt er door ingedrukt! Verander dit toneel. "Ik ken hen", zegt de Verlosser, "Ik ken hen." Hoe schitteren zijn ogen van vriendelijkheid; hoe brandt hun het oog van dankbaarheid, als Hij zegt: "Ik ken hen"!

Ach, als iemand een vriend of bekende had, die hij na jaren van afwezigheid terug vond als een ellendig, doortrapt misdadiger, een door en door slecht mens, dan ben ik er tamelijk zeker van dat hij niet overal zal gaan vertellen dat hij die mens gekend heeft. Al zou hij ook genoodzaakt kunnen wezen te bekennen dat hij jaren geleden een lichte kennis met hem had aangeknoopt. Maar ofschoon onze Heere Jezus Christus weet, wat arme, onwaardige schepselen wij zijn, zo zal Hij toch, als wij voor de grote, witte troon gebracht zullen worden, ons belijden verklaren dat Hij ons kent. Hij kent ons ook. Wij zijn oude bekenden van Hem. En Hij heeft ons gekend van voor de grondlegging van de wereld: "Want die Hij te voren gekend heeft die heeft Hij ook te voren verordeneerd aan het beeld van zijn zoon gelijkvormig te zijn, opdat hij de eerstgeborene zij onder veel broederen. En die hij te voren verordeneerd heeft, dezen heeft hij ook geroepen." Er zijn hierin schatten van genade; maar wij zullen het nog van een andere kant beschouwen. Onze Heiland kent ons, onze Herder kent ons.

Geliefden, Hij kent uw persoon en alles wat u betreft. U, met dat ziekelijke lichaam, u met dat hoofd, waarin u altijd pijn hebt, kent Hij. En Hij kent uw ziel met alles wat er in omgaat, met al haar gevoelens en gewaarwordingen, met die verlegenheid, die bezorgdheid, die aangeboren neerslachtigheid - Hij kent het alles. Een geneesheer kan u bezoeken. En onderzoeken zonder te kunnen ontdekken, wat de oorzaak is van uwe ziekte; maar Christus kent u door en door; Hij begrijpt ieder deel van uw wezen. "Ik ken ze", zegt Hij, en daarom kan Hij u ook het geneesmiddel voorschrijven. Hij kent uw zonden. Laat u dit niet verschrikken, want Hij heeft ze alle uitgedelgd. Hij kent ze slechts om ze te vergeven, ze te bedekken met zijn gerechtigheid. Hij kent uw velerlei bederf. Hij zal u helpen het te overwinnen. Hij zal met u handelen in zijn voorzienigheid en genade, zodat het uitgeroeid, ontworteld zal worden. Hij kent uw verzoeken. u woont wellicht ver van uw ouders en christelijke vrienden, u had te worstelen met een buitengewone verzoeking. En nu wenst u naar huis te kunnen gaan

om het uw moeder te zeggen. O! Hij weet het, Hij weet het. Hij kan u beter helpen dan uw moeder.

"Ik wenste wel", zegt u, "dat de leraar de verzoeking kende die ik te doorstaan had." Vertel het hem niet. God weet het. Gelijk Daniël niet nodig had, dat Nebukadnezar hem zijn droom zou vertellen, maar hem zijn droom met de uitlegging er bij te kennen gaf, zo kan God ook u vertroosting zenden. Er zal een woord wezen, even gepast voor uw toestand, alsof die toestand in een boek gedrukt te lezen stond. En de prediker er volkomen mee bekend was. Zo moet het zijn. Geloof het vrij, de Heere kent uw verzoeking. En slaat u gade in uw beproeving, Of het een ziek kind is, of iets in uw zaken dat onlangs plaats had. Of een laster, waardoor uw hart werd gewond - er is geen smart die u gevoelt, of God ziet haar even gewis als de wever de spoel ziet die hij met zijn hand heen en weer werpt. Hij kent uw beproeving. En Hij verstaat de betekenis van uw zuchten. Hij leest de verborgen begeerte van uw hart. u behoeft haar noch te schrijven, noch uit te spreken: Hij heeft het reeds alles verstaan. u zei: "Ach! Mocht toch dit kind bekeerd worden! Mocht ik toch toenemen in genade!" Hij weet het. Er is geen woord op uw tong, er is geen begeerte in uw hart, of Hij kent ze. O geliefde, Hij kent uw oprechtheid! u wenst u wellicht aan te sluiten bij de gemeente, maar uw voorstel daartoe werd afgewezen, omdat u geen voldoende getuigenis kon afleggen. Indien u oprecht zijt, Hij weet het. Hij weet daarenboven ook wat uw angst, wat uw bezorgdheid is. u kunt aan anderen niet zeggen, wat u zo bitter zwaar valt - het hart kent zijn eigen bittere droefheid - maar Hij weet het. Gelijk zijn verborgenheid is voor u, (Ps.25:14) zo is uw verborgenheid voor Hem. Hij kent u. Hij weet, wat u hebt trachten te doen. Die gave in het verborgen, dat offer zo in stilte gebracht, waar niemand het zien kon - Hij weet het. Hij heeft het gezien. En Hij weet, dat u Hem lief hebt. "Ja," zegt u bij u zelf, "indien ik U, dierbare Jezus, ooit liefgehad heb, dan is het nu." Nee, u kunt het Hem niet zeggen; u kunt het niet aan anderen zeggen, Maar Hij weet alles.

En nu tot besluit: laat ons zeggen dat er in de tekst een wederkerige kennis is. "Ik ken dezelve, maar zij kennen ook mij, omdat zij mijn stem horen en haar herkennen." Hier is een wederkerige belijdenis. Christus spreekt, anders zou er geen stem zijn: zij horen, anders zou de stem nutteloos zijn. "Ik ken ze," dat zijn zijn gedachten die uitgaan naar hen. "Zij volgen mij," dat zijn hun gedachten die uitgaan naar Hem. Hij gaat hun voor, anders zouden zij hem niet kunnen volgen. Maar zij volgen, als Hij hun voortgaat. Daar zij elkaars tegenbeeld zijn, zal, wat de een doet, de ander door genade ook doen. En wat de genade in de schapen werkt, wordt door de Herder erkend. En dat werkt Hij dan ook wederkerig voor hen. Christus en zijn gemeente worden de echo van elkaar. Van Zijn is de stem, van hun is er slechts de flauwe echo van. Maar het is een getrouwe echo. En daaraan zult u weten, wie van Christus is. Geven zij een weerklank van hetgeen Christus zegt? O hoe wenste ik dat wij allen schapen waren! Hoe smacht mijn ziel er naar dat velen van ons die nog van zijn stal niet zijn, toegebracht zullen worden. Moge de Heere u toebrengen, geliefde hoorders. De Heere schenkt u zijn genade en maakt u tot zijn eigendom. Hij vertrooste u en brenge u er toe Hem te volgen. En zo u de zijnen zijt, toont het. Deze waarde broeders en zusters begeren thans Christus te belijden in uw midden. Indien zij recht hierin handelen en u doet niet, zoals zij doen, dan doet u verkeerd. Indien het de plicht is van de een, dan is het de plicht van allen. En indien één christen het kan nalaten Christus te belijden, dan kunnen allen het nalaten. En dan zal er nergens een zichtbare gemeente zijn. En dan moeten de zichtbare middelen der genade ook verdwijnen. Indien u Hem kent, zo erkent Hem, want Hij heeft gezegd: "Een iegelijk, die mij belijden zal voor de

mensen, die zal ik ook belijden voor mijn Vader, die in de hemelen is. Maar zo wie mij verloochend zal hebben voor de mensen, die zal ik ook verloochenen voor mijn Vader die in de hemelen is." God zegene u, om Christus wil, Amen.

Uit: "De gelijkenissen van de Heiland"

.

14. Zonder Christus - niets

"Zonder Mij kunt u niets doen. Johannes" 15 : 5.

Dit is niet de taal van een gewoon mens. Geen heilige, geen profeet, geen apostel zou ooit een gezelschap van getrouwe mannen hebben toegesproken en tot hun gezegd hebben: "Zonder mij kunt u niets doen." Indien Jezus Christus, gelijk sommigen zeggen, een goed man, maar ook niets meer, was geweest, dan zou zulk een taal onbetamelijk geweest zijn en onbestaanbaar met zijn karakter. Onder de deugden van een volmaakte mens behoort voorzeker ook bescheidenheid en nederigheid; maar zulke woorden zouden in de mond van een gewoon mens van schaamteloze verwaandheid getuigen. Het is onmogelijk te denken, dat Jezus van Nazareth, indien Hij niet méér dan mens was geweest, ooit deze volzin zou hebben kunnen uitspreken: "Zonder mij kunt u niets doen." mijn broeders, in deze volzin hoor ik de stem van die Goddelijke Persoon, zonder wie geen ding is gemaakt, dat gemaakt is. De majesteit der woorden openbaart de Godheid van Hem, die ze heeft uitgesproken. De "Ik ben" komt uit in het persoonlijk voornaamwoord "mij", en die aanspraak op alle macht omsluiert de Almachtige. Deze woorden betekenen de Godheid, of zij betekenen niets. De geest, waarin wij naar deze taal luisteren, is die der aanbidding. Laat ons het hoofd buigen in plechtige aanbidding, en ons aldus verenigen met de schare rondom de troon, die kracht en heerschappij en macht toeschrijven aan Hem, Die op de troon zit en het Lam.

In deze gemoedstoestand van aanbidding zullen wij des te beter voorbereid zijn om tot het hart van de tekst door te dringen. Ik zal niet spreken over de zedelijke onmacht der onwedergeborenen, ofschoon ik in die leerstelling van harte geloof; want deze waarheid lag niet op des Heeren weg, toen Hij deze woorden uitsprak, en Hij heeft er toen ook niet op gezinspeeld. Het is volkomen waar, dat onwedergeboren mensen, *zonder Christus zijnde, geen enkele geestelijke daad tot stand kunnen brengen, niets kunnen doen*, dat welbehaaglijk is in Gods oog; maar onze Heere sprak toen niet *tot* onwedergeboren mensen, en Hij sprak toen ook niet *van* hen. Hij was omringd door zijn apostelen, de elven, van wie Judas als onkruid uitgewied was; en het is tot hen, als tot de ranken van de ware wijnstok, dat Hij zegt: "Zonder mij kunt u niets doen." Dit betreft hen, die in de wijnstok zijn, en zelfs tot de zodanigen, die gesnoeid zijn en voor een wijle bevonden zijn te blijven in de stam, welke is Christus. Zelfs in de zodanigen is een volstrekte onmacht om iets heiligs voort te brengen, indien zij afgescheiden zijn van Christus.

Wij zijn thans niet geroepen om te spreken over alle vormen van doen, die buiten onze macht zijn, maar van die vorm van doen, die in de tekst wordt bedoeld. Er zijn zekere vormen van doen, waarin mensen uitmunten, die weinig of niets van Christus weten; maar de tekst moet in zijn eigen verband worden beschouwd, en dan is de waarheid duidelijk. De gelovigen worden hier aangeduid onder het beeld van ranken in de wijnstok, en het doen, waarvan wordt gesproken, moet dus het voortbrengen zijn van vrucht. Ik zou dit kunnen overbrengen in de volgende bewoordingen: "Buiten Mij kunt u niets voortbrengen - niets maken, niets scheppen, niets teweegbrengen." Er wordt hier gesproken van dat doen, dat voorgesteld kan worden door de vrucht van de wijnrank, en dus tot die goede werken en genadegaven des Geestes behoort, die verwacht worden van mensen, welke geestelijk met Christus zijn verenigd. Het is van dezen, dat Hij zegt: "Zonder mij kunt u niets doen." Onze tekst is slechts een andere

vorm van het vierde vers: "Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zich zelf, zo zij niet in de wijnstok blijft, also ook u niet, zo u in Mij niet blijft." Ik zal dus het woord richten tot u, die belijdt de Heere te kennen en lief te hebben, en grotelijks begeert zijn naam te verheerlijken. U moet ik doen gedenken, dat de vereniging met Christus een noodzakelijk en onmisbaar vereiste is; want alleen dan, als u één zijt met Hem, en één met Hem blijft, kunt u de vruchten voortbrengen, waaruit blijkt, dat u waarlijk tot de zijnen behoort.

"Zonder mij kunt u niets doen."

1. Door die volzin wordt in de eerste plaats HOOP in mij opgewekt.
2. Maar nu ten tweede: er vaart mij EEN HUIVERING VAN VREZE door mijn hart.
3. Ik zie een visioen van EEN ALGEHEEL FALEN, een volstreckte mislukking.
4. ik hoor EEN STEM DER WIJSHEID, een stem als het suizen van een zachte stilte, die spreekt uit de tekst, en tot ons, die in Christus zijn, zegt: LAAT ONS DIT ERKENNEN.
5. Terwijl ik luisterde naar mijn tekst, gelijk een kind een schelp aan zijn oor houdt, totdat hij de zee hoort bruisen, hoorde ik in mijn tekst EEN LIED DER TEVREDENHEID.

I.

"Zonder mij kunt u niets doen." Door die volzin wordt in de eerste plaats HOOP in mij opgewekt. Er moet iets *gedaan* worden, onze godsdienst moet grote, praktische gevolgen hebben. Ik heb aan Christus gedacht als aan de wijnstok, en aan de myriaden van ranken in Hem, en mijn hart heeft grote dingen gehoopt. Welk een wijnoogst moet uit zulk een wortel voortkomen! Ranken zijnde in Hem, wat vruchten moeten wij niet voortbrengen! Er kan geen schaarsheid, niets armoedigs zijn in de vrucht van een wijnstok, die zó vol sap is. Vrucht van de beste hoedanigheid, vrucht in de grootste overvloed, ongeëvenaarde vrucht moet door zulk een wijnstok worden gedragen. Er is muziek in dat woord "doen". Ja, mijn broeders, Jezus ging het land door goeddoende, en in Hem zijnde, zullen ook wij goed doen. In Hem is alles krachtig, praktisch, - in één woord vruchtdragend, en met Hem verenigd zijnde, zal ook veel door ons gedaan worden. Door de almachtige genade van God zijn wij verlost buiten elk doen van ons zelf, en nu wij verlost zijn, verlangen wij ook wederkerig iets te *doen*; wij koesteren de hoge eerezucht, om onze grote Heere en meester van enig nut te kunnen zijn. Ofschoon er in de tekst een ontkenning is, wekt hij toch in onze ziel de hoop op, dat wij, eer wij van hier gaan en niet meer zijn, ook nog op aarde iets voor Christus kunnen doen.

Geliefden, er is de heilige eerezucht en de hoop, dat wij iets kunnen doen, om God te verheerlijken door *de vruchten* voort te brengen *van heiligheid, vrede en liefde*. Wij zouden wensen de leer van God, onze Zaligmaker in alles te versieren. Door reinheid van wandel, door kennis, door lankmoedigheid, door ongeveinsde liefde, door alle goed en heilig werk zouden wij de lof van onze God willen verkondigen. Wij weten, dat wij zonder de Heere Jezus niet heilig kunnen zijn, maar verenigd met Hem, overwinnen wij de wereld, het vlees en de duivel en wandelen in klederen, die onbesmet zijn van de wereld. De vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid en alle heilige wandel. Tot geen van deze dingen zijn wij bekwaam in ons zelf, maar in het geloof kunnen wij met Paulus zeggen: "Ik vermag alle dingen door Christus, die

mij kracht geeft." Wij kunnen versierd zijn door rijke vruchten, wij kunnen de Heiland blijdschap doen hebben in ons, opdat onze blijdschap vervuld worde.

Wij begeren niet slechts vruchten voort te brengen in ons zelf, maar ook veel *vrucht* te dragen *in de bekering van anderen*, evenals Paulus begeerde enige vrucht te hebben onder de Romeinen. Te dien opzichte vermogen wij alleen en in onszelf niet het allerminste of geringste, maar verenigd met Christus brengen wij de Heere vruchten voort. De Heere Jezus zegt: "Die in mij gelooft, de werken, die ik doe, zal hij ook doen, en zal meer doen dan deze; want ik ga heen tot mijn Vader." Broeders, de hoop wordt levendig in ons hart, dat wij, een iegelijk van ons, veel zielen tot Jezus zullen brengen. Niet omdat wij enigerlei kracht hebben in ons zelf, maar omdat wij verenigd zijn met Jezus, koesteren wij de blijde hoop vruchten te zullen voortbrengen door anderen tot kennis van het Evangelie te brengen.

Die hoop doet mijn ziel ontvlammen, en ik zeg tot mij zelf: indien dit zo is, indien er zovele ranken zijn, en indien al deze ranken leven, hoe veel *vruchten van nog meerdere zegeningen zullen er dan niet rijpen voor deze ar me wereld*. De mensen zullen gezegend worden in ons, omdat wij gezegend zijn in Christus. Welk een invloed zal er niet uitgaan van tienduizend godvruchtige levens! Welk een invloed moet er niet geoefend worden op ons land door duizenden van Christen mannen en vrouwen, die liefde, vrede, gerechtigheid, deugd en heiligheid op praktische wijze bevorderen! En indien ieder hunner er naar streeft anderen tot Christus te brengen, hoe talrijk zullen dan niet de bekeringen zijn, en hoe sterk zal de kerke Gods dan niet worden uitgebreid! Weet u niet, dat zo er slechts tien duizend ware Christenen in de wereld waren, die ieder elk jaar een ander Christen toebrachten, er geen twintig jaren nodig zouden zijn om de bekering van geheel de bevolking der aarde tot stand te brengen? Dit is een eenvoudige rekensom, die iedere schoolknaap maken kan. Het schijnt gewis een kleinigheid, dat iedereen, die Christus kent en liefheeft, een ander toe zal brengen, en zo wij één zijn met Hem, dan kunnen wij hopen, dat dit voorzeker zal geschieden. En zo zit ik neer, en heb mijn liefelijke droom, overeenkomstig de belofte: "Uwe jongelingen zullen gezichten zien, en uwe ouden zullen dromen dromen." Ziet deze duizenden van ranken, voortkomende uit zulk een stam als Christus Jezus, en met zulk een sap als de Heilige Geest, in hem vloeiende, o gewis! deze wijnstok moet weldra de bergen bekleden met zijn groen, zodat er geen enkele barre rots is, die door zijn zegenrijke bladeren niet wordt versierd! Dan zullen de bergen van zoete wijn druipen, en al de heuvelen zullen smelten. Niet vanwege enigerlei natuurlijke vruchtbaarheid in de ranken, maar vanwege hun heerlijke wortel, en stam, en sap, zal ieder hunner rijke vruchten dragen, en elke vruchtbare tak zal over de muur lopen. Geliefden in Christus, hebt u geen sterk verlangen zulk een voleinding te zien? Begeert u niet te delen in de grootse onderneming van de wereld voor Christus te veroveren? O gij, die jong zijt en vol van levensmoed, wenst u uzelf niet in de voorste gelederen te bevinden van deze grote kruistocht? Onze ziel smacht er naar te zien, hoe de kennis des Heeren de aarde zal bedekken, gelijk de wateren de bodem der zee. Het is ons een blijde tijding, dat wij, verenigd met Christus, iets kunnen doen, waarop de Heere met welgevallen neerziet, iets, dat zijn naam eer en heerlijkheid zal toebrengen. Wij zijn niet tot werkeloosheid gedoemd; de blijdschap van het dienen, de hoge zaligheid van geven en van doen is ons niet ontzegd: de Heere heeft ons verkoren en verordineerd om vrucht voort te brengen, en dat wel blijvende vrucht. Dit is de sterke begeerte, die opkomt in onze ziel; de Heere geve, dat wij het tot een werkelijke gestalte in ons leven zien worden.

II.

Maar nu ten tweede: er vaart mij EEN HUIVERING VAN VREZE door mijn hart. Ofschoon ik brand van een zeer sterk verlangen, en mij verhef op de vleugelen van een machtige eerezucht om iets groots voor Christus te doen, zo word ik toch bij het lezen van de tekst door een plotselinge siddering bevangen. "Zonder mij": - het is dus mogelijk, dat ik zonder Christus kan zijn, en bijgevolg volstrekt onbekwaam tot enig goed. mijn vrienden, ofschoon u dit zal doen huiveren, wens ik u toch de mogelijkheid te doen gevoelen, dat u "zonder Christus" zijt. Ik wens, dat u dit tot in het binnenste van uw hart zult gevoelen. u belijdt in Christus te zijn; maar bent u werkelijk in Christus? De grote meerderheid van hen, tot wie ik hedenmorgen spreek, zijn leden van de zichtbare gemeente van Christus; maar wat zou het zijn, *indien u niet zo in Hem zijt, dat u vruchten voortbrengt?* Het is duidelijk dat er ranken zijn, die, in een zekere zin, in de wijnstok zijn, maar toch geen vruchten dragen! Er is geschreven: "Alle rank in Mij, die geen vrucht draagt, die neemt Hij weg." (Johannes 15:2 naar de Engelse overzetting, en de kanttekening op de statenbijbel). Ja, u bent een lid der gemeente, wellicht wel een ouderling, misschien een diaken, of wel een leraar, en als zodanig bent u in de wijnstok; maar brengt u vruchten van de heiligheid voort? Hebt u uzelf de Heere toegewijd? Poogt u anderen tot Jezus Christus te brengen? Of is uw belijdenis iets, dat met geen heilig leven van doen heeft, en hoegenaamd geen invloed uitoefent op anderen? Geeft het u een naam onder het volk Gods en niets meer? Zeg, is het een bloot natuurlijke vereniging met de gemeente, of is het een levende, bovennatuurlijke eenheid met Christus? Laat die gedachte u door de ziel gaan, en u in het stof neerleggen voor Hem, die van de hemel op u nederziet, zijn doorboorde hand opheft en roept: "Zonder mij kunt u niets doen." Mijn vriend, indien u zonder Christus zijt, waar dient het dan voor, dat u uw Bijbelklas aanhoudt? Want u kunt niets doen. Waartoe is het nut, *dat ik hier kom op deze kansel, indien ik zonder Christus ben?* Waartoe dient het, dat u hedenmiddag naar de zondagsschool gaat, indien u met dit al zonder Christus zijt? Tenzij wij zelf de Heere Jezus bezitten, kunnen wij Hem niet aan anderen brengen. Tenzij wij het levende water in ons binnenste hebben, springende tot in het eeuwige leven, kunnen wij niet zo overvloeien, dat stromen van het levende water uit ons voortkomen.

Ik zal het nog op een andere wijze voorstellen. - Wat zou het zijn, indien u wel in Christus zijt, *maar niet zo, dat u in Hem blijft?* Uit sommige woorden van onze Heere blijkt het, dat er ranken in Hem zijn, die weggenomen worden en dan verdorren. "Zo iemand in Mij niet blijft, die is buiten geworpen gelijkewijs de rank, en is verdord." Er zijn sommigen, die naar zijn naam genoemd zijn, en gerekend worden tot zijn discipelen; wier namen gehoord worden, telkenmale als de monsterrol der kerk wordt afgelezen, en die toch niet in Hem blijven. Wat zou het zijn, mijn hoorder, indien u alleen des zondags in Christus zijt, maar de gehele week in de wereld! Indien u alleen aan de Avondmaalsdis in Christus zijt, of op de bidstond, of op de bepaalde tijden van openlijke Godsverering? Wat zou het zijn, indien u slechts af en toe in Christus zijt! Indien u uitwendig een heilige, en inwendig een duivel zijt! Ach mijn vriend, wat zal het einde wezen van zulk een gedrag? En toch zijn er van de zodanigen, die volharden in het streven om een tussenpozende gemeenschap met Christus te onderhouden: heden in Christus, omdat het de sabbatdag is; morgen buiten Christus, omdat het marktdag is; en gehoorzaamheid aan Christus lastig is en ongelegen komt, terwijl er gekocht en verkocht wordt. mijn vrienden, dat gaat niet; dat is niet recht. Wij moeten zó in Christus zijn, dat wij altijd in Hem zijn, want anders zijn wij geen levende

ranken van de levende wijnstok, en dan kunnen wij geen vrucht dragen. Indien er zo iets bestond als een wijnrank, die slechts nu en dan met de stam verenigd is, zou u dan denken, dat zij de wijngaardenier vrucht zou opleveren. En evenmin kunt u vrucht dragen, zo u nu eens wèl, en dan weer niet in Christus zijt. u kunt niets doen, zo u niet voortdurend met Hem verenigd zijt.

Toen ik eens op reis was naar de plaats, waar ik gewoonlijk mijn winterrusttijd doorbreng, overnachtte ik te Marseille en werd daar door een hevige pijn overvallen. Het was koud in de kamer van mijn hotel, en dus verzocht ik, dat men er vuur zou aanleggen. Ik zat daar neder in sombere, neerslachtige gemoedsstemming, toen mij plotseling de tranen in de ogen kwamen, alsof ik door een grote smart was aangegrepen. Nooit zal ik de gedachten vergeten, die mijn hart bewogen. De portier van het hotel kwam binnen met een hand vol twijgen om het vuur aan te maken. Hij was op het punt om die twijgen in de kachel te werpen als vuurmakers, om het hout spoedig op te doen vlammen, toen ik hem vroeg om ze eens te mogen zien. Het waren verdorde wijnranken, die bij het snoeien afgesneden waren. O! dacht ik, zal dat ook mijn lot wezen? Hier ben ik, ver weg van huis, niet in staat vrucht te dragen, gelijk is zou wensen. Zal ik eindigen, terwijl dit mijn lot is? Zal ik bewaard worden om in het vuur geworpen te worden? Deze twijgjes maakten deel uit van een goede wijnstok, ranken, die er ongetwijfeld fris en groen uitzagen; maar nu dienen zij slechts tot voedsel van de vlam. Zij waren afgesneden en als onnutte dingen weggeworpen, en de mensen hadden ze opgeraapt en in bosjes samengebonden, en nu werden ze smadelijk in het vuur geworpen! Welk een beeld! Daar is een groep leraren; zij worden als een bundel samengebonden en in het vuur geworpen. Daar is zulk een bundel van ouderlingen! Hier een bundel van diakenen, een bundel van lidmaten der gemeente, een bundel van zondagsschoolonderwijzers! "Men vergadert dezelve, en men werpt ze in het vuur, en zij worden verbrand." Waarde broeders en zusters, zal dit het lot wezen van iemand onzer, die de naam van Christus hebben aangeropen! Terecht mocht ik zeggen, dat ons een huivering kan bevangen, terwijl wij luisteren naar deze woorden: "Zonder mij." Zonder Christus zal ons einde inderdaad verschrikkelijk zijn. Eerst: geen vrucht; dan: geen leven; en eindelijk geen plaats onder de heiligen, geen bestaan in de kerk van God. Zonder Christus doen wij niets, zijn wij niets, zijn wij erger dan niets. Dit is thans de toestand van de heiden; en eenmaal was dit ook onze toestand; God verhoede, dat het ook thans onze toestand zij - zonder Christus "geen hoop hebbende." Hier is een ernstige reden tot het onderzoeken van ons hart, en daartoe zal ik dit onderwerp nu verder aan u overlaten.

III.

En zo ben ik genaderd tot mijn derde punt. Ik zie een visioen van EEN ALGEHEEL FALEN, een volstreckte mislukking. "Zonder mij", zegt de tekst, "kunt u niets doen" - niets voortbrengen. De zichtbare kerk van Christus heeft reeds dikwijls deze proef genomen, en altijd met dezelfde uitslag. Afgescheiden van Christus, kan zijn kerk niets doen van hetgeen zij bestemd was te doen. Zij is tot een groot en edel doel in de wereld gezonden; zij heeft grote krachten tot haar beschikking; maar indien zij kon ophouden van gemeenschap te oefenen met Christus, dan zou zij volstrekt machteloos worden.

Wat zijn nu de uitwendige tekenen, dat een gemeente buiten Christus is? Ik antwoord: dit kan ten eerste gezien worden in *één bediening van het woord, zonder Christus in de leer*. Dit hebben wij zelf gezien. Wee de dag, dat dit zo is! De geschiedenis zegt ons, dat Christus niet slechts in Roomse en in de Anglicaanse kerk, maar ook evenzeer

in de andere kerken bij tijden vergeten werd. Niet slechts onder de Unitariërs, (de sekte, die de Godheid van Christus loochent.) maar ook onder de Presbyterianen, (Gereformeerden) Methodisten, Baptisten, is Jezus onteerd geworden. Er zijn pogingen aangewend om het doen zonder Christus als de waarheid voor te stellen, die gepredikt moet worden. O hoe ontzettend is die dwaasheid! Zij verheerlijken in hun prediking het menselijk verstand, en hopen, dat dit de grote kracht van God zal blijken te zijn, maar dat is het niet. "Gewis!" zeggen zij, "nieuwe gedachten en een fijn beschaafde taal zullen de mensen aantrekken en winnen!" Het streven van de predikers is om leiders te worden van de gedachte; zullen zij dan niet de menigte beheersen en de ontwikkelden bekoren? Voeg daar nu nog muziek en fraaie kerkgebouwen bij, en wat zou dan het succes in de weg staan?" Menig jong predikant heeft daar al zijn gedachten aan gewijd - zeer beschaafd en verstandelijk ontwikkeld te zijn, en wat heeft hij nu met deze fraaie, schitterende middelen uitgewerkt?

De som totaal is uitgedrukt in de tekst - "Niets." "Zonder Mij kunt u niets doen." Welk een leegte werd door deze dwaasheid geschapen! Als de kansel zonder Christus is, zijn de stoelen en banken al zeer spoedig zonder mensen. Ik heb een kerk gekend, van welks kansel jaren lang een zeer voornaam godgeleerde gehoord kon worden. Een bekeerde Jood naar Londen komende om een vriend te bezoeken, ging op een zondagmorgen uit om een plaats van christelijke godsvereniging te vinden, en zo kwam hij in de kerk van die voornam godgeleerde. Toen hij terugkwam zeide hij, dat hij vreesde zich vergist te hebben; hij was een gebouw binnengetrepen, dat, naar hij hoopte, een vergaderplaats voor Christenen zou zijn; daar hij echter gedurende de gehele dienst de naam van Jezus niet had gehoord, dacht hij, dat hij misschien onder een sekte van godsdienstige dwepers was gekomen. Ik vrees dat menige moderne preek even goed in een Mohammedaanse moskee als in een Christelijke kerk uitgesproken zou kunnen worden. Wij hebben maar al te veel predikers, van wie men zou kunnen zeggen: "Zij hebben mijn Heere weggenomen, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben." Het christendom zonder Christus is een hele vreemde zaak! En wat is er het gevolg van in plaatsen waar men het het volk verkondigt? Ach, weldra komen er niet genoeg mensen om de eredienst in stand te houden; er zijn veel ledige banken, en het duurt niet lang of de gehele zaak is verlopen. God zij er voor gedankt!

Het verheugt mij, dat zonder Christus deze zogenaamde Evangeliedienaars geen voorspoed kunnen hebben. Laat Christus weg uit de prediking, en u zult niets doen. Maak het slechts overal bekend, Mr. Broodbakker, dat u brood bakt zonder meel; adverteer het in alle kranten: "Brood zonder meel"; en u zult spoedig uw winkel kunnen sluiten, want uw klanten zullen naar andere winkels gaan. Er schijnt een vreemd vooroordeel onder de mensen te heersen ten gunste van brood, dat van meel bereid wordt, en evenzo is er een onverklaarbaar vooroordeel in het hart van de mens, waardoor zij denken, dat, zo er een Evangelie is, Christus in dat Evangelie moet wezen. Een leerrede zonder Christus als haar begin, midden en einde is een vergissing in de bevatting en een misdaad in de uitvoering. Hoe groots en schoon de taal ook zij, het zullen holle klanken wezen, zo Christus er niet in is. En als ik van Christus spreek, dan bedoel ik niet slechts zijn voorbeeld, en de zedelijke strekking van zijn leer; maar zijn zoenbloed, zijn wondervolle genoegdoening voor de zonde der mensen, en het grote leerstuk van "geloof en leef". Indien het "Leven in een blik op de Gekruiste" verduisterd wordt, dan is alles duister. Indien de rechtvaardigmaking door het geloof niet op de voorgrond en in het volle licht gesteld wordt dan kan niets geschieden. Zonder Christus in de leer zult u niets doen.

En voorts: zonder te allen tijde *de volstrekte oppermacht van Christus* te erkennen, zullen wij niets doen. Heden ten dage maakt men zeer veel plichtplegingen voor Jezus; maar met dat al onderwerpt men zich niet aan Hem als aan de Opperheer. Ik hoor zeer veel fraais over Christus van mensen, die zijn Evangelie verwerpen. "Levens van Christus" zijn er in overvloed. Ach! dat er zulk een ware, dat Hem voorstelt in zijn heerlijkheid als God, als Hoofd der Gemeente, als Heere over allen! Het zou mij grotelijks verblijden een "Leven van Christus" te zien, geschreven door iemand, die Hem kent door gemeenschapsoefening met Hem, en door eerbiedig aan zijn voeten te zitten. De meesten van de fraaie dingen over Jezus, die ik heden lees, schijnen geschreven te zijn door personen, die Hem door een telescoop op zeer grote afstand hebben gezien, en Hem kennen "volgens Mattheüs", maar niet naar hun persoonlijke gemeenschapsoefening met Hem. O, dat er een "Leven van Christus" ware, geschreven door Samuël Rutherford, of door George Herbert, of door een andere godvruchtige, voor wie de Eeuwige Gezegende een gemeenzaam Vriend geworden is. Er zijn heden ten dage sommigen, die Jezus in hun geschriften prijzen, omdat Hij, naar hun oordeel, een godsdienst heeft gesticht, die over het algemeen zo tamelijk wel past bij de verlichting van de 19e eeuw, en wellicht zelfs wat langer zou kunnen duren. Door deze critici wordt Jezus geprezen, en enigszins bewonderd als de voorkeur te verdienen boven de meeste andere leraars; maar toch moet Hij volstrekt niet blindelings worden gevolgd. Het is gelukkig voor Jezus, dat Hij zich aanbeveelt aan "de beste gedachten" en de rijkste beschaving en ontwikkeling van onze tijd, want indien Hij dit niet gedaan had, dan zou Hij door die wijze en geleerde heren tentoongesteld worden als iemand, die met zijn tijd achterop is geraakt. Zij moeten natuurlijk wel sommige van zijn leerstellingen rectificeren, inzonderheid zulke leerstellingen als rechtvaardigmaking door het geloof, of de verzoening, of de uitverkiezing - dat zijn ouderwetse begrippen, die tot een vroeger, minder verlicht, tijdperk behoren, en daarom maken zij ze geschikt en pasklaar voor onze tijd door ze van haar ware betekenis te beroven.

Volgens de onfeilbare critici van onze tijd zijn de leerstellingen der genade ouderwets - daaraan gelooft niemand meer, en bijgevolg verklaren zij de ouderwetse gelovigen niet te bestaan. Christus wordt gerectificeerd en gefatsoeneerd, en zijn kleed zonder naad wordt Hem afgenomen, en men kleedt Hem naar de mode; en dan wordt Hij ons voorgesteld als een merkwaardige Leraar, en men geeft ons de raad Hem tot op zekere hoogte te volgen. Voor het ogenblik zullen de wijzen Jezus nog dulden; maar men kan niet weten wat er gebeuren zal. De vorderingen van onze tijd zijn zó verbazend groot, dat het zeer wel mogelijk is, dat wij Christus en het Christendom weldra zullen achterlaten. Welaan, mijn vrienden, wat zal er van zo dwaze wijsheid worden? Wat zal er het gevolg van wezen? Niets dan begoocheling, onheil, ongeloof, anarchie en alle denkbaar en ondenkbaar kwaad. De zaak is deze: indien u Christus niet erkent als te zijn alles, dan hebt u Hem in werkelijkheid geheel buitengesloten en dan bent u zonder Hem. Wij moeten het Evangelie prediken, omdat Christus het heeft geopenbaard. "Alzo spreekt de Heere" dat moet onze logica zijn. Wij moeten het Evangelie prediken als gezanten, die hun boodschap overbrengen, dat is in naam des Konings, door een gezag, dat het hunne is. Wij prediken onze leerstellingen, niet omdat wij ze passend en geschikt, gelegen en gemakkelijk achten, maar omdat Christus ons bevolen heeft ze te verkondigen. Wij geloven in de leerstellingen der genade, niet omdat de verlichting der eeuw er haar goedkeurend zegel op zet, maar omdat ze waar zijn, omdat zij de stem van God zijn. De eeuw heeft er niets mee van doen. De wereld haat Christus en moet Hem haten. Indien zij Christus onverholen van

kwaad beschuldigde, dan zou dit voor ons een meer hoopgevend teken zijn, dan haar bedrieglijke Judaskus. Wij houden ons eenvoudig aan dit: - de Heere heeft het gezegd; en wij bekommeren er ons niet om of men het goed- of afkeurt. Jezus is God en het Hoofd der gemeente, en wij moeten doen wat Hij gebiedt: komen wij hierin te kort, dan kan daar geen goed uit voortkomen. Indien de gemeente terugkeert tot het geloof, dan zal zij zien, wat haar Heere doen zal; maar zonder Christus als de oppermachtige Heere, als de onfeilbare Leraar en geëerbiedigde Koning, moet alles ten einde toe mislukken.

Ga nog een weinig verder: u kunt gezond zijn in de leer, en toch niets doen, tenzij u Christus hebt in uwe geest, uw gemoed, uw gezindheid. Er waren leraars, die al de leerstellingen der genade predikten, en toch kwamen er op hunne prediking geen bekeringen - het was omdat zij geen bekeringen verwachten, ja ze nauwelijks begeerden. In vroegere jaren hebben veel orthodoxe predikers gedacht, dat hun enige plicht bestond in de Godvruchtigen te vertroosten en te bevestigen. Deze broeders spraken van zondaren als van lieden, die God wel toe zou kunnen brengen, indien Hij het goed vond; maar er was hun niet veel aan gelegen, of Hij het al of niet deed. Maar te wenen over zondaren, gelijk Christus geweend heeft over Jeruzalem; hen te nodigen om tot Christus te komen, zoals de Heere deed, toen Hij de gehele dag zijn handen tot hen had uitgestrekt; met Jeremia te wenen over een volk, dat zijn verderf tegemoet gaat - met zulke gewaarwordingen hadden zij geen sympathie; zij vreesden, dat dit wel een weinig Arminiaans was. Prediker en hoorders waren als in een harde schelp gesloten, en leefden alsof hun eigen verlossing en zaligheid het enige doel was van hun bestaan. Als iemand ijverig was en arbeidde aan de bekering van zondaren, dan heette hij een drijver, een onbezonnen of wel een ingebeeld mens. Wanneer een gemeente in zulk een toestand geraakt, dan is zij ten opzichte van de geest, die onder haar heerst, "zonder Christus." Wat is er het gevolg van? Sommigen van u weten uit eigen ervaring of opmerking wat er het gevolg van is. Zulk een met zich zelf voldane gemeente bestaat en groeit voor een wijle; maar op de duur gaat zij te niet; en dat kan niet anders. Er kan geen vrucht dragen zijn, waar de geest van Christus niet is, zowel als de leer van Christus. Tenzij de Geest des Heeren op u rust en u doet smachten naar het heil en de verlossing der mensen, zoals Jezus er naar heeft gesmacht, kunt u niets doen.

Maar wij hebben Christus bovenal nodig in de kracht van *zijn werkelijke tegenwoordigheid*. Denken wij altijd aan dit: - "Zonder mij kunt u niets doen"? Wij zullen heden middag uitgaan om de jeugd te onderwijzen: zal het onze vurige begeerte zijn, dat Christus met ons gaat? Of zullen wij plotseling stilstaan op de weg en zeggen: "Mijn Meester is niet bij mij, en ik durf geen stap verder te doen?" De blijvende bewustheid van de liefde van Christus in onze ziel is het wezenlijke element van onze kracht. Wij kunnen zonder Christus evenmin een zondaar tot bekering brengen, als wij nieuwe sterren kunnen doen lichten aan de hemel. De kracht om de wil van de mensen te veranderen, de macht om het verstand te verlichten ten opzichte van de dingen Gods en invloed te oefenen op het gemoed tot bekering en geloof, moet geheel en volstrekt komen van de Allerhoogste. Gevoelen wij dit? Of rangschikken wij onze gedachten voor een toespraak, en zeggen wij: "Dit is een sterk punt, dat moet effect maken", om daar dan bij te blijven? Zo ja, dan kunnen wij niets doen. De kracht is bij de Meester, niet bij de dienstknecht; de macht is in de hand, niet in het wapen. Wij moeten Christus hebben bij de hoorders en bij de prediker. Christus moet zijn in de zondagsschool; en Christus moet op de hoeken van de straten zijn, als wij dáár over

Hem spreken; en wij moeten ons bewust zijn, dat Hij met ons is tot aan het einde der wereld, of wij zullen niets doen.

Wij hebben dus niets dan een algehele mislukking te wachten van alles, zo wij iets, wat het ook zij, ondernemen zonder Christus. "Zonder mij", zegt Hij, kunt u niets doen." Het is in het doen, dat het falen het meest openbaar wordt. u kunt zonder Hem wel heel veel *spreken*; u kunt congressen houden en conferenties, en vergaderingen; maar *doen* is geheel wat anders. Zonder Jezus kunt u heel veel *praten*; maar zonder Hem kunt u niets *doen*. De welsprekendste redevoering zal, zonder Hem, niets dan een fles met damp zijn. u kunt plannen bedenken, en uwe machinerie in orde schikken, en uw ontwerpen beginnen uit te voeren; maar zonder de Heere zult u niets doen. Een onmetelijk wolkenland van voornemens en geen enkel plekje van wezenlijk doen, groot genoeg voor de voet van een duif om op te rusten - dat zal van alles het einde zijn! u kunt al het geld hebben, dat door mildheid en grootmoedigheid wordt geschonken; al de geleerdheid, die aan uw universiteiten is te verkrijgen, en al de welsprekendheid, die door de rijkst begaafden aan uw voeten wordt gelegd; maar "zonder Mij", zegt Christus, "kunt u niets doen." Geraas, flikkering, vuurwerk en mislukking - dat is er het einde van. "Zonder Mij kunt u niets doen." Laat mij die woorden herhalen: "Niets doen." "Niets doen"; en de wereld rondom ons sterft! Afrika in duisternis verzonken! China's miljoenen komen om! Hindostan verzonken in bijgeloof, en een kerk, die niets kan doen! Geen brood om uit te delen aan de hongerigen, en de scharen bezwijken en sterven! De rots moet geslagen worden en het water des levens er uit voort stromen voor de dorstigen, maar geen enkele druppel komt te voorschijn, omdat Jezus daar niet is. Predikanten, evangelisten, kerken, reddingslegers, de wereld komt om uit gebrek aan ulieden, en toch, zo de Heere niet bij u is kunt u niets doen. De eeuw zal voortschrijden met haar ontdekkingen, en de mannen der wetenschap zullen het beetje doen, wat zij kunnen, maar zonder Christus zult u "niets" doen, niets, volstrekt niets! u zult geen duimbreed vorderen op uw moeizame weg, ofschoon u zó hard roeit, dat de roeiriemen breken; u zult door wind en stroming teruggedreven worden, tenzij u Jezus met u in het schip neemt. En gedenk, dat gedurende al die tijd de grote Landman u gadeslaat, want zijn oog is op iedere rank gevestigd. Hij ziet, dat u geen druiven voortbrengt, en Hij komt met zijn scherp snoeimes en snijdt hier en daar de ranken weg! Wat moet er worden van u, die niets voortbrengt? Onze ziel is verschrikt in ons als wij bedenken, dat wij zouden leven om niets te doen. Toch vrees ik, dat duizenden Christenen niet verder komen dan dit: zij zijn niet onzedelijk, niet oneerlijk of godslasterlijk; maar zij doen niets. Zij denken aan hetgeen zij wel gaarne zouden willen doen en zij maken plannen; maar zij *doen* niets. Er zijn overvloed van knoppen, maar er wordt geen enkele druif voortgebracht, en dat alleen omdat zij niet in die krachtige, levende gemeenschap zijn met Christus, waardoor zij vervuld zouden worden van leven, en gedrongen zouden worden vruchten voort te brengen tot eer en heerlijkheid van God. Indien wij dus iets trachten te doen zonder Christus, dan staat ons niets dan mislukking te wachten.

IV.

Maar nu ten vierde: ik hoor EEN STEM DER WIJSHEID, een stem als het suizen van een zachte stilte, die spreekt uit de tekst, en tot ons, die in Christus zijn, zegt: LAAT ONS DIT ERKENNEN.

Buigt uw knieën, steekt uw mond in het stof en zegt: "*Heere, het is waar: zonder U kunnen wij niets doen, niets hoegenaamd, dat goed en welbehaaglijk is in Gods oog. Wij zijn van onszelf niet bekwaam iets te denken, als uit onszelf; maar onze*

bekwaamheid is uit God." Nu moet u aldus niet spreken, alsof u een compliment maakt, dat door de rechtzinnigheid van u wordt geëist; maar uit de diepte van uw ziel, vervuld van wanhoop aan uzelf, moet u die waarheid voor God erkennen. "Het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet." Heere, ik deug nergens toe, en doe niets; zonder U ben ik een onvruchtbare, dorre rank, en dit gevoel ik in het diepst van mijn ziel. Wees niet verre van mij, maar maak mij levend door uw tegenwoordigheid.

Vervolgens: *laat ons bidden*. Indien wij zonder Christus niets kunnen doen, zo laat ons tot Hem roepen en vragen, dat wij nooit zonder Hem zijn mogen. Laat ons met sterke roepingen en tranen smeken om zijn voortdurende tegenwoordigheid. Hij komt tot hen, die Hem zoeken; zo laat ons nooit aflaten van Hem te zoeken. Laat ons in bewuste gemeenschap met Hem pleiten, dat die gemeenschap immer onverbroken mocht blijven. Laat ons bidden, dat wij zó met Jezus samengevoegd mogen zijn, dat wij ééns geestes met Hem mogen wezen, en nooit meer van Hem gescheiden worden. Meester en Heere, laten de levensstromen van uw genade nooit ophouden in ons te vloeien, want wij weten, dat dit geschieden moet, omdat wij anders niets kunnen voortbrengen. Broeders, laat er veel meer gebeds onder ons wezen, dan er ons placht te zijn. Het gebed is bestemd om ons de zegen toe te voeren, die God voor ons heeft verordineerd; zo laat ons dan voortdurend van het door Hem aangewezen middel gebruik maken, en moge het resultaat er van van dag tot dag toenemen.

En voorts: *laat ons persoonlijk Jezus aankleven*. Laat ons geen leven van scheiding beproeven, want dat zou wezen de levenden te zoeken onder de doden. Laat ons geen enkel ogenblik van Hem afwijken. zou u willen dat u ook maar voor een enkele seconde van uw leven in een toestand werd aangetroffen, waarin u niets kunt doen? Ik moet bekennen, dat ik niet gaarne in zulk een toestand zou zijn - onmachtig om mij te verdedigen tegen mijn vijanden, onmachtig om mijn Heere te dienen. Indien eens een ontwaakt zondaar in zielsbenauwdheid tot u kwam, en u zou u geheel onmachtig gevoelen om hem enig goed te doen, welk een treurige verlegenheid zou dat voor u wezen! Of, zo u uzelf niet onbekwaam *gevoelde*; maar dit in werkelijkheid toch zou zijn; en indien u dan wel godsdienstige gesprekken met hem houdt, maar er de kracht niet van kent in uw eigen hart, zou dit dan geen zeer treurige zaak zijn? Mocht u nimmer in zulk een toestand wezen, waarin u tot niets doen gedoemd zijt, terwijl u de gelegenheid geboden wordt om iets te doen, maar de kracht niet hebt, om van die gelegenheid gebruik te maken! Indien u van Christus gescheiden zijt, dan bent u ook van de mogelijkheid gescheiden om goed te doen. Klem u dus uit alle macht vast aan de Zaligmaker en laat niets u van Hem scheiden, Nee ook zelfs niet voor één enkel uur.

Onderwerpt u van harte, mijn vrienden, aan de leiding van de Heere, en bidt, dat u alles op zijn wijze en naar zijn wil doen moogt. Hij zal niet met u zijn, tenzij u Hem erkent en aanneemt als uw Meester. Er moet geen twist zijn tussen u en Hem over de oppermacht, maar u moet u geheel en volstrekt aan Hem onderwerpen, u *overgeven in zijn handen* om te zijn, of te doen, of te lijden wat Hem behaagt. Als dit geheel en al zo is, dan zal Hij met u wezen, en dan zult u alles doen wat van u wordt geëist. Als de Heere u alles in alles is, zal Hij wondervolle dingen door u tot stand brengen. Wensen wij dit niet?

Geloof in Hem met verheuging van het hart. Zonder Hem kunt u niets doen, maar met Hem zijn alle dingen mogelijk. De mens, die Christus in zich heeft, heeft de Almacht

in zich. u kunt de zwakheid zelf zijn, maar u zult leren roemen in die zwakheid, omdat de kracht van Christus op u rust, indien u in voortdurende eenheid en gemeenschap met Christus zijt. O dat wij een vast, een onbepaald vertrouwen hadden in Christus! Wij hebben zelfs nog niet in Hem geloofd naar de mate van de zoom van zijn kleed, want zelfs dat geloof heeft de zieke vrouw gezond gemaakt. O dat wij in Hem geloofden naar de mate van zijn oneindige Godheid! Mocht de heerlijkheid van het geloof ons deel zijn, dat zich afmeet naar Christus, op wien het vertrouwt! Moge God ons daar brengen, dan zullen wij overvloedige vrucht voortbrengen tot eer van zijn naam!

V.

Eindelijk. Terwijl ik luisterde naar mijn tekst, gelijk een kind een schelp aan zijn oor houdt, totdat hij de zee hoort bruisen, hoorde ik in mijn tekst EEN LIED DER TEVREDENHEID. "Zonder Mij kunt u niets doen."

En mijn hart zeide: wat is er, dat ik zonder U zou willen doen? Die gedachte heeft voor mij niets smartelijks. Indien ik iets kan doen zonder U, dan doet het mij leed *zulk een gevaarlijke macht* te bezitten. Ik ben gelukkig, daar ik ontbloot ben van alle kracht, behalve van die, welke van U komt. Het is mij een blijdschap en zielsverlustiging te denken, dat u mijn alles zijt. u hebt mij volstrekt arm gemaakt ten opzichte van alle rijkdom in mij zelf, opdat ik mijn hand zou kunnen steken in uw schatkamers. u hebt mij alle kracht ontnomen, opdat ik zou rusten aan uw borst. "Zonder mij kunt u niets doen." Het zij zo, broeders, stemt u allen hiermee in? Wenst u het veranderd, gij, die zijn dierbare naam liefhebt? Stellig niet; want veronderstelt eens, mijn vrienden, dat wij zonder Christus iets konden doen, dan zou Hij er de eer niet voor ontvangen. Wie wenst dit? Er zouden kroontjes wezen voor ons hoofd, want wij zouden dan iets gedaan hebben zonder Hem; maar nu is er een grote kroon voor dat dierbare hoofd, dat eens met doornen was gekroond; want al zijn heiligen tezamen kunnen zonder Hem niets doen. Het voortreffelijk gezelschap der apostelen, de edele schare der martelaren en het triomferend heir der verlostten door het bloed des Lams, deze allen kunnen, zonder Jezus, niets doen. Laat Hij met majesteit worden gekroond, die in ons werkt beide het willen en het werken naar zijn welbehagen. Om ons zelfs wil, om onzes Heeren wil verblijden wij ons, dat dit zo is. Alle dingen zijn méér van ons door dat zij van Hem zijn; en indien de vrucht, die wij dragen, veeleer van Hem dan van ons is, dan is zij er niet minder, maar wel meer door van ons. Is dit voor een heilig oor geen zeldzame, heerlijke muziek?

Het is mij een zeer grote blijdschap, dat wij zonder Christus niets kunnen doen, omdat ik vrees, dat de kerk, indien zij zonder Christus iets kon doen, ook zou beproeven zonder Hem te leven. Indien zij in de school zou kunnen onderwijzen, en de kinderen tot zaligheid kon doen komen zonder Christus, dan vrees ik, dat Christus wel nooit meer in de zondagsschool zou komen. Indien wij zonder Christus met sukses kunnen prediken, dan vrees ik, dat de Heere Jezus Christus nooit meer onder ons zou komen. (svp. goed begrijpen, hoor!) Indien onze christelijke litteratuur tot een zegen voor de mensen kon wezen zonder Christus, dan vrees ik, dat wij de drukpers zouden laten werken, zonder daarbij ooit aan de Gekruisigde te denken. Indien er werk gedaan kon worden door de gemeente zonder Jezus, dan zouden er kamers zijn, waarin Hij nooit genodigd zou worden binnen te treden, en dit zouden dan weldra kamers worden vol van verschrikkingen. Iets dat wij zouden kunnen doen zonder Christus! Ach! de massa der gemeente zou de machinerie voor dat iets met grote ijver in beweging brengen, en

al het overige zou verwaarloosd worden; en daarom is het een zegen voor geheel de gemeente, dat zij overal en voor alles Christus van node heeft.

"Zonder mij kunt u niets doen." Terwijl ik luisterde naar het lied in deze woorden, moest ik lachen; en ik vroeg mij af, of u ook niet zult lachen. Evenals Abraham van ouds lachte, lachte ik bij mij zelf. Ik dacht aan hen, die de rechtzinnige leer van de aarde gaan verdelgen. Hoe snoeven zij over het verval en de dood der ouderwetse evangelieleer! Ik heb al enige malen gelezen, dat ik de laatste der Puriteinen ben, want dat geslacht sterft uit. Daar protesteer ik tegen; want ik ben wel bereid de minste te zijn, maar niet de laatste van het geslacht. Er zijn veel anderen, die standvastig zijn in het geloof. Zij zeggen, dat onze oude godgeleerdheid vermolmt, en dat niemand er meer in gelooft. Dit is een leugen; maar wijze lieden zeggen het, en dus zijn wij verplicht ons zelf als verouderd en niet meer bestaande te achten. In hun schatting zijn wij even ouderwets als antediluvianen zouden zijn, als zij in onze straten konden wandelen. Ja, zij zullen onze "kool, die overgebleven is, uitblussen" en ons uitroeien van Israël. Nieuwsbladen en tijdschriften en de algemene wetenschap der eeuw nemen allen deel aan de dans op ons graf. Gaat naar huis, u allen, die van de evangelie-orde zijt, en slaapt de slaap der rechtvaardigen, want uw einde is daar. Zo spreken de Filisteinen, maar de heirscharen des Heeren delen hun mening niet. De tegenstanders juichen met groot gejuich; maar Christus is niet bij hen. Zij weten weinig van Hem; zij arbeiden niet in zijn geest, zij loven Hem niet; zij prijzen het Evangelie niet van zijn dierbaar bloed, en zo geloof ik, dat, als zij hun uiterste best gedaan hebben, het toch op niets zal uitlopen. "Zonder mij kunt u niets doen"; indien dit waar is van apostelen, dan is het nog veel meer waar van tegenstanders! Indien zijn vrienden zonder Hem niets kunnen doen, dan houd ik er mij van verzekerd, dat zijn vijanden niets kunnen doen tegen Hem. Indien zij, die zijn voetstappen volgen, en rusten aan zijn borst, zonder Hem niets kunnen doen, dan geloof ik, dat zijn vijanden het ook niet kunnen, en daarom lachte ik om hun lachen, en glimlachte om hun beschaming. Ik lachte ook, omdat ik dacht aan de geschiedenis van een godsdienstoefening in Nieuw Engeland, toen de leraar op een namiddag predikte op de hem eigen plechtige manier en de gemeente luisterde, of sliep, al naar het hun goed dacht. Het was een hecht, stevig kerkgebouw, waarin zij bijeen waren gekomen, wel geschikt om zelfs tegen een aardbeving bestand te zijn. Alles ging rustig en kalm zijn gang op die namiddag, totdat plotseling een krankzinnige opsprong, de leraar aanklaagde, en verklaarde, dat hij terstond de kerk wilde gaan afbreken. Eén der pilaren van de galerij omvattend, herhaalde deze nieuwe Simson zijn bedreiging. Iedereen stond op; de vrouwen waren op het punt van in onmacht te vallen; de mannen stormden naar de deur, en er was groot gevaar dat de mensen onder de voet zouden raken en vertreden worden. Er zou een groot tumult zijn ontstaan, toen plotseling een broeder, die bij de preekstoel zat, kalmte teweeg bracht door een enkele volzin. "Laat hij het proberen!" was het strenge en sarcastische woord, dat de storm tot bedaren bracht. Zo zal ook heden de vijand gaan bewijzen, dat het Evangelie niet waar is, en hij zal de leer der genade te niet doen. Bent u verbaasd? verschrikt? in benauwdheid? Het is er zo ver vandaan, dat mijn enig antwoord aan de vijand, die snoeft, dat hij de pilaren van ons Sion omver zal rukken, is - LAAT HIJ HET BEPROEVEN! Amen.

Overgenomen uit: "De gelijkenissen van de Heiland"